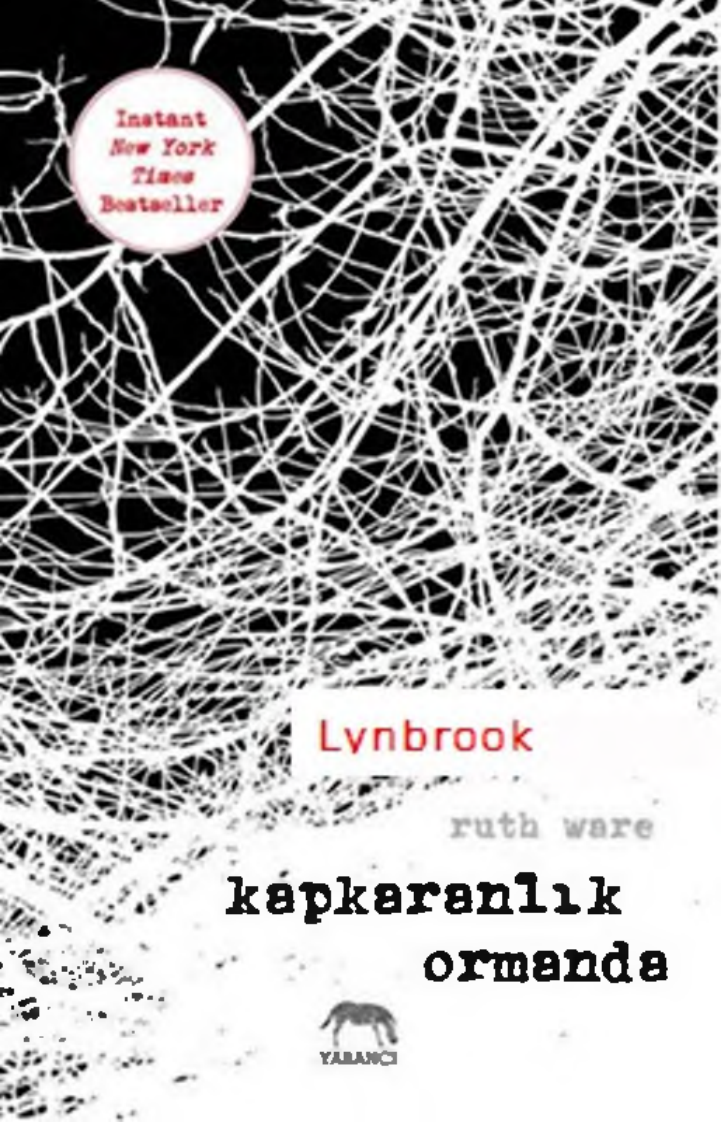

Instant
New York
Times
Bestseller
Lynbrook
ruth ware
kapkaranlık
ormanda
YABANCI

Karanlık ormanda

Karanlık, kapkaranlık bir ev vardı;

Ve o karanlık evde karanlık,
kapkaranlık bir oda...

O karanlık odada...

"Final, başarıyla yaratılmış karakterlerin de etkisiyle insanda büyüleyici ve yavaş çekimde gerçekleşen bir araba kazası etkisi yaratıyor." —*The Guardian*

"Ware'in, kadınlara özgü güç oyunları ve bazı arkadaşlıkların yarattığı çalkantılar üzerine yaptığı analizler, Sophie Hannah'yı, Christobel Kent'i, hatta Gillian Flynn'i anımsatıyor." —*Independent*

"Ware gizem öğelerini yavaşça ortaya çıkarmış ve alttan alta kendini hissettiren tehlike hissiyle gerçekten tekinsiz bir ortam yaratmayı başarmış... Kitabı fırtınalı ve karanlık bir akşamda okuyun ama sonra ışıkları açık bırakın." —*Kirkus Reviews*

"*Kapkaranlık Ormanda*, Gillian Flynn'in *Kayıp Kız*'ını ve Paula Hawkins'in *Trendeki Kız*'ını sevenleri büyüleyecek." —*Publishers Weekly*

Çeviren: Aslı Dağlı

YABANCI

231

Kapkaranlık Ormanda
Özgün Adı | *In A Dark, Dark Wood*
Ruth Ware

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Burcu Karatepe
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı | Aslıhan Kopuz
Kapak Tasarımı | Alan Dingman
Kapak Görseli | Shutterstock

1. Baskı, Ağustos 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-00-2

Türkçe Çeviri © Aslı Dağlı, 2016
© Yabancı Yayınları, 2016
Copyright © Ruth Ware, 2015
İlk olarak *In A Dark, Dark Wood* adıyla, Penguin Random House grubun bir parçası Vintage'ın bir markası olan Harvill Secker tarafından yayımlanmıştır.

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

ruth ware

kapkaranlık ormanda

Çeviren
Aslı Dağlı

Kate'e; ve beşlinin diğer üçüne.
Sevgilerimle.

Koşuyorum.

Yalnızca ay ışığıyla aydınlanan ormanda koşuyorum; dallar giysilerimi yırtıyor, ayaklarım karın altında kalmış eğreltiotlarına takılıyor.

Böğürtlen dikenleri ellerimi yırtarken aldığım her soluk boğazımı âdeta lime lime ediyor. Canım yanıyor. Her şey canımı yakıyor.

Ama buna alışkınım. Ben koşarım. Bunu başarabilirim.

Ne zaman koşsam zihnimin içinde sürekli tekrar eden bazı sözcükler olur. Hedefe varmayı istediğim süre ya da asfalt yolu dövercesine attığım her adımda biraz daha uzaklaştığım hayal kırıklıkları.

Bu defa ise, zihnimin derinliklerinde yalnızca bir kelime yankılanıyor.

James. James. James.

Oraya ulaşmalıyım. Yola ulaşmalıyım; hem de şeyden önce...

Ve işte orada; ay ışığında simsiyah bir yılanı andıran asfalt yol. Yaklaşan motorun kükremesini duyuyorum. Beyaz çizgiler öylesine şiddetle parlıyor ki ışığı yırtan siyah ağaç kütüklerine rağmen gözlerim acıyor.

Çok mu geç kaldım?

Kalbim göğsümde küt küt atarken kendimi devrilmiş ağaç kütükleri yüzünden düşe kalka son otuz metreyi aşmaya zorluyorum.

James.

Çok geç kaldım. Araba çok yakında, onu durdurmam mümkün değil.

Kollarımı iki yana açmış halde kendimi asfaltın üzerine atıyorum.

"Dur!"

Canım yanıyor. Her şey canımı yakıyor. Gözlerime vuran ışık, kafamın içindeki sızı. Burnuma kan kokusu geliyor, ellerim kandan yapış yapış olmuş.

"Leonora?"

Ses, acıdan oluşan sis perdesinin ardından belli belirsiz duyuluyor. Başımı iki yana sallamaya çalışıyorum çünkü dudaklarımdan tek kelime dökülmüyor.

"Leonora, güvendesin, hastanedesin. Seni birkaç tetkik için götürüyoruz."

Kadın yüksek sesle ve tane tane konuşuyor. Sesi canımı yakıyor.

"Aramamız gereken kimse var mı?"

Tekrar başımı iki yana sallamaya çalışıyorum.

"Kafanı hareket ettirme," diyor. "Başından yaralanmışsın."

"Nora," diye fısıldıyorum.

"Nora'yı mı aramamızı istiyorsun? Nora kim?"

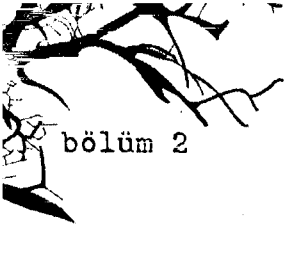
"Ben... benim adım."

"Pekâlâ Nora. Sadece rahatlamaya çalış. Canın hiç yanmayacak."

Ama yanıyor. Her şey canımı yakıyor.

Neler oldu?

Ben ne yaptım?

bölüm 2

Uyandığım anda biliyordum; o gün parkta koşmak için güzel bir gün olacaktı. Parktaki on beş kilometrelik koşu, kat ettiğim en uzun rotaydı. Sonbahar güneşi hintkamışı jaluzilerin arasından süzülüp çarşafları yaldızlarla süslüyordu. Gece yağan yağmurun kokusunu alabiliyor, sokaktaki çınar ağacının uçları hafif hafif kahverengileşmeye başlamış yapraklarını görebiliyordum. Gözlerimi kapatıp ısıtma sisteminin iniltisini ve trafiğin boğuk homurtusunu dinleyerek gerindim. Vücudumdaki tüm kasları hissediyor ve beni bekleyen gün için sabırsızlanıyordum.

Güne hep aynı şekilde başlarım. Bu, yalnız yaşamanın getirdiği bir şeydir; bildiğinizi okuyabilirsiniz, dışarıdan hiçbir şey size müdahale edemez, sütün dibini silip süpüren bir ev arkadaşınız ya da midesindeki tüy yumağını kilimin ortasına kusan bir kediniz olmaz. Önceki gece dolapta bıraktığınız şeyleri ertesi sabah aynı yerde bulacağınızı bilirsiniz. Kontrol sizdedir.

Belki de bu, evden çalışmanın getirdiği bir şey de olabilir. Sabah dokuz akşam beş çalışmayınca günler kolaylıkla biçimini kaybedip birbirine karışır. Akşamüstü saat beşte sabahlığınızı hâlâ üzerinizden çıkarmadığınızı ve gün boyunca gördüğünüz tek kişinin sütçü olduğunu fark edebilirsiniz. Örneğin benim, radyodakinin haricinde tek bir insan sesi duymadan geçirdiğim günler oluyor ve ne var,

biliyor musunuz? Bundan çok hoşlanıyorum. Bu, yazarlar için birçok bakımdan güzel bir varoluş şekli; kafanızın içindeki seslerle, yarattığınız karakterlerle baş başa kalıyorsunuz. Sessizliğin içinde gerçek oluyorlar. Fakat bunun sağlıklı bir yaşam tarzı sayılamayacağının farkındayım. Bu yüzden insanın rutininin olması önemlidir. Size, hafta içlerini hafta sonlarından ayırmanıza yardımcı olacak, tutunabileceğiniz bir şeyler verir.

Güne hep aynı şekilde başlarım.

6.30'da ısıtma sistemi devreye girer ve kazan çalıştığı sırada motorlardan yükselen kükremeyle uyanırım. Telefonuma bakarım. Tabii yalnızca önceki gece dünyanın sonunun gelmediğinden emin olmak için. Sonra da radyatörden gelen takırtıları dinleyerek orada öylece yatarım.

7.00'de halihazırda Radyo 4'ün *Today* isimli programına ayarlı olan radyomu açarım ve uzanarak, önceki gece kâğıt filtresini özenli bir şekilde katlayıp Carte Noire marka kahve ve suyla doldurduğum kahve makinesinin düğmesine basarım. Dairemin ebatlarının bazı avantajları var. Bunlardan biri, yataktan bile çıkmadan hem buzdolabına hem de kahve makinesine ulaşabiliyor olmam.

Radyoda o günün manşetlerinden bahsedilirken genellikle kahvem hazır olur ve ardından sıcacık yorganımın altında doğrulup azıcık süt kattığım kahvemi yudumlarım. Bir de Bonne Maman marka ahududu reçeli sürdüğüm kızarmış ekmeği yerim ama tereyağı kullanmam. Diyet filan yaptığım yok, yalnızca ikisini bir arada sevmiyorum.

Ondan sonra olacaklar havanın durumuna bağlıdır. Eğer yağmur yağıyorsa ya da canım koşmak istemiyorsa duşa girer, e-postalarımı kontrol eder ve o günkü işimin başına otururum.

Ama bugün güzel bir gündü ve dışarı çıkıp spor ayakkabılarımla düşen yaprakları ezmeye ve rüzgârı yüzümde

hissetmeye can atıyordum. Duşumu koşudan geldikten sonra da alabilirdim.

Tişörtümü, taytımı ve çoraplarımı giyip kapının hemen yanında bıraktığım spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Sonra yavaş tempolu bir koşuyla üç kat merdiveni inip kendimi sokağa attım.

* * *

Geri döndüğümde vücudumu hararet basmıştı, deli gibi terliyordum ve yorgunluktan bacaklarım titriyordu. Hal böyle olunca günün geri kalanında yapmam gerekenleri düşünerek uzun süre duşun altında dikildim. İnternet üzerinden alışveriş yapmam gerekiyordu; evde neredeyse yiyecek hiçbir şey kalmamıştı. Kitabım üzerinde yapılan düzeltileri gözden geçirmeliydim; editörüme onları bu hafta içinde teslim edeceğime söz vermiş olsam da henüz tek kelimesine bile bakmamıştım. Ayrıca web sitemin iletişim formu üzerinden gelen e-postalarıma bakmalıydım; erteleyip durduğumdan o işi de asırlardır yapmamıştım. Elbette çoğu istenmeyen postalardı. Ne tür bir doğrulama kodu kullanırsanız kullanın otomatik yazılımları engelleyemiyor gibi görünüyordu. Ama bazen aralarından işe yarar şeyler de çıkabiliyordu. Tanıtım yazısı talebinde bulunanlar ya da kitaplarımın kopyalarından isteyenler olabiliyordu. Ve kimi zaman... okurlardan gelen e-postalarla karşılaşıyordum. İnsanların size yazmasının nedeni genellikle kitabınızı beğenmeleridir ama yine de ne kadar korkunç biri olduğuma dair birkaç mesaj almışlığım da vardı. Oysa hoş şeyler yazdıklarında bile kendimi tuhaf bir şekilde rahatsız hissediyordum çünkü birileri karşıma geçmiş, özel düşüncelerim hakkında tepkilerini dile getiriyordu. Bunun, günlüğünüze yazdıklarınız konusunda

başka birinin fikirlerini okumaktan farkı yoktu. Ne kadar uzun zamandır yazıyor olursam olayım o duyguya asla alışamayacağımdan emindim. Hatta belki de e-postalarımı okumak için kendimi hazırlamak zorunda kalmamın nedenlerinden biri de buydu.

Giyindikten sonra dizüstü bilgisayarımı açtım ve yavaşça e-postalarımı gözden geçirmeye koyuldum. Bir yandan da ilgisiz olanları siliyordum. Viagra. "Kadınımı tatmin etmeme" yardımcı olacağını garanti eden ürünler. Rus kızlar.

Ama sonra...

Kime: Melanie Cho; kate.derby.02@DPW.gsi.gov.uk; T Deauxma; Kimayo, Liz; info@LNShaw.co.uk; Maria Tatibouet; Iris P. Westaway; Kate Owens; smurphy@shoutlinemedia.com; Nina da Souza; French, Chris
Kimden: Florence Clay
Konu: CLARE'İN BEKARLIĞA VEDA PARTİSİ!!!

Clare mi? Ben hiç Clare tanımıyordum ki. Tabii şey dışında...

Kalp atışlarım hızlandı. O olamazdı. En az on yıldır onu görmüyordum.

Parmağım kısa süreliğine de olsa sebepsiz yere sil düğmesinin üzerinde dolandı. Sonra tıklayıp mesajı açtım.

HERKESE SELAM!!!

Beni tanımayanlar için adım Flo ve Clare'in üniversiteden en yakın arkadaşıyım. Aynı zamanda – trampet sesleri – baş nedimesiyim!! Anlayacağınız geleneği devam ettirip BEKÂRLIĞA VEDA PARTİSİNİ organize edecek olan da benim!!!

Clare'le bu konu hakkında biraz konuştuk ve tahmin edebileceğiniz gibi plastik penis ya da pembe tüylü boa yılanları görmek istemiyor. O yüzden biz de biraz daha aklı başında bir şeyler planlıyoruz.

Üniversiteye giderken onun uğrak mekânlarından biri olan Northumberland'de bir hafta sonuna ne dersiniz? Tabii kimseye çaktırmadan birkaç yaramazlık yapabileceğimizi sanıyorum!!

Clare'in seçtiği haftasonu 14-16 Kasım tarihlerine denk geliyor. Büyük güne çok az zaman kaldığının farkındayım ama işler güçler ve Noel yüzünden pek fazla seçeneğimiz yoktu. Lütfen en kısa zamanda cevabınızı bildirin.

Sevgilerimle, hepinizi öpüyorum ve eski arkadaşlarla yenilerin tanışmasını dört gözle bekliyorum!!!!

Muck

Flo

Kaşlarımı çatmış halde sıkıntılı bir şekilde ekrana bakakaldım; neler olup bittiğini anlamaya çalışırken tek yapabildiğim tırnağımın kenarını kemirmekti.

Sonra gözlerimi tekrar "Kime" listesine çevirdim. Orada tanıdığım yalnızca tek bir isim vardı: Nina Da Souza.

Şimdi taşlar yerine oturuyordu. Bahsedilen Clare, Clare Cavendish olmalıydı. Başka biri olması mümkün değildi. Üniversite için Durham'a veya Newcastle'a gittiğini biliyordum ya da hatırladığım buydu. Bu da Northumberland mevzusuna uyuyordu.

Ama neden? Neden Clare Cavendish bekârlığa veda partisine katılmamı istiyordu ki?

Hata olabilir miydi? Yoksa şu Flo, Clare'in adres defterini yağmalayıp bulduğu herkese e-posta mı göndermişti?

Ama sadece on iki kişi çağrılmıştı... Bu da davet edilmemin bir hatadan ibaret olmadığı anlamına geliyordu. Öyle değil mi?

Sanki pikseller, midemi bulandırmak istercesine kursağımda kıpırdanıp duran soruların yanıtlarını verebilecekmiş gibi boş gözlerle ekrana bakarak oturmaya devam ettim. Bir yanım e-postayı okumadan silmiş olmayı diliyordu.

Aniden kılımı kıpırdatmadan oturamaz hale geldim. Ayağa kalktım ve kapıya kadar yürüyüp masamın yanına geri döndüm. Orada öylece dikilip sıkıntılı bir şekilde dizüstü bilgisayarımın ekranına baktım.

Clare Cavendish. Neden ben? Neden şimdi?

Şu Flo'ya soramazdım.

Bunun nedenini bilebilecek tek bir kişi vardı.

Oturdum. Sonra fikrimi değiştirme fırsatını bulamadan çabucak bir e-posta yazdım.

Kime: Nina Da Souza
Kimden: Nora Shaw
Konu: Bekârlığa Veda Partisi???

Sevgili N,

Umarım iyisindir. Clare'in bekârlığa veda partisinin davetli listesinde ikimizin de adını görmenin beni biraz şaşırttığını itiraf etmeliyim. Gidecek misin? Muck.

Ve sonra cevabı beklemeye koyuldum.

Sonraki birkaç gün boyunca bunu aklımdan çıkarmaya çalıştım. İşimle meşgul oldum, hatta kendimi editörün benim için hazırladığı soruların çetrefilli ayrıntılarının arasına gömmeye çalıştım ama Florence'ın e-postası, en beklemediğiniz anda dilinizin ucunda çıkan yara ya da koparmaya çalışmaktan vazgeçemediğiniz kırık tırnak gibi zihnimin gerilerini kurcalamaktan vazgeçmiyordu. E-posta her geçen gün gelen kutumun derinliklerine doğru inse de oradaki varlığını ve "cevaplanmadı" etiketini âdeta sessiz bir serzeniş gibi hissedebiliyordum. İçindeki yanıt bulmamış sorular, günlük rutinimin gerilerinde dinmek bilmeyen bir dikkat dağınıklığı yaratıyordu.

Parkta koşarken, akşam yemeğimi pişirirken ya da öylece boşluğa bakarken, *yanıt ver,* diye yalvarıyordum kafamın içinde Nina'ya. Onu aramayı düşündüm. Ama ne duymak istediğimden emin değildim.

Birkaç gün sonra elimdeki telefonda boş boş Twitter'a bakarak kahvaltı ederken ekranımda "yeni e-posta" simgesi yanıp söndü.

Nina'dandı.

Kahvemi yudumlayıp derin bir nefes aldım ve e-postayı açmak için tıkladım.

Kimden: Nina da Souza
Kime: Nora Shaw
Konu: Ynt: Bekârlığa Veda Partisi???

Dostum! Konuşmayalı uzun zaman oldu. E-postanı az önce aldım. Son günlerde hastanede gece nöbetine kalıyorum. Tanrım, dürüst olmam gerekirse yapmak istediğim en son şey oraya gitmek. Bir süre önce düğün davetiyesini almıştım ama bekârlığa veda partisinden yırtacağımı umuyordum. Sen gidecek misin? Bir anlaşma yapalım mı? Eğer sen gidersen ben de giderim?

Muck
N.

Tıklamaya pek hevesli olmayan parmağım "Yanıtla" düğmesinin üzerinde dolanırken gözlerimi ekrandan ayırmadan kahvemi yudumladım. Nina'nın son günlerde zihnimi meşgul eden sorulardan bazılarını yanıtlayacağını umuyordum. Düğün ne zamandı? Düğüne davet edilmemiş olmama rağmen neden bekârlığa veda partisine çağırılmıştım? Kiminle evleniyordu?

Hey, bir şey sormak istiyorum... diye yazmaya başladım ama hemen sildim. Hayır. Doğrudan soramazdım. Bu, ne-

ler olup bittiğine dair en ufak bir fikrimin olmadığını itiraf etmek anlamına gelirdi. Kendimi bildim bileli cahilliğimi itiraf edemeyecek kadar gururlu olmuştum. Dezavantajlı durumda olmaktan nefret ederdim.

Duş alıp giyinirken soruyu zihnimin gerilerine itmeye çalıştım. Ama bilgisayarımı açtığımda gelen kutumda okunmamış iki e-posta daha olduğunu gördüm.

Bunlardan ilki, Clare'in arkadaşlarından birinin aile içi bir doğum günü partisine katılmak zorunda olduğu bahanesiyle gönderdiği pişmanlık dolu bir, "Teşekkürler ama katılamayacağım," e-postasıydı.

İkinci e-posta yine Flo'dan geliyordu. Bu defa, e-postayı açtığım anda ona bildirim gidecek şekilde ayarlamıştı.

Kime: info@LNShaw.co.uk
Kimden: Florence Clay
Konu: Ynt: CLARE'İN BEKÂRLIĞA VEDA PARTİSİ!!!

Sevgili Lee,

İsrarcı olduğum için üzgünüm ama geçen günkü e-postamı alıp almadığını merak ediyordum! Clare'i son görüşünün üzerinden çok uzun zaman geçtiğini biliyorum ama gelmeni o kadar çok istiyor ki! Sık sık senden bahseder ve okuldan sonra irtibatı kaybettiğiniz için kendini kötü hissediyor. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok ama orada olursan gerçekten sevinecektir. Lütfen gel?! Böylece onun mükemmel bir hafta sonu geçirmesini sağlayabilirsin.

Muck
Flo

E-postanın gururumu okşamış olması gerekiyordu çünkü Clare orada olmamı gerçekten istiyordu, Flo ise izimi bulmak için bin bir güçlüğe katlanmıştı. Ama hiç de öyle hissetmiyordum. Bunun yerine, başımın eti yendiği

için sinirleniyor ve okundu bildirimi yüzünden mahremiyetimin istila edildiğini düşünüyordum. Âdeta beni kontrol eden, peşimde casus gibi dolaşan birileri vardı.

E-postayı kapattım ve üzerinde çalıştığım dosyayı açtım fakat tüm kararlılığımla bekârlığa veda partisine dair düşünceleri zihnimden uzaklaştırıp işe dalmış olmama rağmen Flo'nun tıpkı bir yankı gibi havada asılı kalmış sözcükleri beni rahatsız etmeyi sürdürüyordu. *Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok.* Söyledikleri kulağa mızıldanan bir çocuğun sözleri gibi geliyordu. Hayır, diye düşündüm ters ters. Hiçbir fikrin yok. O yüzden geçmişime burnunu sokmaya kalkma.

O günlere dönmemeye yemin etmiştim.

Nina farklıydı; artık Londra'da yaşıyordu ve Hackney'de zaman zaman karşılaşıyorduk. O, o zamanlar Reading hayatımın bir parçası olduğu gibi şimdi de Londra hayatımın bir parçasıydı.

Ama Clare... o kesinlikle geçmişime aitti ve orada kalmasını istiyordum.

Yine de küçük bir parçam; vicdan azabı duymama yol açan o küçücük, rahatsız edici parçam bunun tam tersini arzuluyordu.

Clare eskiden en yakın arkadaşımdı. Uzun süre boyunca da öyle kalmıştı. Yine de arkama bile bakmadan, hatta ona telefon numarası dahi bırakmadan kaçıp gitmiştim. Ne biçim bir arkadaş böyle şeyler yapardı ki?

Sıkıntılı bir tavırla ayağa kalktım ve kendime uğraşacak daha iyi bir şeyler bulmak isteğiyle bir fincan kahve yaptım. Tıslayıp lıkırdayan kahve makinesinin başında dikilirken, onu en son görüşümün üzerinden geçen on seneyi düşünerek tırnağımın kenarını kemirip durdum. Makinenin işi bittiğinde kendime bir fincan kahve doldurdum ve masamın başına geçsem de tekrar çalışmaya başlamadım.

Bunun yerine Google'ı açıp "Clare Cavendish Facebook" yazdım.

Görüşüne göre bir sürü Clare Cavendish vardı ve o olabileceğini düşündüğüm birini bulana dek çoktan kahvem buz gibi olmuştu. Profil fotoğrafı, Doctor Who kostümleri içindeki bir çifte aitti. Karman çorman haldeki kızıl peruk yüzünden o olup olmadığını anlayamıyordum ama kızın başını arkaya atarak gülüş şeklinde, sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen listede aşağı inerken duraksamama neden olan bir şey vardı. Adam kenarlardan sarkık saçları, kemik çerçeveli gözlükleri ve papyonuyla Matt Smith gibi giyinmişti. Büyütmek için fotoğrafa tıkladım ve uzun süre boyunca boş gözlerle ikisine baktım. Suratını kapatan kızıl saçların ardında kalan yüz hatlarına baktıkça onun Clare *olduğuna* ikna oluyordum. Ama adamı kesinlikle tanımadığımdan emindim.

"Hakkında" sekmesine tıkladım. "Ortak arkadaşlar" bölümünde yalnızca "Nina da Souza" vardı. Bu kesinlikle Clare'di. Ve "İlişki" başlığının altında, "William Pilgrim ile ilişkisi var," yazıyordu. Bu isim biraz tereddüt etmeme yol açtı. Tarifi imkânsız şekilde kulağa tanıdık geliyordu. Yoksa okuldan biri miydi? Ama bizim sınıfımızdaki tek William, Will Miles'tı. *Pilgrim.* Pilgrim soyadlı kimseyi hatırlamıyordum. Profil fotoğrafına tıkladım ama kimin tarafından çekildiği belli olmayan, yarı yarıya dolu bir bira bardağıyla karşılaştım.

Clare'in profil fotoğrafına geri döndüm ve ne yapacağıma karar vermeye çalışarak ona baktıkça Flo'nun e-postası zihnimde yankılanmaya başladı: *Gelmeni o kadar çok istiyor ki! Sık sık senden bahseder.*

Bir şeyin kalbimi sıkıştırdığını hissettim. Belki de bu, bir tür suçluluk duygusuydu.

Tepeden tırnağa sarsılmış ve sersemlemiş halde arkama bile bakmadan orayı terk etmiştim; uzun süre boyunca odaklanabildiğim tek şey, adımlarımı dikkatlice atarak yoluma devam etmek ve geçmişi sonsuza dek ardımda bırakmak olmuştu.

Kendini korumak: Tek becerebildiğim buydu. Arkamda bıraktıklarımı düşünme şansını asla kendime tanımamıştım.

Ama Clare'in kızıl peruğun altından cilveli cilveli bakan gözleri benimkilerle buluştuğu anda orada yalvaran, sitemkâr bir şeyler gördüğümü düşündüm.

Bir anda kendimi hatırlarken buldum. Kalabalığın içinden seçtiği birine kendini milyon dolarlar değerinde hissettirişini; alçak sesli, coşkulu kahkahasını; sınıfta elime tutuşturduğu notları; tuhaf espri anlayışını.

Altı yaşlarında ilk defa evimden başka bir yerde kaldığımda onun yatak odasının zemininde yatıp uykusunda aldığı solukların yumuşak mırıltısını dinleyişimi anımsadım. Kâbus görmüş ve yatağımı ıslatmıştım ama Clare bana sarılmış ve o, temiz çarşaf almak için kurutma dolabına tırmanıp ıslakları kirli sepetine gizlerken sarılmam için bana kendi oyuncak ayısını vermişti.

Sahanlıkta annesinin neler olduğunu soran alçak ve uyku sersemi sesini ve Clare'in çabucak verdiği cevabı duymuştum: "Sütümü devirdim anneciğim. Benim yüzümden Lee'nin yatağı sırılsıklam oldu."

Bir anlığına yirmi yıl öncesine, orada korku içinde bekleyen o küçük kıza döndüm. Yatak odasına hâkim olan kokuyu alabiliyordum: kokuşmuş nefeslerimiz, penceresinin pervazındaki kavanozun içinde duran banyo toplarının tatlı kokusu ve temiz çarşaflardan gelen mis gibi deterjanın parfümü.

Temiz çarşafları serip ıslak pijamalarımı çantamın de-

rinliklerine saklarken, "Kimseye söyleme," dedim. Başını iki yana salladı.

"Elbette söylemem."

Ve asla söylemedi.

Bilgisayarımdan belli belirsiz bir bildirim sesi yükseldiğinde hâlâ orada oturuyordum; bir e-posta daha gelmişti. Nina'dandı. *O zaman planımız ne? Flo ısrar edip duruyor. Anlaşmaya var mısın? N. Muck.* Ayağa kalktım ve yapmak üzere olduğum şeyin aptallığı karşısında parmaklarımın karıncalandığını hissederek kapıya dek yürüdüm. Sonra masamın başına döndüm ve kendime fikrimi değiştirme fırsatını bile tanımadan yazmaya koyuldum. *Tamam. Anlaştık. Muck.*

Nina'nın yanıtı bir saat sonra geldi. *Vay canına! Lütfen yanlış anlama ama şaşırdığımı söylemek zorundayım. Ama iyi açıdan. Anlaşma tamamdır. Sakın beni hayal kırıklığına uğratmayı aklından geçirme. Unutma, ben doktorum. Arkamda hiçbir iz bırakmadan seni öldürmenin en az 3 yolunu biliyorum. N. Muck.*

Derin bir nefes aldım, Flo'dan gelen ilk e-postayı açtım ve yazmaya koyuldum.

Sevgili Florence (Flo?)

Gelmeyi çok isterim. Beni de düşündüğü için lütfen Clare'e teşekkürlerimi ilet. Northumberland'de herkesle buluşmayı ve Clare'le aradan geçen zamanı telafi etmeyi dört gözle bekliyorum.

Sevgilerle, Nora (ama Clare beni Lee olarak tanır).

Not: Herhangi bir değişiklik olursa bu e-posta adresini kullanalım. Diğerini düzenli olarak kontrol etmiyorum.

O andan sonra e-postalar ardı sıra geldi. Yalnızca Flo'ya göndermek varken herkesin görebileceği şekilde gönderilen pişmanlık dolu 'hayır' cevaplarından oluşan kısa süreli

bir e-posta yağmuru oldu; herkes onlara haber verilmekte geç kalındığını bahane ediyordu. *O hafta sonu şehir dışında olacağım... Çok üzgünüm, çalışmam gerekiyor... Ailemden birinin cenaze töreni var...* (Nina: *Sanırım bu, "Yanıtı herkese gönder"* düğmesini boş yere kullanan bir sonraki kişinin cenazesi olacak.) *Korkarım o sırada Cornwall'da dalış yapıyor olacağım!* (Nina: *Dalış mı? Kasım ayında mı? Daha iyi bir bahane bulamamış mı? Dostum, eğer seviyenin bu kadar düşük olduğunu bilseydim Şili'de bir madende mahsur kaldığımı falan söylerdim.*)

İşi bahane edenler. Önceden yapılmış planları olduğunu söyleyenler. Ve arada daveti kabul eden birkaç kişi.

Sonunda davetli listesi belirginleşti. Clare, Flo, Melanie, Tom (Hemen ardından Nina'dan şöyle bir e-posta aldım: ???) Nina ve ben.

Sadece altı kişi. Clare kadar popüler biri için sayı pek de fazla değildi. En azından okulda ne kadar popüler olduğu düşünüldüğünde. Ama *gerçekten de* çok geç haber vermişlerdi.

Beni davet etmesinin nedeni de bu muydu? Sayıyı artırmak, en kötü durumda da elinde kalanlarla idare etmek için mi? Ama hayır, Clare öyle biri değildi ya da en azından bir zamanlar tanıdığım Clare'in öyle biri olmadığından emindim. Benim tanıdığım Clare *yalnızca* istediği kişileri davet eder ve o denli seçici davranırdı ki sadece bir avuç dolusu insanın gelmesine izin verilirdi.

Hatıraları kenara itip günlük rutinlerimden oluşan örtünün altına gömdüm. Ama yüzeye çıkıp duruyorlardı: koşarken, gecenin bir yarısında, kelimenin tam anlamıyla en ummadığım anlarda.

Neden Clare? Neden şimdi?

Kasım ayı korkutucu bir hızla gelip çattı. Bu konuyu zihnimin gerilerine atıp işime odaklanmak için elimden geleni yaptım ama hafta sonu yaklaştıkça bu gitgide zorlaştı. Olabildiğince yorgun bir halde yatağa gitmek için daha uzun parkurlar koşuyordum ama başım yastığa değer değmez fısıltılar başlıyordu. *On yıl. Olan onca şeyden sonra.* Büyük bir hata mı yapıyordum?

Eğer işin içinde Nina olmasaydı bir yolunu bulup sözümden cayardım ama her nasılsa ayın 14'ünde işte oradaydım: Elimde bavulumla trenden inip Newcastle'ın soğuk ve nahoş sabahına adım atıyordum. Hemen yanı başımdaki Nina sardığı sigarasını içip İngiltere hakkında gevezelik ederken istasyon platformundaki büfeden kahve aldım. Clare'inki bu yıl katıldığı üçüncü bekârlığa veda partisi olacaktı (sigarasından derin bir nefes aldı), beş yüz sterlininin büyük bölümünü sonuncusunda harcamıştı (bir nefes daha) ve düğünün kendisi de düşünüldüğünde bu seferkine en az bin sterlin harcaması gerekecekti (dumanı dışarı üfledi). Eğer elinde olsaydı onlara yüklü bir çek yazıp yıllık iznini istediği gibi değerlendirmeyi seçerdi. Sigaranın izmaritini minik topuğunun altında ezerken ona neden Jess'i de yanında getiremeyeceğini açıklamamı istedi.

"Çünkü bu bir bekârlığa veda partisi," dedim. Kahvemi kafama dikip otopark tabelasına doğru seğirten Nina'nın

peşine takıldım. "Çünkü bekârlığa veda partilerinin özelliği eşleri evde bırakmaktır. Yoksa neden siktiğimin damadını da getirip şu işi bitirmiyoruz ki?"

Normalde, asla Nina'nın yanındayken ettiğim kadar küfür etmezdim. Sanki Nina, içimde bir küfürbaz varmış da dışarı çıkmayı bekliyormuş gibi her defasında bu yanımı ortaya çıkarıyordu.

"Hâlâ araba kullanmıyor musun?" diye sordu Nina bavullarımızı kiralık Ford'un bagajına tıkarken. Omuzlarımı silktim.

"Bu, hayatta uzmanlık kazanamadığım çok sayıdaki temel beceriden biri. Üzgünüm."

"Benden özür dileme." Sürücü koltuğuna yerleşmek için uzun bacaklarını büktü, kapıyı çarparak kapattı ve anahtarları kontağa taktı. "Yanımda başka birinin araba sürmesinden nefret ederim. Araba sürmek karaoke yapmak gibidir. Senin performansın efsaneviyken diğer insanlarınki yalnızca utanç verici veya korkutucudur."

"Yani aslında... biliyorsun işte... Londra'da yaşarken araba gereksinimden ziyade lüks gibi geliyor. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Annemle babamı ziyaret etmek için Zipcar'ı* kullanıyorum."

"Hmmm." Nina ayağını debriyaja koyarken pencereden dışarı baktım. O arabaya alışana dek otoparkta birkaç defa tavşan gibi hopladık. "Bu, Avustralya'da Volvo'yla dağlara çıkmaya benziyor."

"Ah, Tanrım, annenin oradan göç ettiğini unutmuşum. Şeyle... neydi adı? Şu üvey babanın?"

"Philip," dedim. Neden onun adını her andığımda kendimi huysuz bir ergen gibi hissediyordum? Bu son derece normal bir isimdi.

* Dünyanın en büyük ölçekli araba kiralama ve paylaşım hizmeti. –ç*n*

Nina bana keskin bir bakış attı ve sonra başını GPS ekranına çevirdi.

"Şunu yapıştırır mısın? Sonra da Flo'nun verdiği posta kodunu girelim. Newcastle şehir merkezinden canlı çıkmak için tek umudumuz bu."

* * *

Westerhope, Throckley, Stanegate, Haltwhistle, Wark... Ardımızda bıraktığımız tabelalar âdeta şiir isimleri gibi belirip kaybolurken önümüzdeki yol, koyunlar tarafından istila edilmiş çayırlıklarla alçak tepeler boyunca kıvrılarak uzanan demir grisi bir kurdeleyi andırıyordu. Başımızın üstündeki gökyüzü bulutlu ve devasaydı ama kavşaklarda geçtiğimiz küçük taş binalar sanki görülmekten korkuyormuş gibi bitki örtüsünün derinliklerine sığınmıştı. Yolu tarif etmek zorunda değildim ve arabada kitap okumak hem midemin bulanmasına hem de kendimi garip hissetmeme yol açıyordu. Ben de gözlerimi kapatıp Nina'nın ve radyonun sesini duymamaya çalışarak zihnimi rahatsız edip duran sorularla baş başa kaldım.

Neden ben, Clare? Neden şimdi?

Belki de sadece evleniyordu ve eski bir arkadaşlığı yeniden alevlendirmek istiyordu. Öyleyse neden düğüne de davet edilmemiştim? Nina'yı davet ettiği ortadaydı; yani aile içi bir kutlama ya da ona benzer bir şeyler planlıyor olamazdı.

Hayalimde, başını iki yana sallayıp benden sabırlı davranmamı ve beklememi istedi. Clare oldum olası sırlardan hoşlanırdı. Ne zaman hoşça vakit geçirmek istese hakkınızda bir şeyler öğrenir ve ardı arkası kesilmeyen imalarla canınızı sıkardı. Sırrınızı kimseye söylemezdi. Yalnızca konuşma sırasında sadece onun ve sizin anlayabileceğiniz

üstü kapalı göndermeler yapardı. *Bildiğini anlamanızı sağlayacak* göndermeler.

* * *

Öğle yemeği için Hexham'da durup Nina'nın sigarasını içebilmesi için kısa bir mola verdikten sonra kırsal yolları takip ederek Kielder Ormanı'na doğru harekete geçtik. Burada gökyüzü çok daha devasaydı. Yollar daraldıkça ağaçlar âdeta adım adım bize yaklaşmaya başladı; kısacık kesilmiş çimenleri aşıp yavaşça bize sokularak nöbet tutan askerler gibi yolun iki kenarına dizildiler. Onlarla aramızda yalnızca incecik, taş bir duvar vardı.

Ormana girdiğimiz anda GPS bağlantısı zayıfladı ve ardından tamamen koptu.

"Biraz bekle." El çantamı kurcaladım. "Flo'nun e-postayla gönderdiği adresin çıktısını almıştım."

"Bakıyorum da yılın izcisi ödülünü kimselere kaptırmaya niyetli değilsin," dedi Nina ama sesindeki rahatlamayı duyabiliyordum. "Ayrıca iPhone'unun suyu mu çıktı?"

"Gördüğün gibi hiçbir işe yaramıyor." Durmadan ara belleğe almaya çalışsa da bir türlü Google Haritalar'ı yüklemeyi beceremeyen cep telefonumu havaya kaldırdım. "Aniden çalışmaktan vazgeçiyorlar." Elimdeki çıktılara baktım. Arama başlığında, *Cam Ev, Stanebridge Yolu* yazıyordu. "Tamam, az sonra sağa döneceğiz. Virajı geçtikten sonra, sağa. Yol her an karşımıza çıkabi..." Sapağın hızla arkamızda kaldığını görünce sakinliğimi muhafaza etmeye çalışarak, "Burasıydı. Kaçırdık," dedim.

"Senden GPS falan olmaz!"

"Ne?"

"Dönmemiz gerektiğini sapağa varmadan önce söylemen gerekiyor. Biliyorsun, değil mi?" GPS'in robotların-

kini andıran sesini taklit etti. "Elli – metre – sonra – sola – dönün. Otuz – metre – sonra – sola – dönün. Sapağı kaçırdınız, güvenli olduğunu düşündüğünüz bir yerden U-dönüşü yapın."

"O zaman güvenli olduğunu düşündüğünüz bir yerden U-dönüşü yapın, hanımefendi. Sapağı kaçırdınız."

"Güvenlinin canı cehenneme." Nina frenlere asıldı ve orman yolundaki dönemeçlerden bir diğerine girdiği anda arabayı tek tekerleği kilitlenip diğerleri kayacak şekilde huysuzca kendi etrafında döndürdü. Gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Az önce karaoke hakkında ne diyordun?"

"Ah, çıkmaz sokaktayız ve iki yönden de gelen kimse yoktu."

"Bu bekârlığa veda partisine davet edilmiş yarım düzine insan dışında."

İhtiyatlı bir şekilde gözlerimi açtığımda çoktan aksi yönde hızlanmaya başlamıştık. "Tamam, işte burada. Haritada patikaya benziyor ama Flo'nun burayı işaretlediğinden eminim."

"Benzemiyor. Bu *gerçekten* bir patika!"

Direksiyonu çevirdi ve sapaktan içeri daldık. Küçük araba, tekerlek izleriyle dolu çamurlu patikada sarsıla sarsıla ilerliyordu.

"Bunun gibi yerler için kullanılan teknik terimin 'toprak yol' olduğunu sanıyorum," dedim soluk soluğa. O sırada Nina, hipopotamlardan başkasına ait olamayacak kadar geniş ve çamur dolu hendeği kıl payı ıskalayarak girdiğimiz dönemeci almakla meşguldü. "Bu garaj yolu mu? En az sekiz yüz metre uzunluğunda olmalı."

Elimdeki çıktıların sonuncusundaydık; o kadar büyük ölçekliydi ki gökyüzünden çekilmiş bir fotoğrafı andırıyordu ve civarda işaretlenmiş başka hiçbir ev göremiyordum.

Araba ağaç köklerinin üzerinden geçerken, "Bu eğer onların garaj yoluysa," dedi Nina sarsılarak, "buranın lanet olasıca bakımını yaptırmaktan da onlar sorumlu olmalı. Eğer kiralık arabanın şasisini kırarsam birilerini dava edeceğimden emin olabilirsin. Kimi dava ettiğim umurumda değil ama eğer çıkacak masrafı ben ödemek zorunda kalırsam battım demektir."

Sonraki virajı döner dönmez kendimizi ansızın orada bulduk. Nina arabayı daracık bahçe kapısından geçirip park etti ve motoru durdurdu. İkimiz de arabadan inip boş gözlerle önümüzde dikilen eve baktık.

Ne umduğumu bilmiyorum ama karşılaşmayı beklediğim şeyin bu olmadığı kesindi. Ahşap kirişleri ve alçak tavanıyla sazdan yapılmış bir kulübe bile hayal etmiştim. Ama o anda karşımızdaki açıklık alanda dikilen şey, minimalist tuğlalarla oynamaktan fazlasıyla sıkılmış bir çocuk tarafından özensizce fırlatılmış gibi görünen olağanüstü bir cam ve çelik yığınıydı. Bulunduğu yere öylesine aykırı görünüyordu ki Nina'yla tek yapabildiğimiz, ağızlarımız birer karış açık vaziyette orada öylece dikilmekti.

* * *

Kapı açılırken görünüp kaybolan parlak sarı saçlar yüzünden kısa süreli de olsa paniğe kapıldım. Bu bir hataydı. Buraya hiç gelmemiş olmalıydım ama artık dönmek için çok geçti.

Clare kapının eşiğinde dikiliyordu.

Yalnızca... o biraz... farklı görünüyordu.

Aradan on yıl *geçti*, diye hatırlatmaya çalıştım kendime. İnsanlar değişir, kilo alırlar. Yirmi altı yaşına geldiğimizde olduğumuz kişinin, on altı yaşındaki halimizle alakası yoktur. Bunu en iyi bilen ben olmalıyım.

Ama Clare... Sanki bir şeyler kırılmış, içindeki ışığın birazı sönmüş gibiydi.

Sonra konuşmaya başladı ve yanılsama bozuldu. Sesi, neresinden bakarsanız bakın Clare'inkine hiç mi hiç benzemiyordu. Clare'in tiz sesi cıvıltılarla yüklüyken o anda duyduğum ses derin ve son derece sosyetikti.

"Selam!!!" dedi ve her nasılsa ses tonu sözcüğün sonuna üç tane ünlem işareti koymayı başardı. Tekrar konuşmasına bile gerek kalmadan karşımdakinin kim olduğunu anlamıştım. "Ben Flo!"

Ünlü birinin kız ya da erkek kardeşini görürsünüz ve sanki o kişiye panayırdaki tuhaf aynalardan baktığınızı düşünürsünüz ya... Aynadaki yansıma öylesine kurnazca eğrilip bükülür ki *farklı* olduğunu anlasanız da o farkın ne olduğunu çıkarmakta zorlanırsınız. Özünün birazını kaybetmiş gibidir, tek bir notası yanlış çalınmış bir şarkıya benzer.

Kapının önündeki kız işte böyleydi.

"Aman Tanrım!" dedi. "Sizi görmek harika! Sen şey olmalısın..." Bakışları benden Nina'ya kaydı ve önce daha kolayını aradan çıkarmayı seçti. Nina bir seksen beş boyunda bir Brezilyalıydı. Aslında Brezilyalı olan babasıydı. Nina, Reading'de doğmuştu ve annesi Dalstonluydu. Profilden şahinleri andırıyordu ve Eva Longoria'nın saçlarına sahipti.

"Nina, öyle değil mi?"

"Evet." Nina elini uzattı. "Ve sen de sanırım Flo'sun?"

"Evvvet!"

Nina gülmem için meydan okuyan bakışlarını bana çevirdi. İnsanların gerçekten *Evvvet* diyebileceğini hiç düşünmemiştim ya da deseler bile okulda yedikleri birkaç yumruktan ya da üniversitede maruz kaldıkları alaylardan sonra bundan vazgeçtiklerini sanırdım. Görünüşe göre Flo epeyce dayanıklı çıkmıştı.

Flo coşkuyla Nina'nın elini sıktı ve yüzünde pırıl pırıl parlayan gülümsemesiyle bana döndü. "Bu durumda sen de... Lee olmalısın, öyle değil mi?"

"Nora," dedim refleks olarak.

"Nora mı?" Aklı karışmış halde kaşlarını çattı.

"Benim adım Leonora," dedim. "Okulda bana Lee derlerdi ama artık Nora'yı tercih ediyorum. E-postamda bundan bahsetmiştim."

Kendimi bildim bileli Lee olmaktan nefret etmiştim. Bu bir erkek adıydı; ayrıca kafiyeli tekerlemelerle dalga geçilmeye de elverişliydi. *Lee Lee çişli biri. Lee Lee işemeli.* Ve soyadım da Shaw'du: *Lee Shaw, leeeş o! Pis kokulu leeeş* o!

Lee çok gerilerde kalmış ve hatta ölmüştü. En azından öyle umuyordum.

"Ah, elbette! Leonora isminde bir kuzenim var! Biz de ona Leo diyoruz."

İrkildiğimi belli etmemeye çalıştım. Leo olmaz. *Asla* Leo olmaz. Bana öyle seslenen yalnızca bir kişi vardı.

Sessizlik, Flo'nun tiz kahkahasıyla bölünene dek uzadı. "Ha! Evet. Tamam. Neyse, bu çok eğlenceli olacak! Clare henüz gelmedi ama baş nedimesi olarak görevimi yerine getirip buraya herkesten önce gelmem gerektiğini düşündüm!"

Bavulunu eşikten içeri savururken, "Bizim için hangi iğrenç işkenceleri planladın?" diye sordu Nina. "Tüylü boa yılanları? Çikolatadan yapılmış penisler? Seni uyarıyorum, onlara alerjim var. Vücudum anafilaktik şoka giriyor. Beni Epipen'imi çantamdan çıkarmak zorunda bırakma."

Flo gergin gergin güldü. Nina'nın şaka yapıp yapmadığını anlamak için önce bana, sonra Nina'ya baktı. Eğer Nina'yı tanımıyorsanız onu anlamakta güçlük yaşardınız. Nina yüzünde ciddi bir ifadeyle kızın bakışlarına karşılık verdi. Zokayı yutturmak için biraz daha uğraşsa mı, diye düşündüğünden adım gibi emindim.

"Güzel, şey... ev," dedim ona mani olmaya çalışarak ama aslında, aklımdan geçen kelimenin "güzel" olduğu söylenemezdi. Her tarafını çepeçevre saran ağaçlara rağmen mekân, muazzam cam cephesini tüm vadinin gözleri önüne serdiği için acı verecek kadar korunmasız görünüyordu.

"Gerçekten öyle, değil mi!" diye cıvıldadı Flo; aşina olduğu şeylerden bahsetmeye başladığımız için rahatlamış görünüyordu. "Aslında burası halamın yazlık evi ve kuş uçmaz kervan geçmez bir yer olduğundan kış aylarında buraya pek gelmez. Oturma odası şu tarafta..." Bizi açık tavanlı, yankılı antreden geçirip uzun, alçak tavanlı bir odaya soktu. Odanın öte yanındaki baştan aşağı camdan yapılmış duvar ormana bakıyordu. Burada insanın kendini tuhaf bir şekilde çıplak hissetmesine yol açan bir hava vardı; sanki sahnedeydik ve ormanın derinliklerinde yerlerini almış seyircilerin gözleri önünde payımıza düşen rolleri oynuyorduk. Ürperdim ve cama arkamı dönüp etrafıma bakındım. Uzun, pofuduk kanepelere rağmen oda garip bir şekilde boş görünüyordu. Kısa süre sonra bunun sebebini anladım. Böyle hissetmemin nedeni, ortalığın derli toplu olması ya da şöminenin üstündeki rafta duran üç kâseden ve duvardaki Mark Rothko imzalı tablodan ibaret sade dekoru değil, koca odada tek bir kitap bulunmamasıydı. Burası yazlık eve bile benzemiyordu. Şu âna dek kaldığım tüm yazlıklarda, kenarları kıvrılmış Dan Brownlarla ve Agatha Christielerle dolu raflar olurdu. Burası daha ziyade örnek evleri andırıyordu.

"Ev telefonu burada." Flo, odanın modern tasarımı içinde kaybolmuş gibi görünen eski tarz, kablolu ve çevirmeli telefona işaret etti. "Cep telefonları burada pek çekmez, o yüzden ev telefonunu istediğiniz gibi kullanabilirsiniz."

Ama ben telefona bakmıyordum. Son derece modern görünümlü şöminenin üzerinde, odaya çok daha aykırı

bir şey vardı: Duvara saplanmış ahşap dübellerin üzerine tünemiş pırıl pırıl bir av tüfeği. Âdeta kırsal kesimdeki barlardan birinden ödünç alınmış gibi duruyordu. Acaba gerçek miydi?

Flo'nun hâlâ konuşmakta olduğunu fark edince bakışlarımı tüfekten uzaklaştırmaya çalıştım.

"...ve yatak odaları da üst katta," diyerek konuşmaya son verdi. "Bavullarınızı taşımak için yardım ister misiniz?"

"Hayır, ben hallederim," dedim ama Nina çoktan, "Eğer yardım teklif ediyorsan..." diye atılmıştı.

Flo kafası karışmış gibi görünse de tüm cesaretini toplayıp Nina'nın tekerlekli, büyük bavulunu yüklendi ve peşinden sürükleyerek buzlu cam basamakları tırmanmaya koyuldu.

Tırabzan babasından güç alarak dönerken, "Az önce de bahsettiğim gibi," dedi nefes nefese, "dört yatak odamız var. Clare ve ben bir odada, siz ikiniz de diğer odada kalırsınız, diye düşündüm. Tabiisi Tom'a ayrı bir oda vereceğiz."

"Tabiisi," dedi Nina asık suratla.

Bense odamı biriyle paylaşacak olduğum haberini sindirmeye çalışmakla meşguldüm. Kafa dinlemek istediğimde köşeme çekilebileceğim, kendime ait bir odam olacağını varsaymıştım.

"Geriye sadece Mels, yani Melanie kalıyor. Altı aylık bir bebeği var, o yüzden tüm kızları düşündüğümde kendine ait bir odayı en çok hak edenin o olduğuna karar verdim!"

"Ne? Çocuğu da yanında getirmiyor, değil mi?" Nina gerçekten paniğe kapılmış gibi görünüyordu.

Flo korna sesini andıran bir kahkaha patlattıktan sonra elini ağzına götürüp bilinçli olarak kahkahasını bastırmaya çalıştı. "Hayır! Biliyorsunuz işte, büyük olasılıkla iyi bir uyku çekmeye geri kalanımızdan çok daha fazla ihtiyacı olacaktır."

"Ah, pekâlâ." Nina yatak odalarından birine göz gezdirdi. "Bizimki hangisi?"

"Arkadaki iki oda en büyükleri. Eğer isterseniz sen ve Lee sağdakini alabilirsiniz, orada iki tane tek kişilik yatak var. Diğerindeyse çift kişilik tek bir yatak; Clare'le birlikte yatmak benim için sorun olmaz."

Güçlükle soluk alıp vermeye çalışarak sahanlıkta durdu ve sağ tarafımızdaki açık ahşap rengi kapıya işaret etti. "İşte burası."

İçerideki özenle hazırlanmış tertemiz iki yatak ve pek de yüksek sayılamayacak tuvalet masası göz önünde bulundurulduğunda buranın herhangi bir otel odasından farkı olduğu söylenemezdi. Tabii kuzeydeki çam ormanına bakan, yatakların hemen karşısındaki ürkütücü cam duvar dışında. Buradan bakıldığında var olma nedenini anlamak daha zordu. Arazi evin arkasına doğru eğim kazanarak yükseliyordu; dolayısıyla burada, ön cepheden bakıldığında görebileceğiniz olağanüstü manzaradan da eser yoktu. Hatta gün batımıyla çoktan gölgelere karışmaya başlamış koyu yeşil duvarın insanın üzerinde çok daha boğucu bir etkisi vardı. Camın iki yanında toplanmış krem rengi ağır perdeleri görünce onları yırtmak pahasına çekip devasa camı örtme isteğime karşı koymak zorunda kaldım.

Flo arkamda Nina'nın bavulunu gürültülü bir şekilde yere bıraktı. Arkamı döndüğümü görünce gülümsedi; o sırada yüzünde beliren kocaman gülümseme, neredeyse Clare kadar güzel görünmesine yol açıyordu.

"Sorunuz var mı?"

"Evet," dedi Nina. "Burada sigara içmemin mahsuru olur mu?"

Flo'nun yüzü asıldı. "Korkarım halam içeride sigara içilmesinden hoşlanmıyor. Ama balkonunuz da var." Kısa süreliğine de olsa cam duvardaki katlanır kapıyla mücadele

ettikten sonra kapıyı savururcasına açmayı başardı. "Eğer istersen balkonda içerebilirsin."

"Harika," dedi Nina. "Teşekkürler."

Giriştiği kısa süreli mücadelenin ardından kapıyı tekrar kapattı. Harcadığı çaba yüzünden suratı kıpkırmızı kesilmiş halde olduğu yerde doğruldu ve ellerini eteğine sildi. "Tamam! Neyse, şimdi yerleşmeniz için sizi yalnız bırakacağım. Alt katta tekrar görüşürüz, evvvet mi?"

"Evvvet!" dedi Nina şevkle. Nina'yı bastırmak için sesimi gerektiğinden fazla yükselterek, "Teşekkürler!" dediysem de bu beni tuhaf ve saldırgan biri gibi göstermekten başka işe yaramadı.

"Hmmm, tamam! Pekâlâ!" dedi Flo kendinden emin olmayan bir tavırla ve sonra kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Nina ormana bakmak için odayı boylu boyunca arşınlarken, "Nina..." dedim uyaran bir tavırla.

"Ne var?" dedi omzunun üstünden. Ve sonra, "Öfkeli Y kromozomlarını, bizi kadın yapan narin yerlerimizden uzak tutmak konusunda Flo'nun sergilediği kararlılığına bakılırsa Tom denilen kişi kesinlikle erkek," diye ekledi.

Kıkırdamadan edemedim. Nina'nın olayı da buydu. Diğer insanların bedelini ödemeden kurtulamayacağı şeyler yapardı ama yine de onu affederdiniz.

"Büyük olasılıkla geydir, sence de öyle değil mi? Yani demek istiyorum ki aksi takdirde neden bir bekârlığa veda partisine davet edilsin ki?"

"İnanıyor gibi göründüğün şeyin aksine, karşı cins için savaş vermek özünde cinsiyetini değiştirmez. En azından öyle olduğunu sanıyorum. Hayır, bir dakika..." Bluzunun içine doğru baktı. "Hayır, sorun yok. Koca memelerimin ikisi de hâlâ yerli yerinde."

"Söylemek istediğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun." Bavulumu yatağın üstüne fırlattığım anda makyaj

çantamı hatırlayıp fermuarı nazikçe açtım. Spor ayakkabılarım en üstteydi. Onları küçük bir "acil çıkış" tabelası gibi özenle kapının yanına yerleştirdim. "Bekârlığa veda partileri kısmen erkek vücudunu takdir ederek geçer. Kadınlarla gey erkeklerin ortak noktası da budur."

"Yüce Tanrım, bunu bana şimdi mi söylüyorsun? En kusursuz bahaneyi bulmuşsun ve şimdiye dek onu benden gizlemişsin. Bir sonraki bekârlığa veda partisi davetinde, *Üzgünüm ama Nina gelemez çünkü o erkek bedenini takdir etmiyor*, yazıp herkese gönderir misin?"

"Tanrı aşkına! *Kısmen* demiştim."

"Sorun değil." Tekrar pencereye döndü ve kasvetli yeşilin ortasında koyu renkli lekeler gibi duran ağaç gövdeleriyle bezeli ormanı seyre koyuldu ama sonra sesinde dokunaklı bir tınıyla tekrar konuşmaya başladı. "Heteroseksüel toplumdan dışlanmaya alışkınım."

"Siktir git," dedim huysuzca. Bana döndüğünde gülüyordu.

"Her neyse. Neden buradayız ki?" diye sordu kendini tekli yataklardan birine sırtüstü atıp ayakkabılarını fırlatırcasına çıkarırken. "Seni bilmem ama ben Clare'i üç senedir görmedim."

Hiçbir şey demedim. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

Neden gelmiştim ki? Clare neden beni de davet etmişti?

"Nina," diyerek konuşmaya başladım. Boğazım düğüm düğümdü ve kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. "Nina, Clare kiminle...?"

Ama cümlemi tamamlayamadan koridorda yankılanan güm güm güm sesleri odayı doldurdu.

Kapıda biri vardı.

Ansızın, sorularımın yanıtlarını almaya hazır olduğumdan pek de emin olamadım.

Nina'yla birbirimize baktık. Kalbim kapı tokmağının başıboş yankılarını taklit etmek istercesine hızla atsa da yüzümdeki sakin ifadeyi korumaya çalıştım.

On yıl. Acaba Clare değişmiş miydi? Ya *ben*?

Yutkundum.

Flo'nun koridorun sonundaki açık tavanlı antredeyankılanan ayak seslerini, evin ağır kapısının açılmasıyla odayı dolduran metalin metale sürtünme sesi takip etti. Artık eve giren her kimse onun mırıltılarını duyabiliyordum.

Kulak kabarttım. Ses, Clare'inkine benzemiyordu. Hatta Flo'nun kahkahalarına rağmen kulağa kesinlikle... erkeksi gelen bir ses duyduğuma yemin edebilirdim.

Nina yattığı yerde yuvarlanıp dirseklerinden biri üstünde yükseldi. "Bak sen şu işe... görünüşe göre tepeden tırnağa Y kromozomlu Tom sonunda geldi."

"Nina..."

"Ne var? Bana neden böyle bakıyorsun? Alt kata inip bekârlığa veda partisinin aleti olan tek horozuna merhaba diyelim mi?"

"Nina! Yapma."

"Neyi yapmayayım?" Bacaklarını yataktan aşağı sallayıp ayağa kalktı.

"Bizi utandırma. Hatta *onu* da utandırmasan iyi edersin."

"Eğer bizler bu kümesteki tavuklarsak *doğal olarak* o da horoz oluyor. Ayrıca kelimeyi kesinlikle zoolojik açıdan kullanıyorum."

"Nina!"

Ama çoktan çoraplı ayaklarıyla cam merdivenleri hoplaya zıplaya inerek gözden kaybolmuştu. Merdiven boşluğundan yukarı süzülen sesini duydum. "Merhaba, daha önce tanıştığımızı sanmıyorum..."

Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum. Öyleyse gelen kesinlikle Clare *değildi.* Derin bir nefes aldım ve Nina'nın peşinden koridora çıktım.

Küçük grubu önce yukarıdan gördüm. Ön kapının yanında dikilen, düzgünce taranmış parlak siyah saçlarını başının arkasında topuz yapmış kız Melanie olmalıydı. Flo'nun söylediklerine gülümseyip başını aşağı yukarı sallıyor gibi görünse de Flo konuşurken dikkati dağınık bir halde elindeki cep telefonunun ekranıyla uğraşıyordu. Diğer tarafta, elinde Burberry marka bavuluyla dikilen bir adam duruyordu. Düz, kestane rengi saçları vardı. Profesyonel yıkama hizmeti veren mağazalardan biri tarafından yıkanıp ütülenmişe benzeyen beyaz gömleği, çünkü hiçbir normal insan gömlek kollarını böylesine özenli ütüleyemezdi, ve Paul Smith diye bağıran gri renkli, pamuklu pantolonu içinde son derece şık görünüyordu. Basamaklardaki ayak seslerimi duyunca başını yukarı kaldırıp gülümsedi.

"Merhaba, ben Tom."

"Selam, ben de Nora." Kendimi son birkaç basamağı inip elimi uzatmaya zorladım. Yüzünde bana akıl almaz derecede tanıdık gelen bir şeyler vardı. El sıkışırken ne olduğunu çıkarmaya çalışsam da başarılı olamadım. Bunun yerine koyu renk saçlı kıza döndüm. "Ve sen de... Melanie olmalısın, yanılıyor muyum?"

"Ah, selam, evet." Yüzünde telaşlı bir gülümsemeyle başını kaldırıp bana baktı. "Üzgünüm, ben sadece... altı aylık bebeğimi evde eşimle bıraktım. Bu ilk oluyor. Evi arayıp ne durumda olduklarını öğrenmek istemiştim. Ama sanırım burada cep telefonları çekmiyor, değil mi?"

"Pek değil," dedi Flo özür dilercesine. Tam olarak hangisinden kaynaklandığından emin olamasam da yüzü gerginlikten ya da heyecandan kızardı. "Üzgünüm. Kullandığın şebekeye bağlı olarak balkonlardan ya da bahçenin yukarı tarafından biraz çektiği oluyor ama oturma odasında sabit hattımız var. Gel de sana göstereyim."

O, Melanie'ye yolu gösterirken ben de Tom'a döndüm. Onu daha önce bir yerlerde gördüğüme dair o tuhaf histen hâlâ kurtulamamıştım.

"Clare'i nereden tanıyorsun?" diye sordum beceriksizce.

"Ah, bilirsin işte. Tiyatrodan. Orada herkes herkesi tanır! Aslında beni onunla tanıştıran kocamdı. Kendisi yönetmendir de."

Nina, Tom'un arkasından bana abartılı bir şekilde göz kırptı. Sinirden kaşlarımı çattım ama sonra Tom'un aklının karıştığını görünce yüzümdeki ifadeyi düzelttim.

"Üzgünüm, devam et," dedi Nina tüm ciddiyetiyle.

"Neyse, Clare'le Kraliyet Tiyatrosu Kumpanyası'nın bağış yemeğinde tanıştık. Bruce o sırada bir oyun yönetiyordu. Kendimizi ansızın koyu bir sohbetin ortasında bulduk."

"Aktör müsün?" diye sordu Nina.

"Hayır, oyun yazarıyım."

Ne zaman başka bir yazarla tanışsam kendimi tuhaf hissederdim. Bu bir yoldaşlık, masonlara özgü bir bağ gibiydi. Sıhhi tesisatçıların da birbirleriyle tanıştıklarında böyle hissedip hissetmediklerini ya da muhasebecilerin kimseye fark ettirmeden birbirlerini başlarıyla selamlayıp selamlamadıklarını merak ettim. Bunun nedeni belki de yazarların

nadiren karşılaşmasıydı çünkü çoğumuz çalışma hayatlarımızı yalnız başımıza geçirmeye meyilliydik.

"Nora da yazardır," dedi Nina ve bizi, âdeta kozlarımızı paylaşmamız için ringe salıverilmiş iki horoz sıklet dövüşçüymüşüz gibi süzdü.

"Ah, gerçekten mi?" Tom sanki beni ilk defa görmüş gibi bakıyordu. "Ne yazıyorsun?"

Of. Nefret ettiğim soru. Kendimi bildim bileli yazma tarzım konusunda konuşurken rahat edemezdim; ne yaparsam yapayım insanların mahrem düşüncelerimi okuduğu hissinden kurtulamıyordum.

"Şey... roman," dedim belli belirsiz. Aslında doğrusu cinayet romanıydı ama böyle söylediğinizde, insanlar akıllarına gelen her senaryoyu ve cinayet nedenini teker teker sıralamaya başlıyordu.

"Gerçekten mi? Romanlarını hangi mahlasla yazıyorsun?"

Bu, "Acaba adını daha önce duydum mu?" demenin hoş bir yoluydu. Çoğu insan sözcük seçiminde bu inceliği göstermezdi.

"L.N. Shaw," dedim. "N hiçbir anlama gelmiyor, göbek adım yok. L. Shaw kulağa tuhaf gelirken L.N.'nin telaffuzu daha ahenkli olduğundan N harfini ekledim, bilmem anlatabildim mi? Demek sen de oyun yazıyorsun?"

"Evet. Oldum olası roman yazarlarını kıskanmışımdır. Özellikle de her şeyin üzerinde hâkimiyet kurma şeklinizi. En güzel cümlelerinizi katleden aktörlerle uğraşmak zorunda değilsiniz." Porselen kaplama olup olmadığını merak ettiğim doğal olamayacak kadar beyaz dişlerini sergileyerek gülümsedi.

"Ama başka insanlarla çalışmanın da güzel yanları olmalı?" dedim cesaretimi toplayarak. "Yani sorumlulukları paylaşmaktan bahsediyorum. Oyun büyük bir olay, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle. Övgüleri paylaşmak zorundasın ama en azından, işler boka sardığında da herkes payına düşeni alıyor."

Başka bir şey söylemek için ağzımı açmıştım ki Melanie'nin telefonu kapatmasıyla oturma odasından tiz bir "çın" sesi geldi. Tom sesin geldiği yöne bakmak için döndüğü anda boynunu bükme şekli ya da yüzündeki ifade onu daha önce nerede gördüğümü hatırlamamı sağladı.

O fotoğraf. Clare'in Facebook'taki profil fotoğrafı. O Tom'du. Görünüşe göre fotoğraftaki erkek, Clare'in erkek arkadaşı bile değildi.

Melanie gülümseyerek oturma odasından çıktığında hâlâ bunları hazmetmeye çalışıyordum. "Ohh, Bill'e ulaşmayı başardım. Ev cephesinde her şey yolunda görünüyor. Az önce kafam başka yerde olduğu için üzgünüm. Daha önce hiç geceyi dışarıda geçirmemiştim. Bunun için resmen gözümü karartmam gerekti. Bill'in başarısız olacağını düşündüğümden değil; üzerine düşeni yerine getireceğinden eminim ama... ah, neyse, kafanızı şişirmekten vazgeçmeliyim. Sen Nora'sın, değil mi?"

"Oturma odasına geçin!" diye seslendi Flo mutfaktan. "Çay yapıyorum."

İtaatkâr bir şekilde topluca odaya girdik. Tom ve Melanie boylu boyunca uzanan cam duvarıyla devasa odayı kavramaya çalışırken onları izledim.

Nihayet Tom, "Buradan bakıldığında orman olağanüstü görünüyor, değil mi?" dedi.

"Evet." Ormana baktım. Karanlık gitgide bastırıyordu ve her nasılsa gölgeler, sanki ağaçlar gökyüzünü görmemize mani olma isteğiyle topluca eve doğru koca bir adım atmış gibi hissetmeme yol açtı. "İnsanın kendisini biraz savunmasız hissetmesine neden oluyor, değil mi? Bu da sanırım perdelerin olmamasından kaynaklanıyor."

"Aslında daha ziyade eteğinin arkası sana fark ettirmeden donunun arasına sıkışmış gibi!" dedi Melanie ansızın ve gülmeye başladı.

"Hoşuma gitti," dedi Tom. "Sahneye benziyor."

"Seyirciler de bizler miyiz?" diye sordu Melanie. "Bu gösteri bir hayli sıkıcı görünüyor. Aktörler odun gibi!" Kelime oyununu anlamamış olma ihtimalimize karşı ağaçlara işaret etti. "Çaktınız mı? Ağaçlar, odun falan..."

"Anladık," dedi Nina yüzünü ekşiterek. "Ama Tim'in demek istediği şeyin bu olduğunu sanmıyorum, haksız mıyım?"

"Tom," dedi Tom. Sesinde hafif bir gerginlik vardı. "Ama hayır, aslında tam tersini düşünüyordum. Bizler aktörleriz." Yüzünü cam duvara döndü. "Seyirci... seyirci dışarıda bir yerlerde."

Her nedense söyledikleri tüylerimin diken diken olmasına yol açtı. Böyle hissetmemin nedeni, gitgide bastıran karanlığın içinde sessiz birer izleyiciyi andıran ağaç kütükleri ya da Tom ve Melanie'nin beraberlerinde dışarıdan getirdikleri serin esinti olabilirdi. Ne de olsa sonbahardan kalma günlerin yaşandığı Londra'yı terk edip epeyce kuzeye çıkmıştık; aniden kış mevsiminin yalnızca bir gecede gelip çattığını fark ettim. Ne sık iğne yapraklarıyla ışığı kesen çam ağaçları ne de yaklaşan kırağının habercisi soğuk hava böyle hissetmeme neden olabilirdi. Gece çöküyor ve ev, tıpkı karanlığın ortasında yanan bir fener gibi alacakaranlığı parlak ışıklarıyla kasıp kavuran cam bir kafese dönüşüyordu. Karşı koyulamaz parlaklığın cazibesine kapılarak evin etrafında titrek daireler çizen binlerce güvenin, hiç de konuksever olmayan soğuk cama çarparak er ya da geç helak oluşunu hayal ettim.

"Üşüdüm," dedim konuyu değiştirmek için.

"Ben de." Nina kollarını ovuşturdu. "Sizce sobayı yakabilir miyiz? Gazla mı çalışıyor?"

Melanie sobanın önüne eğildi. "Hayır, odunla." Kolu zorlayınca ön taraftan bir kapak açıldı. "Evde buna benzer bir sobam var. Flo!" diye bağırdı mutfağa doğru, "Sobayı yakmamızın sakıncası var mı?"

"Tabii ki yakabilirsiniz!" diye yanıtladı Flo. "Şöminenin üzerindeki rafta çakmaklar olacak. Kâsenin içinde. Eğer beceremezseniz birkaç dakika içinde işim biter."

Tom rafın üzerinde duran bir avuç dolusu kâsenin içine bakmak için şömineye doğru hareketlense de az önce benim de donakalmama yol açan manzaranın aynısı tarafından esir alınmış gözlerle aniden durdu.

"Tan-rım." Onu durduran, göz seviyesinin hemen üzerindeki ahşap çivilerin üzerine tünemiş av tüfeğiydi. "Buralarda Çehov'u duymamışlar mı?"

"Çehov mu?" dedi koridordan gelen bir ses. Konuşan, kalça seviyesinde taşıdığı tepsiyle kapıdan giren Flo'ydu. "Şu Rus mu? Endişelenme, içindekiler yalnızca kurusıkı. Halam onu tavşanları korkutmak için kullanıyor. Çiçek soğanlarını yiyip bahçeyi kazarak delik deşik ediyorlar. Halam da Fransız pencerelerinden onlara ateş ediyor."

"Bu sence de biraz... Teksaslı işi değil mi?" dedi Tom. Flo'nun elindeki tepsiyi almak için öne doğru atıldı. "Ortama kattığı taşralı havadan hoşlanmadığımdan değil. Fakat hemen karşımızda, gözümüzün önünde olması... ruhsal açıdan sağlıklı olmayan düşünceleri zihninden kovmaya çalışanlarımız için biraz rahatsız edici olabilir."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Flo. "Büyük olasılıkla halamın kendisine ait bir silah dolabı vardır. Ama bu büyükbabama aitti, anlayacağın aile yadigârı gibi bir şey. Ve sebze bahçesi de hemen şu kapıların ardında, yani en azından yaz mevsiminde öyle. Dolayısıyla onu el altında tutmak çok daha pratik."

Melanie ateşi yakmayı başarmış, Flo'ysa çayları koyup bisküvileri tabaklara yerleştirmeye başlamıştı. Konuşma devam ediyordu; kiralık araç ücretleri, kira bedelleri, sütü önce mi, sonra mı koymanın daha iyi olduğu. Bense sessizdim, düşünüyordum.

"Çay?"

Bir anlığına ne kılımı kıpırdatabildim ne de yanıt verebildim. Sonra Flo omzuma yavaşça dokunarak irkilmeme neden oldu.

"Lee, çay?"

"Nora," dedim. Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım. "Ben... üzgünüm. Kahveniz var mı? Çaydan pek hoşlanmadığımı en başından söylemeliydim."

Flo'nun yüzü asıldı. "Çok üzgünüm. Ne yazık ki yok. Gidip almak için de çok geç oldu. En yakın köy buradan kırk dakika uzaklıkta ve market çoktan kapanmış olmalı. Gerçekten üzgünüm. Yiyecekleri alırken yalnızca Clare'i düşünmüştüm ve o da çaya bayılır. Çay sevmeyeceğin hiç aklıma gelmemişti."

"Sorun değil," diyerek gülümsedim. "Gerçekten." Uzattığı fincanı alıp çayı yudumladım. Çok sıcaktı ve tadı fazlasıyla, mide bulandıracak kadar çaya benziyordu. Görüntüsü de sıcak sütle karıştırılmış yağlı et suyu gibiydi.

"Yakında burada olur." Flo saatine baktı. "Herkesin neler yapacağımızı bilmesi için planlarımdan bahsetmemi ister misiniz?"

Herkesin başını sallayarak onayladığını görünce Flo listesini çıkardı. Sesini duymasam da Nina'nın iç geçirdiğinden adım gibi emindim.

"Clare saat altı gibi burada olacak, sonra hafif bir şeyler içebileceğimizi düşündüm. Dolapta birkaç şişe şampanyam var. Ayrıca mojito ve margarita gibi kokteyller hazırlamak için gerekli malzemeleri de aldım. Oturup uzun bir

akşam yemeği yemeyiz, diye düşündüğüm için..." Burada Nina'nın suratı asıldı. "Pizza ve sos aldım. Burada sehpanın çevresinde oturup atıştırabiliriz. O sırada birbirimizi tanımak için birkaç oyun oynayabileceğimizi sanıyorum. Hepinizin Clare'i tanıdığı ortada ama çoğumuzun birbirini tanıdığını sanmıyorum... Haksız mıyım? Aslında belki de Clare gelmeden önce hepimiz kısaca kendimizi tanıtsak iyi olabilir, ne dersiniz?"

Hepimiz kimin başlamaya cüret edeceğini merak ederek ölçüp biçen gözlerle birbirimize baktık. İlk defa Tom'u, Melanie'yi ve Flo'yu tanıdığım Clare'le yan yana düşünmeye çalıştım ama bu hiç de kolay olmadı.

Pahalı giysileri ve tiyatro geçmişinden ötürü Tom ve Clare'in ortak noktalarını görmek pek zor değildi. Clare her zaman iyi görünümlü insanlardan hoşlanan biri olmuştu. Karşısındakinin kadın ya da erkek olmasını önemsemezdi ve arkadaşlarının çekiciliğiyle gurur duyardı. Hayranlığının ardında hiçbir kötü niyet yoktu çünkü başkalarının güzelliği tarafından tehdit edilemeyecek kadar güzeldi. Ayrıca çevresindekilerin, hatta benim gibi pek umut vadetmeyen adayların bile daha iyi görünmesine yardımcı olmayı severdi. Bir akşam yemeğinden önce Clare tarafından mağazadan mağazaya sürüklendiğimi ve üstüme kusursuz oturan elbiseyi bulana dek dudaklarını büzüştürüp eline geçen her elbiseyi cılız bedenime tuttuğunu hâlâ hatırlıyordum. Bana yakışacağını düşündüğü şeyleri asla gözden kaçırmazdı. Saçımı kestirmem gerektiğini söyleyen oydu. O zamanlar asla onu dinlemezdim. Şimdi, aradan on yıl geçtikten sonra saçlarım kısacıktı ve Clare'in haklı olduğunu biliyordum.

Melanie ve Flo'nun Clare'le olan bağını tahmin etmek ise daha zordu. Daha önceki e-posta trafiği sırasında Melanie'nin söylediği birkaç kelime avukat ya da muhasebe-

ci olduğunu düşünmeme neden olmuştu ve takım elbise içinde kendini daha rahat hisseden insanlara özgü o belli belirsiz havayı taşıyordu. Çantası ve ayakkabıları pahalıydı ama giydiği mavi kot pantolon, Clare'in bundan on yıl önce "anne pantolonu" diye adlandıracağı kadar kötü bir kesime sahipti.

Oysa Flo'nun kotu kesinlikle bir tasarımcının elinden çıkmıştı ama yine de onu giyme tarzında tuhaf ve rahatsızlık verici bir şey vardı. Üzerindeki her şey, ona uyup uymadığına ya da vücudunu hoş gösterip göstermediğine bakılmaksızın All Saints'teki vitrinlerden birinden topluca alınmış gibi duruyordu. Durmadan bluzunu çekiştiriyor, kot pantolonunun bel kısmından pörtlemiş gibi görünen tombul şişliği örtmeye çalışıyordu. Bunlar Clare'in kendisi için seçeceği türden giysilere benziyordu ama aynı kıyafetleri Flo'ya her kim önerdiyse kesinlikle acımasız biri olmalıydı.

Flo ve Melanie, Tom'la tuhaf bir zıtlık içindeydi. İkisini de tanıdığım Clare'in yanında hayal etmekte zorlanıyordum. Üniversitede arkadaş olmuş, sonrasında da görüşmeye devam etmiş olabilirler miydi? Bu tür arkadaşlıkları bilirdim. Birinci Sınıflar Haftası'nda tanışır ve zaman ilerledikçe aynı koridorlardan yürümek dışında hiçbir ortak noktanız olmadığını fark ederdiniz ama yine de doğum günlerinde tebrik kartı yollamaktan ya da Facebook'ta paylaştıklarını beğenmekten vazgeçemezdiniz. Öte yandan Clare'i görmeyeli on sene olmuştu. Belki de şimdiki Clare'e Melanie ve Flo daha uygundu.

Grubun çember şeklinde dizilmiş diğer üyelerini teker teker süzerken onların da aynı şeyi yaptığını fark ettim: Henüz tanımadıkları konukları ölçüp tartıyor, Clare'e dair zihinlerindeki görüntüyle karşılarındaki yabancıları eşleştirmeye çalışıyorlardı. Tom'un neredeyse düşmanlık

sınırlarında gezinen samimi bir merakla bana diktiği bakışlarını yakaladığım anda benimkileri yere indirdim. Kimse başlamak istemiyordu. Sessizlik, garip bir hal almanın eşiğine gelene dek uzadı.

"Ben başlayayım," dedi Melanie. Saçlarını yüzünden çekti ve boynuna asılı kolyeyle oynamaya koyuldu. Bunun vaftiz hediyesi olarak verilen minik gümüş haçlardan olduğunu gördüm. "Ben Melanie Cho, aslında artık Melanie Blaine Cho. Söylemesi biraz zor, biliyorum. O yüzden işyerinde kendi soyadımı kullanmaya devam ediyorum. Üniversitede Flo ve Clare'le aynı daireyi paylaşıyorduk ama üniversiteye başlamadan önce eğitimime iki yıl ara verdiğimden geri kalanınızdan biraz daha büyüğüm... Tabii seni bilemem Tom. Ben yirmi sekiz yaşındayım."

"Yirmi yedi," dedi Tom.

"Görünüşe göre grubun büyükannesi benim. Altı ay kadar önce bir bebeğim oldu. Ve hâlâ çocuk emziriyorum. O yüzden eğer memelerimin çevresinde kocaman ıslak lekelerle odadan koşarak çıktığımı görürseniz beni mazur görün."

"Sütünü sağıp çöpe mi atacaksın?" diye sordu Flo anlayışlı bir tavırla. Ama onun omzunun üstünden, Nina'nın gözlerini şaşı yapıp kendini asarmış numarası yaptığını gördüm. Olayın içine çekilmeyi reddederek bakışlarımı kaçırdım.

"Evet, sütümü biriktirmeyi düşündüm ama sonra muhtemelen içki içeceğim aklıma geldi ve biriktirdiğim sütleri geri götürmek başıma bela olacaktı. Hmmm... kendimle ilgili başka nelerden bahsedebilirim? Sheffield'da yaşıyorum. Avukatım ama şu anda doğum iznindeyim. Bugün Ben'le kocam ilgileniyor. Bebeğimizin adı Ben. O... ah neyse, sizi onunla ilgili ayrıntılarla bunaltmak istemem. Sadece çok sevimli olduğunu söylemekle yetineceğim."

Gülümsedi ve geldiğinden beri endişe yüklü yüzünün aydınlanmasıyla yanaklarında iki derin gamze belirdi. O anda içim cız etti. Kıskanıyor değildim; hiçbir yolla ya da şekilde hamile kalmak istemiyordum. Ama o eksiksiz, yalın mutluluğa imrenmediğim de söylenemezdi.

"Haydi, bize bir fotoğrafını göster," dedi Tom.

Gamzeleri tekrar beliren Melanie cep telefonunu çıkardı. "Pekâlâ, eğer ısrar ediyorsanız... Bakın, bu doğduğu gün çekildi..."

Melanie'nin hastane yatağında uzanırken çekilmiş fotoğrafına baktım; yüzünün rengi atmış, omuz hizasındaki saçları sıçankuyruğu gibi dilim dilim olmuştu ama tüm yorgunluğuna rağmen kollarının arasındaki beyaz kundağa gülümsemeden edememişti.

Bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

"Burada da gülümsüyor. İlk gülümsemesi değil, onu yakalayamadım ama o sırada Bill, Dubai'deydi ve ben de ikinci gülümsemesinin fotoğrafını çekip ona gönderdim. Şimdi böyle görünüyor. Yüzünü pek iyi göremediğinizin farkındayım çünkü mama kâsesini kafasına geçirmekle meşguldü."

İlk fotoğraftaki mavi-siyah bakışlarını kameraya dikmiş öfkeli bebekle kahkahalara boğulmuş tombul yüzlü küçük şişkonun aynı kişi olduğuna inanmak mümkün değildi. Yüzünün yarısı turuncu plastik kâsenin ardında kalmıştı; tombul yanaklarından yeşil renkli yapışkan bir madde akıyordu.

"Tanrı onu koruyup kollasın!" dedi Flo. "Bill'e çok benziyor, değil mi?"

"Aman Tanrım!" Tom hem halinden memnun hem de korkmuş gibi görünüyordu. "Ebeveynlerin dünyasına hoş geldiniz. Lütfen etiketinde sadece kuru temizleme yazan kıyafetlerinizi dışarıda bırakın."

Melanie telefonunu ortadan kaldırdı ama hâlâ gülümsüyordu.

"Biraz öyle. Ama alışma hızın inanılmaz. Evden ayrılmadan önce saçlarımda yulaf lapası olup olmadığını kontrol etmek artık bana son derece normal görünüyor. Onun hakkında konuşmaktan vazgeçelim; zaten evimi yeterince özlüyorum, durumu daha da kötüleştirmek istemem. Senden ne haber Nina?" Nina'nın dizlerine sarılmış halde sobanın yanında oturduğu yere döndü. "Bir keresinde Durham'de karşılaştığımızı sanıyorum, öyle değil mi? Yoksa yanılıyor muyum?"

"Hayır, haklısın. Bir keresinde öylece çıkagelmiştim. Sanırım Newcastle'daki arkadaşlarımdan birini görmeye giderken uğramıştım. Flo'yla tanıştığımı anımsamıyorum ama seninle barda karşılaştığımızdan eminim. Öyle olmuştu, değil mi?"

Melanie başıyla onayladı.

"Bilmeyenleriniz için... Ben Nina. Clare ve Nora'yla aynı okula gidiyordum. Doktorum... aslında cerrah olmaya çalışıyorum. Hatta son üç ayımı, silahla yaralanmaya bağlı travmalar hakkında ömrüm boyunca bilmek isteyeceğimden çok daha fazlasını öğrendiğim Sınır Tanımayan Doktorlar'la birlikte denizaşırı ülkelerde geçirdim... *Mail*'in sizi inandırmaya çalıştığının aksine Hackney'de o tür yaralanmalara pek rastlanmıyor."

Yüzünü ovuşturdu ve Londra'dan ayrıldığımızdan beri ilk kez o parlak maskesinin çatladığına tanık oldum. Kolombiya'nın onu etkilediğini biliyordum ama döndüğünden beri onu yalnızca iki kere görmüştüm ve ikisinde de yiyecekler hakkında birkaç şaka yapmak dışında orada gördüklerinden bahsetmeyi reddetmişti. Bir anlığına, hayatını idame ettirmek için insanların yaralarını dikmenin... ve kimi zaman başarısız olmanın neye benzediğini düşündüm.

"Neyse," diyerek yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. "Tim, Timmy, Timbo; sıra sende."

"Evet..." dedi Tom yüzünde bıkkın bir ifadeyle. "Sanırım benim hakkımda bilmeniz gereken ilk şey, adımın *Tom* olduğu. Tom Deauxma. Daha önce de bahsettiğim gibi oyun yazarıyım. Çok ünlü değilim ama uç noktalarda bazı işler yaptım ve birkaç ödül kazandım. Tiyatro yönetmeni Bruce Westerly'yle evliyim. Onun adını duymuş olabilirsiniz."

Bir duraksama oldu. Nina başını iki yana salladı. Tom'un gözleri hatırlama emaresi görme umuduyla grubun geri kalan üyelerinin üzerinde dolaşıp sonunda bana kilitlendi. İstemeye istemeye de olsa başımı iki yana salladım. Kendimi kötü hissetsem de yalan söylemenin yardımı olmayacaktı. Hafifçe iç geçirdi.

"Belki de tiyatro dışından biri olduğunuzda yönetmen pek dikkatinizi çekmiyordur. Clare'i da Kraliyet Tiyatrosu Kumpanyası'ndaki çalışmalarından ötürü yine oradan tanıyorum. Bruce onlar için epeyce iş yapıyor ve tabii ki bir de *Coriolanus*'u yönetti."

"Tabii ki", dedi Flo ciddiyetle başını aşağı yukarı sallayarak. Son başarısızlığımın ardından en azından bunu biliyormuş numarası yapabileceğimi düşündüm ve Flo'ya katıldım. Belki de olması gerekenden biraz daha büyük bir coşkuyla... Tokam saçımdan kayıp yere düştü. Nina esnedi ve tek kelime etmeden odadan ayrılmak için ayağa kalktı.

"Camden'da yaşıyoruz... Spartacus adında bir köpeğimiz var ama ona kısaca Sparky diyoruz. Kendisi bir labrador kırması. İki yaşında. Çok sevimlidir ama sürekli seyahat eden işkolik bir çifte hiç uygun değil. Neyse ki harika bir köpek bakıcımız var. Vejetaryenim... Başka? Of, ne korkunç! Yalnızca iki dakikadır konuşuyorum ve kendimden bahsederken anlatabileceğim ilginç şeyler tükendi. Ah...

Bir de kürek kemiğimin üzerinde bir kalp dövmesi var. İşte, bu kadar. Ya sen, Nora?"

Nedensiz yere yüzüm kıpkırmızı kesildi ve çay fincanını tutan parmaklarım gevşeyince çayımın birazını dizime döktüm. Eşarbımın köşesiyle dökülen çayı temizlemekle meşgul olsam da kafamı kaldırdığımda Nina'nın hiç ses çıkarmadan odaya geri döndüğünü fark ettim. Bir elinde tütün kesesini tutuyor, diğeriyle de sigarasını sarıyordu. Koyu renkli iri gözlerini ise bana dikmişti.

Kendimi konuşmaya zorladım. "Anlatacak pek fazla şey yok. Ben, şey... tıpkı Nina gibi Clare'le okulda tanıştım. Biz..."

Biz on yıldır konuşmuyorduk.

Neden burada olduğumu bilmiyorum.

Neden burada olduğumu bilmiyorum.

Acı çekercesine yutkundum. "Biz... sanırım irtibatı kaybettik." Yüzümün yandığını hissedebiliyordum. Soba gerçekten de ısı yaymaya başlamıştı. Kestirdiğimi unuttuğum saçlarımı kulaklarımın arkasına atmak için elimi kaldırdım ve parmaklarım kısacık tutamları sıyırıp saçlarımın ardındaki sıcak ve nemli tenime temas etti. "Ihh, ben bir yazarım. UCL'e gittim ve üniversiteden sonra bir dergide çalışmaya başladım ama işleri batırdım. Bu muhtemelen benim hatamdı; araştırma yapmak ve doğru kişilerle iletişim kurmaya çalışmak yerine zamanımın tümünü romanım üzerinde çalışmaya harcıyordum. Neyse, yirmi iki yaşında ilk romanımı sattım ve o günden beri tam zamanlı bir yazarım."

"Ve yalnızca kitaplarından elde ettiğin gelirle mi yaşıyorsun?" Tom kaşlarından birini havaya kaldırdı. "Eğer öyleyse saygı duyarım."

"Aslında *tam olarak* öyle değil. Demek istediğim şu ki ara sıra orada burada çevrimiçi eğitimler veriyorum...

makale yazdığım da oluyor. Anlayacağınız şansım yaver gitti..." Şansım yaver mi gitti? Dilimi ısırmak istiyordum. "Belki de şansım yaver gitmedi, yani doğru kelime o değil. Henüz genç bir kızken büyükbabamı kaybettim ve bana, Hackney'de küçük bir stüdyo daire almama yetecek kadar para bıraktı.

Nereden bakarsanız bakın minicik bir daireden bahsediyorum; sadece bana ve dizüstü bilgisayarıma yetecek kadar yer var ama en azından her ay kira ödemek zorunda kalmıyorum."

"Bağlantıyı koparmamış olmanızın gerçekten çok hoş olduğunu düşünüyorum," dedi Tom. "Yani seni, Clare'i ve Nina'yı kastediyorum. Sanırım uzun zamandır okul arkadaşlarımın çoğuyla iletişim kurmadım. Çoğuyla hiçbir ortak noktam yok. Okulda pek güzel günler geçirdiğim söylenemez." Gözlerini bana dikti ve bir kez daha yüzümün kızardığını hissettim. Saçlarımı düzeltmek için tekrar kaldırdığım elimi kucağıma in diriverdim. Bakışlarında belli belirsiz bir şeytanlık mı vardı yoksa hayal mi görüyordum? Benim hakkımda bir şeyler biliyor olabilir miydi?

Yanıt vermeyi isteyerek kısa süreliğine bocaladım çünkü yalan söylemeden nasıl cevap verebileceğimden emin değildim. Ben öylece çırpınırken her geçen saniye sessizlik biraz daha rahatsız edici bir hal alıyordu. Durumun yanlışlığı bedenimi dalga dalga esir alarak benliğimi bir kere daha vurdu. Burada ne halt ediyordum? On yıl. *On yıl.*

"Bence herkes okulda kötü günler geçirmiştir," dedi Nina sonunda sessizliği bozarak. "En azından benim öyle oldu."

Ona minnettar bir şekilde baktığımı görünce bana göz kırptı.

"Peki, sırrınız nedir?" diye sordu Tom. "Yani uzun yıllar süren arkadaşlığınızın? Aradan geçen onca yıla rağmen arkadaşlığınızı sürdürmeyi nasıl başardınız?"

Tekrar Tom'a baktım ancak bu kez bakışlarım sertti. Neden işin peşini bırakmıyordu ki? Ayrıca söyleyebilecek hiçbir şeyim yoktu. Özellikle de aklını kaçırmış biri gibi görünmeden.

"Bilmiyorum," dedim nihayet. Sesimin keyifli çıkması için çalışıyordum ama gülümsememdeki gerginliği hissetmemek mümkün değildi. Yüzümdeki ifadenin hissettiğim kadar sahte görünmüyor olduğunu ummaktan başka bir şey gelmiyordu elimden. "Sanırım şansımız yaver gitti."

"Sevgilin var mı?" diye sordu Melanie.

"Hayır. Yalnızım. Labrador kırması bir köpeğim bile yok." Bunun üzerine kahkahalara boğulmaları gerekiyordu; aslında güldüler de. Ama kahkahaları daha ziyade bana acıdıklarını gösteren notalarla bezeli, tiz ve cansız bir koro çalışmasını andırıyordu. Spot ışıklarını başka birine çevirmek için çabucak, "Flo?" deyiverdim.

Flo gülümsedi. "Pekâlâ, Clare'le üniversitede tanıştım. İkimiz de Sanat Tarihi okuyorduk ve aynı yurtta kalıyorduk. Ortak Oda'ya girdim ve işte oradaydı. *East Enders*'ın* önünde oturmuş, saçlarını çiğniyordu. Clare'in parmağına doladığı saçını kemirirken ne kadar komik göründüğünü bilirsiniz. Çok tatlıydı."

Anımsamaya çalıştım. Clare böyle şeyler yapar mıydı? Kulağa son derece mide bulandırıcı geliyordu. Zihnimde, Clare'in saç örgüsünü parmağına dolamış halde okulun yanındaki kafede oturduğuna dair belli belirsiz bir anı canlandı. Belki de gerçekten böyle tuhaf alışkanlıkları vardı.

"Üzerinde o mavi elbisesi vardı. Sanırım onu giymekten hiç usanmadı ama hâlâ onun içine sığabildiğine inanamıyorum! Üniversiteden beri en az altı kilo almışımdır! Neyse, yanına gidip merhaba dedim. Ve o da, 'Ah, fularını çok

* BBC One'ın 1985 yılında yayınlanmaya başlayan popüler pembe dizisi. *–yhn*

beğendim,' dedi. Kendisi o günden beri en iyi arkadaşımdır. O harikadır, biliyorsunuz değil mi? Bana daima ilham kaynağı olmuştur. Beni her konuda destekledi. Ne yazık ki onun gibi insanların sayısı çok az..." Yutkundu ve aniden durdu. Toparlanmaya çalıştığı ortadaydı ama tam da korktuğum gibi gözlerinin dolduğunu fark ettim. "Pekâlâ, neyse, son söylediğimi unutun. O kaya gibi sağlamdır ve onun için *her şeyi* yaparım. Her şeyi. Tek istediğim, gelmiş geçmiş en iyi bekârlığa veda partisinin onunki olması, anlıyorsunuz değil mi? Kusursuz olmalı. Bu benim için çok şey ifade ediyor. Bu sanki... sanki onun için yapabileceğim son şey, anlatabildim mi?"

Gözleri yaşlıydı ve konuşurken çevresine yaydığı duygular öylesine hiddetliydi ki âdeta korkutucuydu. Grubun geri kalanına baktığımda aklı karışanın yalnızca ben olmadığımı gördüm. Tom açıkça irkilmişti; Nina'nın kaşlarıysa perçemlerinin altında gözden kaybolmuştu. Yalnızca Melanie sanki en yakın arkadaşınıza karşı böyle duygular hissetmeniz normalmiş gibi tepeden tırnağa kaygısız görünüyordu.

"Clare hapse girmiyor, yalnızca evleniyor," dedi Nina kuru kuru ama Flo onu ya duymadı ya da duymazdan geldi. Tepki vermek yerine öksürdü ve gözündeki yaşları sildi.

"Üzgünüm. Ah, Tanrım. Duygusal ahmağın tekiyim! Halime baksanıza."

"Şey... şimdilerde neyle meşgulsün?" diye sordu Tom nazikçe. O anda Flo'nun deminden beri yalnızca Clare'den bahsedip kendisi hakkında tek kelime etmediğini fark ettim.

"Ah." Flo bakışlarını yere indirdi. "Bilirsiniz işte. Biraz onunla, biraz bununla. Ben... üniversiteden sonra biraz ara verdim. Pek iyi durumda değildim. Ama Clare harikaydı.

Ben şeydeyken... Ah, neyse, söylediklerimi boş verin. Asıl önemli konu, Clare'in bir kızın hayatına girebilecek en iyi arkadaş olması. Tanrım, şu halime bakın!" Burnunu sümkürüp ayağa kalktı. "Kim biraz daha çay ister?"

Herkesin hayır anlamında başlarını salladığını görünce tepsiyi alıp mutfağa gitti. Melanie telefonunu çıkardı ve bir kez daha çekip çekmediğini kontrol etti.

"Bu kesinlikle acayipti," dedi Nina tekdüze bir ses tonuyla.

"Ne?" diye sordu Melanie başını kaldırarak.

"Flo ve 'kusursuz bekârlığa veda partisi'." Nina heceleri üstüne basa basa söylemişti. "Sence de biraz fazla... duygusal değil mi?"

"Ah," dedi Melanie. Kapıdan mutfağa doğru baktı ve sonra sesini alçalttı. "Bakın, aslında bunu söylememem gerekiyor ama lafı dolandırmanın manası yok. Flo üçüncü senesinde ruhsal bir çöküntüye düştü. Ne olup bittiğinden pek emin değilim ama finallere girmeden önce okulu bıraktı. Bildiğim kadarıyla da hiç mezun olmadı. Artık o dönemden bahsederken bu kadar *hassaslaşmasının* nedenini biliyorsunuz. O konu hakkında konuşmaktan pek hoşlanmaz."

"Hmm, pekâlâ," dedi Nina. Ama aklından geçenleri kestirebiliyordum. Flo'nun hikâyesinde ürkütücü bulduğumuz şey üniversiteden sonra başına gelenler değildi. Hatta anlattıkları arasında kulağa en normal geleni de oydu. Asıl sinir bozucu olan, dudaklarından dökülen diğer her şeydi.

Uyumak istiyorum ama gözlerimin içine ışık tutuyorlar. Üzerimde testler, tetkikler yapıyor; sonra da çıktılarını alıyorlar. Kan yüzünden sertleşmiş giysilerimi çıkarıyorlar. Neler oldu? Ben ne *yaptım*?

Tekerlekli sedyemi, herkes uyuduğu için ışıkları karartılmış uzun koridorlardan geçirirlerken uyuyan hastalarla dolu koğuşları ardımızda bırakıyoruz. Ben yanlarından geçerken bazıları uyanıyor ve halimin sarsılmış yüz ifadelerine yansıdığını görebiliyorum. Sanki acınası ya da korkutucu bir şeymişim gibi başlarını çeviriyorlar.

Doktorlar yanıtını bilmediğim sorular sormaktan, hatırlayamadığım şeyler söylemekten vazgeçmiyorlar.

En sonunda beni bir monitöre bağlayıp kendi halime bırakıyorlar. Uyuşturulmuş, uykulu ve yapayalnızım.

Aslında pek yalnız sayılmam.

Acı içinde yan dönmeye kalktığımda onu görüyorum. Kapının tellerle güçlendirilmiş camının ardında, taburesinde sabırla oturan kadın bir polis memuru var.

Başımda nöbet tutuyorlar. Bunun nedenini merak ediyorum.

Camın öteki tarafındaki polis memurunun başının arkasına bakarak orada öylece yatıyorum. Dışarı çıkıp soru sormayı öyle çok istiyorum ki. Ama cesaretim yok. Cılız bacaklarımın beni kapıya dek taşıyacağını sanmıyorum.

Ama asıl önemlisi, yanıtları duymaya katlanabileceğimden emin değilim.

Cihazların uğultusunu ve cihazın her morfin damlattığında çıkardığı sesini dinleyerek bana epeyce uzun gelen bir süre boyunca orada yatıyorum. Başımdaki ve bacaklarımdaki acı hafifleyip gerilerde kalıyor. Ve ardından, nihayet uykuya dalıyorum.

* * *

Rüyamda kan görüyorum; etrafa yayılıp âdeta kan gölüne dönüşerek üstüme başıma bulaşıyor. Kan birikintisinin içinde diz çökmüş halde kanı durdurmaya çalışsam da beceremiyorum. Pijamalarım kan içinde kalıyor. Beyazlatılmış ahşap döşemelere yayılıyor...

İşte, tam o anda uyanıyorum.

Bir anlığına, kalbim göğsümde güm güm atarken orada öylece yatıyorum. Gözlerim odanın loş ışıklarına alışmaya çalışıyor. Susuzluktan dilim damağım kurumuş ve idrar kesem sancıyor.

Başımın hemen yanındaki dolabın üstünde plastik bir bardak var. Korkunç bir çaba harcayarak ona uzanıyorum ve titreyen parmaklarımdan birini bardağın içine sokup kendime doğru çekiyorum. Tadı fazlasıyla yavan ve plastiği andırıyor ama, ah Tanrım, su içmek kendimi hiç böylesine iyi hissettirmemişti. Son damlasına dek içiyorum ve başımı yastığa bıraktığım anda odanın loş ışığına rağmen gözlerimin önünde yıldızlar uçuşuyor.

İlk defa, örtülerin altından çıkan kabloların beni odaya yeşil renkli, loş gölgeler düşüren titrek ekranlı monitöre bağladığını fark ediyorum. Kablolardan biri sol elimin parmaklarından birine tutturulmuş. Elimi kaldırdığımda

kan ve yara bere içinde olduğunu görüyorum. Hatta uzun zaman önce kemirdiğim tırnaklarım bile kırılmış.

Hatırlıyorum... Bir araba gördüğümü hatırlıyorum... Tökezleye tökezleye kırık camların üstünde yürüdüğümü... Ayakkabılarımdan birinin çıktığını...

Örtünün altındaki ayaklarımı birbirine sürtüyorum; biri fena halde ağrıyor. Diğerine sarılı pansuman bezinin şişkinliğini hissediyorum. Ve kavalkemiklerim... Bacağım boyunca uzanan cerrahi banda benzer şey tenimi çekiştiriyor.

Elimi omzuma, daha doğrusu sağ omzuna götürmeye çalıştığım an irkilip aşağı bakıyorum.

Hastane önlüğünün altından, kolum boyunca uzanan devasa bir morluk beliriyor. Omzumu öne doğru hareket ettirdiğimde devasa morluğun koltuk altımın hemen üzerindeki koyu renkli şişlikten yayıldığını görüyorum. Böylesine tuhaf, tek taraflı bir çürüğe ne neden olmuş olabilir ki? O âna dair anılarımın parmak uçlarımın hemen ötesinde havada asılı kaldığı hissine kapılıyorum ama sanki inadına uzanamayacağım kadar uzakta duruyorlar.

Kaza mı geçirdim? Bu bir araba kazası mıydı? Yoksa ben... saldırıya mı uğradım?

Acı içinde elimi örtünün altına sokup avucumu karnımın, göğsümün, belimin üstünde gezdiriyorum. Kollarım kesik içinde ama vücudum iyi durumda gibi görünüyor. Elimi kasıklarıma götürüp bacaklarımın arasını yokluyorum. Altımda kalın bebek bezlerini andıran bir şey var ama hiç acı hissetmiyorum. Kesik yok. Kasıklarımın iç tarafında en ufak bir morluk yok. Başıma her ne geldiyse aklıma gelen şeyle alakası olmadığı ortada.

Sırtüstü yatıp gözlerimi yumuyorum. Yorgunum; hatırlamaya çalışmaktan, korkmaktan yorgun düştüm. Şırınga mekanizması tıkırtılar ve uğultular eşliğinde çalışmaya

devam ediyor ve o anda gözüme hiçbir şey eskisi kadar önemli görünmüyor.

Tam da uykuya dalmak üzere olduğum anda gözümün önünde bir imge beliriyor: Duvara asılı bir av tüfeği.

Aniden bir şeyin farkına varıyorum.

Omzumdaki morluğun sebebi silahın geri tepmesi. Yakın geçmişimin bir yerlerinde ben bir silah ateşledim.

bölüm 6

"Flo," derken başımı mutfak kapısından içeri uzattım. Flo fincanları bulaşık makinesine yerleştiriyordu. "Bu kadar işi tek başına yapmamalısın. Yardım edebilir miyim?"

"Hayır! Saçmalama. Bitti bile." Bulaşık makinesinin kapağını savururcasına kapattı. "Ne oldu? Yardım edebileceğim bir şey mi var? Kahve konusunda üzgünüm."

"Ne? Ah, gerçekten sorun değil. Bak, Clare saat kaçta buralarda olur demiştin?"

"Sanırım altı civarında." Başını kaldırıp mutfak saatine baktı. "Yani daha bir buçuk saatimiz var."

"Pekâlâ, şeyi merak ediyordum... kısa bir koşu için yeterince zamanım var mı?"

"Koşu mu?" Ödü kopmuş gibi görünüyordu. "Elbette, yani sanırım... ama hava kararıyor."

"Çok uzaklaşmayacağım. Ben sadece..." Beceriksizce kımıldandım. Bunu ona açıklayamazdım. Kendime bile açıklamakta zorlanıyordum ama dışarı çıkmalı, bir an önce oradan uzaklaşmalıydım.

Evde kaldığım zamanlarda neredeyse her gün koşarım. Güzel havalarda Victoria Park'tan ve yağmurlu ya da kasvetli günlerde şehrin sokaklarından geçerek renklendirdiğim dört farklı parkurum vardır. Haftanın birkaç gününde kendime izin veririm; zaten kaslarınızın kendini

toparlaması için böyle yapmanız gerektiği söylenir. Ama er ya da geç koşma isteği içimde birikir ve o anda koşmak zorunda kalırım. Eğer koşmazsam... Bunu nasıl ifade etmem gerektiğini bilmiyorum. Belki bir mekânda uzun süre kalmaktan ötürü duyulan sıkıntı. Bir tür kapalı yerde kalma korkusu. Dün koşmamıştım; valizimi hazırlamakla ve yarım kalan işlerimi bitirmekle meşguldüm. Şimdi de kutuya benzer bu evden çıkmak için güçlü bir istek duyuyordum. Bunun fiziksel egzersizle ilgisi yoktu. Daha doğrusu koşmamın tek nedeni bu değildi. Spor salonlarında, koşu bantlarında koşmayı da denemiştim ama aynı şey değildi. Asıl istediğim dışarı çıkmak, etrafımı çepeçevre saran duvarlardan kurtulmak, *kaçmaktı.*

"Sanırım yeterince zamanın var," dedi Flo pencereden gittikçe kararmakta olan alacakaranlığa bakarak, "ama acele etsen iyi olur. Burada hava karardığında gerçekten, *gerçekten* karanlık olur."

"Elimi çabuk tutacağım. Takip edebileceğim bir parkur var mı?"

"Hmm... Sanırım ormandan aşağı doğru uzanan patikayı takip etmen en iyisi olacak. Bir dakika... Oturma odasına gel." Önden gidip devasa cam duvarın öte tarafına, ormanın içindeki karanlık boşluğa işaret etti. "Gördün mü? İşte, bahsettiğim patika şurada. Ormanın içinden geçip ana yola dek uzanır. Arabayla geldiğiniz yoldan daha sert ve daha az çamurlu olduğundan koşarken zorlanmazsın. Asfalta ulaşana dek onu takip et. Ama sonra ana yoldan sağa dönüp arabayla geldiğiniz yolu takip ederek eve dönmek zorunda kalacaksın. O saatten sonra orman, koşarken önünü göremeyeceğin kadar karanlık olacaktır ve patika çitle çevrili değil. O yüzden tamamen yanlış yöne sapabilirsin. Bir dakika..." Mutfağa dönüp çekmecelerden birini karıştırdıktan sonra elinde kötü bir şekilde

katlanmış pantolon askısına benzeyen bir şeyle geri geldi. "Bunu al. Bu bir kafa feneri."

Ona teşekkür ettim ve koşu kıyafetlerimi ve spor ayakkabılarımı giymek için çabucak odama çıktım. Nina yatakta uzanmıştı, iPhone'unda bir şeyler dinleyerek tavana bakıyordu.

İçeri girdiğim anda kulaklıklarını çıkararak, "Şu Flo sence de kaçığın teki değil mi?" dedi. Canı sohbet etmek istiyor gibiydi.

"Kullandığınız tıbbi bir terim mi, Doktor Da Souza?"

"Evet. Latince Ay Kaçıklığı anlamına gelen *Kaçıkus Lupus'tan* gelir ve dolunayda yıkananların delirdiklerine dair pagan inanışıyla ilgilidir."

Kotumu çıkarırken gülmeye başladım ve termal koşu taytım ile tişörtümü üstüme geçirdim.

"*Lupus*, Latince kurt anlamına gelir. *Luna* demen gerekirdi. Spor ayakkabılarım nerede? Onları kapının yanında bırakmıştım."

"Yatağın altına tıkıştırdım. Neyse işte. Dolunayda kurt adamlar deliye döner. Aynı şey. Hazır delirmekten bahsetmişken... yoksa dışarı mı çıkıyorsun?"

"Evet." Yatağın altına bakmak için eğildim. Spor ayakkabılarım oradaydı ama iyice derinlere gitmişti. *Teşekkürler Nina.* Diz çöktüm ve kolumu uzatıp ayakkabılarımı almaya çalıştım. Yatak örtüleri yüzünden boğuk çıkan sesime rağmen, "Ne oldu ki?" diye sordum.

"Bir düşünelim." Aklına gelen nedenleri parmaklarıyla saymaya koyuldu. "Hava kararırdı, bu muhiti hiç bilmiyorsun, alt katta beleş şarap ve yiyecek dağıtıyorlar... Ah, dışarısının *zifiri karanlık* olduğundan bahsetmiş miydim?"

"Zifiri karanlık değil." Spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken pencereden dışarı baktım. Epeyce karanlıktı ama kesinlikle zifiri karanlık değildi. Güneş batmış olsa

da gökyüzü berraktı ve batıdan gelen inci grisi solgun ışık huzmeleriyle aydınlanıyordu. Ayrıca doğudaki ağaçların arasından da yuvarlak, bembeyaz bir ay yükseliyordu. "Dolunay var, dolayısıyla hava *o kadar* karanlık olmayacak."

"Ah, gerçekten mi Bayan Leonora 'Geçtiğimiz sekiz senedir Londra'da yaşıyorum ve bu süre boyunca sokak lambalarından elli metre bile uzaklaşmadım' Shaw?"

"Gerçekten." Spor ayakkabılarımın bağcıklarına üst üste iki defa düğüm attıktan sonra ayağa kalktım. "Beni eleştirmeye kalkma Nina. Eğer dışarı çıkmazsam ay olsa da olmasa da gerçekten aklımı kaçıracağım."

"Hah. O kadar kötü olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır."

Ama öyleydi. Nedenini de açıklayamıyordum. Alt kattaki yabancıların Clare'le geçmişimi eşelemeleri yüzünden kendimi nasıl hissettiğimi Nina'ya anlatamazdım; sanki tam olarak iyileşmemiş bir yaranın kenarlarını koparmaya çalışıyorlardı. Buraya gelmekle hata etmiştim; artık bunun farkındaydım. Yine de arabam dahi olmadığından Nina buradan ayrılmak isteyene dek burada kapana kısılmıştım.

"Hayır, iyiyim. Sadece dışarı çıkmak istiyorum. Şimdi. Bir saat kadar sonra görüşürüz."

Basamaklardan koşarak inmeye koyuldum ama kapıyı arkamdan çarparcasına kapatırken bile Nina'nın alaycı kahkahaları peşimi bırakmadı.

"Kaçabilirsin... ama kurtulamazsın!"

* * *

Ormana adımımı atar atmaz temiz ve soğuk havayla ciğerlerimi doldurup ısınmaya başladım. Garajın hemen önünde gerinme hareketleri yaparken gözümü ormandan

alamıyordum. İçerideyken üstüme çökmek üzere olan o şeytani klostrofobi hissi geçmişti. Buna neden olan cam mıydı? Herhangi birinin dışarıda dikilip kimseye fark ettirmeden bizi izleyebileceği gerçeği miydi? Yoksa bana hastanelerdeki bekleme odalarını, sosyal deneyleri anımsatan odaların tuhaf kimsesizliği miydi?

Dışarı çıktığım anda izlenme hissi etkisini epeyce yitirmişti.

Koşmaya başladım.

Bu kolaydı. Kesinlikle kolay olan buydu. Durmadan soru soran, burnunu ait olmadığı yerlere sokan kimse yoktu. Yalnızca keskin, tatlı hava ve ayaklarımın çam iğnelerinden oluşan zemin üzerinde çıkardığı yumuşak sesler vardı. Epeyce yağmur yağmıştı ama su, tekerlek izleriyle dolu sıkıştırılmış garaj yolundaki durumun aksine yumuşak ve geçirgen toprağın üstünde birikmemişti. Birkaç su birikintisine ve hatta bataklığa benzer küçük toprak parçasına rağmen kilometrelerce uzanan temiz ve canlı patika, ayakkabılarımın tabanları altında ezilen binlerce ağaca ait çam iğneleriyle bezenmişti.

Ailemde başka koşan yoktu. Tabii en azından bildiğim kadarıyla. Ama büyükannem yürürdü. Henüz küçük bir kızken arkadaşlarından birine sinirlendiğinde arkadaşının adını tebeşirle ayağının altına yazdığını ve isim oradan silinene dek yürüdüğünü anlatır, tebeşir yitip gidene dek öfkesinin de dindiğini söylerdi.

Ben öyle yapmazdım. Ama zihnimin içinde tekrar edip durduğum kelimeler olurdu ve güm güm atan kalbimin ya da yeri döven ayaklarımın sesi onu bastırana dek koşardım.

Bu gece, her ne kadar artık ona öfkeli olmasam da kalbimin her atışında onun adını sayıkladığını duyabiliyordum: *Clare, Clare, Clare, Clare.*

Aniden bastıran karanlığın ve gecenin yumuşak seslerinin arasından ormanın derinliklerine, enginliklerine doğru koştum. Alacakaranlığı istila eden yarasaları gördüm, sığınaklarından kaçan hayvanların seslerini duydum. Önümdeki patikaya bir tilki fırladı ve hemen ardından durdu. Ben alacakaranlığın sessizliğinde ayaklarımı yere vura vura yanından geçip giderken ince burunlu başını çevirip kibirli bir şekilde kokumu takip etmekle yetindi.

Bu kolaydı; bayır aşağı koşmak, alacakaranlığı yararcasına uçmak gibiydi. Ve karanlığa rağmen korkmuyordum. Dışarıya adım attığım anda ağaçlar, camın öte yanındaki sessiz izleyiciler olmaktan çıkıp kimi zaman soluk soluğa, kimi zaman süratle arşınladığım orman patikasıyla beni ormanın derinliklerine buyur eden ve önümde saygıyla iki yana çekilen dost canlısı varlıklara dönüşmüştü.

Beni asıl sınayacak olan, bayırı tırmanarak geri dönmek için takip etmek zorunda olduğum tekerlek izleriyle bezeli çamurlu garaj yoluydu ve hava yoldaki çukurları göremeyeceğim kadar kararmadan önce orayı ardımda bırakmam gerektiğini biliyordum. Böylece kendimi zorlayarak daha hızlı koşmaya başladım. Süre tutmuyor, herhangi bir hedefe ulaşmaya çalışmıyordum. Hatta mesafeyi bile bilmiyordum. Ama bacaklarımın gücünün farkındaydım; uzun ve rahat adımlar atıyordum. Devrilmiş bir kütüğün üstünden sıçrarken her ne kadar böylesine loş bir ışıkta delilik olduğunu bilsem de bir anlığına gözlerimi yumdum ve o kısacık anda âdeta uçabildiğimi ve ayaklarımı bir daha asla yere basmak zorunda kalmayacağımı hayal etmeyi becerdim.

* * *

Sonunda koyulaşmakta olan gölgelerin içinde solgun, gri renkli bir yılanı andıran y 'u gördüm. Ormanlık alandan

çıkarken baykuşun yumuşak ötürüşü duydum ve Flo'nun talimatlarına uyarak asfalt yoldan sağa döndüm. Asfalta adım atalı daha pek olmamıştı ki arkamdan gelen araba sesiyle yolun kenarına çekilip durdum. Bu saatte yolun ortasında koşan birine rastlamayı beklemeyen biri tarafından dümdüz edilmek gibi çılgınca isteklerim yoktu.

Arabanın gecenin sessizliğinde vahşice yankılanan gürültüsü gitgide yaklaştı ve sonunda âdeta elektrikli testere gibi kükreyen motoruyla beni buldu. Kör edici farlar yüzünden gözlerim kamaşmıştı. Ama ben daha ne olduğunu anlayamadan yanımdan geçip karanlığın içinde gözden kayboldu. Ondan geriye kalan tek şey, karanlığın içinde yakut rengi gözler gibi görünen ve anbean benden uzaklaşan arka farlarıydı.

Arabanın yanımdan geçip gidişiyle karanlığın içinde yeniden görebilme umuduyla gözlerimi kırpar halde kalakaldım ve her ne kadar gözlerimin yeniden karanlığa alışması için beklesem de gece birkaç saniye önceki haline kıyasla çok daha karanlık görünüyordu sanki. Aniden yolun kenarındaki hendeğe düşmekten veya karşıma çıkan dallara takılmaktan endişe ettim. Flo'nun verdiği kafa fenerini bulmak için ceplerimi yoklayıp güçlükle başıma geçirdim. Fener biraz acayipti; klipsinin takılmasına yetecek kadar sıkı ama koşmaya başladığım anda kafamdan düşmesinden kaygılanmama neden olacak kadar gevşekti. Ancak artık önümdeki asfalt parçasını görebiliyordum ve yolun kenarındaki beyaz çizgiler fenerin ışığında parıldıyordu.

Sağa doğru uzanan sapak, artık garaj yolunda olduğum anlamına geldiğinden yavaşladım ve köşeyi döndüm.

Kafa fenerinden ötürü minnettardım. Artık koşmuyor, gafil avlanmam halinde ayak bileğimi kırabilecek çamurlu oluklar ve çukurlar arasında yolumu bulmaya çalışarak tedbiri elden bırakmadan yavaş adımlar atıyordum. Hal

böyleyken bile spor ayakkabılarım çamur içinde kalmıştı ve her adımımda, sanki beraberimde koca tuğlalar sürüklüyormuşum gibi hissediyordum. Ayakkabılarımın ikisinin de tabanlarına yapışan çamur en az yarım kilo ağırlığında olmalıydı. Eve geri döndüğümde onları temizlerken pek eğleneceğim ortadaydı.

Evden ne kadar uzakta olduğumu anımsamaya çalıştım. Önümde belki de daha bir buçuk kilometre vardı. Karanlığa rağmen orman yolundan dönmüş olmayı diledim. Ama uzaklarda, ruhsuz cam duvarları gecenin karanlığında altın misali parlayan evin ışıklarını görebiliyordum.

Çamur âdeta beni burada, karanlığın içinde alıkoymak istercesine ayaklarımı yutmaya çalışıyordu. Dişlerimi gıcırdatıp yorgun bacaklarımı biraz daha hızlanmaya zorladım.

Aşağıdaki ana yoldan bir ses geldiğinde yolu neredeyse yarılamıştım. Bir araba yavaşlıyordu.

Saatim yoktu ve telefonumu da evde bırakmıştım ama saatin altı olmadığından emindim. Koşmaya başlamamın üzerinden bir saat geçmiş olamazdı.

Ama işte oradaydı. Araba köşeyi dönerken devir düşüren motorun sesi, çukurlar yüzünden sarsıla sarsıla bayırı tırmanmaya başladığı anda hırıltıyı andıran bir kükremeye dönüştü.

Arabanın iyice yaklaştığını fark edince çitlere yaslandım ve yanımdan geçerken üstüme çok fazla çamur sıçratmamasını umut edip farların güçlü ışığından korunmak için ellerimi gözlerime siper ederek öylece dikildim ama her nedense durdu. Egzoz borusundan çıkan dumanlar, ay ışında bembeyaz bir bulut gibi görünüyordu. Pencerenin açılmasını sağlayan elektrikli mekanizmanın vızıltısını, kulakları sağır edici bir Beyoncé patlaması takip etti ama biri hemen müziğin sesini kıstı.

Az önce sandığımdan çok daha hızlı koşmuşum gibi güm güm atan kalbime rağmen arabaya yaklaştım. Kafa feneri konuşurken kullanılmaktan ziyade yürürken kullanıldığından yere dönüktü ve ayarını nasıl değiştireceğimi bir türlü bulamıyordum. Ben de feneri kafamdan çıkarıp elime alarak arabadaki kızın solgun yüzüne tuttum.

Ama aslında bunu yapmama gerek yoktu.

Kızın kim olduğunu biliyordum.

Clare'di.

"Lee?" dedi gözlerine inanamıyormuşçasına. Işık doğrudan gözlerine girdiğinden gözlerini kırpıp fenerin güçlü ışığından sakınmaya çalıştı. "Tanrım, gerçekten sen misin? Ben senin geleceğini... Burada ne yapıyorsun?"

Önce hiçbir şey anlamadım. Korkunç bir hata mı olmuştu? Yoksa Clare beni davet etmek *istememişti* de tüm bunlar Flo'nun aptalca fikirlerinden biri miydi?

"Ben... şey... senin bekârlığa veda partine geldim," diye kekeledim. "Yoksa senin...?"

"Tabii ki haberim vardı, şapşal!" Güldüğü anda soluğu, soğuk havada gerginlik yüklü beyaz bir buluta dönüşüverdi. "Demek istiyorum ki... *burada* ne yapıyorsun? Kuzey Kutbu'nda yapılacak bir keşif çalışmasına filan mı hazırlanıyorsun?"

"Koşuyordum," dedim sanki dünyanın en normal şeyini yapıyormuşum gibi davranmaya çalışarak. "O kadar da so-soğuk değil. Sadece biraz serin." Ama hareket etmeden öylece dikildiğim için gerçekten üşümeye başlamıştım ve dudaklarımdan dökülen son sözcükler titremelerim yüzünden heba olmuştu.

"Arabaya bin, seni eve kadar götüreyim." Uzanıp yolcu kapısını açtı.

"Ben... spor ayakkabılarım iğrenç durumda..."

"Endişelenme. Araba kiralık. Ama ikimiz de donmadan önce arabaya binsen iyi edersin!"

Vıcık vıcık çamurun içinde güçlükle ilerleyip arabaya bindim. Arabanın içindeki sıcaklık ter içindeki soğuk termal giysilerime âdeta savaş açmıştı. Spor ayakkabılarımın

içine dolan vıcık vıcık çamur yüzünden parmaklarımı kıpırdatamaz hale gelince tiksintiyle ürperdim.

Clare vitesi geçirdikten sonra hoparlörün düğmesine dokunarak *Single Ladies*'i* susturdu ve sessizlik aniden sağır edici bir hal aldı.

"Eee?" Göz ucuyla bana baktı. İlk günkü kadar güzel görünüyordu. Aradan geçen on yılın Clare'i değiştirmiş olabileceğini düşünmekle delilik etmiştim. Güzellik onun kemiklerine işlemişti. Üzerindeki kapüşonlu eski eşofman üstüne ve devasa atkıya rağmen arabanın loş ışığında bile baş döndürücü görünüyordu. Saçları, omuzlarına dökülen sevimli ama karman çorman bir topuz halinde başının tepesinde toplanmıştı. Tırnakları kırmızıya boyanmış olsa da uçları kırılmıştı. Clare pek gayret sarf eden biri değildi ama kimse onu bunun için suçlayamazdı. O her haliyle kusursuzdu.

"Eee?" dedim onu taklit ederek. Clare'in yanında kendimi hep zayıf hissederdim. Görünüşe göre aradan geçen on yıl hiçbir şey değiştirmemişti.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Başını sallıyor, parmaklarıyla direksiyonda ritim tutuyordu. "Tanrım, demek istiyorum ki... seni tekrar görmek çok güzel Lee, biliyorsun değil mi?"

Tek kelime etmedim.

Ona artık o kişi olmadığımı, Lee değil de Nora olduğumu söylemek istiyordum.

Bunun onun hatası olmadığını, onunla tüm bağımı koparmış olmamın onun suçu olmadığını söylemek istiyordum. Sorun *bendeydi*. Ama aslında... bu pek de doğru değildi.

Ama daha ziyade ona neden burada olduğumu sormak istiyordum.

* Türkçede "Bekar Hanımlar" anlamına gelen Beyoncé şarkısı. –*çn*

Fakat sormadım. Hiçbir şey söylemedim. Sadece oturup dönemeçleri aşarak gitgide yaklaşmakta olduğumuz evi izledim.

"Seni görmek *gerçekten* çok güzel," dedi tekrar. "Artık bir yazarsın, öyle değil mi?"

"Evet," dedim. Kelimeler ağzımda tuhaf ve doğru olmayan bir tat bırakıyordu; sanki yalan söylüyor ya da başka biri hakkında hikâyeler anlatıyor gibi hissediyordum. "Evet, bir yazarım. Cinayet romanları yazıyorum."

"Duydum. Gazetede senin hakkında bir makale görmüştüm. Ben... senin için gerçekten çok mutluyum. Bu harika, öyle değil mi? Kendinle gurur duyuyor olmalısın."

Omuzlarımı silktim. "Yalnızca bir iş." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken sert ve gerginlik yüklü bir hal alıyordu. Aslında öyle olmasını istemiyordum. Şanslı olduğumu biliyordum. Ve olduğum yere ulaşmak için çok çalışmıştım. Kendimle gurur duymalıydım. Gurur *duyuyordum*.

"Senden ne haber?" diye sormayı becerdim.

"Halkla İlişkiler alanındayım. Kraliyet Tiyatrosu Kumpanyası için çalışıyorum."

Halkla İlişkiler. Bu her şeyi açıklıyordu. Gülümsedim ama bu defa yüzümde beliren gülümseme içtendi. Clare on iki yaşındayken, hatta *beş* yaşındayken bile hikâyeler uydurmakta ustaydı.

"Ben... çok mutluyum," dedi usulca. "Ve dinle, irtibatı kopardığımız için çok üzgünüm. Seni görmek... Çok güzel zamanlar geçirdik, değil mi?" Arabanın gösterge panelinden yayılan hayaletimsi yeşil ışığın altında bana baktı. "İlk sigaramızı birlikte içtiğimizi hatırlıyor musun?" Güldü. "İlk öpücük... ilk esrar... yalnızca on sekiz yaşından büyüklerin izleyebildiği filmlere ilk kez gizlice girişimiz..."

"Ve ilk sepetlenişimiz," diyerek homurdandım ama sonra sesimin o kadar huysuz çıkmamış olmasını diledim.

Neden? Neden böylesine savunmacı yaklaşıyordum ki?

Ama Clare yalnızca güldü. "Ah, ne aşağılanmaydı! Biletleri Rick'e aldırıp tuvaletten girmenin çok zekice olduğunu sanıyorduk. Yaşlarımızı salon kapısında da kontrol edebileceklerini hiç düşünmemiştim."

"Rick! Onu tamamen unutmuşum. Son günlerde neler yapıyor?"

"Tanrı bilir! Muhtemelen hapistedir. Reşit olmayan kızlarla cinsel ilişkiye girmekten. Tabii eğer adalet diye bir şey varsa."

Biz on dört-on beş yaşlarındayken Rick, Clare'in erkek arkadaşıydı. Yirmi iki yaşındaydı; uzun ve yağlı saçları, altın bir dişi, hatta bir de motosikleti vardı. Ondan hiç hoşlanmamıştım; on dört yaşındayken bile Clare'in o yaştaki serserinin tekiyle yatmak istemesini tuhaf ve mide bulandırıcı buluyordum. Bence istediği bara girip içki alabilmesi dışında hiçbir iyi yanı yoktu.

"Of, ucubenin tekiydi," dedim. Dilimi yine tutamamıştım ama Clare yalnızca gülmekle yetindi.

"Hem de nasıl! Gerçekleri zamanında görememiş olduğuma inanamıyorum. Benden büyük biriyle yattığım için kendimi çok havalı hissediyordum! Şimdi o günlere bakınca... pedofiliden yalnızca bir adım ötede olduğumuzu görebiliyorum." Arabanın tekerleği çukura girince önce homurdanıp ardından kısa bir çığlık attı. "Ay! Üzgünüm."

Garaj yolunun çukurlarla dolu son dönemecini ardımızda bırakırken arabada sessizlik oldu. Evin önündeki çakıl taşlarıyla bezeli alana çıkıp özenle Nina'nın kiralık arabası ile Flo'nun Land Rover'ının arasına park ettik.

Clare motoru kapattı ve bir anlığına, karanlık arabanın içinde öylece oturup tıpkı Tom'un dediği gibi sahnedeki yerlerini almış aktörleri anımsatan oyuncularla dolu evi dikkatle izledik. Flo mutfakta ocağın üzerine eğilmiş bir

şeyler yapıyordu. Melanie oturma odasındaki telefonun yanına çökmüştü; Tom cam pencerenin tam karşısına yerleştirilmiş kanepeye uzanmış, elindeki derginin sayfalarını çeviriyordu. Nina görünürlerde yoktu; büyük olasılıkla balkona çıkmış, sigarasını tüttürüyordu.

Bu defa biraz olsun ıstırap içinde, *neden buradayım,* diye düşündüm tekrar. *Neden geldim?*

Sonra Clare bana döndü; yüzü evden yayılan altın rengi ışık huzmeleriyle aydınlanıyordu. O, "Lee..." derken onunla aynı anda, "Bak..." dedim.

"Ne oldu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, önce sen."

"Hayır, sen. Ciddiyim. Önemli bir şey değildi."

Kalbim göğsümün içinde acı içinde çırpınıyordu ama aniden sorumu artık soramayacak hale geldiğimi fark ettim; dilimin ucunda takılıp kalmıştı. Bunun yerine, "Ben artık Lee değilim. Nora'yım," dedim.

"Ne?"

"Adım. Artık bana Lee denilmesinden hoşlanmıyorum. Zaten oldum olası hoşlanmamıştım."

"Ah..." Sessizleşti, söylediklerimi hazmetmeye çalışıyordu. "Tamam. Yani artık sana Nora demeliyim, öyle mi?"

"Evet."

"Pekâlâ, bunu hatırlamak için elimden geleni yapacağım. Ama biraz zor olacak... Seni... Kaç oldu? Yirmi bir yıldır Lee olarak tanıdıktan sonra."

Ama beni asla tanımamıştın, diye düşündüm istemsizce. Sonra kaşlarımı çattım. Clare elbette beni tanımıştı. Beş yaşımdan beri tanıyordu. Asıl sorun da buydu... Beni olması gerekenden çok daha iyi tanıyordu. İncecik, yetişkin maskemin altındaki korku içindeki cılız çocuğu görebiliyordu.

"Neden Clare?" dedim aniden. Başını kaldırdı; yüzü karanlığın içinde ifadesiz ve solgun görünüyordu.

"Ne neden?"

"Neden buradayım?"

"Ah, Tanrım." Bakışlarını ellerine indirdi. "Bunu soracağını biliyordum. Sanırım eski güzel günlerin hatırına desem bana inanmazsın, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Nedeni bu değil, haksız mıyım? Benimle görüşmek isteseydin bunu, aradan geçen on yıl boyunca yapabilirdin. Neden şimdi?"

"Çünkü..." Derin bir nefes aldı. Gergin olduğunu fark etmek beni sersemletmişti. Bunu sindirmek kolay değildi. Onu bir kere bile hâkimiyetini yitirmiş halde görmemiştim; beş yaşındayken dahi en sert öğretmenleri bile eritecek ya da cesaretlerinin kırılmasına neden olacak bakışlar atardı. Sanırım bu yüzden tuhaf bir arkadaşlığımız vardı. Benim yoksun olduğum şeylerin tümüne sahipti, kendine hâkimiyeti çevresindekileri sarıp sarmalardı. Gölgesinde dikilirken bile kendimi daha güçlü hissederdim. Ama artık durum öyle değildi.

"Çünkü..." dedi tekrar ve o sırada, parmaklarını birbirine doladığı anda, evden yayılıp arabanın içine süzülen ışıkta kan kırmızısı parlayan kırık tırnakları gözüme çarptı. "Çünkü bilmeyi hak ettiğini düşündüm. Sana söylenmesini hak ediyordun... hem de yüz yüze. Söz vermiştim. Bunu yüzüne söyleyeceğime dair *kendime* söz vermiştim."

"Ne var?" Öne doğru eğildim. Korkmuyordum ama aklım karışmıştı. Sırılsıklam haldeki ayakkabılarımı ve buram buram ter kokan giysilerimi tamamen unutmuştum. Clare'in kaygılı yüzündeki gerginlik yüklü savunmasız ifade dışında her şey aklımdan çıkmıştı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

"Düğünle ilgili söylemem gereken bir şey var," dedi. Bakışlarını ellerine indirdi. "Evleneceğim... evleneceğim kişiyle ilgili."

"Kim o?" dedim. Ve sonra onu güldürmek, arabanın içini doldurup kemiklerime işlemeye başlayan gerilime son vermek için konuşmaya devam ettim. "Rick'le evlenmiyorsun, değil mi? Zaten oldum olası..."

"Hayır," diyerek araya girdi. Sonunda bakışlarıma karşılık verebiliyordu ama gözlerinde az önce gördüğüm gülümsemenin zerresi yoktu; orada tek görebildiğim, hiç hoşuna gitmese de son derece gerekli bir şeyi yapmak üzereymişçesine sergilediği çelik gibi kararlılığıydı. "Hayır. James'le evleniyorum."

Bir anlığına, yanlış duyduğuma inanmaya çalışarak boş gözlerle ona baktım.

"Ne?"

"O... James. James'le evleniyorum."

Hiçbir şey söylemedim. Muhafız misali dikilen ağaçlara bakarak orada öylece oturdum. Âdeta kulakları uğulduyordu. İçimde büyüyen çığlığı hissedebiliyordum. Ama hiçbir şey söylemedim. Dilimin ucuna gelen tüm kelimeleri yuttum.

James mi?

Clare ve *James* mi?

"Gelmeni istememin nedeni buydu." Sanki fazla zamanı olmadığını, ayağa kalkıp arabadan uzaklaşmamın an meselesi olduğunu bilen biri gibi hızla konuşuyordu. "Şey olsun istemedim... Seni düğüne davet etmemin hoş olmayacağını düşündüm. Çok zor olabilirdi. Ama bunu başka birinden duymana da gönlüm razı gelmezdi."

"Ama... o zaman lanet olasıca William Pilgrim de kim?" Bu dudaklarımdan tıpkı bir suçlama gibi çıkmıştı. Bir anlığına Clare boş gözlerle bana baktı. Sonra durumun farkına vardı ve yüzündeki ifade değişti. Aynı anda, bu adı daha önce nerede duyduğumu hatırladım. Ne kadar da aptaldım. Billy Pilgrim. *Mezbaha No. 5.** James'in en sevdiği kitap.

* Kurt Vonnegut'un 1969 yılında yayınlanmış romanı. *-ç.n*

"Bu onun Facebook adı," dedim duygusuzca. "Gizlilik için. Hayranları aradıkları zaman kişisel profilini bulamasınlar diye. Profil fotoğrafının olmamasının nedeni de bu, yanılıyor muyum?"

Clare perişan halde başıyla onayladı. "Seni yanlış yönlendirmek istememiştim," dedi yalvarırcasına. Sıcak elini hissiz, çamur lekeleriyle bezeli elimin üstüne koydu. "Ve James de en kısa zamanda öğrenmen gerektiğini düşündü. Şeyden önce..."

"Bir dakika." Aniden elimi çektim. "Bu konuda *onunla* konuştun mu?"

Başıyla onayladı ve ellerini yüzüne götürdü. "Lee... Ben çok..." Durdu ve derin bir nefes aldı. Kendini toparlamaya, ne söyleyeceğine karar vermeye çalıştığı hissine kapıldım. Tekrar konuştuğunda ona yöneltilen suçlamanın altında kalmaktansa saldırıya geçecek ve savaşarak ölmeyi tercih edecek Clare'den, o tanıdığım Clare'den izler görmeye başlamıştım. "Bak, özür dilemeyeceğim. İkimiz de yanlış bir şey yapmadık. Ama lütfen bizi affet."

"Eğer yanlış bir şey yapmadıysanız," dedim sertçe, "neden af diliyorsunuz?"

"Çünkü sen benim arkadaşımdın! En yakın arkadaşımdın!"

Arkadaşımdın.

Geçmiş zaman kullandığını ikimiz de aynı anda fark ettik ve yüzümdeki ifadenin, Clare'in suratına yansıdığını gördüm.

Dudağımı ısırdım. O kadar sert ısırmıştım ki canım yandı. İncecik deri dişlerimin arasında parçalandı.

Sizi affediyorum. Söyle işte. Söyle!

"Ben..."

Evden bir ses geldi. Kapı açılmıştı. Flo dikdörtgen şeklindeki ışığın ortasında dikiliyordu; karanlığa bakarken gözleri gölgelerin arasında kaybolmuş gibiydi. Parmak uçlarına

kalkmıştı; karanlığın içindeki gölgeleri ayırt etmeye çalışırken az kalsın öne devrilecekti. Tıpkı doğum günü partisinden önce histeriye kapılması an meselesi olan küçük bir çocuk gibi bastırılmış heyecanla dolu bir havası vardı.

"Merhabaaa?" diye seslendi. Sesi durgun gecede inanılmayacak kadar yüksek çıkmıştı. "Clare? Sen misin?"

Clare titrek soluğunu verdi ve arabanın kapısını açtı. "Flopsie!" Sesindeki titremeyi fark etmek neredeyse imkânsızdı. İlk kez olmasa da oyunculuk yeteneğinin ne denli parmak ısırtıcı olduğunu düşündüm. Bir tiyatroda çalışmaya başlaması hiç şaşırtıcı değildi. Tek sürpriz, sahneye çıkanın kendisi olmamasıydı.

"Clare! Tontonum!" Flo avazı çıktığı kadar bağırıp merdivenleri uçarcasına inerek çakıl taşlarıyla bezeli yola fırladı. "Aman Tanrım, *gerçekten de* sensin! Bir gürültü duydum ve şey olduğunu düşündüm... ama sonra içeri giren kimse olmadı." Çakıl taşlarına takılan tavşan terlikleri yüzünden evin önündeki patikada beceriksizce tökezliyordu. "Bu karanlıkta dışarıda tek başına ne yapıyorsun, seni şapşal şey?"

"Lee'yle konuşuyordum. Yani, Nora'yla demek istedim." Clare eliyle arabanın benim oturduğum tarafına işaret etti. "Garaj yolunu çıkarken ona rastladım."

"Umarım onu ezmemişsindir! Ay!" Flo bir çatırtıyla karanlıkta bir şeye takılıp öne doğru devrildi ve aceleyle arabanın önünde dizlerinin üstüne kalktı. Ayağa fırlayıp üstünü başını silkelemeye koyuldu. "Ben iyiyim! Ben iyiyim!"

"Sakin ol!" Clare gülüp Flo'yu kucakladı. Kulağına benim duyamadığım bir şeyler fısıldadı ve Flo başıyla onayladı. Kapının kolunu kavradım ve arabadan kaskatı bir halde inmeye çalıştım. Son birkaç yüz metreyi yürüyerek gelmemiş olmam hataydı. Koşmaktan oturma pozisyonuna öylesine ansızın geçmiştim ki kaslarım tutulmuştu. Artık dik durmak için bile çaba sarf etmem gerekiyordu.

"İyi misin Lee?" dedi Clare arabadan indiğimi duyunca bana doğru dönerek. "Biraz topallıyormuş gibi görünüyorsun."

"İyiyim." Sesimin usulca çıkmasına çalışarak ona ayak uydurmayı denedim. James. *James.* "Çantalarını taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Teşekkürler ama yanımda pek bir şey getirmedim." Arabanın bagajını açıp omza asılan bir çanta çıkardı. "Haydi Flops, bana odamı göster."

* * *

Çamur içindeki spor ayakkabılarımı bağcıklarından tutarak odamıza çıkan basamaklardan sonuncusunu ama en acı verici olanını tırmandığım sırada Nina görünürlerde yoktu. Çamur lekeleriyle dolu taytımı ve ter içindeki üstümü çıkardıktan sonra üzerimde yalnızca iç çamaşırım ve sutyenimle sürünürcesine yatak örtüsünün altına girdim. Sonra gözlerimi, başucumdaki lambadan tavana yansıyan ışık havuzuna diktim.

Bu bir hataydı. Buraya gelmeyi kabul ederken aklımdan neler geçiyordu?

On yılımı James'i unutmaya, etrafıma özgüvenden ve bireysel yeterlilikten oluşan bir koza örmeye çalışarak geçirmiştim. Ve başarılı olduğumu sanıyordum. İyi bir hayatım vardı. Hayır, *harika* bir hayatım vardı. Sevdiğim işi yapıyor, kendi dairemde yaşıyordum. Çok tatlı arkadaşlarım vardı ve hiçbiri James'i, Clare'i ya da Reading'deki eski hayatıma ait diğerlerini tanımıyordu.

Kimseye borçlu değildim. Duygusal, finansal ya da bir başka açıdan. Ve bu da kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu. Hem de lanet olası derecede iyi hissetmemi.

Ve şimdi başıma bunlar geliyordu.

Asıl kötüsü, Clare'i suçlayamazdım. Haklıydı: O ve James yanlış bir şey yapmamışlardı. İkisi de bana hiçbir şey borçlu değildi. Tanrım aşkına, James ve ben *on yıl* önce ayrılmıştık. Hayır. Suçlayabileceğim tek kişi kendimdim. Olanları ardımda bırakıp hayatıma devam etmediğim için. Hayatıma devam etmeyi *beceremediğim* için.

Üstümdeki etkisinden ötürü James'ten nefret ediyordum. Ne zaman yeni bir adamla tanışsam zihnimde onları karşılaştırıyor olmaktan nefret ediyordum. En son biriyle yattığımda ki bu iki yıl önceydi, elini göğsüme koyup beni gecenin bir yarısında uyandırmıştı. "Rüya görüyordun," demişti. "James de kim?" Ve çarpılan yüzümü görünce bacaklarını yataktan aşağı sallamış, ayağa kalkmış, giyinmiş ve hayatımdan çıkıp gitmişti. Bir daha onu telefonla aramaya bile zahmet etmemiştim.

James'ten de kendimden de *nefret ediyordum*. Ve evet; söylediklerimin gelmiş geçmiş en büyük ezik sayılmama neden olabileceğinin tamamen farkındayım: On altı yaşındayken bir oğlanla tanışıp lanet olasıca *on yılını* onu takıntı haline getirerek geçiren bir kız. İnanın bana, kimse içinde bulunduğu durumun benim kadar farkında değildir. Eğer barın tekinde kendimle karşılaşıp sohbet etmeye kalkışsaydım ben de kendimden tiksinirdim.

Alt katta sohbet edip gülen diğerlerinin seslerini duydum ve burnuma, pizzanın merdivenleri aşıp gelen kokusu çalındı.

Ben de aşağı inip onlarla sohbet edip gülüyor olmalıydım. Oysa dizlerimi göğsüme çekmiş, gözlerimi sımsıkı yummuş halde orada öylece yatıyor, zihnimin içinde sessiz çığlıklar atıyordum.

Bana isyan eden yorgun kaslarıma rağmen doğruldum, yataktan çıktım ve Flo'nun titizce yatakların ayakuçlarına yerleştirdiği havlu yığınının en üstünde durarı aldım.

Banyo sahanlıktaydı. Kapıyı kilitleyip havlunun yere düşmesine izin verdim. Küvetin üstünde, son derece sinir bozucu bir şekilde ormana bakan perdesiz bir pencere daha vardı. On beş metrelik bir çam ağacının tepesine çıkılmadığı sürece odanın içini görmek mümkün değildi ama sutyenimle iç çamaşırımı çıkarırken, çıplaklığımı gözünü üzerimden ayırmayan karanlıktan gizlemek için ellerimle memelerimi kapatma dürtüsüne karşı gelmek zorunda kaldım.

Bir anlığına hiç duşa girmeden doğrudan temiz giysilerimi üzerime geçirmeyi düşündüm ama yorgundum, her yanım çamur içindeydi ve sıcak bir banyonun bana iyi geleceğini biliyordum. Böylece adımımı dikkatli bir şekilde küvetin içine attım ve kolu çevirdim. Devasa duş başlığı iki kez tekledikten sonra sıcak su olanca kuvvetiyle başımdan aşağı boşalmaya başladı ve minnetle gerindim.

Her ne kadar dışarısı pek bir şey göremeyeceğim kadar karanlık olsa da suyun altında öylece dikilirken pencereden dışarı bakabiliyordum. Banyonun parlak ışığı camı aynaya çevirmişti ve hayaletleri andıran, solgun ayın dışında tek görebildiğim, sabunlanırken ve bacaklarımı tıraş ederken hızla buğulanan camdaki yansımamdı. Flo'nun halası nasıl biriydi? Bu ev resmen röntgenciler için inşa edilmiş gibiydi. Hayır, onlar izlemeyi seven insanlardı. Bunun tersi neydi? Teşhirci.

İzlenmekten hoşlanan insanlar.

Büyük olasılıkla, gün ışığının akşamın geç saatlerine dek etkisini yitirmediği yaz aylarında durum farklıydı. O zaman burası, orman manzarasını izlemek açısından harika bir yere dönüşebilirdi. Ama şimdi, karanlıkta her şey tam tersi gibi hissediliyordu. Hatta merak uyandıran acayip şeylerle dolu, camdan yapılmış bir vitrine benziyordu. Ya da hayvanat bahçesindeki bir kafese... Gizlenecek hiçbir

yerin olmadığı bir kaplan kafesine... Günler günleri, haftalar haftaları kovalarken kapatıldıkları kafesin içinde ileri geri yürüyerek yavaş yavaş akıllarını kaçıran o hayvanları düşündüm.

İşim bittiğinde adımımı dikkatle küvetin dışına attım ve içerideki buhar yüzünden sislerle kaplanmış aynada kendime bakmak için elimle buğuyu sildim.

Aynadan bana bakan yüzü görünce irkildim. Savaşa hazır biri gibi görünüyordum. Bu kısmen kısa kesilmiş saçlarım yüzündendi; duşun ardından havluyla kabaca kuruladığım için diken diken olan saçlarım, rauntlar arasında soluklanmaya çalışan öfkeli boksörlerin saçlarına benzemişti. Parlak ışıkların altında bembeyaz görünen yüzümde sert bir ifade vardı; gözlerim karanlık, suçlayıcı ve sanki dayak yemişim gibi gölgelerle çevriliydi.

İç geçirerek makyaj çantamı çıkardım. Pek makyaj yapmazdım ama yanımda dudak parlatıcısı ve maskara gibi temel malzemeler vardı. Allığım olmadığından yüzüme renk vermesi umuduyla yanaklarıma dudak parlatıcımdan sürüp biraz ovuşturdum. Sonra temiz kot pantolonumu ve gri renkli bluzumu giydim.

Epeyce aşağılardan bir yerlerden müzik sesi yükseldi. Görünüşe göre Billy Idol çalıyordu. *White Wedding**. Biri şaka yaptığını mı sanıyordu?

"Le... Yani Nora!" Flo'nun sesi, Billy Idol'm her şeye yeniden başlamamızı öğütleyen sesini bastırıp merdivenleri aştı. "Bir şeyler yemeye hazır mısın?"

"Geliyorum!" diye seslendim ve iç geçirerek kirli iç çamaşırlarımı havluma sarıp makyaj çantamı alıp kapıyı açtım.

* (İng.) Beyaz Düğün. -çn

Ben duştayken bekârlığa veda partisi kelimenin tam anlamıyla başlamıştı.

Tom ve Clare oturma odasındaki hoparlöre bağlanmış iPhone'dan yükselen Billy Idol eşliğinde sehpanın çevresinde dans ederken Melanie oturduğu kanepeden onlara gülüyordu.

Uzun süredir çalışan fırın yüzünden cehennem kadar sıcak olan mutfaktaysa birilerinin kocaman pizza dilimlerini tabaklara koyduğunu ve kâseleri de onlarca farklı çeşit sosla doldurduğunu görebiliyordum. Bir anlığına dikkatim dağıldığından onun Clare olduğunu sandım; üzerinde, yan odadaki Clare'in giydiği gri kotun ve gümüş renkli bluzun aynısı vardı. Ama sonra ayağa kalkıp alnına dökülen saçları kenara itince karşımdakinin Flo olduğunu anladım. Clare'inkilerin tıpatıp aynısı giysiler giyiyordu.

Onu daha fazla eleştirme şansını bulamadan güçlü bir yanık kokusu düşüncelerimi böldü. "Bir şey mi yanıyor?" diye sordum.

"Aman Tanrım! Ekmekler!" diye feryat etti Flo. "Lee, yangın alarmı ötmeye başlamadan önce onları kurtarabilir misin?"

Hızla dumanla dolan mutfağa daldım ve ekmekleri ekmek kızartma makinesinin içinden alıp lavabonun içine attım. Sonra mutfağın öteki tarafındaki kapıyla boğuşmaya

başladım. Kilitliydi ve kapı kolunu çevirebilmek için işin püf noktasını bilmek gerekiyordu ama nihayet kapıyı savururcasına açmayı başardım. Dondurucu hava çabucak içeri doldu ve çimlerin üstündeki küçük su birikintilerinin donmaya başladığını fark ettim.

"Şaraplığa baktım ve hiç tekila bulamadım." Nina'nın sesi kapı eşiğinin öteki tarafından gelmişti ama sonra, "Kahretsin, burası buz gibi! Şu kapıyı kapat, seni kaçık!" diye bağırdı.

"Ekmekler yanıyordu," dedim usulca ama kapıyı çekip kapatmayı da ihmal etmedim. Odadaki sıcaklık en azından artık normale yaklaşmıştı.

"Kilerde yok mu?" Flo gözlerinin önüne dökülen ter içindeki saçlarını kenara iterek doğruldu. Yüzü sıcaktan kıpkırmızı kesilmişti. "Lanet olsun. Ne cehennemde olabilir?"

"Buzdolabını denedin mi?" diye sordu Nina. Flo başıyla onayladı.

"Ya derin dondurucuyu?" diye sordum. Elini alnına vurdu.

"Derin dondurucu! Tabii ki! Şimdi hatırladım da margaritayı buzlu içmek istersek, diye düşünüp dondurucuya kaldırmıştım. Ah, aptalın tekiyim."

"*Kesinlikle!*" dedi Nina yalnızca dudaklarını oynatarak. Eğilip tezgâhın altındaki dondurucuyu açtı. "İşte burada." Sesi dondurucunun fanından gelen vızıltı yüzünden biraz boğuk çıkıyordu. Elinde donmuş şişeyle doğruldu ve meyve kâsesinden iki tane limon kaptı. "Nora, kesme tahtasıyla bıçağı al. Ah... ve elbette tuzluğu. Flo, buralarda bir yerlerde shot bardakları olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet, oturma odasının öteki tarafındaki aynalı kapının arkasında. Ama shotlarla başlamak iyi bir fikir mi? Mojito gibi daha hafif bir şeylerle başlasak sence de daha mantıklı olmaz mı?"

"Mantığı boş ver," dedi Nina mutfaktan çıkarken ve sonra koridordan geçerken bana dönüp, "Bunu atlatabilmem için mümkün olduğunca sert bir şeylere ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Oturma odasına girdiğimizi gören Clare ve Tom bize döndü. Clare sevinçle bağırıp dans ederek yanımıza geldi ve Nina'nın elinden şişeyi, benimkinden de bıçağı aldı. Loş ışıkla aydınlanan odanın duvarlarına ışık zerrecikleri düşüren bluzuyla kıvıra kıvıra sehpanın yanına döndü ve elindekileri pat diye cam sehpanın üstüne bıraktı.

"Tekila Slammers!* Yirmi birinci yaş günümden beri böyle bir şey yapmamıştım. Sanırım onca zamandır tekila içmememin tek nedeni, akşamdan kalma halimin geçmesinin seneler sürmesiydi."

Nina limonları sehpadaki diğer malzemelerin yanına bırakıp dolabın içinde bardak avına çıkarken Clare de halının üstüne diz çöküp limonları dilimlemeye koyuldu.

Melanie, "Önce gelin!" deyince Clare sırıttı. Hepimiz Clare'in bileğinin içine bir tutam tuz serpmesini ve iri limon dilimlerinden birini eline almasını izledik. Nina shot bardaklarından birini tepeleme doldurdu ve onun eline verdi. Clare bileğini yaladı, içkiyi kafasına dikti ve gözlerini sımsıkı yumup sertçe limonu dişledi. Sonra limondan geri kalanı kilime tükürüp shot bardağını pat diye sehpanın üstüne vurdu. Aynı anda hem titriyor hem de kahkaha atıyordu.

"Yüce Tanrım! Aman Tanrım, gözlerim sulanıyor. Eğer bir tane daha içersem rimelim yüzüme gözüme bulaşacak."

"Hanımefendi," dedi Nina sertçe, "daha yeni başlıyoruz. Le.. Yani, Nora. Sıra sende."

---

* Tekilanın limon ve tuzla birlikte içilmesine verilen ad. -ç.n

"Biliyorsun..." dedi Tom sehpanın yanına diz çökerken, "daha pahalı ve kaliteli bir şey istiyorsan Tekila Royale* içebilirdik."

"Tekila Royale mi?" Nina'nın minik bardağı tepeleme doldururken içkiyi sehpanın üstüne saçışını izledim. "O da neyin nesi? Şampanya mı?"

"Olabilir. Ama benim hazırladığım şekliyle değil." Tom elini pantolonunun cebine atıp beyaz tozla dolu küçük bir kese çıkardı. "Tuzdan biraz daha ilgi çekici bir şeylere ne dersiniz?"

Yüce Tanrım. Saate baktım. Henüz sekiz bile değildi. Bu hızla gidersek gece yarısına dek duvarlara tırmanmaya başlamış olurduk.

"O kokain mi?" diye sordu Melanie. Odanın diğer tarafından buz gibi gözlerle Tom'a bakarken kollarını göğsünde kavuşturdu. Hoşnutsuzluğu sesinden okunuyordu. "Ciddi misin? Artık öğrenci değiliz. Aramızda çocuğu olanlar var. Sütümü sağıp çöpe atmanın kokaine çare olabileceğini sanmıyorum."

"O zaman sen içme," dedi Tom omuzlarını silkerek ama sesi gergin çıkmıştı.

"Yemekler hazır!" Tuhaf sessizlik, kapının eşiğinde dikilen Flo tarafından bozuldu; kolları, peynirleri eriyen pizza dilimleriyle kaplı koca tepsinin ağırlığı altında titriyordu. Kolunun altına bir şişe sıkıştırmıştı. "Ben şunları halamın kilimine dökmeden önce biri sehpanın üstünü boşaltabilir mi?"

Nina'yı ve beni sehpanın üstünde yer açarken izleyen Clare, "Bak ne diyeceğim," diye araya girdi ve uzanıp Tom'a tuz ve limon aromalı bir öpücük verdi. "Bunu tatlı niyetine sonraya saklayalım."

---

* Tekilayla yapılan bir kokteyl. *–çn*

"Sorun yok," dedi Tom usulca. Kesevi tekrar cebine sokuşturdu. "Bir hayli pahalı uyuşturucularımı onların kıymetini bilmeyen insanlara zorla denetmeyi hiç istemem."

Melanie belli belirsiz gülümseyerek elindeki tepsiyi masanın üstüne bırakıp doğrulmaya çalışan Flo'nun kolunun altındaki şişeyi aldı.

"Hmmm. Şampanyadan bahsetmişken..."

"Eh, bu özel bir kutlama," dedi Flo. Melanie'yle Tom arasında süregelen gerilimden bihaber halde gözlerinin içi parıldayarak gülümsedi. "Şampanyayı patlat Mels. Ben de kadehleri getireyim."

Melanie folyoyu soyarken Flo aynalı dolabı açıp içindekilerin altını üstüne getirmeye koyuldu. Yüzü hafifçe pembeleşmiş halde, elinde bir düzine kadar şampanya kadehiyle kafasını dolabın içinden çıkardığı anda odada bir "pop!" sesi yankılandı ve mantar havada uçarak düz ekran televizyona çarpıp sekti.

"Ay!" Melanie eliyle ağzını kapattı. "Üzgünüm Flo."

"Endişelenme," dedi Flo umursamazca ama Melanie şampanyaları doldurmak için eğildiği sırada gizlice televizyonun ekranını kontrol etmekten de geri kalmadı. Bunu fark eden Melanie ise bluzunun koluyla şampanya şişesinin ağzını silerken omzunun üstünden yılgın bir bakış attı.

Hepimiz birer kadeh aldık. Bense gülümsemeye çalıştım. Aslında şampanyadan pek hoşlanmazdım; ne zaman şampanya içsem korkunç bir baş ağrısı ve mide yanmasıyla uyanırdım ve asitli içecekleri pek sevdiğim söylenemezdi ama kimse bana reddetme şansı tanımamıştı.

Flo kadehini havaya kaldırıp teker teker küçük grubumuzdaki herkesin gözlerinin içine bakarak Clare'e döndü.

"*Mükemmel* bir bekârlığa veda partisine," dedi. "Bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaş için *harika* bir bekârlığa veda partisine. Kaya gibi sağlam dostuma. Sonsuza dek en

iyi dostuma. Kahramanıma ve ilham kaynağıma: Clare'e!"

"Ve James'e," dedi Clare yüzünde bir gülümsemeyle. "Yoksa içemem. Yalnızca kendi şerefime kadeh kaldıracak kadar egoist değilim."

"Ah," dedi Flo hafifçe kendini frenleyerek. "Yani demek istediğim o ki... şey diye düşünmüştüm... Bu hafta sonu yalnızca sana ait olmamalı mı? Meselenin özünün biraz olsun damadı unutmak olduğunu sanıyordum. Ama sen istiyorsan neden olmasın? Clare'e ve James'e."

Herkes hep bir ağızdan, "Clare'e ve James'e!" dedi ve içkilerini yudumladı.

Boğazımı yakarak mideme inen baloncuklar yüzünden güçlükçe yutkunsam da ben de içkimi yudumladım.

Clare ve James. Clare ve *James*. Buna hâlâ inanamıyor, onları birlikte hayal edemiyordum. James on yılda gerçekten o kadar değişmiş olabilir miydi?

Nina beni kaburgalarımdan dürtüklediğinde hâlâ boş gözlerle kadehime bakıyordum. "Haydi ama, şampanya telvesinde geleceğini görmeye mi çalışıyorsun? Bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

"Sadece düşünüyordum," dedim gülümsemeye çabalayarak. Nina kaşlarını havaya kaldırdı ve midemi altüst eden kısacık bir an boyunca bir şeyler diyeceğinden, insanı afallatan ve irkilmesine sebep olan o ünlü ve pervasız yorumlarından birini yapacağından korktum.

Ama o henüz konuşma fırsatını bulamadan Flo ellerini çırparak, "Çekinmeyin çocuklar! Pizza zamanı!" diye bağırıverdi.

Nina tabağını alıp kendine bir dilim pizza koydu. Ben de aynısını yaptım. Etli pizzaların üstüne boca edilmiş ucuz salamdan tepsiye kimyasal kokulu, kırmızı renkli bir yağ akıyordu ama koşmak beni acıktırmıştı. Bir dilim salamlı pizzadan ve bir dilim de ıspanaklı ve mantarlı pizzadan

aldıktan sonra tabağımın geri kalanını yanmış pidelerle ve humusla doldurdum.

"Çocuklar, ihtiyacınız olduğunda peçete kullanın, kilime yağ bulaşmasını istemiyorum," dedi Flo tabağına gömülenlerin tepesinde dolanarak. "Ah... Ve lütfen vejetaryen pizzayı Tom'a bırakalım, tamam mı?"

Clare, "Flops," diyerek elini kızın omzuna koydu. "Sorun olmayacağından eminim. Tom'un o kadar pizzayı tek başına yemesinin imkânı yok. Ayrıca eğer buradakiler biterse dondurucuda devamı var."

"Biliyorum," dedi Flo. Yüzü kıpkırmızıydı ve dökülen saçlarını beceriksizce tekrar tutturmaya çalıştı. Gümüş rengi bluzuna pizza sosu bulaşmıştı. "Ama bu bir prensip meselesi. Eğer insanlar vejetaryen yiyecekler tüketmek istiyorlarsa en başta söylemeliler. Etli pizzayı beğenmedikleri için vejetaryen yiyeceklere sulanan insanlara karşı hiç sabrım yok. Yalnızca vejetaryen konukların aç kalmasına neden oluyorlar."

"Üzgünüm," dedim. "Bak, mantarlıdan bir dilim almıştım. Geri koymamı ister misin?"

"Ah, hayır," dedi Flo sinirli sinirli. "Büyük olasılıkla çoktan her yerine salam bulaşmıştır."

Bir anlığına, tepsideki bütün dilimlerin salam yağı içinde yüzdüğünü vurgulamayı ve eğer konuya bu kadar önem veriyorsa vejetaryen dilimleri ayrı bir tepsiye koymuş olması gerektiğini söylemeyi düşündüm ama dilimi tuttum.

"Sorun değil," dedi Tom. Tabağını üç dilim mantarlı pizza ve koca bir kepçe humusla doldurdu. "İşin doğrusu, bunlar benim için yeterli olacaktır. Eğer biraz daha yersem Gary beni Noel'e kadar mekik çekmeye zorlar."

"Gary de kim?" diye sordu Flo. Salamlı pizzadan bir dilim alıp kanepeye oturdu. "Eşinin adının Bruce olduğunu sanıyordum?"

"Gary benim kişisel antrenörüm." Tom kendinden memnun bir halde dümdüz karnına baktı. "Çok zor bir işi var, zavallı minik kelebeğim."

"Kişisel antrenörün mü var?" diye sordu Flo; derinden etkilendiği belliydi.

"Tatlım, artık neredeyse herkesin kişisel antrenörü var."

"Benim yok," dedi Nina tekdüze bir ses tonuyla. Koca bir dilim pizzayı ağzına tıkıştırdı ve o halde konuşmaya çalıştı. Ağzı hâlâ dolu olduğundan sesi boğuk çıkıyordu. "Spor salonuna gidip egzersiz yapmayı tercih ediyorum. Ben hoplayıp zıplarken bir mankafanın bana bağırıp çağırmasına ihtiyacım yok. Aslında..." Destansı bir şekilde yutkundu. "Bağırıp çağıran birine ihtiyacım var, bu yüzden iPod kullanıyorum. Nakaratlar çok monotonlaşırsa karışık çalma listesine geçebiliyorum en azından."

"Haydi ama!" Tom gülüyordu. "Burada yalnız olamam! Nora, senden ne haber? Yazar kalçalarından mustarip görünmüyorsun."

"Ben mi?" Bakışlarımı pizzamdan kaldırdım; ansızın herkesin dikkatinin bana yönelmesi irkilmeme neden olmuştu. "Hayır! Spor salonu üyeliğim bile yok. Sadece koşuyorum. Bana bağırıp çağıran kimseler ise Victoria Parkı'ndaki çocuklardan ibaret."

"O zaman Clare?" Tom yalvarırcasına konuşuyordu. "Melanie? Haydi ama! Birileri bana arka çıksın. Bu son derece normal bir şey!"

"Benim bir antrenörüm var," diye itiraf etti Clare. "Ama..." Tom zafer nidaları atmaya başlamadan hemen önce elini havaya kaldırdı. "...yalnızca gelinliğimin içine girebileyim diye birkaç kilo vermeme yardımcı olması için!"

"İnsanların neden böyle davrandığını asla anlamayacağım." Nina pizzasından bir ısırık daha aldı. Salamın yağı

çenesinden akıyordu ama konuşmaya devam etmeden önce yağı dilinin ucuyla yakaladı. "Kendilerine iki beden küçük gelinlik alanlardan bahsediyorum. Sonuçta adam evlenme teklifini sen koca bir yağ tulumuyken etmiş."

"Anlamadım?" Clare kahkahalara boğulmuştu ama ses tonunda belli belirsiz bir kırılganlık vardı. "Ben yağ tulumunun teki değildim! Ve o gelinliği almamın nedeni James değildi. Ayrıca onun da kişisel antrenörü olduğunu eklemeliyim. Sadece o gün çok güzel görünmek istiyorum."

"Yani zayıf insanların güzel göründüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?"

"Öyle demedim!"

"Aslında 'çok güzel' görünmek için iki beden küçülmen gerektiğini söyled..."

"Birkaç kilo demiştim," diyerek araya girdi Clare öfkeyle. "İki beden lafını eden *sendin*. Neyse, senin için konuşması kolay! O kadar zayıfsın ki neredeyse kemiklerin sayılacak!"

"Tesadüfen," dedi Nina gururla. "Kasten değil. Bedenlere pek takılan biri değilimdir. İstersen Jess'e sorabilirsin."

"Ah, Tanrı aşkına." Clare tabağını sehpaya bıraktı. "Bak, *şahsen* on iki beden değil de on beden olduğumda daha iyi göründüğümü düşünüyorum. Tamam mı? Bunun başka kimseyle ilgisi yok."

"Nina," dedi Flo uyarırcasına. Ama ciddiyetle başını sallayan Nina tam havasındaydı ve Tom'un eliyle gizlemeye çalıştığı kahkahasına ve Melanie'nin belli belirsiz kıkırtısına ayak uydurdu.

"Evet, anlıyorum," dedi. "Durmadan medyanın kendisine malzeme ettiği çöp gibi kadınların ve Batı dünyası tarafından saçma sapan bir şekilde putlaştırılan anoreksiya hastası modellerin bununla hiçbir ilgisi yok. Aslında..."

"Nina!" dedi Flo tekrar ama bu kez daha sinirliydi. Ta-

bağını güm diye sehpaya çarparak ayağa kalktı. Nina irkildi ve cümlesinin yarısında öylece kalakaldı.

"Pardon?"

"Beni duydun. Sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama kes artık, tamam mı? Bu Clare'in gecesi ve kavga çıkarmana izin vermeyeceğim."

"Kim kavga çıkarıyormuş? Tabağını ortalık yere atan ben değilim," dedi Nina soğukkanlılıkla. "Halanın eşyalarına özen göstermek konusunda böylesine hassas davranırken yazık oldu."

Hepimiz onun bakışlarını takip ederek Flo'nun tabağını sehpaya vurduğu yerde oluşan çatlağı gördük. Bir anlığına zihnimde saldırıya geçmeye hazırlanan öfkeli bir boğanın görüntüsü belirdi.

"Bak!" dedi Flo öfkeden gözü dönmüş halde. Odaya sessizlik çöktü; pizzalar havada kalmış, bardaklar yarısına dek yudumlanmış halde âdeta hepimiz az sonra gerçekleşecek olan patlamayı bekliyorduk.

"Sorun yok," dedi Clare gerginliği yok etme çabasıyla. Elini uzattı ve gülerek Flo'yu kendine doğru çekip yanına oturttu. "Ciddiyim. Nina'nın espri anlayışı böyledir. Ona alışacaksın. Bana çıkıştığı falan yoktu. En azından kendince."

"Evet," dedi Nina. Bomboş bir ifade takınarak başıyla onayladı. "Üzgünüm. Kadınların vücutlarına dair beslediklerı felç edici, gerçekdışı beklentileri son derece gülünç buluyorum."

Flo uzun bir an boyunca önce Nina'ya, sonra da ne yapacağına karar veremiyormuş gibi bir ifadeyle Clare'e baktı. Ardından kulağa pek de ikna edici gelmeyen kesik bir kahkaha attı.

Tom, "Haydi," diyerek odaya çöken sessizliği bozdu. "Bu parti benim için *yeterince* alkollü ve çılgın değil. Shot

sırası kimde?" Bakışları üzerimizde gezindi ve nihayet bana odaklandı. Bronz yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı. "Nora, fazla ayık görünüyorsun. Yemek öncesi shot sıranı henüz savmadın."

İnledim. Fakat Nina hararetli bir şekilde başıyla onaylıyor, ağzına kadar doldurduğu shot bardağını bana doğru itekliyordu. Tom ise limon dilimiyle tuzluğu çoktan uzatmıştı. *Ben almayayım*, demem mümkün değildi. En iyisi tıpkı ilaç içer gibi istediklerini yapıp kurtulmak olacaktı.

Tom'un bileğimin iç kısmına boca ettiği tuzu yaladım, Nina'nın elindeki shot bardağını kaptım, kafama diktim ve Tom'un uzattığı limon dilimini çabucak ağzıma atıverdim. Tekila yemek borumu yaka yaka aşağı inerken limon dilimi dişlerimin arasında infilak etti. Bir anlığına nefes almaya çalışıp ağzımdaki tattan kurtulmak için dişlerimi gıcırdatarak bekledim ama sonra, o alışılageldik sıcaklık damarlarıma yayılmaya başladı; görüş açımın sınırları bulanıklaşıyor, gerçeklik duygum köreliyordu.

Belki de biraz sarhoş olursam bu hafta sonunu daha kolay atlatabilirdim.

O anda herkesin bana baktığını, benden bir şeyler beklediğini fark ettim. Shot bardağı hâlâ elimdeydi. "İşte oldu!" Boş bardağı pat diye sehpaya vurdum ve ağzımın içindeki limon kabuğunu önümdeki boş tabağa bıraktım. "Sıradaki kim?"

"Royale mi yapsak?" diye sordu Tom cilveli bir tavırla. Beyaz keseyi havaya kaldırdı.

Clare beni kaburgalarımdan dürtükledi. "Haydi, eski zamanların hatırına? İlk çizgimizi hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordum ama kokain çekmediğimizden de neredeyse adım gibi emindim. Çektiğimiz büyük olasılıkla öğütülmüş aspirindi ve o zaman bile aslında bunu yapmak

istememiştim. Tek yaptığım, geride bırakılmaktan korkarak tıpkı bir koyun gibi Clare'i taklit etmekti.

"Hep birlikte yapacağız," dedi Clare, Tom'a. "Nina için de bir çizgi çek. O da bize katılır, yanılıyor muyum doktor?"

"Doktorları bilirsin," dedi Nina yüzünde kuru bir gülümsemeyle. "Kendilerine ilaç yazmakla ünlüdürler."

Tom elinde tozla dolu kese ve kredi kartıyla cam sehpanın köşesine çöktü. Törensel bir edayla tozu dökmesini ve kredi kartıyla parçalara ayırdıktan sonra özenle dört ince çizgi haline getirmesini izledik. Sonra başını doğrultup soru sorarcasına kaldırdığı kaşlarıyla bize baktı. "Mel sütünü-sağıp-çöpe-atan Cho'nun bize katılacağını sanmıyorum ama ya sen, Florence ev-sahibesi Clay?"

Flo'ya baktım. Sanki elinde gördüğüm şampanya kadehinden çok daha fazlasını içmiş gibi yüzü epeyce pembeleşmişti.

"Çocuklar," dedi sertçe, "Bundan pek hoşnut değilim. Yani, demek istiyorum ki halamın evindeyiz. Ya birileri..."

"Ah, Flops!" Clare onun yanağına öpücük kondurdu ve itirazlarına son vermek için eliyle kızın ağzını kapattı. "Komik olma. Eğer istemiyorsan hiçbir şey yapmak zorunda değilsin ama dürüst olmam gerekirse halanın narkotik köpekleriyle aniden kapıda bitip isimlerimizi almaya başlayacağını hiç sanmıyorum."

Flo başını iki yana salladı ve Clare'in elinden kurtularak tabakları toplamaya başladı. Melanie de ayağa kalkmıştı.

"Sana yardım edeyim," dedi net bir şekilde.

"Görünüşe göre payımıza düşen gittikçe artıyor!" dedi Tom biraz saldırganca bir neşeyle. On poundluk banknotunu rulo yaptı ve çizgisini derin bir nefeste çekip burnunu silerek kalan parçacıklarla diş etlerini ovuşturdu. "Clare?"

Clare diz çöktü ve bunu ne sıklıkla yaptığını merak etmeme sebep olacak kadar tecrübe ve çabuklukla Tom'un yaptıklarını tekrarladı. Ayağa kalktı, hafifçe sallandı ve sonra kahkahayı patlattı. "Yüce Tanrım, çoktan kafayı bulmuş olamam. Tekila yüzünden olmalı! Nina?" Clare'in uzattığı onluğu görünce Nina suratını ekşitti.

"Teşekkür ederim ama hayır, kalsın! O sümüklü şeyi hiçbir şeyden şüphelenmeyen bir tezgâhtara kakalayın. Ben kendiminkini kullanırım." Şöminenin üzerinde duran *Vogue Living* dergisinin kapağını yırtıp üçüncü çizgiyi içine çekti. Paramparça olan kapağa bakıp irkildim. Tek umudum, geri döndüğünde Flo'nun derginin halini fark etmemesiydi.

"Nora?"

İç geçirdim. İlk çizgimi Clare'le çektiğim doğruydu. Sonuncusu da onunla olacaktı. Beni yanlış anlamayın; üniversitedeyken sigara içmiş, önüme gelen her içkiyi tatmış ve hatta çeşit çeşit uyuşturucuyu denemiştim. Yine de kokainden asla hoşlanmamıştım. Benim üzerimde pek etkisi olmamıştı.

Garip bir şekilde kilimin üstünde diz çöküp Nina'nın *Vogue Living*'i biraz daha mahvetmesine izin verirken kendimi absürd bir karikatür gibi hissediyordum. Âdeta kötü bir korku filminden kesilip alınmış bir sahnedeydim. Sanki az sonra katil içeri girip herkesi bıçakla delik deşik etmeye başlayacaktı. Tek ihtiyacımız olan, ilk olarak kurban edilmek üzere havuzda yiyişen birkaç genç çocuktu.

Çizgiyi içime çektim ve ayağa kalktım. Damarlarımdaki tüm kan beynimi terk ediyor gibiydi; burnum ve ağzımın arka tarafı acayipleşmiş, hatta hissizleşmişti.

Bunun için çok yaşlıydım. Okuldayken bile asla bana göre değildi. Clare'e ayak uydurmamın tek nedeni, hayır diyemeyecek kadar iradesiz olmamdı. Bir sis perdesinin

ardından, James'in tüm bunların ikiyüzlülüğüne dair atıp tutuşunu anımsadım: "Oxfam* için birilerinin sponsorluğunda aç kalıyor ve Nestlé'yi protesto ediyorlar ama sonra ceplerindeki parayı Kolombiyalı uyuşturucu baronlarına veriyorlar. Ahmaklar. Buradaki ironiyi göremiyorlar mı? Bense evde yetiştirilmiş birazcık ota asla hayır demem."

Tekrar kanepeye oturdum ve damarlarımda tekilanın, şampanyanın ve kokainin birbirine karıştığını hissederek gözlerimi yumdum. Bütün akşamı, o tanıdığım oğlanla şu anda karşımda duran Clare arasında bağ kurmaya çalışarak geçirmiştim ama bu, durumu daha da tuhaflaştırmaktan başka hiçbir işime yaramamıştı. O kadar değişmiş miydi? Londra'daki dairelerinde yan yana oturup kokain çekiyor olabilirler miydi? On altı yaşındayken söyledikleri hiç aklından geçiyor muydu? Onca yıl önce dalgasını geçtiği o ahmaklardan birine dönüştüğünün farkında mıydı?

Gözlerimin önünde beliren görüntü, ansızın sızlamaya başlayan yarı yarıya iyileşmiş bir yara gibi canımı yaktı.

"Lee?" Sis perdesinin ardından Clare'in sesini duydum ve istemsizce gözlerimi açtım. "Lee! Haydi ama! Odaklan kızım! Çoktan sarhoş olmadın, değil mi?"

"Hayır, olmadım." Yüzümü ovuşturarak oturduğum yerde doğruldum. Bunu atlatmalıydım. Şu anda başladığım şeye devam etmek dışında hiçbir çıkış yolum yoktu. "Aslında yeterince sarhoş bile değilim. Tekila nerede?"

* 1940'lı yıllarda İngiltere'de kurulan, dünyanın birçok noktasında şubeleri bulunan yardım kuruluşu. *–yhn*

"Daha önce hiç..." Clare bacaklarını Tom'un kucağına uzatmış halde kanepeye yayılmıştı; şöminenin ateşi âdeta saçlarında dans ediyordu. Bir elinde shot bardağını, diğerindeyse bir dilim limon tutuyor, sanki önündeki seçenekleri değerlendirmek istermişçesine gözlerini onlardan ayırmıyordu. "Daha önce hiç... uçakta seks yapmadım."

Küçük grubumuzun üstüne sessizlik çöktüğü anda Flo bir kahkaha patlatıverdi. Sonra Tom yüzünde yılgın bir ifadeyle yavaş yavaş shot bardağını havaya kaldırdı.

"Şerefine sevgilim!" Bardağı kafasına dikti ve sonra yüzünü ekşiterek limon dilimini emmeye koyuldu.

"Ah... sen ve *Bruce*!" dedi Clare. Sesi kıkırdamayla kahkaha arasında gidip geliyor olsa da oldukça iyi niyetliydi. "Büyük ihtimalle First Class koltuklarda yapmışsınızdır!"

"Aslında Business Class'tı ama mesaj alındı." Bardağını tekrar doldurdu ve geri kalanımıza baktı. "Ne? Ciddi olamazsınız? Tek başıma mı içiyorum?"

"Ne?" Melanie başını telefonundan kaldırdı. "Üzgünüm, telefonum tek çubuk çekiyordu. Ben de Bill'i aramayı deneyeyim dedim ama kesildi. Doğruluk muydu, Cesaret miydi?"

"İkisi de değil. Çoktan başka oyuna geçtik," dedi Tom. Dili sürçerek konuşuyordu. Zamanının büyük kısmını tuhaf haltlar yiyerek geçirdiği ortadaydı ve bu oyunda, yap-

tıklarının bedelini ödüyordu. "Daha Önce Hiç oynuyoruz. Ve ben de *daha önce* uçakta seks yaptım."

"Ah, üzgünüm." Melanie dalgın dalgın içkisini kafaya dikti ve ağzını sildi. "İşte oldu. Beni dinleyin. Flo, ev telefonunu bir kez daha kullanabilir miyim?"

"Hayır, hayır, hayır, hayır!" dedi Clare parmağını sallayarak. "Bundan paçayı o kadar kolay sıyıramazsın."

"Kesinlikle olmaz!" dedi Flo kızgın bir şekilde. "Lütfen hanımefendi, nasıl ve nerede yaptığınızı açıklayın."

"Bill'le balayımızda. Gece uçuşuydu. Ona tuvalette sakso çektim. Bu sayılır mı? Ama zaten çoktan içtim."

"Bu durumda, teknik açıdan bakıldığında uçakta seks yapan oymuş, sen değilmişsin," dedi Tom. Yavaş ama şeytani bir tavırla göz kırptı. "Ama içtiğine göre onu da sayacağız. Devam edelim! Tamam. Şimdi benim sıram. Daha önce hiç... siktir, daha önce hiç yapmadığım ne var ki? Ah, buldum, daha önce hiç su sporlarını denemedim."

Herkes kahkahalara boğulsa da kimse içmeyince Tom inledi.

"Ne? Ciddi olamazsınız."

"Su sporları mı?" dedi Flo tereddüt edercesine. Bardağını havaya kaldırırken yarı yolda kalmıştı ve bize bakarak neyin böylesine komik olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Ne? Tüple dalış gibi mi? Yelken yaptım. Bu sayılır mı?"

"Hayır, tatlım," dedi Clare ve öne doğru eğilip Flo'nun kulağına fısıldadı. Kulak kesilen Flo'nun yüzündeki ifade önce şaşkınlığa, ardından tiksinti dolu bir haşarılığa döndü.

"Olamaz! Ne kadar iğrenç!"

"Haydi," dedi Tom yalvarırcasına. "Tom Amcanız için itiraf edin. Burada hepimiz kızız, utanılacak hiçbir şey yok." Bir sessizlik daha oldu ve Clare kahkahayı patlattı.

"Üzgünüm, bizim gibi eski kafalılardan böyle şeyler çıkaramazsın. Haydi, biraz metanetli ol."

Tom içkisini kafaya dikti, bardağını yeniden doldurdu ve eliyle gözlerini kapatıp kanepeye uzandı. "Lanet olsun, şu anda heba edilmiş bir gençliğin bedelini ödüyorum. Oda fıldır fıldır dönüyor."

"Sıra senin, Lee," dedi Clare oturduğu kanepeden. Yüzü al al olmuş, altın rengi saçları omuzlarına dökülmüştü. "Dökül bakalım."

Midem bulandı. Korktuğum an işte gelip çatmıştı. Son raundu tekila, şampanya ve romun yarattığı sis perdesini el yordamıyla aşıp ne söyleyeceğimi düşünerek geçirmiştim ama tüm anılarım beni James'e geri götürüyor gibiydi. Daha önce hiç yapmadığım, hiç söylemediğim şeyleri düşündüm. Gözlerimi yumdum ama oda âdeta sarkaç misali sağa sola sallanıyordu.

Söylenebilecek şeylerin çoğunu bilen arkadaşlarla dolu bir odada bu oyunu oynamak başka bir şeydi, yabancılardan ve eski tanıdıklardan oluşan rahatsız edici bir toplulukla oynamak başka bir şey. Daha önce hiç... ah Tanrım, ne diyebilirdim ki?

Neden öyle yaptığını hiç öğrenemedim.

Onu hiç affetmedim.

Onu ardımda bırakıp hayatıma devam etmeyi hiç başaramadım.

"Lee..." Clare adımı şarkı söylercesine telaffuz etmişti. "Haydi ama artık. Beni bir sonraki turda seni utandırmak zorunda bırakma."

Tekila ve kokain yüzünden damağımda rezil bir tat vardı. Tekrar içmeyi göze alamazdım. İçecek olursam kusmam işten bile değildi.

James'i hiç tanımamışım.

Nasıl oluyordu da Clare'le evlenebiliyordu?

"Hiç dövme yaptırmadım," diye çıkıverdi ağzımdan.

Tom az önce dövmesi olduğundan bahsettiği için bunu söylediğimde güvende olacağımı biliyordum.

"Kahretsin..." diye inledi ve içkisini kafasına dikti.

Flo güldü. "Hadi! O kadar kolay kurtulamazsın. Dövmeni göster ve hikâyesini anlat lütfen."

Tom iç geçirdi ve gömleğinin düğmelerini çözerek bronz ve kaslı göğsünü gözler önüne serdi. Omzunu açtı ve bize göstermek için döndü. Bu içinden ok geçen bir kalpti ve üzerinde yatık harflerle, *'O kadar da aptal değilim,'* yazıyordu. "İşte oldu." Gömleğinin düğmelerini yeniden iliklemeye koyuldu. "Sıra sizde, dövmesi olan yalnızca ben olamam."

Nina hiçbir şey söylemeden kotunun paçasını yukarı çekiştirdi ve bileğinden yukarı çıkan tendonlardan birinin üstüne işlenmiş küçük kuşu gösterdi.

"O da nedir?" diye sordu Flo, Nina'nın bileğine yakından bakmaya çalışırken. "Karatavuk mu?"

"Bu bir doğan," dedi Nina. Ayrıntıya girmeden kotunu düzeltti ve tekilasını bir dikişte içti. "Ya sen?"

Flo başını iki yana salladı. "Korkağın tekiyim! Ama Clare'in dövmesi var!"

Clare sırıttı ve zorla da olsa kanepeden kalktı. Bize sırtını döndü ve balık pulu gibi parıldayan gümüş renkli bluzunu yukarı sıyırdı. Siyah renkli iki Kelt figürü kotunun arka kısmından çıkıp incecik beline doğru kıvrılıyordu.

"Kıç boynuzları!" diye kıkırdadı Nina.

"Gençlikte yapılan aptallıklardan biri," dedi Clare pişmanlıkla. "Yirmi iki yaşında, sarhoşken çıktığım Brighton yolculuğundan."

"Yaşlandığında enfes görünecekler," dedi Nina. "En azından huzurevinde kıçını silmek zorunda kalan genç erkeklere ellerini nereye atmaları gerektiği konusunda yol gösterecektir."

"En azından bakacakları bir şey olacak, seni zavallı pislik." Clare gülerek bluzunu indirdi ve kendini yeniden kanepeye attı. Bardağını boşalttı. "Mels?" diye seslendi.

Ama Melanie telefonu sürükleyerek koridora çıkarmıştı. Nerede olduğuna dair ipucu veren tek şey, onu takip eden telefon kablosu ve telaş içindeki alçak sesiydi. "...Ve şişeyi mi aldı?" dediğini duyduk koridordan. "Kaç gram?"

"Canı cehenneme," dedi Nina kararlı bir tavırla. "Az önce fire mi verdik? Ay, neyse. Daha önce hiç... Daha önce hiç... Daha önce hiç..." Bakışları benim üzerimden Clare'e kaydı ve yüzünde ansızın son derece şeytani bir ifade belirdi. Midem bulanmaya başlamıştı. Nina sarhoşken çevresinde olmaktan hoşlanacağınız türden birine dönüşmezdi. "Daha önce hiç James Cooper'la yatmadım."

Odada kuşkulu bir kahkaha yankılandı. Clare omuzlarını silkip içkisini kafaya dikti.

Sonra Clare'in belemir çiçeği mavisi bakışları ve Nina'nın kahve çekirdeğini andıran gözleri bana döndü. Odadaki mutlak sessizliği bozan tek ses, oğlunun tabut yaptığını söyleyen Florence and the Machine'e aitti.*

"Siktir Nina." İçkiyi kafama dikerken ellerim titriyordu. Sonra ayağa kalkıp odadan çıkarak koridora daldım. Yanaklarım alev alev yanıyordu. Aniden kendimi çok, çok sarhoş hissetmeye başlamıştım.

"Sabah kahvaltısında ona yarım muz verebilirsin," diyordu Melanie. "Ama eğer üzüm verecek olursan üzümleri önce ortadan ikiye böl ya da şu telli zımbırtıyı kullan."

Onu itip merdivenleri çıkmaya koyuldum. Ben kaçmaya çalışırken Flo şaşkınlık içinde, "Ne? Ne oldu?" diye sesleniyordu arkamdan.

Sahanlığa vardığımda banyoya daldım ve kapıyı ar-

* *My Boy Builds Coffins*: Bir Florence and the Machine şarkısı. –ç.n

kamdan kilitledim. Tuvaletin önüne diz çöküp öğürmeye, midemde hiçbir şey kalmayana dek kusmaya başladım.

Ah, yüce Tanrım, sarhoş olmuştum. Alt kata inip Nina'yı ortalığı karıştırmaktan vazgeçmeyen kaltağın teki olduğu için tokatlayacak kadar sarhoştum. Tamam, James'le aramızda geçenleri tam olarak bilmiyordu. Ama beni... ve Clare'i korkunç bir pozisyona düşürdüğünü bilecek kadar olaylara hakimdi.

Bir anlığına hepsinden nefret ettim: O korkunç, iğneleyici sorularıyla huzurumu kaçıran Nina'dan; içkimi kafama diktiğim anda aval aval bakan Flo ve Tom'dan; buraya gelmek konusunda beni zorladığı için Clare'den. Ama asıl önemlisi, James'ten. Clare'den onunla evlenmesini istediği, aynı çarkı yeniden döndürmeye başladığı için. Hatta zavallı, suçsuz, her şeyden bihaber Melanie'den bile sırf burada olduğu için nefret ediyordum.

Midem tekrar kalktı ama tekilanın ağzımda bıraktığı rezil tat dışında içimde hiçbir şey kalmamıştı. Ayağa kalktım ve klozetin içine tükürdüm. Sonra sifonu çektim ve ağzımı yıkayıp yüzüme su çarpmak için aynanın önüne geçtim. Elmacık kemiklerime yayılan dikkat çekici kızarıklık dışında suratım bembeyaz kesilmişti ve rimelim yüzüme gözüme bulaşmıştı.

"Lee?" Kapı çalındı. Clare'in sesini tanıdım ve yüzümü ellerimin arasına aldım.

"Bi-bir dakikaya ihtiyacım var." Ah, kekeliyordum. Okuldan ayrıldığımdan beri kekelememiştim. Adımımı Reading'den dışarı attığım anda Lee'nin hüzün dolu, tuhaf kişiliğiyle birlikte onu da yok etmeyi becermiştim. Nora daha önce hiç kekelememişti. Yeniden Lee'ye bürünüyordum.

"Lee, çok üzgünüm. Nina öyle bir şey..."

Ah, siktir git, diye düşündüm. *Lütfen. Beni rahat bırak.*

Kapının dışından alçak sesler geldi. Tuvalet kâğıdından bir parça koparıp titreyen parmaklarımla akan rimelimi temizlemeyi denedim.

Tanrım, içler acısı haldeydik. Bu yeniden okula dönmek gibiydi; kız kavgaları, kurulan pusular ve ona benzer şeyler... Asla o günlere dönmeyeceğime dair yemin etmiştim. Bu bir hataydı. Korkunç, korkunç bir hata.

"Üzgünüm Nora." Bu seferki, alkol yüzünden dili sürçse de Nina'nın samimi bir endişeyle çınlayan sesiydi. En azından kulağa öyle geliyordu. "Böyle olacağını düşünmemiştim... Lütfen, dışarı çık."

"Yatmam gerek," dedim. Kustuğum için boğazımda bir yanma hissi vardı. Sesim kısılmıştı.

"Le... Nora, *lütfen*," diye yalvardı Clare. "Haydi, çok üzgünüm. Nina da üzgün."

Derin bir nefes alıp kapının kilidini açtım.

Banyonun parlak ışıkları altında yüzlerinde perişan birer ifadeyle kapının hemen önünde dikiliyorlardı.

"Lütfen Lee," dedi Clare elimi tutarak. "Aşağı gel."

"Sorun yok," dedim. "Ciddiyim. Gerçekten çok yorgunum. Treni kaçırmamak için beşte kalktım."

"Pekâlâ..." Clare istemeye istemeye de olsa elimi bıraktı. "Öfkeden kudurma aptallığında bulunmadığın sürece..."

Elimde olmadan dişlerimi gıcırdattım. *Sakin ol. Olay çıkarma.*

"Hayır, öfkeden ku-kudurma 'aptallığında' bulunmayacağım," dedim sesimin sakin çıkmasına gayret ederek. "Sadece yorgunum. Şimdi dişlerimi fırçalayacağım. Sabah görüşürüz."

Makyaj çantamı almak için onları dirseğimle itekleyerek yatak odasına girdim ama geri döndüğümde hâlâ oradalardı; Nina ayağını hafifçe yerdeki parkelere vuruyordu.

"Gerçekten ciddi misin?" dedi. "Gemiyi terk mi ediyor-

sun? Tanrım, Lee, sadece şakaydı. Eğer söylediklerimden birinin alınması gerekiyorsa o da Clare'di ve o durumu gayet normal karşılıyor. Okuldan sonra espri anlayışını falan mı kaybettin sen?"

Bir anlığına, verebileceğim tüm cevapları düşündüm. Kesinlikle şaka *değildi*. Bu sorunun benim için ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu ve James konusunu, olayı geçiştiremeyeceğim ya da duygularımı gizleyemeyeceğim yegâne yerde ve anda açmıştı.

Ama amacı ne olabilirdi ki? Tam bir aptal gibi yemi yutmuş, ima karşısında kendime hâkim olamamıştım. İşim bitmişti.

"Gemiyi terk ettiğim falan yok," dedim bitkin bir halde. "Saat gece yarısını geçti. Sabah beşten beri ayaktayım. Lütfen, yalnızca biraz uyumaya ihtiyacım var."

Sözcükler dudaklarımdan dökülürken âdeta yalvardığımın, bahaneler ürettiğimin, partiyi terk ediyor olmanın verdiği suçluluk hissinden kurtulmaya çalıştığımın farkına vardım. Her nedense bu durum sinirlerimin iyice gerilmesine neden oldu. Artık on altı yaşında değildik. Görünmez bir göbek bağıyla birbirimize bağlıymışız gibi takılmamıza gerek yoktu. Hepimiz kendi yolumuza gitmiş ve hayatta kalmayı becermiştik. Biraz uyumam Clare'in bekârlığa veda partisini mahvedecek değildi ve eski İngiliz ceza mahkemelerine çıkarılmış tutuklular gibi kararımı haklı çıkarmak gibi bir zorunluluğum da yoktu.

"Yatmaya gidiyorum," diye tekrarladım.

Bir duraksama oldu. Clare ve Nina birbirlerine baktılar ve sonra Clare, "Tamam," dedi.

Saçma sapan bir nedenden ötürü, dudaklarından dökülen o kelime beni olan biten her şeyden çok daha fazla sinirlendirmişti. Yalnızca benimle hemfikir olduğunu biliyordum ama kelimenin tenimin karıncalanmasına yol

açan, "izin verildi" imasını taşıyan bir havası vardı. *Artık bana patronluk taslayamazsın.*

"İyi geceler," dedim kısaca ve onları iterek banyoya girdim. Akan suyun ve diş fırçasının sesine rağmen dışarıda fısıldadıklarını duyabiliyordum. Sesler yitip gidene ve parkeyi döven ayak seslerini duyana dek rimelimi hiç alışık olmadığım bir özenle temizleyerek içeride kaldım.

Tuttuğumu dahi fark etmediğim nefesimi bırakarak gerginliğimin bir kısmını üzerimden atınca ensemdeki ve omzumdaki kasların gevşediğini hissettim.

Neden? Neden hâlâ üzerimde böyle bir güçleri vardı? Neden özellikle Clare beni hâlâ etkileyebiliyordu? Neden onlara *izin veriyordum*?

İç geçirdim, diş fırçamı ve macunumu makyaj çantamın içine tıktım, kapıyı iterek açtım ve sessiz adımlarla koridoru aşıp yatak odasına girdim. Oda serin ve sessizdi; fazlasıyla kalabalık ve sıcak olan oturma odasından bir hayli farklıydı. Jarvis Cocker'ın gerilerden gelen, açık tavanlı antreyi aşan sesini duyabiliyordum ama yatak odasının kapısını kapatıp kendimi yatağıma bıraktığı anda ses, boğuk bir bas melodisine dönüştü. Hissettiğim rahatlamanın tarifi imkânsızdı. Gözlerimi yumduğumda kendimi neredeyse Hackney'deki küçük dairemde hayal edebiliyordum; yalnızca dışarıdan gelen korna sesleriyle trafiğin gürültüsü eksikti.

O sırada evimde olmayı diledim. Hatta o kadar hevesle diledim ki avucumun altındaki çiçekli yatak örtüsünün aşınmış yumuşaklığını neredeyse *hissedebiliyor*, yaz gecelerinde hafifçe pencereye çarpan hintkamışı jaluzileri *görebiliyordum*.

Ama sonra kapı çalındı ve gözlerimi açtığımda cam duvarın öte yanındaki ormanın bomboş karanlığıyla karşılaştım. İç geçirerek kendimi kapıya cevap vermek için hazırlamaya çalıştığım sırada kapı tekrar çalındı.

"Lee?"

Ayağa kalktım ve kapıyı açtım. Flo, ellerini beline koymuş halde kapının öte yanında dikiliyordu.

"Lee! Clare'e bunu yaptığına inanamıyorum!"

"Ne?" Ansızın kendimi son derece yorgun hissettim. "Ne yapıyormuşum? Yatmamdan mı bahsediyorsun?"

"Bunu Clare için kusursuz bir hafta sonu partisine çevirmek uğruna ne kadar çaba sarf ettiğimi bilemezsin. Eğer daha ilk geceden işleri batırırsan seni öldürürüm!"

"Hiçbir şeyi batırdığım yok Flo. Bunu büyüten sensin, ben değilim. Yalnızca yatmak istiyorum. Tamam mı?"

"Hayır, tamam *değil*. Uğraşıp didindiğim her şeyi sabote etmene izin vermeyeceğim!"

"Yalnızca yatmak istiyorum," diye tekrarladım.

"Sen... sen... bencil *kaltağın* tekisin," diye çıkıştı Flo. Yüzü kıpkırmızıydı ve korkarım ağlamak üzereydi. "Clare... Clare çok iyidir, tamam mı? Ve o hep en... en iyisini... hak eder..." Çenesi titriyordu.

"Evet, her neyse," dedim ve fikrimi değiştirmeden kapıyı suratına kapattım.

Kapının öte yanında gürültülü bir şekilde nefes alıp verdiğini duyduğum anda eğer hıçkırmaya başlarsa dışarı çıkıp ondan özür dilemek *zorunda kalacağımı* düşündüm. Burada öylece oturup kapımın önünde hüngür hüngür ağlamasına izin veremezdim.

Ama ağlamadı. Epeyce çaba sarf ederek kendini toparladı ve beni ağlamanın eşiğinde bırakarak alt kata indi.

* * *

Nina'nın odaya ne zaman geldiğini bilmiyorum ama geç olmuştu, bir hayli geç olmuştu. Uyumuyordum ama o, gürültülü ayak sesleriyle odayı boylu boyunca arşınlayıp

losyon şişelerini devirdiği, hatta valizini tekmelediği sırada başımın üstüne koyduğum yastığımın ve yatak örtüsünün altında uyuyor taklidi yaptım.

"Uyanık mısın?" diye fısıldadı benimkinin yanındaki yatağa girerken.

Onu duymazdan gelmeyi düşündüm ama sonra iç geçirip ona doğru döndüm. "Hayır. Çünkü odada karşısına çıkan bütün şişeleri deviren biri var."

"Üzgünüm." Kıvrılıp yatak örtüsünü üstüne çekti. Esneyip yorgun argın gözlerini kırpıştırdığı esnada gözlerindeki parıltıyı gördüm. "Bak, akşam olanlar için üzgünüm. Gerçekten öyle olacağını..."

"Sorun değil," dedim bıkkın bir tavırla. "Ben de üzgünüm. Fazla tepki verdim. Sadece yorgun ve sarhoştum." Sabah Flo'dan özür dilemeyi çoktan aklıma koymuştum. Burada hatalı olan biri varsa kesinlikle o değildi.

"Hayır, her şey benim yüzümden oldu," dedi Nina. Sırtüstü döndü ve elini gözlerinin üstüne koydu. "Her zamanki gibi ortalığı karıştırıyordum. Ama, biliyorsun işte, aradan on yıl geçti. Artık... şey olduğunu varsaydığım için beni suçlayamazsın." Doğru kelimeyi bulamıyor gibiydi ama ne demek istediğini anlamıştım. Normal insanlar gibi olanları arkamda bırakıp hayatıma devam ettiğimi varsaymıştı.

"Biliyorum," dedim bıkkınlıkla. "Bilmediğimi mi sanıyorsun? İçler acısı durumdayım."

"Nora, neler oldu? Bir şeylerin olduğu ortada. İnsan normal bir ayrılıkta böyle davranmaz."

"Hiçbir şey olmadı. Beni terk etti. O kadar."

"Ben öyle duymadım." Yeniden yan döndü; karanlığa rağmen bakışlarını suratımda hissedebiliyordum. "Duyduğuma göre sen ondan ayrılmışsın."

"O zaman yanlış duymuşsun. O beni terk etti. İlla bilmek istiyorsan, hem de uyduruk bir mesajla."

Kısa süre sonra o telefondan kurtulmuştum. Neşeli ve umursamaz "çiiip-çiiip" sesinin canımı yakmadığı tek bir an bile olmamıştı.

"Tamam... ama yine de... Bak, daha önce hiç sormamıştım ama o sana..."

Durdu. Aklındaki soruyu nasıl soracağını düşünürken beynindeki çarkların döndüğünü duyabiliyordum. Sessizliğimi bozmadım. Aklındaki her neyse ona yardımcı olmayacaktım.

"Ah, lanet olsun, bir şeylere burnumu sokmadan bunu sorabilmem mümkün değil. O yüzden bir çırpıda soracağım. Sana... sana vurmadı, değil mi?"

"*Ne?*"

Bunu beklemiyordum.

"Tamam, demek ki vurmamış, üzgünüm." Nina yine sırtüstü döndü. "Üzgünüm. Ama doğrusunu söylemek gerekirse Lee..."

"*Nora.*"

"Üzgünüm! Üzgünüm, Clare sormamı istedi. Ve haklısın. Bunun hiçbir anlamı yok. Ama siz ayrıldıktan sonraki davranışlarına bakılırsa... insanları merak ettikleri için suçlayamazsın."

"*İnsanları* mı?"

"Bak, on altı yaşındaydık. Kasabadan ayrıldın ve James de son derece dramatik bir şekilde darmadağın oldu. İnsanlar konuşuyordu, tamam mı?"

"Ciddi olamazsın." Gözlerimi tavana diktim. Yağmuru andıran ama ondan çok daha tuhaf ve yumuşak pıtırtı dışında odaya mutlak sessizlik hâkimdi. "İnsanlar gerçekten öyle mi düşündüler?"

"Evet," dedi Nina kısaca. "Bunun en popüler teorilerden biri olduğunu söyleyebilirim. Bu ve sana cinsel yolla bulaşan hastalıklardan birini bulaştırdığı teorisi vardı."

Tanrım. Zavallı James. Tüm yaptıklarına rağmen *bunu* hak etmemişti.

"Hayır," dedim sonunda. "Hayır, James Cooper beni dövmedi ya da bana cinsel yolla bulaşan hastalıklardan birini bulaştırmadı. Ve söylediklerimi, ne duyduğunu 'merak edenlere' söylemekte özgürsün. Şimdi, iyi geceler, ben uyuyorum."

"Ne oldu o zaman? Eğer o da değilse? Ne oldu?"

"İyi geceler."

Yana dönüp sessizliği, Nina'nın gürültülü soluklarını ve dışarıdan gelen yumuşak pıtırtıyı dinlemeye koyuldum.

Ve nihayet uykuya daldım.

Sesler. Dışarıdaki koridordan gelen sesler. Morfinin yarattığı sis perdesini aşıp rüyalarıma sızıyorlar. Bir anlığına Cam Ev'e geri döndüğümü, Clare ve Flo'nun titreyen ellerinde tuttukları silahla kapımın önünde fısıldadıklarını sanıyorum.

Evi kontrol etmiş olmalıydık...

Sonra gözlerimi açıyor ve nerede olduğumu hatırlıyorum.

Hastanedeyim. Kapımın dışındaki insanlar hemşirelerden, hasta bakıcılardan... ve belki de daha önce gördüğüm polislerden ibaret.

Gözlerimi kırpıştırarak orada öylece yatıyorum ve ilaçların etkisindeki yorgun zihnimi çalışmaya zorluyorum. Saat kaç? Hastane ışıkları gece için karartılmış ama benim için akşam dokuzla sabaha karşı dört arasında hiçbir fark yok.

Telefonuma bakmak için başımı çeviriyorum. Uyandığımda hep telefonumun saatine bakarım. Yaptığım ilk şey budur. Ama yatağımın başucundaki dolabın üstü boş. Telefonum orada değil.

Pencerenin yanında duran sandalyeye asılmış tek bir giysi olmadığı gibi üzerimdeki hastane önlüğünün de cebi yok. Telefonum gitmiş.

Küçük ve loş odaya bakarak yatıyorum. Özel bir odadayım ki bu da epey tuhaf. Belki de asıl gözetim odası doludur

ya da burada işler böyle yürüyordur. Ne saati sorabileceğim tek bir hasta ne de duvara asılmış bir saat var.

Başımın yanında usulca yanıp sönen yeşil monitör saati gösteriyorsa bile ben göremiyorum.

Bir anlığına, seslenip kapımın öte yanındaki kadın memura saati, nerede olduğumu, başıma neler geldiğini sormayı düşüyorum.

Fakat sonra kadının başka biriyle konuştuğunu, beni uyandıranın onların alçak sesli fısıldaşmaları olduğunu fark ediyorum. Yutkunuyorum; boğazım kuru ve yapış yapış. Acı içinde başımı yastıktan kaldırıyorum. Kurbağalarınkini andıran bir sesle bile olsa yardım istemeye hazırım. Ama ben henüz konuşma fırsatını bulamadan tek bir cümle kapının kalın camından içeri süzülüp dilimi damağıma yapıştırıyor.

"Ah, Tanrım," dediklerini duyuyorum. "Yani bir cinayetle karşı karşıyayız, öyle mi?"

Yalnızca yanımdaki yatakta usul usul horlayan Nina'nın sesiyle bölünen berrak, parlak bir sessizliğe uyandım. Kaslarımı esnetip su bardağımı yeniden doldurmuş olmayı dileyerek orada yatarken ormanın seslerini ayırt etmeye başladım: şakıyan kuşlar, dalların hışırtısı, ne olduğunu anlayamadığım belli belirsiz bir "pat" sesi ve sonra, yere düşen defter yapraklarınınki misali yumuşak ve nazik seslerden oluşan bir sağanak.

Telefonuma baktım; saat 6.48'di ve hâlâ şebeke yoktu. Sonra hırkamı üzerime geçirip parmaklarımın ucunda yürüyerek pencerenin kenarında durdum. Perdeyi açtığımda az kalsın gülecektim. Pek fazla olmasa da dün gece kar yağmış ve bitki örtüsünü, Viktorya dönemine özgü kartpostallardaki fotoğraflara benzetmişti. Önceki gece duyduğum o tuhaf pıtırtı *bu* olsa gerekti. Eğer ayağa kalkıp pencereden dışarı bakmış olsaydım kar yağdığını görürdüm.

Gökyüzü pembenin ve mavinin tonlarıyla parıldıyordu; doğmakta olan güneşin ışıklarıyla alttan aydınlanan bulutlar şeftali rengindeydi; zemin ise kuşların pençe izleriyle ve dökülen çam iğneleriyle bezenmiş yumuşacık, bembeyaz bir halıyı andırıyordu.

Manzara ayaklarımın tabanlarının gıdıklanmasına yol açmıştı. Dışarıya bakar bakmaz koşuya çıkmam *gerektiğini* anlamıştım.

Spor ayakkabılarım kaloriferin üzerinde duruyordu ve önceki günkü çamurla kaplıydı ama kuruydular. Tıpkı taytım gibi. Üstüme termal bluzumu, başıma da beremi geçirdim ama monta ihtiyacım olacağını sanmıyordum.

Rüzgâr olmadığı sürece kirağı düşmüş havalarda bile kendimi sıcak tutacak kadar ısıyı yaymayı beceriyordum. Dışarıdaki sabah havası durgundu. Tek bir ağaç dalı bile kıpırdamıyordu ve dallardaki karların dökülmesinin tek nedeni rüzgâr değil, yerçekimiydi. Ağaç dalları, taşıdıkları yükten ötürü eğilmişlerdi.

Çoraplı ayaklarımla sessizce merdivenlerden aşağı inerken odaların tümünden gelen yumuşak horultuları duyabiliyordum. Flo'nun halasının döşemelerine zarar vermemek için spor ayakkabılarımı paspasa ulaşana dek giymedim. Ön kapının cesaret kırıcı onlarca kilit ve sürgüyle bezeli olduğunu görünce parmak uçlarımda mutfağa girip yalnızca basit bir anahtar ve kapı koluyla açılabilen arka kapıyı denemeye karar verdim. Anahtar sorun çıkarmadan döndü. Bana yalnızca kapının kolunu kaldırmak kalmıştı ama kapıyı iterek açarken ansızın olduğum yere çakıldım. Devre dışı bırakmam gereken bir alarm olup olmadığını bile bilmiyordum ama sirenler bağırmaya başlamayınca kapıdan süzülüp kimseye fark ettirmeden buz gibi sabaha adımımı attım ve ısınmaya koyuldum.

* * *

Gökyüzünün delici mavisi karşısında soluklarım bembeyaz birer bulutu andırırken, yanaklarım sarf ettiğim efor ve soğuk hava yüzünden kıpkırmızı kesilmiş halde yavaş tempolu bir koşuya başlayıp orman yolunu tırmanmaya koyulduğum sırada aradan belki de yaklaşık kırk dakika geçmişti. Kendimi hafiflemiş ve sakin hissediyordum; ha-

yal kırıklıklarını ve gerilimi ormanın derinliklerinde bir yerlerde bırakıvermiştim ama evin kombi kazanının ekspres trenler gibi dumanlar çıkardığını görünce kalbim hafifçe sıkıştı. Birileri uyanmış, sıcak suyu kullanıyordu.

Diğerleri uyurken sessizce kendime zaman ayırabilmeyi, saçma sapan konuşmalar olmadan kendi istediğim şekilde kahvaltı edebilmeyi umuyordum. Ama eve yaklaştıkça birilerinin yalnızca uyanmakla kalmadığını, hatta dışarı bile çıktığını fark ettim. Arkadaki girişten garaja dek uzanıp oradan tekrar eve dönen ayak izleri vardı. Çok tuhaf. Tüm arabalar evin önündeki açıklığa park edilmişti. Biri neden garaja gitmek istemişti ki? Kim niye garaja gidecekti?

Ama artık tepeyi tırmanmayı kestiğimden ter içindeki bluzum yüzünden üşüyordum ve kahve içmeye ihtiyacım vardı. Mutfak kapısına yöneldim. Uyanık olan her kimse ayak izlerini açıklayabilirdi.

Diğerlerini uyandırmak istemediğimden kapıyı açarken, "Merhaba?" diye seslendim usulca. "Benim."

Biri tezgâha yaslanmış, elindeki cep telefonuna bakıyordu. Başını kaldırdığında karşımdakinin Melanie olduğunu gördüm.

"Selam!" Gülümsedi. Gülümserken derin gamzeleri belirginleşmiş, yanaklarının içine gömülmüştü. "Benden başkasının uyanık olduğunu sanmıyordum. Bu karda koşuya mı çıktın? Seni çatlak!"

"Harikaydı." Dışarıdaki paspasa basıp spor ayakkabılarımın üstündeki karı silkeledim ve çıkarıp bağcıklarından tuttum. "Saat kaç?"

"Yedi buçuk. Yaklaşık yirmi dakika önce kalktım. Bu son derece ironik. Ben tarafından uyandırılmadan istediğim kadar yatakta kalabilecekken işte buradayım. Uyuyamıyorum!"

"Buna şartlanmışsın," dedim. İç geçirdi.

"Lanet olsun ki haklısın. Çay ister misin?"

"Eğer varsa kahveyi tercih ederim." Hatırladığımda artık çok geçti. "Ah, kahretsin. Kahve yoktu, değil mi?"

"Yok. Ölüyorum. Ben de tam bir kahve delisiyimdir. Üniversitedeyken hep çay içerdim ama Bill beni değiştirdi. Aynı miktarda kafein alabilmek için yeterince çay içmeyi denedim ama idrar kesemin buna dayanmasının fiziksel açıdan mümkün olmadığını sanıyorum."

Öyle olsun. En azından çay da sıcak ve sıvıydı.

"Çay alırım. Ama önce duşa girip, kıyafetlerimi değiştirmemin senin için sakıncası olur mu? Dün de aynı giysilerle koşmuştum. Muhtemelen kokuyorumdur."

"Endişe etme. Ekmek de kızartıyordum. Aşağı indiğinde o da hazır olur."

* * *

On dakika sonra kızarmış ekmeğin kokusunu ve Melanie'nin *The Wheels on the Bus*'ı mırıldanan sesini takip ederek aşağı indim.

"Selam," dedi saçlarımı havluyla kurulayarak mutfağa girdiğim sırada. "Marmite*, marmelat ve çilek reçeli var."

"Ahududu yok mu?"

"Hayır."

"O zaman Marmite, lütfen."

Ekmeğe sürdü ve tabağı önüme itti. Sonra da çaktırmadan tezgâhın üstünde duran telefonuna baktı. Ekmeğimden bir ısırık alıp, "Hâlâ çekmiyor mu?" diye sordum.

"Hayır." Yüzündeki nazik gülümseme silindi. "Bu beni gerçekten uyuz etmeye başladı. Oğlum sadece altı aylık ve katı gıdalara geçtiğimizden beri biraz huzursuz. Ben sa-

* Maya özlü, ekmeğe sürülen bir tür kahvaltılık. –ç*n*

dece... Kulağa yavan geldiğinin farkındayım ama ondan uzakta olmaktan nefret ediyorum."

"Tahmin edebiliyorum," dedim anlayışlı bir şekilde ama aslında hayal bile edemiyordum. Evde olmaya karşı duyulan özlemi anlayabilirdim ve çaresizce annesinin dönmesini bekleyen bir ufaklık söz konusu olunca Melanie'nin çektiği özlem katbekat daha fazla olmalıydı. "Nasıl bir çocuktur?" diye sordum neşesini yerine getirmeye çalışarak.

"Ah, çok sevimlidir!" Gülümsemesi bu kez biraz daha ikna edici bir şekilde geri döndü. Telefonunu kapıp galerisindeki fotoğraflar arasında gezinmeye başladı. "Bak, burada ilk dişini çıkarmıştı."

Ayırt edilebilir hiçbir dişi olmayan, yusyuvarlak suratlı bir çocuğun bulanık fotoğrafına baktım ama Melanie bana göstermek için başka bir şeyler aradığından fotoğrafı hızla geçti. Arada çabucak, hardal fabrikasında olan bir patlamanınki gibi görünen fotoğrafı geçti ve yüzünü buruşturdu.

"Ah, Tanrım, o fotoğraf için üzgünüm."

"O da neydi?"

"Saçma kadar fışkıran devasa kakası ve Ben! Bill o sırada işte olduğundan ona göstermek için çekmiştim."

"Bill ve Ben mi?"

"Biliyorum," diyerek ürkekçe güldü. "Henüz ona hamileyken sırf şaka olsun diye ona Ben demeye başladık ve her nasılsa üzerine yapışıp kaldı. Kendimi biraz kötü hissetsem de hayatı boyunca babasıyla sık sık eş olmak zorunda kalacağını sanmıyorum. Ah, şuna bak... ilk yüzüşü!"

Bu seferki daha netti: Berrak mavi suların içinde, şok geçirmiş küçücük, kıpkırmızı bir surat ve onu bu rezil duruma sokanlara karşı duyduğu öfkeyle büzülmüş bir ağız.

"Çok sevimli görünüyor," dedim sesimin kulağa pek istekli gelmemesine çalışarak. Tanrı biliyordu ya çocuk istemiyordum ama başka birinin mutlu ailesini görmenin,

o hayatın bana uygun olmadığını bilsem bile dışlanmışlık hissi veren bir yanı vardı.

"Öyledir," dedi Melanie yüzünde yumuşacık bir ifadeyle. "Kendimi kutsanmış gibi hissediyorum." Âdeta istemsizce boynundaki haça dokundu ve ardından iç geçirdi. "Keşke burada telefon biraz olsun çekseydi. Doğrusu, ondan ayrılmaya hazır olduğumu sanmıştım ama şimdi... iki gece gerçekten çok uzun. Ya bir şeyler ters gider de Bill bana ulaşamazsa, diye düşünmeden edemiyorum."

"Ama ev telefonunun numarasını ona verdin, değil mi?" Marmite sürülü ekmeğimden bir ısırık daha aldım.

Melanie başıyla onayladı. "Evet. Aslına bakarsan..." Bir kez daha telefonundan saati kontrol etti. "Onu sabah arayacağımı söylemiştim. Herkesi uyandırmaktan çekindiği için erkenden aramak istemiyordu. Şimdi onu arasam...?"

"Kesinlikle benim için sorun olmaz," dedim. Ayağa kalktı, çayını bitirdi ve bardağını tezgâhın üstüne bıraktı. "Ah, bu arada," dedim. Kapıya doğru seğirttiğini görünce aniden aklıma gelmişti. "Şeyi soracaktım. Garaja gittin mi?"

"Hayır..." Şaşırmış görünüyordu. Kelimeyi soru sorarcasına telaffuz etmişti. "Ne oldu ki? Açık mıydı?"

"Bilmiyorum, kapıyı kontrol etmedim. Ama dışarıda ayak izleri vardı."

"Ne kadar tuhaf. Ben değildim."

"Garip." Bir ısırık daha aldım ve düşünceli bir şekilde çiğnedim. Ayak izleri o kadar tazeydi ki kar yağışı durduktan *sonra* bırakılmış olmalıydılar. "Düşündüm de..." dedim ama sonra sustum.

"Neyi?"

Söylemek üzere olduğum şeyi aslında düşünmemiştim ve şimdi, kelimeler dudaklarımdan dökülürken onları söylemeye pek istekli olmadığımı fark ettim. "Şey... Evden garaja gidip geri dönen birinin ayak izleri olduğunu sanmıştım. Ama tam tersi de olabilir."

"Ne... yani sence etrafta dolanan birileri mi var? Garaja doğru giden başka ayak izleri gördün mü?"

"Kimseyi görmedim. Fakat garaj ormanlık alana çok yakın ve patikanın pek belirgin olduğunu sanmıyorum. Her şey karın altında kalmış."

Ayrıca her ne kadar dile getirmemiş olsam da orman yolunda ayak izi vardıysa bile muhtemelen koşarken onları yok etmiştim.

"Boş ver," dedim kararlı bir tavırla çaya uzanarak. "Bu çok aptalca. Büyük olasılıkla Flo bir şeyler almak için çıkmıştır."

"Evet, haklısın," dedi Melanie.

Omuzlarını silkip odadan çıktı. Ahizeyi kaldırdığında çıkan "çın" sesini duydum. Ama bunu, tuş tıkırtıları yerine birbiri ardına gelen "çın, çın, çın" sesleri ve ardından da ahize âdeta yerine çarpıldığında odada yankılanan "çat" sesi izledi.

"İnanamıyorum! Telefon hattı kesik! Doğrusu bu bardağı taşıran son damla oldu. Ya Ben'e bir şey olduysa?"

"Biraz bekle." Tabağımı bulaşık makinesine yerleştirip peşinden oturma odasına gittim. "Bir de benim denememe izin ver. Belki de sorun Bill'in telefonundadır."

"Hayır, değil." Ahizeyi bana uzattı. "Kesilmiş. Dinlesene."

Haklıydı. Çevir sesi yoktu; tek duyabildiğim, kesik hattın yankıları ve belli belirsiz tıkırtılardı.

"Kar yüzünden olmalı." Taşıdıkları yük yüzünden eğilen, ormandaki dalları düşündüm. "Dallardan biri kırılıp hattı koparmış olmalı. Sanırım teknisyenler sorunu çözecektir ama..."

"Ama *ne zaman*?" dedi Melanie. Pembeleşen yüzünde hayal kırıklığıyla dolu bir ifade vardı; her an ağlayacakmış gibi görünüyordu. "Clare'e sorun çıkarmak istememiştim

ama ilk defa Ben'den uzaklaşıyorum ve doğrusunu söylemem gerekirse gerçekten çok boktan zaman geçiriyorum. 'Vuhuu! Kızlarla dışarı çıkıyoruz!' havasında olmam gerektiğini biliyorum ama artık buna, tüm bu alkol muhabbetine ve serseriliğe devam etmek istemiyorum. Kimin kiminle yattığı umurumda değil. Yalnızca eve gitmek ve Ben'e sarılmak istiyorum. Erkenden uyanmamın arkasında yatan asıl nedeni bilmek ister misin? Çünkü memelerim süt yüzünden taş gibi olmuştu ve canım o kadar yanıyordu ki uyanıverdim. Lanet olasıca yatağın her yeri süt içinde kalmıştı." Artık sahiden ağlıyor, burnu akıyordu. "Ya-yataktan kalkıp sütümü lavaboya boşaltmak zorunda kaldım. Ve şi-şimdi bu da bardağı taşıran son damla oldu. İyi olup olmadıklarına dair hi-hi-hiçbir fikrim yok. Artık burada kalmak istemiyorum."

Dudağımı ısırarak boş gözlerle ona baktım. Bir yanım ona sarılmak istese de diğer yanım gözyaşlarıyla lekelenmiş, sümükleri akan suratından olabildiğince uzak durmaya çalışıyordu.

"Hey," dedim acemice. "Hey, bana bak... eğer kötü zaman geçiriyorsan..."

Sonra sustum. Dinlemiyordu. Bana bakmıyordu. Gözlerini pencerenin öte yanındaki karlarla kaplı ormana dikmişti. Solukları yavaşlayıp hıçkırıkları dinerken zihninde dönen çarkların sesini duyabiliyor gibiydim.

Nihayet, "Melanie?" demeye cesaret edebildim.

Bana bakmak için döndü ve sabahlığının koluyla yüzünü sildi. "Buradan gideceğim," dedi.

O kadar ani oldu ki ne diyeceğimi bilemedim.

"Flo beni öldürecek ama umurumda değil. Clare kafasına takmayacaktır. Daha en başından bekârlığa veda partisi konusunda pek hevesli olduğunu da sanmıyorum. Her şey, Flo'nun onun dünyadaki en iyi arkadaş olduğunu ka-

nıtlama takıntısından kaynaklanıyor. Garaj yolu arabayla geçilecek durumda mı?"

"Evet," dedim. "Sadece ağaçların altında biraz kar var ama baksana, Tom'a ne olacak? Onu arabayla alan sendin, değil mi?"

"Sadece Newcastle'dan." Yüzünü tekrar sildi. Kararını verdiği için artık daha sakin görünüyordu. "Clare'in, Nina'nın ya da başka birinin onu bırakacağından eminim. O kadar da abartılacak bir şey değil."

"Olabilir." Flo'nun tüm bunlara vereceği tepkiyi hayal etmeye çalışınca dudağımı ısırdım. "Bak, biraz daha zaman vermek istemediğine emin misin? Bana kalırsa kısa zaman içinde telefon hattını tamir edeceklerdir."

"Hayır. Kararımı verdim, hemen buradan ayrılacağım. Yani demek istiyorum ki Flo uyanana kadar bekleyeceğim ama şimdi üst kata çıkıp eşyalarımı toplamaya başlayacağım. Ah! Nasıl rahatladığımı bir bilsen." Aniden gülümsemeye başladı; sadece birkaç saniye içinde yüzündeki bulutlu ifade yok olmuş, gamzeli yanaklarında güneş açmıştı. "Dinlediğin için teşekkürler. Kendimi öylece koyuverdiğim için üzgünüm ama gerçekten içimi rahatlattın. Yani haklısın... Eğer kötü zaman geçiriyorsan burada kalmaya devam etmenin mantığı ne olabilir ki? Clare kendimi böylesine kötü hissederken onlarla takılmaya devam etmek istemememi anlayışla karşılayacaktır."

Yavaş adımlarla merdivenleri çıkışını ve tahminimce çantasını toplamak için odasına gidişini izlerken son sözlerini düşündüm.

Burada *olmanın* mantığı ne olabilirdi ki? Aniden, gitmesini istemediğimi fark ettim. Bunun nedeni ondan hoşlanmam ya da onu özleyecek olmam değildi; her ne kadar iyi birine benzese de onu özleyecek kadar yakından tanımıyordum. Fakat benim de kendi kaçışıma ait bazı hayallerim

vardı. Ve aramızdan birinin ayrılması durumu iyice zora sokacaktı; Melanie'nin yokluğunu telafi etmek için geride kalanlar üzerindeki baskı biraz daha artacaktı.

Ayrıca arabam ve bahane edebileceğim küçük bir bebeğim olmadan, daha iyi olanın kazanıp eski erkek arkadaşımı elimden aldığı gerçeğiyle yüzleşemiyormuşum ya da kedi uzanamadığı ciğere mundar der misali James'e burun kıvırıyormuşum gibi görünmeden oradan kaçmak için nasıl bir neden uydurabilirdim? Clare Cavendish'in benim hakkımdaki düşüncelerini umursamayı uzun zaman önce bıraktığımı düşünüyordum. Ama yavaş adımlarla mutfağa dönerken yanıldığımı fark ediyordum.

Clare'le şöyle tanıştım. İlkokulun ilk günüydü ve sıramda tek başıma oturmuş, ağlamamaya çalışıyordum. Diğer herkes kreşe gitmişti ama ben gitmemiştim. Dolayısıyla kimseyi tanımıyordum. Annemin "bitlenmemem" için âdeta kafatasımın yan tarafına yapıştırdığı kazık gibi örgüleri olan, küçük ve cılız bir kız çocuğuydum.

Okuyabiliyordum ama bunu kimsenin bilmesini istemiyordum. Annem, Bayan Çokbilmiş edalarıyla ortalıklarda dolanırsam kimsenin benimle arkadaş olmak istemeyeceğini, kendi uydurduğum yöntemi unutmam gerektiğini ve öğretmenlerin bana doğru düzgün okumayı öğreteceğini söylemişti.

Diğer çocuklar ikişer kişilik gruplar halinde sıralarına yerleşip çene çalarken tek başıma oturuyordum. Tam o sırada Clare içeri girdi. Daha önce hiç bu kadar güzel biriyle karşılaşmamıştım. Okul kurallarını ihlal etmek pahasına salık bıraktığı saçları upuzundu ve gün ışığı vurdukça Pantene reklamlarındaki gibi parıldıyordu. Sınıftaki, aralarından birkaç tanesinin umutla yanlarındaki sandalyeye işaret edip, "Clare! Clare, benimle otur!" diye seslenen diğer çocuklara şöyle bir baktı.

Ve beni seçti.

Clare gibi biri tarafından seçilmenin nasıl bir his olduğunu bildiğinizden emin değilim. Arama kurtarma fenerinin

sıcak ışığı sizi bulmuş ve tepeden tırnağa aydınlatmış gibi hissedersiniz. Hem savunmasız kalırsınız hem de gururunuz okşanır. Herkes size bakar ve onların, *neden o*, diye düşündüklerini görebilirsiniz.

Clare yanıma oturdu ve bir hiçken önemli birine dönüştüğümü hissettim. İnsanların konuşabileceği, arkadaş olmayı isteyebileceği birine.

Gülümsediği anda kendimi gülümseyerek ona karşılık verirken buldum.

"Merhaba," dedi. "Benim adım Clare Cavendish ve saçım o kadar uzun ki üzerine oturabiliyorum. Okul tiyatrosunda Mary'yi canlandıracağım."

"Ben..." Yanıt vermeyi denedim. "Benim adım L-Le..."

Benim adım Leonora, demeye çalışıyordum. Ama Clare yalnızca gülümsedi.

"Merhaba, Lee."

"Clare Cavendish." Konuşan, dikkatimizi çekmek için silgiyi karatahtaya vuran sınıf öğretmeniydi. "Neden saçın toplu değil?"

"Çünkü başımı ağrıtıyor." Clare meleklerinkini andıran aydınlık yüzünü öğretmene çevirdi. "Annem zorunda olmadığımı söyledi. Doktorun benim için yazdığı not da yanımda."

İşte bu, tepeden tırnağa Clare'di.

Doktordan not getirmiş olması mümkün olabilir miydi? Hangi sağduyu sahibi doktor beş yaşındaki bir kız çocuğuna saçlarını salık bırakması için izin kâğıdı yazardı ki?

Ama her nedense bunların hiçbir önemi yoktu. Clare Cavendish'in söylediği her şey olurdu. Hakikaten okul tiyatrosunda Mary'yi canlandırdı. Ve ben de Lee oldum. Korkak, kekeme Lee. Onun en yakın arkadaşı.

Clare'in ilk günkü ilgisini asla unutmadım. Herhangi birini seçebilirdi. Popülerlik kartını oynayıp saçlarında

Barbie tokalarıyla ve Lelli Kelly ayakkabılarıyla ortalıkta dolanan kızlardan biriyle oturabilirdi.

Fakat o, sessizce tek başına oturan kızı seçti ve beni değiştirdi.

Clare'in en yakın arkadaşı olduğum için beni istediğim bütün oyunlarda oynattılar. Birinin benden oynamamı istemesini umarak oyun sahasının kenarında yapayalnız beklemeye mahkûm kalmadım. Sırf Clare yanında olmamı istediği için doğum günü partilerine davet edildim. Hatta oyun oynamak için evime gelip de salıncağımı ve oyuncak evimi pek beğendiğini söyleyince diğer kızlar da tereddütlü davetlerimi kabul etmeye başladılar.

Beş yaşındaki çocuklar inanamayacağınız kadar acımasız olabilirler. Hiçbir yetişkinin asla söylemeyeceği laflar ederler. Görünüşünüz, aileniz, konuşma şekliniz, kokunuz ve giydiğiniz kıyafetler hakkında insanın içine işleyen yorumlarda bulunurlar. Eğer çalıştığınız yerde biri sizinle o şekilde konuşacak olursa işyerinde tehdit ve zorbalıktan ötürü kovulur ama okuldaki doğal işleyiş budur. Her sınıfta kimsenin sevmediği, hiç kimsenin birlikte oturmak istemediği, her şey için suçlanan ve takım oyunlarında en son seçilen bir şamar oğlanı vardır. Ve muhtemelen kaçınılmaz olarak her sınıfın bir de kraliçe arısı olur. Eğer bizim sınıfımızda kraliçe arı vardıysa bu kesinlikle Clare'di. Onun arkadaşlığı olmasaydı şamar oğlanına dönüşmem işten bile olmazdı ve o masada sonsuza dek yalnız otururdum. Bir yanım, aslında yetişkin kabuğumun içinde saklanan beş yaşındaki o ürkek çocuk bunun için ona daima minnettar kalacaktı.

Beni yanlış anlamayın, Clare'in en yakın arkadaşı olmak hiç de kolay değildi. O arama kurtarma ışığının sevgi ve sıcaklıkla yüklü huzmesi, bahşedildiği kadar hızla üzerinizden çekilebilirdi. Savunulmak yerine kendinizi dalga geçilmiş ve alay edilmiş bir halde bulabilirdiniz. Clare'in

söylediği ya da yaptığı bazı şeylerden ötürü eve defalarca ağlayarak gelmiştim. Ama komik ve cömertti ve arkadaşlığı, onsuz hayatta kalamayacağım bir cankurtaran halatı gibiydi. Ne yaparsa yapsın onu affediyordum.

Oysa annem asla anlamayı beceremediğim bazı nedenlerden ötürü Clare'le olan arkadaşlığımızı onaylamıyordu. Bu hiç mantıklı değildi çünkü birçok yönden Clare, annemin daima sahip olmayı istediği kız çocuğuna benziyordu: baş döndürücüydü, çenebazdı, popülerdi ve o kadar da inek değildi. Ortaokula geçtiğimizde, annem ben yerel dil bilgisi sınavını geçip istediğim bölüme girerken Clare'in giremeyeceğine dair umutlarını dile getirmeden edemedi. Ama Clare yine başardı. Pek çalışkan bir öğrenci değildi, kimse onu ineklikle itham edemezdi ama zekiydi ve sınavlarda zekâsını ortaya koymayı beceriyordu.

Fakat annem öğretmenimize gitti ve farklı sınıflara verilmemizi istedi. Ben de yeni sınıfımda kendime yeni bir arkadaş buldum. O da tıpkı Clare gibi beklenmedikti: O koyu tenli çırpı bacakları ve iri kahverengi gözleriyle son derece dik başlı ve komik Nina. Ben kısacık bir çocukken Nina uzundu, 800 metreyi yalnızca 2 dakika 30 saniyede koşabiliyordu, eğlenceliydi ve kimseden korkusu yoktu. Ama etrafında bulunmak tehlikeliydi; sivridili dost düşman ayırt etmezdi: Onun ince esprilerinden birine gülerken bir sonrakinin hedefi durumuna düşebilirdiniz. Ama ondan hoşlanıyordum. Ve birçok yönden, onun yanında kendimi Clare'le olduğumdan daha güvende hissediyordum.

Gerçi bunun hiçbir şeyi değiştirdiği yoktu. Derslerden sonra Clare peşimi bırakmıyordu. Öğle yemeğini birlikte yiyorduk. Okulu kırıp harçlıklarımızı Woolworths'ta harcıyor, okulda sürmemize izin verilmeyen parlak ojelerden ve Clare'in istediği CD'lerden alıyorduk. Yalnızca bir kez yakalandık. O sırada on beş yaşındaydık. Omuzlarımızda ağır bir çift el hissetmiştik. Bay Bannington'ın öfke dolu

yüzü omuzlarımızın üstünden tüm heybetiyle bize bakıyordu. Okuldan uzaklaştırılma, ailemize şikâyet edilme, hayatımızın geri kalanını geçirmemiz için ıslahevine gönderilme tehditleri...

Clare dürüstlükle berraklaşmış mavi gözleriyle başını kaldırıp ona baktı. "Çok üzgünüm, Bay Bannington," dedi. "Ama Lee'nin büyükbabasının doğum günü yaklaşıyor. Şu birlikte yaşadığı... Hatırlıyorsunuz, değil mi?" Duraksadı ve onu noktaları birleştirip hatırlamaya davet etmek istercesine adamın suratına baktı. "Lee çok üzgündü ve derse girmeye katlanamayacak gibiydi. Eğer hata yaptıysak çok özür dilerim."

Bir anlığına ağzım bir karış açık kaldı. *Gerçekten de* büyükbabamın doğum günü müydü? Ölümünün üstünden yalnızca bir yıl geçmişti. Sahiden unutmuş muydum? Sonra mantığım geri döndü. Hem de öfkeyle birlikte. Hayır, *tabii ki* değildi. Büyükbabamın doğum günü mayıs ayındaydı. Bizse mart ayındaydık.

Bay Bannington bıyığını çiğneyip kaşlarını çatarak doğruldu. Elini omzuma koydu. "Pekâlâ, bu şartlar altında... Buna göz yumamam, kızlar. Eğer yangın alarmı çalsaydı insanlar sizi aramak için hayatlarını riske atacaklardı. Anlıyor musunuz? Lütfen bunu bir alışkanlık haline getirmeyin. Ancak şimdiki şartlar göz önünde bulundurulduğunda... bir daha bu konudan bahsetmeyeceğiz. Yalnızca bu defaya mahsus olmak üzere."

"Özür dilerim Bay Bannington." Clare'in başı önüne düştü. Azarlandığı için hüzünlenmiş gibiydi. "Sadece iyi bir arkadaş olmaya çalışıyordum. Olanlar Lee için çok zor, anlıyorsunuz, değil mi?"

Bay Bannington boğazındaki tıkanıklıktan kurtulmak istercesine öksürdü, başını sertçe evet manasında salladı ve topuklarının üzerinde dönüp yanımızdan ayrıldı.

O kadar sinirliydim ki okula dönüş yolunda tek kelime edemedim. Buna nasıl... nasıl cüret edebilmişti?

Okul kapısına vardığımızda elini omzuma koydu. "Lee, bak, umarım bana bozulmamışsındır, aklıma söyleyecek başka hiçbir şey gelmedi. Beni anlıyorsun, değil mi? Okulu kırmak için seni ikna eden bendim. Dolayısıyla başımızı beladan kurtarmanın benim sorumluluğum olduğunu düşündüm."

Yüzüm sert ve ifadesizdi. Okuldan uzaklaştırılacak olsaydım annemin söyleyeceklerini hayal etmeye çalıştım. Clare ikimizi de ipin ucundan kurtarmıştı. Büyükbabamın mayıs ayındaki gerçek doğum gününü nasıl geçireceğimi düşündüm. Bir daha asla o günden bahsedemezdim.

"Teşekkürler," dedim kulağa bana ait değilmiş gibi gelen, kekelemeyen, sert ve yapmacık bir ses tonuyla.

Clare sadece gülümsedi ve ben, gün ışığına benzer o sıcaklığı hissettim. "Rica ederim."

Ve elimde olmadan buzlarımın çözüldüğünü, hatta ona gülümseyerek karşılık verdiğimi fark ettim.

Sonuçta Clare yalnızca iyi bir arkadaş olmaya çalışıyordu.

* * *

"Hayır."

"Flo..."

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

Melanie sanki söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışır gibi mutfağın ortasında kalakaldı. Sonunda Flo'nun söylediklerine inanamıyormuşçasına bir kahkaha patlattı.

"Ama yine de görünüşe göre... gidiyorum." Çantasını omzuna astı ve Flo'yu itekleyerek kapıya doğru yürümeye çalıştı.

"Hayır!" diye bağırdı Flo. Sesinde her an cinnet geçirecekmiş gibi bir hava vardı. "Her şeyi mahvetmene izin vermeyeceğim!"

"Flo, işe yaramazın teki gibi davranmayı kes!" diye çıkıştı Melanie. "Biliyorum. Bunun senin için önemli olduğunun farkındayım ama dön de kendine bir bak! Burada olup olmamam Clare'in umurunda bile değil. Kafanda her şeyin nasıl olması gerektiğine dair bir resim çizmişsin ama insanları yaptığın plana uymaya *zorlayamazsın*. Kendine gel!"

"Sen..." Flo, parmağıyla Melanie'yi dürttü. "...sen kötü bir arkadaşsın. Ayrıca *kötü bir insansın*."

"Kötü bir arkadaş değilim," dedi Melanie ansızın bitkin bir ses tonuyla. "Sadece bir anneyim. Hayatım lanet olasıca Clare Cavendish'in etrafında dönüp durmuyor. Şimdi, lütfen yolumdan çekil."

Flo'nun iki yana açtığı kollarını iterek koridora daldı ve başını yukarı kaldırdı.

"Clare! Uyanmışsın!"

"Neler oluyor?"

Kırış kırış olmuş sabahlığı içinde merdivenleri iniyordu. Güneş ışıkları, başının arkasındaki pencereden süzülüp saçlarını tıpkı bir hale gibi aydınlatıyordu.

"Bağrışmalar duydum. Neler oluyor?" diye tekrarladı.

"Gidiyorum." Melanie birkaç basamak çıkıp hızla Clare'in yanağına bir öpücük kondurdu ve ardından omzuna astığı çantasını düzeltti. "Üzgünüm... Buraya gelmemeliydim. Ben'den ayrılmaya hazır değildim ve telefonun durumu da işleri iyice kötüleştirdi..."

"Telefona ne oldu?"

"Hat kesilmiş," dedi Melanie. "Ama sadece onun yüzünden değil. Pek sayılmaz. Ben sadece... ben sadece evde olmak istiyorum. Daha en başından buraya gelmemiş olmalıydım. Senin için sorun olmaz, değil mi?"

"Tabii ki hayır." Clare esnedi ve gözünün önüne dökülen saçlarını kenara itti. "Aptal olma. Eğer kendini kötü hissediyorsan elbette gidebilirsin. Nasıl olsa düğünde görüşeceğiz."

"Evet." Melanie başıyla onayladı. Sonra omzunun üstünden Flo'ya kaçamak bir bakış atarak Clare'e doğru eğildi ve olabildiğince alçak sesle, "Bak, Clare, onun kendine çekidüzen vermesine yardımcı ol, tamam mı? Bu hiç... sağlıklı değil. Hem de hiç kimse için."

Ve sonra kapıyı açıp ardından çarparak dışarı çıktı. Kulağımıza çalınan son ses, tümsekler yüzünden sarsılarak engebeli garaj yoluna çıkan arabasının tekerleklerinden gelen inlemeydi.

Flo çılgınca ağlamaya başladı. Hem de sümükleri aka aka. Bir anlığına, orada öylece dikilip ne yapmam gerektiğini, daha doğrusu ne yapabileceğimi düşündüm. Sonra Clare esneyerek son birkaç basamağı inip Flo'yu kolundan yakaladı ve mutfağa götürdü. Flo'nun böğürtülerine ve Clare'in yatıştırıcı sesine rağmen su ısıtıcısının fokurtularını duyabiliyordum.

"Sen benim hayatımı kurtardın," dedi Flo hıçkırıklarının arasında. "Bunu nasıl unutabilirim ki?"

"Tatlım," dediğini duydum Clare'in. Sesinde sevgi dolu bir bıkkınlık vardı. "Bunu daha kaç defa..."

Elimden geldiğince sessiz olmaya çalışarak merdivenleri geri geri tırmandım ve sahanlığa ulaştığım anda arkamı dönüp oradan kaçtım. Korkağın teki gibi davrandığımın farkındaydım ama elimde değildi.

Nina'yla paylaştığım yatak odasının kapısı kapalıydı. Kapı kolunu çevirip içeri dalmak üzereydim ki Nina'nın içeriden gelen, hiç de ona uygun olmayan bir uysallıkla bezeli sesini duydum.

"...ben de seni özledim. Tanrım, seninle birlikte evde ol-

mayı dilerdim. Hâlâ yatakta mısın?" Uzun bir duraksama. "Sesin kesiliyor. Evet, telefon hiç çekmiyor. Dün gece seni aramaya çalıştım ama servis yoktu. Şu anda da yalnızca yarım çubuk çekiyor." Bir duraksama daha. "Hayır, Tom adında biri. Fena birine benzemiyor. Ah tatlım, Jess, seni seviyorum..."

Öksürdüm. Konuşmasının ortasında içeri dalmak istemiyordum. Nina kolay kolay gardını indirmezdi ve indirdiğinde de yakalanmaktan hoşlanmazdı. Bunu önceki deneyimlerimden biliyordum.

"...keşke şimdi sana sarılmış yatıyor olsaydım. Seni çok özlüyorum. Burası çok sapa bir yerde. Ağaçlardan ve tepelerden başka bir şey yok. Aslında buradan gitmek istiyorum ama Nora'nın bana katılacağını..."

Bu kez daha yüksek sesle öksürdüm ve kapının koluna uzandım. Konuşmasını kesip, "Kim o?" diye seslendi.

Kapıyı açtığımı görünce sırıttı.

"Ah, Nora da şimdi geldi. Odada birlikte kalıyoruz. Ne? Sesin yine kesiliyor." Duraksama. "Ha... endişelenme, kesinlikle olmaz! Tamam, ona söylerim. Şimdilik gitsem iyi olacak. Seni zar zor duyabiliyorum. Ben de seni seviyorum. Görüşürüz. Seni seviyorum." Telefonu kapattı ve yastık yığınının üstünden bana gülümsedi. "Jess selam söylüyor."

"Ah, sonunda ona ulaştığına sevindim. İyi miymiş?" Jess'i severdim. Etrafını aydınlatan muhteşem bir gülümsemeye sahip, ufak tefek, tombul bir kızdı. Ve kesinlikle sivridilli değildi. Esasen Nina'nın tam tersiydi. Mükemmel bir çifttiler.

"Evet, iyi. Beni özlüyor. Tahmin edebileceğin gibi." Nina eklemlerinden çatırtılar duyulana dek gerindi ve sonra iç geçirdi. "Tanrım, keşke burada olsaydı veya ben burada olmasaydım. İkisinden biri işimi görürdü."

"Yerimiz var. Sayımız bir eksildi."

"Ne?"

"Melanie. Az önce gitti. Telefon hattı kesilmiş ve bu da onun için bardağı taşıran son damlaydı."

"Hadi canım, şaka mı yapıyorsun? Tıpkı Agatha Şom Ağızlı Christie ve On Küçük Eskimo gibi."

"Zenci."

"Ne?"

"*On Küçük Zenci*. Kitabın adı."

"Eskimolardı."

"Kesinlikle değildi." Yatağa oturdum. "Aslında orijinaline bakarsan ırkçılıkla ilgilidir, sonra zencilerle, sonra da etnik azınlıkların yakınında yaşamanın tuhaf olduğuna karar veren askerlerle. Ama Eskimolarla hiçbir zaman alakası olmadı."

"Her neyse işte." Nina elinin tek bir hareketiyle Eskimolar konusunu kapattı. "Aşağıda kahve var mı?"

"Hayır. Yalnızca çay. Unuttun mu?" Kazağıma uzanıp kafamdan geçirdikten sonra saçlarımı düzelttim. "Clare kahve içmiyorsa başka kimse kahve içemez."

"Ah, Tanrım, lanet olasıca sevgi pıtırcığı Flo. Melanie'nin gidişini nasıl karşıladı?"

"Hmm. Beni dinle. Belki de ona..." Sözüm yarıda kesildi. İkimiz de mutfaktan yükselen gürültülü hıçkırıkların başka bir şeyle karıştırılması mümkün olmayan sesini duymuştuk. Nina gözlerini devirdi.

"O kaçığın tekidir. Ve söylediğimde ciddiyim. Biz üniversitedeyken zaten yeterince tuhaftı. Clare'in giysilerini nasıl taklit ettiğini gördün mü? O zamanlar da aynısını yapardı. Ama şimdi..."

"Kaçığın teki olduğunu sanmıyorum." Huzursuzca kıpırdandım. "Clare güçlü bir karaktere sahiptir. Eğer yeterince özgüvenli değilsen..." Daima içimde barındırdığım o hissi kelimelere dökmeye çalışarak durdum: Benim ki-

şiliğim, Clare gibi birinin çabucak doldurabileceği bir boşluktan, koca bir kara delikten ibaretti. Nina'nın bunu asla anlamayacağını biliyordum; kişiliksizlik onun kusurlarından biri değildi. Şüpheli gözlerle yattığı yerden bana bakıp omuzlarını silkti.

"Clare *kusursuzdur*. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" dedim sonunda. "Tıpkı onun gibi kusursuz olmayı istemek ve bunu elde etmenin tek yolunun taklit olduğunu düşünmek kolaydır."

"Olabilir." Nina küçücük bluzunu düzelterek oturdu. "Hâlâ Flo'nun birkaç tahtasının eksik olduğunu düşünüyorum. Ama her neyse. Bak. Sana bir şey demek istiyorum. Dün gece konusunda gerçekten üzgünüm. Söylediklerimin böylesine canını yakacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Ama eğer o mevzu hakkında kendini hâlâ kötü hissediyorsan neden geldin ki?"

Kotumu giydim ve Nina'ya söylediklerimi ve ondan gizlediklerimi tekrar gözden geçirirken dudağımı ısırarak ayağa kalktım. Neden bilmem ama kartlarımı hep kapalı oynamak gibi bir huyum vardı. İnsanlara, hatta arkadaşlarıma bile açık vermekten hoşlanmazdım. Oldum olası kendimden bahsetmekten kaçınırdım ve bu eğilimim, yalnız yaşamaya ve yalnız çalışmaya başladığımdan beri iyiden iyiye güçlenmişti. Ama eğer izin verirsem bu durumun beni en az Flo kadar delirtebileceğinin de farkındaydım. Tabii kendimce.

"Geldim çünkü..." Derin bir nefes alıp kendimi devam etmeye zorladım. "...çünkü Clare'in James'le evleneceğine dair en ufak bir fikrim yoktu."

"*Ne?*" Nina hışımla bacaklarını yataktan aşağı sallayıp bana baktı. Huzursuzca omuzlarımı silktim. Böyle söylendiğinde kulağa çok... acıklı geliyordu. "Ne? Sen ciddi misin? Yani Clare ağzındaki baklayı çıkarmak için seni tuzağa mı düşürdü?"

"Ta-tam olarak öyle değil." *Lanet olsun. Kekelemeyi kes.* "Yüzüme söylemek istemiş. Bana bu kadarını borçlu olduğunu düşünüyormuş."

"Siktirsin!" Tişörtünü başından geçirirken boğuklaşan sesi kafası yeniden görüldüğünde netleşmiş, yanakları sinirden pembeleşmişti. "Eğer seninle yüz yüze konuşmak istemiş olsaydı yapılacak en normal şey, seni bir şeyler içmeye davet etmek olurdu! Kahrolası bir ormanda tuzağa düşürmek değil. O zaman aklı neredeydi?"

"Bunu... bunu kasıtlı olarak yaptığını sanmıyorum." Yüce Tanrım, onu savunmak için neler söylüyordum böyle? "Bence sadece..."

"Of!" Nina ayağa kalktı ve kızgınlıkla saçlarını taramaya koyuldu. Her fırça darbesinde saç tellerinden yükselen çatırtıları duyabiliyordum. "Bu *düzenbazlığı* yanına mı kalacak? Her defasında tereyağından kıl çeker gibi paçayı kurtarıyor! Onuncu sınıflardaki herkese Debbie Harry'den hoşlandığımı söylediği zamanı hatırlıyor musun? Sonra da 'bir yalanı yaşamak' zorunda kaldığım için kendini kötü hissettiğinden böyle bir işe kalkıştığını söylemişti. Ve herkes onun bana kahrolası bir *iyilik* yaptığını düşünmüştü!"

"Ben..." Ne diyeceğimi bilmiyordum. Debbie Harry olayı korkunçtu. Sınıfa girdiğinde Clare'in yüzünde o imalı gülümsemeyle *Hanging on the Telephone*'u mırıldandığını ve sınıftaki herkesin kıs kıs güldüğünü gördüğü anda Nina'nın yüzünde beliren o dehşet ifadesini hâlâ hatırlıyordum.

"*Kendisinden* başkasını düşünmüyor. Yalnızca onun nasıl göründüğü ve hissettiği önemli. O zamanlar daha ziyade şefkatli, özgürlükçü, herkesi olduğu haliyle kabul eden biri gibi görülmek istiyordu ve benim insanlara söylemeye hazır olup olmadığımı önemsemeden herkese her şeyi anlatmıştı. Şimdi de biraz olsun suçluluk duymadan James'le gün batımına kanat çırpmak istiyor ve seni, onu

affetmekten başka pek fazla şansının olmadığı bir duruma düşmeye zorluyor."

Olaya hiç böyle bakmamıştım. Ama Nina bir bakıma haklıydı.

"Clare'in yaptıklarından ötürü kızgınım," dedim ama kalbimin derinliklerinde, bunun yalnızca kısmen doğru olduğunu biliyordum. "Beni asıl rahatsız eden şey..."

"Nedir?"

Ansızın aklımdakini söyleyemeyeceğimi fark ettim. Çıplaklık hissi geri dönmüştü. Başımı iki yana sallamakla yetindim ve dönüp çoraplarımı giymeye koyuldum.

Cesaretimi yitirmeden önce söylemek üzere olduğum şey şuydu: James bunların ne kadarını biliyordu? En başından beri o da bu oyunun içinde miydi?

Kotunu giyerken sanki hiçbir şey olmamış gibi, "Gidebiliriz," dedi Nina ve gerinmek için ayağa kalktı. "Gün batımına doğru yol alıp Clare ve Flo'yu kendi delilikleriyle baş başa bırakırız."

"Ve Tom'la."

"Ah, evet. Ve Tom'la."

"Yapabilirdik. Sence de..." Bu ayartıcı bir teklifti ve Nina saçlarını toplamaya koyulduğu sırada bir anlığına gerçekten dediğini yapmayı aklımdan geçirdim.

Ama yapamazdık. Bundan adım gibi emindim. Belki de en azından *ben* yapamazdım.

Eğer henüz buraya gelmeden önce hayır demiş olsaydım mevzu tamamen bambaşka olurdu. Ama şimdi, bekârlığa veda partisinin ortasında sözümden cayarsam bunun tek bir anlamı olacaktı. Ben gittikten sonra herkesin oturup benim hakkımda neler söyleyeceğini tahmin edebiliyordum: *zavallı Nora, zavallı ödlek, James'e kafayı çok fena takmış, onun adına mutlu olmayı beceremediği için Clare'in bekârlığa veda partisinin içine etti.*

Fakat en kötüsü, *onun* da öğrenecek olmasıydı. Şimdi bile onları Londra'daki kusursuz dairelerinde hayal edebiliyordum; yataklarında sarmaş dolaş yatarlarken Clare benim için duyduğu endişeyle iç geçirip, "Endişeleniyorum James. Sanki seni hiç unutamamış gibi," diyecekti.

Ve o... Ve o...

Ellerimin yumruğa dönüştüğünü ve Nina'nın meraklı gözlerle beni izlediğini fark ettim. Ellerimi açmak için kendimi zorlayıp yapmacık bir kahkaha attım.

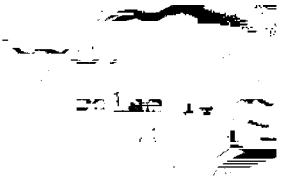
"Keşke yapabilseydik... değil mi? Ama yapamayız. Bunun, Melanie'nin gidişinin ardından Clare'in karşısına geçip *canın cehenneme* demekten bir farkı olmaz."

Nina uzun uzun ve sertçe bana baktı ama sonra başını iki yana salladı.

"Pekâlâ. Bir tür mazoşist olduğunu düşünüyorum. Ama sorun değil."

"Yalnızca bir gecemiz kaldı." Artık kendimi ikna etmeye çalışıyordum. "Bir gece daha dayanabilirim."

"Pekâlâ. Yalnızca bir gece daha."

Keşke. Keşke o sırada oradan ayrılsaydım.

Tek isteğim uyumak ama morfin mekanizmasının yumuşak tıkırtılarına ve vızıltılarına rağmen uyuyamıyorum. Bunun yerine orada öylece uzanmış koridordan gelen sesleri dinliyorum. Polis memuru ve kadın alçak sesle olan biteni tartışıyorlar ve o yegâne kelime zihnimin içinde yankılanıyor: *Cinayet. Cinayet. Cinayet.*

Doğru olabilir mi? Gerçekten doğru olabilir mi?

Kim öldü?

Clare mi? Flo mu? *Nina* mı?

Kalbim o anda âdeta duracakmış gibi oluyor. Nina olamaz. O güzel, küstah, hayat dolu Nina olamaz. Lütfen...

Hatırlamalıyım. Sonra neler olduğunu hatırlamalıyım. Güneş doğar doğmaz içeri doluşup beni soru yağmuruna tutacaklarını biliyorum. Şimdi dışarıda dikilmiş uyanmamı ve konuşmamı bekliyorlar.

O zamana kadar olayların akışını zihnimde oturtmalıyım.

Ama sonra ne *oldu*? O gün yaşananlar kafamın içinde dönüp dolaşıyor, gerçeklerle yalanlar birbirine giriyor, hatta düğüm oluyor. Düğümü çözmek içinse geriye yalnızca birkaç saatim kaldı.

O zamana dek adım adım ilerleyeceğim. Sonra ne oldu?

Elim omzuma, iyiden iyiye yayılan morluğa gidiyor.

Nina'yla alt kata indiğimizde Flo ağlamayı kesmiş, yüzünü gözünü temizlemişti. Üzerine reçel sürdüğü kızarmış ekmeğini yiyordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmaya kararlı olduğu ortadaydı.

"Kahve var mı?" diye sordu Nina masumane bir tavırla ama ses tonundan, onlara sataştığını anlayabiliyordum.

Flo yüzünde perişan bir ifadeyle başını kaldırdı ve dudağı tekrar titredi.

"Ben... ben unutmuştum, hatırlamıyor musun? Ama bugün atış poligonuna gittiğimizde markete uğrayıp biraz kahve alacağıma söz veriyorum."

"Ne?" İkimiz de boş boş, hâlâ sulu gözlerle gülümseyen Flo'ya baktık.

"Evet, sürpriz olsun istemiştim. Uçan hedefleri vurmaya gideceğiz."

Dudaklarımın arasından homurdanmayı andıran, şaşkınlıkla dolu bir kahkaha çıkıverdi. Nina kılını bile kıpırdatmamıştı.

"Ciddi misin?"

"Tabii ki. Neden sordun?"

"Çünkü... alt tarafı bir bekârlığa veda partisindeyiz. Poligona gitmek de nereden çıktı?"

"Eğlenceli olacağını düşündüm. Kuzenim de kendi bekârlığa veda partisinde gitmişti."

"Evet, ama..." Nina'nın sesi canlılığını yitirdi ama aklından geçenleri, âdeta keçeli kalemle alnına yazılmış gibi görebiliyordum: *Neden normal insanlar gibi lanet olasıca bir spa merkezine ya da kulübe gitmiyoruz? Ama sonuçta, atış poligonunda bizi pembe tüylü fular takmaya zorlayamaz, öyle değil mi? Yani aslında daha kötüsü de olabilirdi.*

Kolombiya'yı, kısa süre önce tedavi ettiği silah yaralarını anımsayıp anımsamadığını merak ettim.

"Hmm... Tamam," dedi sonunda.

"Vuracağımız hedefler, kilden yapılmış birer tabaktan ibaret," dedi Flo gururla. "Yani eğer vejetaryenseniz veya kanlı sporlara dayanamıyorsanız endişelenmeniz gereken hiçbir şey olmayacak."

"Vejetaryen değilim."

"Biliyorum. Ama olabilirdin."

"Vejetaryen değilim." Nina gözlerini devirdi ve kızartacak ekmek bulma umuduyla ekmekliğe doğru seğirtti.

"Burada kahvaltı ederiz, diye düşünmüştüm. Bir yandan da oyun oynarız. Ne dersiniz? Küçük bir bilgi yarışması hazırladım!"

Nina abartılı bir tavırla irkildi.

"Sonra da poligona gideriz. Ve ardından bir şeyler içip köri yemek için eve döneriz."

"Köri mi?" Arkamızı döndüğümüzde Tom'un pijamaları ve önü açık sabahlığı içinde gözlerini ovuştura ovuştura merdivenlerden aşağı indiğini gördük. Pijamasının altı neredeyse kasıklarına dek indiğinden hoş kaslarının baş döndürmeye yetecek kadarı gözler önüne serilmişti.

"Tim, bunu sana söylemekten hiç hoşlanmıyorum ama tişörtünü unutmuşsun," dedi Nina. "Bence bir an önce giymelisin. Zavallı Nora'nın böylesine baştan çıkarılmaya dayanabileceğini sanmıyorum..."

Ekmek kırıntılarından birini ona fırlattım. Ama tam zamanında eğildi ve ekmek parçası Flo'ya çarptı.

"Ah, üzgünüm Flo."

Flo, "Siz ikiniz! Kesin şunu!" diyerek bizi azarlarken Tom yalnızca esnemekle yetindi ama yine de sabahlığının kuşağını bağlayarak önünü kapattı ve bana göz kırptı.

"Bugün planda neler var?" diye sordu, Flo'nun ona uzattığı tabaktan bir dilim kızarmış ekmek alırken.

"Ateş etmek," dedi Nina tekdüze bir ses tonuyla. Tom'un kaşları az kalsın saçlarının altında kaybolacaktı.

"Affedersin?"

"Ateş etmek. Anlaşılan Flo'nun gezintiye çıkmaktan anladığı bu."

Flo, kendisiyle dalga geçilip geçilmediğinden emin olamayarak Nina'ya baktı.

"*Aslında* uçan hedef vurmaya gideceğiz," dedi küstahça. "Çok eğlencelidir!"

"Tamam." Tom ekmeğini çiğnedi ve masanın etrafındakilere baktı. "En son uyanan ben miyim? Ah. Hayır. Sanırım Melanie hâlâ uyuyor."

Flo sinirli sinirli, "Melanie..." diye lafa başlasa da o anda Clare oturma odasından çıkıp mutfağa girdi ve Flo'yu bastırmak için sesini yükselterek yanıt verdi.

"Melanie'nin gitmesi gerekti," dedi. "Aile meseleleri. Ama sakın endişelenme Tom. Ben ya da Nina seni Newcastle'a kadar bırakırız. Ama iyi haber şu ki artık hepimiz tek bir arabaya sığabileceğiz. Böylece kaybolmaktan korkmamıza gerek kalmayacak. Ben sürerim ve Flo da gideceğimiz yeri bildiğinden yolu tarif eder."

"Harika," dedi Nina. "Süper. Hep birlikte *On Yeşil Şişe*'yi söylerken arka koltukta tepinebiliriz. Heyecandan yerimde duramıyorum."

* * *

"Tamam. Bence artık bilgi yarışmasının zamanı geldi," dedi Flo. Arka koltukta oturan bana, Nina'ya ve Tom'a bakmak için koltuğunda döndü. Ortada oturmak zorunda kaldığımdan çoktan midem bulanmaya başlamıştı ve Tom'un keskin parfümünün de hiç yardımı dokunmuyordu. Belki de koku Clare'den geliyordu. Böylesine sıkışık bir alanda parfümün kime ait olduğunu kestirmek imkânsızdı. Pencerelerden birini açmak istiyordum ama dışarıda kar yağıyordu ve kalorifer tüm gücüyle çalışıyordu.

"Clare size karşı yarışacak çocuklar," diye devam etti Flo. "İlk tur için lütfen herkes hazır olsun."

"Bir dakika, bir dakika," diye bağırdı Nina. "Bilgi yarışmasının konusu ne? Ve ödülümüz ne olacak?"

"Tabii ki konumuz James," dedi Clare ön koltuktan. Eğlendiği her halinden belliydi. "Haksız mıyım, Flops?"

"Tabii ki!" dedi Flo. Güldü. Kusma isteğim gitgide artıyordu. "Ödüle gelince... Bilmiyorum. Zafer kazanmak yetmez mi? Ah, hayır, buldum. Kaybeden ekip günün geri kalanı boyunca bunları giyebilir!"

Elini sırt çantasına attı ve kış kısmına **JAMES COOPER'I SEVİYORUM** yazısı işlenmiş daracık bir çift iç çamaşırı çıkardı.

Vücudumdaki her kasın öfkeyle kasıldığını hissettim. Nina öksürdü ve anlayışlı bir tavırla bana baktı.

"Şey, Flo..." dedi çekingence ama Flo ona aldırış etmeden konuşmayı sürdürdü.

"Endişelenmeyin! Pantolonunuzun üstüne giyersiniz. Öyle kafanıza takacak haliniz falan yok. Tamam, ilk soru. Bu soruyu Arka Koltuk Takımı'na yöneltiyorum. Eğer Clare sizin bilemediğiniz soruların yanıtlarını doğru tahmin ederse ekstra puan kazanacak. James'in göbek adı nedir?"

Mide bulantımı bastırmak için gözlerimi yumdum ve Nina'yla Tom'un sorunun yanıtı konusundaki tartışmalarını dinledim.

"C harfiyle başladığından adım gibi eminim," diyordu Tom. "O yüzden Chris olabileceğini düşünüyorum."

Karl. K harfiyle.

"Hayır, değil," diye ısrar etti Nina. "Rusya'yla ilgisi olan bir şeydi. Babası Rus politikaları profesörüydü. Theodor. Ya da... Stalin'in ilk adı neydi?"

"Joseph. Ama James'in göbek adının Joseph olmadığından eminim. Ayrıca kim çocuğuna *Stalin*'in adını verir ki?"

"Tamam, o zaman Stalin değil. Başka bir ünlü Rus olmalı."

Dişlerimi gıcırdattım. *Karl.*

"Dostoyevski? Lenin? Marx?"

"Marx!" diye bağırdı Nina. "Karl. Bundan eminim."

Gittikçe artan bulantı hissine rağmen Nina'nın rekabet anlayışı karşısında gülümsemeden edemedim. Hiçbir şeyi kaybetmekten hoşlanmazdı. Ne bir tartışmayı ne de basit bir masa oyununu. Sık sık, rekabet gerektiren spor dallarına bulaşmamasının nedeninin *rakibi* karşısında kaybetmeye katlanamayacak olması olduğunu söylerdi. Rakibi Usain Bolt olsa bile.

"Son cevabınız mı?" diye sordu Flo tüm ciddiyetiyle. Gözlerim hâlâ kapalıydı ama Nina'nın yanımda hışımla başını salladığını hissedebiliyordum.

"Karl. K harfiyle."

"Doğru! İkinci soru. James'in burcu nedir?"

"Yılın sonlarına doğru doğmuştu," dedi Nina doğrudan. "Bunu hatırlıyorum. Eylül ya da ekim doğumlu olmalı."

"Hayır, bence ağustos doğumlu," dedi Tom. "Ağustos olduğundan eminim."

Ellerindeki kanıtları öne sürerek dostane bir münakaşaya tutuştular. Ta ki Nina, "Nora, sen ne düşü... bir dakika, sen iyi misin? Yüzün resmen yemyeşil olmuş," diyene dek.

"Biraz midem bulanıyor," dedim kısaca.

"Ah, Tanrım." Nina âdeta irkilerek geri çekildi ama daracık arka koltukta benden uzaklaşabilmesi o kadar da mümkün değildi. "Biri penceresini açsın. Tom. Tom, sen de pencereni aç." Beni kaburgalarımın hizasından dürtüp, "Gözlerini aç. Yola bakmanın faydası olur. Beynine seyahat etmekte olduğuna dair bilgi göndermelisin," dedi.

İstemeye istemeye de olsa gözlerimi açtım. Flo ön koltukta sırıtıyordu. Clare sakince arabayı kullanmayı sürdürdü ama dikiz aynasından gördüğüm kadarıyla pek eğleniyordu. Kısacık bir anlığına benimle göz göze gelince yüzündeki gülümseme seğirdi. Bir anlığına, gerçekten kısacık bir anlığına o kusursuz, güzel elmacık kemiğine tokadı yapıştırmak istedim.

"Ağustos olduğundan adım gibi *eminim*," dedi Tom tekrar. "Onunla ve Bruce'la birlikte her yıl baloya gittiğimi hatırlıyorum."

"Ah, Tanrı aşkına," diye çıkıştım. "20 Eylül doğumlu. Bunun hangi burca girdiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Başak," dedi Tom hemencecik. Benim gösterdiğim sabırsızlığı bana karşı kullanacak gibi görünmüyordu. "Tarihten emin misin Nora?"

Başımla onayladım.

"Tamam, başak. Cevabımız budur."

"Arka Koltuk Takımı'na iki puan!" dedi Flo memnuniyetle. "Clare onları yakalamakta *zorlanacaksın*. Sonraki soru: James'in en sevdiği yemek nedir?"

Gözlerimi yummak istiyordum ama cesaret edemedim. Bu âdeta işkenceydi.

Bakışlarımı Clare'inkilerden kaçırıp kucağıma diktim ve bulantı hissi yetmiyormuş gibi bir de zihnime doluşan davetsiz anılardan kurtulmak için tırnaklarımı avucuma bastırdım. Zihnimde James'e ait net bir görüntü belirdi.

Okulda koca bir kâse mandalina yedikten sonra yatağına serilmişti. Mandalinaları severdi. Bir anlığına, tostoparlak olmuş yatak örtülerinin ve James'in keskin kokusu burun deliklerimi doldurdu. O tatlı yağ aroması ve odasının kokusu. Ben de mandalinayı severdim. Özellikle de onun parmaklarında bıraktığı kokuyu ve cebinde bulduğum mandalina kabuklarını. Ama artık onlara dokunmuyordum bile.

"Panang usulü köri?" dedi Tom kendinden emin olamayarak. Flo suratına acayip bir ifade kondurdu. *"Neredeyse...* Ama bunun için size yalnızca yarım puan verebilirim. Panang usulü...?"

"Tofu," dedi Tom derhal. Flo başıyla onayladı.

"Üç puan! Sıra Clare'e geçmeden önce iki sorunuz daha var. Dördüncü soru. James'in Batı Yakası'nda sahneye çıktığı ilk oyun hangisiydi?"

"Batı Yakası derken?" diye sordu Tom. "Yani National'ı da Batı Yakası'ndan sayıyor musun? Çünkü senin yerinde olsam ben öyle düşünmezdim."

Ön koltukta Clare'le fısıldarcasına tartıştıktan sonra Flo yeniden arkasını döndü.

"Tamam. Soruyu Londra'da sahneye çıktığı ilk oyun şeklinde düzeltmeme izin verin."

Bir keresinde James'i Google'da aratmıştım. Yalnızca bir kere. Google onun kostümlü, sahnede, stüdyoda, bağış yemeklerinde ve gala gecelerinde gülerken çekilmiş fotoğraflarıyla doluydu. Doğrudan fotoğraf makinesine bakarak poz verdiklerine bakmaya dayanamamıştım çünkü ekranın öte yanından bana bakıyor gibiydi. Sayfayı aşağı kaydırdığımda *Equus*'u oynarken sahnede çekilmiş çıplak bir fotoğrafıyla karşılaşınca, sanki bir vahşet sahnesiyle karşılaşmışım gibi titreyen ellerle tarayıcıyı kapatmıştım.

Tom ve Nina tepemde müzakere ediyordu.

"*The History Boys*'da yardımcı oyunculuk yaptığını düşünüyoruz," dedi Nina sonunda. Flo nefesini tuttu.

"Aaaah! Yaklaştınız. Ama üzgünüm. Bu onun *ikinci* rolüydü. Sıra Clare'e geçiyor. Clare?"

"*Vincent in Brixton*," dedi Clare. "Bir puanı hak ettim."

"Adını bile duymadım," dedi Nina. Tom üzerimden eğilip ona hafifçe vurdu.

"En İyi Yeni Oyun kategorisinde Laurence Olivier Ödülü'nü kazandı! *Ve* bir de Tony Ödülü'nü."

"Bunu da duymadım. Tony kim ki?"

"Yüce Tanrım!" Tom ellerini havaya kaldırdı. "Bu arabada kültürsüzün tekiyle kapana kısıldım."

"Tamam," dedi Flo ikisini de azarlarcasına yüksek sesle. "Sıra Clare'e geçmeden önceki beşinci ve son sorunuz. James nerede ve ne zaman Clare'e evlenme teklif etti?"

Tekrar gözlerimi kapatıp Tom'un ve Nina'nın itirazlarını dinledim.

"Bu hiç adil değil!"

"Clare'in bilmeme *ihtimali* olan şeyler sormalısın."

"Ona doğum gününde evlenme teklif etti," dedi Tom. "Bundan eminim. Çünkü ertesi gün öğle yemeğini Clare, James, Bruce ve ben birlikte yedik ve Clare parmağındaki yüzüğü gösterip duruyordu. Yüzüğün nerede Clare?"

"Ah, şey..." Clare'in sürücü koltuğunda kımıldandığı duydum. Kavşağa hızla girdiğimizden vitesi düşürmeye uğraşıyordu. "Evde bıraktım. Doğrusunu söylemem gerekirse hâlâ yüzük takmaya alışamadım ve kaybederim diye ödüm patlıyor."

"Evlenme teklifini nerede ettiğine gelince..." Tom'un sesinden kaşlarını çattığını anlayabiliyordum. "Kafadan atıp J. Sheekey diyeceğim."

"Aah, çok yaklaştın!" Flo nefesini tuttu. "Doğum günü doğruydu ama diğerinin cevabı, Southbank'teki bir bar

olmalıydı. Üzgünüm, buradan yalnızca yarım puan alacaksınız. Yani... siz üç buçuk puan, Clare ise bir buçuk puan kazandı."

"Sorulardan bazıları hileliydi," diye homurdandı Tom. "Ama intikamımızı alacağız."

"Pekâlâ, ikinci tur. Clare'in birinci sorusu geliyor. James'in ilk evcil hayvanının adı neydi?"

"Ah Tanrım." Clare'in sesi kulağa afallamış gibi geliyordu. "Sanırım bir hamsteri vardı ama adını gerçekten bilmiyorum."

"Arka Koltuk Takımı?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Nina. "Nora?"

Bunun benim için ne kadar acı verici olduğunu biliyormuşçasına garip bir ses tonuyla adımı söyleyecek kadar anlayışlıydı. Biliyordum. Ama öldürseler söylemezdim. Sadece başımı iki yana sallamakla yetindim.

"Mindy adında bir kobay faresi. Sıfır puan. İkinci soru. James'in en çok beğendiği ünlü kadın kimdir?"

Clare kahkahalara boğuldu. "Tamam, kendime saygısızlık etmeyip bana en çok benzeyen kadının adını söyleyeceğim. Ki bu da... Tanrım, kime benziyorum ki? Tanrım. Ne dersem diyeyim kulağa aptalca gelecek. Tamam. Güçlü ve komik kadınları sever. O yüzden... Billie Piper diyeceğim."

"Hiç de Billie Piper'a benzemiyorsun!" diye karşı çıktı Nina. "Tabii ikinizin de sarışın olması dışında."

"Cevap Billie Piper değil," dedi Flo. "Doğru cevap..." Elindeki kâğıt parçasına baktı. "Tanrım, bunun kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Jean... Bunu nasıl okuyorsunuz? Morrow diye mi? Clare?"

"Adını hiç duymadım. Bu bir sahne oyuncusu mu Tom?"

"İşte burada," diye araya girdi Flo ve virajı, mide bulandırıcı bir şekilde savrularak döndük.

"Jeanne Moreau," dedi Tom. "Fransız bir aktristir. Truffaunt'un filminde oynamıştı. Sanırım filmin adı *Jules et Jim*'di. Ama onun James'in en sevdiği aktris olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu."

Kambur bir sırtı andıran köprünün üzerinden geçerken, "Ben ona pek de ünlü demezdim," diye homurdandı Clare ve gaza bastı. Bulantı hissi tekrar güçlenmeye başlamıştı. "Sonraki soru."

"James'in en sevdiği giyim markası hangisidir?"

En sevdiği giyim markası mı? Benim tanıdığım James bu sorunun karşısında gülmekten yerlere yatardı. Bunun şaşırtmacalı bir soru olup olmadığını merak ettim. Clare her an Oxfam diyebilirdi.

Clare düşünürken parmaklarıyla direksiyonun üzerinde tempo tutuyordu. "Alexander McQueen ile..." dedi sonunda, "Comme des Garços arasında kaldım. Ama sanırım... McQueen diyeceğim. Çünkü genellikle McQueen giyer."

Hadi ya!

"Doğru!" dedi Flo. "Aslında tam olarak söyle demiş: *Eğer havalı bulduğum insanlardan bahsediyorsak o zaman muhtemelen Vivienne Westwood derim ama eğer tasarımlarını giydiğim birinden bahsediyorsak McQueen diyeceğim.* Yani cevabını geçerli sayıyorum. Dördüncü soru. Vücudunun neresini..." Gülmeye başladı. "Henüz on yaşındayken ahşap işçiliği dersinde James vücudunun neresini yanlışlıkla kesmişti?"

"Parmak ekleminden koca bir parça koparmıştı," dedi Clare hiç düşünmeden. "Yara izi hâlâ duruyor."

Gözlerimi sımsıkı yumdum. O yara izini çok iyi hatırlıyordum. Küçük parmağının eklem yerinde daire şeklinde beyaz bir leke vardı ve bronz teninin üstünde kendini iyiden iyiye belli eden uzun, gümüş rengi çizgi, bileğinin dışına dek uzanıyordu. O çizginin üzerine öpücükler kondurarak kolunu boylu boyunca kat edip dirseğinin yumuşak iç kısmına

dek ulaştığımı hatırladım. James ise kolunun iç kısmındaki hassas deriyi okşayan dudaklarımdan ötürü gıdıklanarak kaskatı kesilir ve gülmemeye çalışarak öylece yatardı.

"Doğru!" dedi Flo. "İyi gidiyorsun. Durum berabere. Şu âna dek üç buçuk puan kazandın. Dolayısıyla son soru kazananı belirleyecek. Eğer Clare soruyu bilirse kazanacak ve siz de o çamaşırları giyeceksiniz. Trampetler çalsın! James kaç yaşında bekâretini kaybetti?"

Bulantı hissi gırtlağıma dek ulaşınca gözlerimi açtım.

"A-arabayı durdur."

"Ne?" Clare dikiz aynasından bana baktı. "Tanrım, Lee. Yemyeşil olmuşsun."

"Arabayı durdur." Elimi ağzıma bastırdım. "Şimdi kusa..." Daha fazla konuşamadım. Clare telaşla arabayı durdururken dudaklarımı birbirine bastırıp burnumdan nefes aldım. Araba durduğu anda Nina'nın kucağından emekleyerek arabadan indim ve ellerimi dizlerime dayayıp karlı yol kenarında dikildim. Kustuktan sonra vücudumu ele geçiren o tuhaf his yüzünden ürpermiştim.

"İyi misin?" Flo'nun endişe dolu sesini arkamda duydum. "Senin için bir şey yapmamı ister misin?"

Konuşamıyordum. Beni yalnız bırakmasını dileyerek hararetli bir şekilde başımı iki yana salladım. Aslında istediğim, *hepsinin* çekip gitmesiydi.

"İyi misin Lee?" Clare'in sesi pencereden dışarı süzüldü.

Nora, diye düşündüm hınçla. *Seni aptal sürtük.* Ama hiçbir şey söylemedim. Yalnızca titrek soluklarımın normale dönmesini ve mide bulantısının dinmesini bekledim.

"İyi misin Nora?" Nina hemen yanımdaydı; elini omzuma koymuştu. Başımı evet anlamında salladım ve sonra yavaşça doğrularak uzun, titrek bir soluk aldım. Soğuk hava ciğerlerimi sızlattı ama arabanın tıklım tıkış sıcaklığından sonra berrak ve canlandırıcıydı.

"Evet. Üzgünüm. Sadece biraz... sanırım arka koltukta oturduğum için böyle oldu."

"Bence asıl nedeni Flo'nun kahrolası, mide bulandırıcı bilgi yarışmasıydı," dedi Nina. Sesini alçaltmaya tenezzül bile etmemişti. Flo'nun adına irkildim ve özür dilercesine arkama baktım ama ya duymamıştı ya da duymazdan gelmişti. Hiçbir şey umurunda değilmiş gibi Clare'le sohbet ediyordu. "Flo," dedi Nina arabaya dönerek. "Bence Nora'nın önde oturması gerekiyor. Senin için sorun olur mu?"

"Ah tamam! Hiç, hiç sorun olmaz. Kesinlikle. Nora, seni zavallı şey! Kendini kötü hissetmeye başladığın anda söylemeliydin."

"Ben iyiyim," dedim sertçe ama Flo'nun boşalttığı ön koltuğa süzülüp Clare'in yanına oturdum. Yüzünde anlayışlı bir ifadeyle bana baktı ve Flo hevesli bir şekilde arka koltuktan, "Tamam! Bilgi yarışmasına geri dönelim!" dediği anda araya girdi.

"Bence berabere kaldık diyelim, ne dersin Flops? Belki de şimdilik yeterince soru cevaplamışızdır."

"Ah." Flo'nun yüzü asılınca kendimi onun adına kötü hissettim. Bu kargaşanın suçlusu kesinlikle o değildi. Onun tek kabahati, Clare'e iyi bir arkadaş olmaya çalışmaktı.

"Leonora!" Bir el beni sarsarak uyandırmaya çalışıyor. "Leonora, aç gözlerini tatlım. Uyanman gerek. Leonora."

Parmakların göz kapaklarımı çekiştirdiğini ve kör edici parlaklıkta bir ışığın gözlerimden içeri süzüldüğünü hissediyorum.

"Ah!" Gözlerimi kırpıştırıp geriye çekiliyorum. O anda çenemi tutan el beni bırakıyor.

"Üzgünüm tatlım, artık uyanık mısın?"

Yüzü sıkıntı verecek kadar yakın ve gözlerini benimkilere dikmiş. Tekrar gözlerimi kırpıyor ve ardından başımla onaylıyorum.

"Evet. Evet, uyanığım."

Ne zaman sızdığımı bilmiyorum. Camın öte tarafındaki polislerin gölgelerini seyrederken anımsadıklarımı defalarca kafamdan geçirdiğimi ve daha fazlasını hatırlamaya çalışarak gecenin yarısını uyanık geçirdiğimi sanıyorum. Atış poligonuna gitmiştik. Omzumdaki, geri tepmeden kaynaklanan morluk oradan geliyor. Polise bundan bahsetmeliyim... Tabii eğer aklımı toparlayabilirsem.

Ama gerçeğe ne kadar yaklaşırsam onunla aramdaki sis perdesi de o kadar kalınlaşıyor. Ne oldu? Neden buradayım?

Son sözcükleri yüksek sesle söylemiş olmalıyım ki hemşirenin yüzünde nazik bir gülümseme beliriyor.

"Ciddi bir araba kazası geçirmişsin güzelim."

"Ben iyi miyim?"

"Evet, hiçbir yerin kırılmamış." Kulağa hoş gelen, Northumberland'e özgü bir aksanı var. "Ama zavallı yüzünü korkunç bir şeye çarpmışsın. Bir çift güzel, kapkara gözün var... ama kırık yok. Bu yüzden seni uyandırmak zorunda kaldım. Gece saatlerinde durumunun seyrini değiştirmediğinden emin olmak için birkaç saat seni gözlemlemek zorundayız."

"Uyuyordum," diyorum aptalca ve sonra yüzümü ovuşturuyorum. Sanki bir pencereye kafa atmışım gibi canım yanıyor.

"Dikkatli ol," diyor hemşire. "Birkaç kesiğin ve morluğun var."

Ayaklarımı birbirine sürtüyorum. Ayaklarıma yapışan toprağı, ince kum tanelerini ve kanı hissediyorum. Midem bulanıyor. İşemem gerek.

"Duş alabilir miyim?" diye soruyorum. Zihnim hâlâ bulanık.

Görebildiğim kadarıyla odanın köşesinde bir banyo var. Hemşire bakışlarını yatağın ayakucundaki dosyalara kaydırıyor. "Doktora sormama izin ver. Sana hayır demiyorum ama yalnızca emin olmak istiyorum."

Gitmek için arkasına dönüyor ve kapının dışındaki siluet gözüme takılıyor. O anda hatıralarım canlanıyor: Dün gece duyduğum konuşma. Tıpkı bir kâbus gibiydi ama doğru muydu? Duyduğumu sandığım şeyi gerçekten duymuş muydum? Yoksa rüya mı görmüştüm?

"Bir dakika," diyorum. "Bir dakika, dün gece dışarıdaki polislerin..."

Ama çoktan gitmiş. Kapı, koridorun seslerini ve yiyecek kokularını içeri taşıyarak hemşirenin ardından ileri geri savruluyor. Dışarı adımını attığı anda kapının önünde bekleyen kadın polisin hemşirenin koluna yapıştığını ve aralarında geçen konuşmanın ardından hemşirenin sözlerinin kesinliğini vurgulamak istercesine başını iki yana salladığını görüyorum. "Henüz değil," dediğini duyuyorum. "... doktordan izin alınması gerek... beklemek zorundasınız."

"Beni anladığınızı sanmıyorum." Kadın polis fısıldayarak konuşuyor ama sesi, tıpkı bir haber spikerininki gibi net ve akıcı. Dudaklarından dökülen sözcükler, hemşirenin kuzeyli aksanmdan çok daha anlaşılır bir şekilde camın diğer tarafından süzülüp odayı dolduruyor. "Bu artık bir cinayet soruşturması."

"Ah, olamaz!" Hemşire şoke oluyor. "O tatlı şey başaramadı, öyle mi?"

"Ne yazık ki."

Yani duyduklarım doğru. Rüya görmemişim. Morfinin ve çarptığım kafamın yarattığı bir hayal ürünü de değilmiş.

Doğru.

Güçlükle yastıkların üstünde doğruluyorum. Kalbim âdeta boğazımda atıyor ve solumdaki monitörde, incecik yeşil çizginin telaşlı ve ani hareketlerle seğirerek düz çizginin aksine sıçrayıp durduğunu görüyorum.

Birinin öldüğü kesin.

Biri *ölmüş*.

Ama kim?

"Tuckett Korusu'na hoş geldiniz," dedi adam hafifçe sıkkın bir Avustralya aksanıyla. Bronz teni ve biçimli vücuduyla bana az da olsa Tom Cruise'u anımsatıyordu. Flo'nun fal taşı gibi açılmış gözleri ve hafifçe aralanan dudaklarıyla adama bakışına bakılırsa aradaki benzerliği tek fark eden ben değildim. "Benim adım Grig ve bugün buradaki eğitmeniniz ben olacağım."

Muhtemelen yoklama yapmak için durdu ve sonra, "Bir saniye. Rezervasyonumda altı kişi görünüyor. Biri firar mı etti?"

"Evet," dedi Flo gergince. "Birinin firar ettiği kesin. Ateş açtığımda kimi hayal *edeceğimi* tahmin etmek o kadar da zor olmasa gerek."

"Yani bugün beş kişi mi olacağız?" dedi eğitmen sakince; Flo'nun gerginliğini fark etmemiş gibiydi. "Öyle olsun. Tamam. İlk olarak size güvenlik önlemlerinden bahsetmeliyim..."

Kulaklıklar, alkol, silah sahibi olmanın getirdiği sorumluluklar ve dahası hakkında uzun bir konuşmaya girişti.

Bu konulara açıklık getirdikten sonra sıra sorulara geldi. Evet, hepimiz kelimenin tam anlamıyla başlangıç seviyesindeydik; hayır, hiçbirimizin silah kullanma ruhsatı yoktu ve evet, hepimiz on sekiz yaşımızı doldurmuştuk ve

ayıktık. Uzun bir feragatnameye imza attıktan sonra eğitmenin hepimizi ölçüp biçtiği arka tarafa girdik.

"Tek söyleyebileceğim... Tanrı'ya şükürler olsun ki hiçbiriniz şu pembe tüylü fularlardan ve diğer saçmalıklardan takmıyorsunuz. Bekârlığa veda partilerinde karşılaştığımız sorunları anlatsam bana inanmazsınız. Sen," diyerek Flo'ya işaret etti. "Flo'ydu, öyle değil mi? Ceketin biraz ince. Geri tepmenin etkisini en aza indirmek için büyük olasılıkla daha kalın bir şeye ihtiyacın olacak." Elini arkasındaki sandığa daldırdı ve içi pamukla doldurulmuş bir Barbour çıkardı. Flo her ne kadar suratını assa da ceketi giydi.

"Üzgünüm ama sormam gerek," dedi ceketin fermuarını çekerken. "Adın gerçekten Grig mi? Yoksa bu yalnızca bir lakap mı?"

"Hayır, Grig. Grigory'nin kısaltılmış hali."

"Ah, *Greg*," dedi Flo ve biraz yüksek sesle kahkahalara boğuldu. Öyle ki Greg ona tuhaf bir bakış attı.

"Evet, Grig. Ben de öyle dedim. Şimdi unutmamanız gereken şey..." diye konuşmaya devam etti. Fişek yatağı açılmış bir av tüfeği çıkarıp tezgâhın üstüne bıraktı. "...av tüfeği, öldürmek için tasarlanmış bir silahtır. Bunu asla unutmayın. Ona saygı gösterirseniz o da size saygı gösterir. Eğer onunla dalga geçmeye kalkarsanız işin sonunda dalgası geçilen siz olursunuz. Ama asıl önemlisi, asla ama asla kimseye silah doğrultmayın. Dolu da olsa, boş da olsa. Eğer silahınız tutukluk yaparsa ne olduğunu anlamak için sakın namlunun içine bakmaya kalkışmayın. Bunların kulağa basit geldiğini biliyorum ama insanların en basit güvenlik önlemlerine bile uymakta ne kadar güçlük çektiğini görseniz küçük dilinizi yutarsınız."

"Tamam. Şimdi silahı doldurmak, fişek yatağını açmak ve kapatmak hakkında birkaç temel bilginin üzerinden ge-

çeceğiz. Ardından koruya girip birkaç hedefte şansımızı deneyeceğiz. Sorunuz olursa sormaktan çekinmeyin. Şimdi, bugün kullanacağımız fişeklerden ilki..."

O teknik bilgilerden bahsederken hepimiz sessizlik içinde dinledik. Araba yolculuğundan kaynaklanan sersemliğim neredeyse geçmişti. Nihayet odaklanabileceğim bir şeyler bulduğum için Clare ile James hakkında düşünmeye son vermiş olmaktan ötürü memnundum ve diğerlerinin de aynı şekilde hissettiği izlenimine kapıldım. En azından çoğunun. Flo balayı planlarını tartışmaya açmaya kalkınca Nina da Clare de konuyu değiştirmişti. Tom hiçbir şey dememiş ve araba yolculuğunun geri kalanını BlackBerry'siyle meşgul olarak geçirmişti ama kaçamak bakışlarla beni ve Clare'i izlediğini biliyordum. Başından beri her şeyi aklının bir köşesine not ettiğinin farkındaydım.

Eğer bu konuda tek bir kelime yazarsan, diye düşündüm, *seni gebertirim,* ama tek kelime etmeyip Greg otomatik hedeflerle ilgili bir şey dediğinde başımı evet manasında sallamakla yetindim.

Sonunda ders bitmişti ve hepimiz Greg'in peşine düşerek kulübeden çıkıp geniş çam ormanına daldık. Silahlarımız fişek yatakları açılmış halde omuzlarımızda asılıydı.

"Hey, eğer bundan hoşlanırsan belki düğün listene bir de av tüfeği eklemek istersin!" dedi Flo Clare'e ve anırırcasına gülmeye başladı. "Yani tam anlamıyla silah zoruyla evlilik bu olsa gerek, ne dersin?"

Clare güldü. "Eğer hediye listesini üzerinden onca zaman geçtikten sonra şimdi kurcalamaya kalkarsam James beni öldürür. Şimdiki listeyi hazırlamak uğruna günümüzün en güzel kısmını alışveriş merkezinde geçirmek zorunda kaldık. Yaptığımız tartışmalara inanamazsınız. Kahve makinesini seçmek bile iki saatimizi aldı. Heston

Blumenthal'ın* onayı artı puan mı, eksi puan mı olmalı? Süt köpürtücüye ihtiyacımız var mı? Öğütücülü makinelerden mi almalıyız? Yoksa kapsüllülerden mi?"

"Tabii ki öğütücülü olanlardan," diye araya girdi Tom. "George Clooney ne isterse söyleyebilir ama kapsüllüler iki binli yılların başında kaldı. Bunlar SodaStream'in *de nos jours* halinden ibaret. İlgi çekici ama tamamen mantıksız ve işe yaramaz."

"Tıpkı James gibi konuşuyorsun!" dedi Clare. "Tamam, diyelim ki öğütücülü makineler gerçekten o kadar iyi ama ya öğütücü bozulduğu zaman ne olacak? Benim savunduğum nokta buydu. Elinde hiçbir işe yaramayan bir makineyle kalakalırsın. Ama eğer öğütücüyü ayrıca alırsan..."

"Haklısın, haklısın," dedi Tom başıyla onaylayarak. "Sonuç olarak neye karar verdiniz?"

"Biliyorsun, ben aslında çaykoliğim. Kahve delisi olan da James. Ben de kararı ona bıraktım. Heston Bluementhal'in Sage diye bilinen öğütücülü kahve makinesini seçti."

"Bruce geçen sene onlardan birine bakmıştı. Oldukça ağır bir makine. Ve eğer yanılmıyorsam etiketinde altı yüz pound yazıyordu."

"O civarlarda," diye onayladı Clare.

Nina bakışlarıyla dikkatimi çekmeyi başardı ve gözlerini şaşı yaptı. Boş bir ifade takınmaya çalışsam da kalbim onunlaydı. Bir kahve makinesi için altı yüz pound mu? Kahveyi severdim ama altı yüz pound? Hem de hediye listesinde. Bunları öylesine anlattığının farkındaydım ama Clare'in insanların onun istediğini yapmak uğruna bu kadar çok para harcayacağını ya da harcamak isteyeceğini düşünmesinde kasten olmasa da rahatsız edici bir şeyler vardı.

Belki de bu fikir James'e aitti.

---

* Dünyanın en iyi restoranlarından biri olarak gösterilen The Fat Duck restoranının da sahibi ünlü İngiliz şef. *-yhn*

Düşüncesi bile ağzımda kötü bir tat bırakmaya yetmişti.

Ağaçlar seyrekleşerek çimenlerle kaplı geniş bir açıklığa dönüştüğü sırada, "Tamam," diye seslendi Greg. Öte tarafta küçük bir cüruf briketi vardı. "Herkes geride dursun. Bugün kullanacağımız fişek türü," dedi basmakalıp sözlerden alıntı yapan birinin havasıyla. "Bir yedi buçukluk. Yapmak istediğiniz şeyin spor, yatay hedef ya da tuzak atıcılığı olması önemli olmaksızın neredeyse tüm hedef atıcılığı türlerine uygun, orta menzilli, iyi bir silahtır. Bu..." dedi ve fişeği havaya kaldırdı, "...gerçek bir yedi buçukluktur. Saçmalar uç kısmına yerleştirilmiştir." Merminin yuvarlak ucuna dokundu. "Tüfek sıkısı ortadadır. Barut ve ateşleme fitili de buradaki metal uçtadır. Şimdi, devam etmeden önce yedi buçuklukla dolu bir fişeğin insan vücudu üzerindeki etkilerini göstereceğim."

"Sakın gönüllü istemeye kalkma!" diye bağırdı Flo.

Greg ifadesiz bir şekilde Flo'ya döndü. "Öne çıkmanız ne kadar da büyük bir kibarlık genç hanım."

Flo gergin gergin güldü. Hem ürkmüş hem de biraz olsun heyecanlanmış gibi görünüyordu. "Aslında bekârlığa veda partisinin sahibini seçmelisin!" diye karşı çıksa da Greg ona eliyle işaret ettiğinde gidip adamın yanında durdu. Sanki korkudan kızarmış gibi görünen yüzünü elleriyle kapatmaya çalışıyordu.

"Tamam. Görünüşe göre Flo, yakın menzilden ateşlendiğinde dolu bir namlunun etkilerini göstermeye nazikçe gönüllü oldu." Bir anlığına duraksadı ve ardından göz kırptı. "Ama endişelenmeyin, asıl işi yapan o olmayacak. Burada..." dedi ve üzerine siyah renkli bir şablon çizilmiş geniş kâğıdı havaya kaldırdı. "...genellikle tabancayla yapılan hedef çalışmalarında kullanılan kâğıttan bir hedef var."

Elini cebine daldırdı, iri başlı birkaç çivi çıkardı ve hedef kâğıdını yakınlardaki ağaçlardan birine tutturdu.

Ağacın kabuğunun çiçek bozuğu gibi izlerle berelenmiş olduğunu görünce az sonra olacakları tahmin etmek hiç de güç değildi.

"Lütfen herkes geride kalsın. Flo, kulaklıklarını tak."

Flo sırıtarak parlak renkli kulaklıkları kafasına geçirirken, "Kendimi DJ gibi hissediyorum!" dedi.

"Şimdi, fişeği silaha yerleştiriyorum," dedi fişeği yerine takarken, "ve namluyu içeride gösterdiğim gibi kapatıyorum. Flo, buraya gelip önümde dur. Tamam, şimdi silahı omzuna kadar kaldır." Silahı kaymaması için Flo'nun göğsüne bastırınca kız kıkır kıkır gülmeye başladı.

"Şu bizim Greg epey seksi, değil mi?" diye fısıldadı Tom kulağıma. "Duruşumu düzeltmeye kalkışsa bunu hiç sorun edeceğimi sanmıyorum. Flo da kesinlikle itiraz edecekmiş gibi görünmüyor."

"Sıkı tut," dedi Greg. "Şimdi, parmağını tetiğe koy." Flo'nun elini tuttu ve tüfek kundağıyla namluyu kendi eliyle destekledi. "Ve şimdi nazikçe tetiğe bas. Ani hareketler yapmak yok..."

Sağır edici bir patlama sesi duyuldu. Flo ciyaklayıp geriye doğru tökezlerken Greg'in göğsüne çarptı. Kâğıt hedef gözlerimizin önünde paramparça olmuştu.

"Tanrım!" dedi Tom.

Amerikan filmlerinde hedefe ateş edildiğini defalarca görmüştüm; aktörler, kaba hatlarıyla çizilen adamın alnının ortasına küçük ve özenli delikler açardı. Ama bu bambaşka bir şeydi. Saçma, kâğıttaki adamın göğsüne isabet etmiş ve kâğıdın orta kısmını âdeta yok etmişti. Biz izlerken darbenin etkisiyle sallanan bacaklar kâğıdın geri kalanından kurtuldu ve usulca yerdeki yaprakların üstüne düştü.

"Etkileyici." Greg tüfeği Flo'nun elinden aldı ve bize doğru yürümeye koyuldu. Adamın arkasından seğirten

Flo'nun yüzünde endişeyle heyecan karışımı bir ifade vardı; yanakları pespembe kesilmişti. Bunun az önceki patlamanın verdiği heyecandan mı yoksa tıpkı Tom'un dediği gibi Greg'in birebir ilgisinden mi kaynaklandığından emin değildim.

Greg, "Gördüğünüz gibi," diyerek konuşmayı sürdürdü. "Yakın menzilden yapılan tek bir atış, korkunç bir zarara neden oldu. Eğer kâğıda değil de gerçek bir insana ateş etmiş olsaydık adamın kasabadaki hastane şöyle dursun, resepsiyona kadar bile dayanabileceğinden şüpheliyim. Buradan almanız gereken ders şu, hanımlar ve beyefendi: Silahınıza saygı gösterin. Tamam mı? Sorusu olan var mı?"

Hepimiz sessizce başımızı iki yana salladık. Yalnızca Flo pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. Nina ise sert ve acımasız bir ruh haline bürünmüştü. Sınır Tanımayan Doktorlar'la birlikte çalışırken tedavi ettiği silah yaralarını anımsadım ve aklından geçenleri merak ettim.

Greg sanki tatmin olmuş gibi başının tek bir hareketiyle onayladı ve hepimiz, tuzakla yüzleşmek için sessizce peşinden gittik.

"Bu çok eğlenceliydi!" Flo kendini sırtüstü kanepeye bırakıp havayı tekmelercesine botlarından kurtuldu. Çorapları pofuduk ve pembeydi. Saçlarındaki karları silkeledi; geri dönüş yolunda kar tekrar başlamıştı. "Bu harikaydı! Tom, meğer keskin nişancıymışsın!"

Tom sırıttı ve kendini koltuklardan birine bıraktı. "Gençliğimde okçulukla ilgilenirdim. Sanırım atıcılık için de benzer becerilere sahip olmak yeterli."

"Okçuluk mu?" Nina duyduklarına inanamıyormuşçasına adama baktı. "Robin Hood ve Neşeli Adamlar Çetesi'ndeki gibi mi? Tayt da giyiyor muydunuz?"

"Aslında olimpiyatlarda yaptıkları gibi," dedi Tom. Kendisiyle dalga geçilmesine aşina olduğu ortadaydı ve Nina'nın söylediğini kafasına takmadı bile. "Tayt giymek zorunda değildik. Sık sık eskrim de yapardım. Bana çok iyi geliyordu. Vücudumdaki tüm kasların çalıştığını hissedebiliyordum. Ama artık formumda değilim."

Pazılarından birini sıktı ve kederli olması gereken bir ifadeyle koluna baktı ama aslında halinden ne kadar memnun olduğu suratından okunabiliyordu.

Nina yüzüne anlayışlı bir ifade yerleştirdi. "Tanrım, evet, genç kızların memelerine taş çıkaran göğüs kaslarına ve onlardan aşağı kalmayan karın kaslarına sahip olmak korkunç olmalı. Bruce'un buna nasıl katlandığını anlamıyorum."

"Siz ikiniz, kesin artık!" diye azarladı Flo. Clare odanın öteki tarafındaki kanepeye oturmuş onları izliyordu. Kendimi onu seyrederken yakaladım. Çevresindekileri gözlemlemeyi çok severdi; durgun bir göle taş atmaya benzeyen yorumlar yapar ve insanlar dalaşırken sessizce köşesine çekilip attığı taşın neden olduğu dalgaları izlerdi. Bu hoş bir alışkanlık değildi ama böyle yaptığı için onu suçlayamazdım. Onu fazlasıyla anlıyordum. Ben de izlenmektense izlemeyi tercih ederdim.

Clare başını çevirdi ve Tom ile Nina'nın dalaşmasını izlerken onu seyrettiğimi fark etti. Yüzüne yayılan fesat gülümseme âdeta, *seni görüyorum*, diyordu.

Bakışlarımı kaçırdım.

Beni buraya davet etmekle ne kazanmayı ummuştu? Nina, Clare'in yaptıklarını benim açımdan vicdanını rahatlatmak için sarf edilmiş bir çaba olarak görüyordu. Tıpkı karısına, onu aldattığını itiraf eden bir koca gibi.

Ben öyle düşünmüyordum. Clare'in James'le takılmaktan ötürü uykularının kaçtığını sanmıyordum. İki şekilde de onu suçlamamı hak etmiyordu. Bana hiçbir şey borçlu değildi. James ve ben uzun zaman önce ayrılmıştık.

Hayır. Belki de... belki de yalnızca izlemek istemişti. Bu durumu nasıl karşıladığımı görmeyi arzulamıştı. Belki de Nina'yı dışlamasının nedeni buydu. Tıpkı kımıl kımıl bir karınca yuvası görüp deliğe çomak *sokamayan* bir çocuk gibiydi.

Sonra da geriye çekilmiş ve... izlemişti.

"Ya sen Lee?" dedi Flo aniden. Düşüncelerimden sıyrılarak bakışlarımı Clare'den kaçırdım.

"Pardon, ne dedin?"

"Sen eğlendin mi?"

"Sayılır." Morluğun çoktan oluşmaya başladığını hissettiğim omzumu ovuşturdum. "Ama omzum acıyor."

"İlk atışında silah geri tepince omzuna denk geldi, değil mi?"

Silah geri teperek beni gafil avlamış ve soluğumun kesilmesine neden olacak kadar sert bir darbeyle omuz kemiğime çarpmıştı.

"Her şeyden önce silahı sıkıca tutmalısın," dedi Tom. "Ama sen böyleydin, bak." Uzanıp şöminenin üstünde asılı duran av tüfeğini aldı ve silahı omzuna yerleştirerek bana bir morluğa mal olan güçsüz duruşumu taklit etti.

Silahın namlusu doğrudan bana bakıyordu. Donakaldım.

"Hey!" dedi Nina sertçe.

"Tom!" Clare kanepenin yumuşak minderlerinin arasında doğrulmaya çalışarak önce bana, ardından Tom'a baktı. Sonra bakışlarını tekrar bana kaydırdı. "İndir şunu!"

Tom sadece sırıttı. Şaka yaptığını biliyordum ama istemeye istemeye de olsa vücudumdaki tüm kasların kasıldığını hissettim.

"Tanrım, kendimi Jason Bourne gibi hissediyorum," dedi. "Konuştuğum sırada kelimenin tam manasıyla gücün beynime sıçradığını hissedebiliyorum. Hmm... haydi, birkaç kişiyi sorgulayalım. Başlangıç için şuna ne dersiniz? Nora, Clare'i tanıdığım onca yıldır neden senden bir kez olsun bahsetmedi?"

Konuşmaya çalıştım ama boğazım ansızın öylesine kurumuştu ki güçlükle yutkunabildim.

"Tom!" dedi Clare bu defa biraz daha sertçe. "İstersen bana paranoyak de ama Greg'in silahlarla dalga geçmenin sonuçlarıyla ilgili söylediği onca şeyden sonra o şeyi birilerine doğrultmayı doğru buluyor musun?"

"Dolu değil," dedi Flo ve esnedi. "Halam onu yalnızca tavşanları korkutmak için kullanıyor."

"*Yine de,*" dedi Clare.

"Sadece şaka yapıyordum," dedi Tom. Doğal olamayacak kadar beyaz dişlerini gözler önüne sererek tıpkı bir kurt gibi sırıttı ama sonra namluyu indirdi ve av tüfeğini yerine astı.

Adrenalin dalgasının gücünü yitirdiğini hissederek kendimi kanepeye bıraktım. Sert birer yumruğa dönüşen ellerim gevşemişti ama yine de zangır zangır titriyorlardı.

"Ha ha," dedi Clare. Bunda gülünecek hiçbir şey olmadığını düşünen biri gibi kaşlarını çattı. "O şeyi bir daha oraya buraya doğrultacak olursan lütfen namlunun ucundakinin arkadaşlarımdan biri olmadığından emin olabilir misin?"

Ona minnettar bir bakış attığımı görünce âdeta, "Pislik!" demek istercesine gözlerini devirdi.

"Üzgünüm," dedi Tom usulca. "Dediğim gibi sadece şaka yapıyordum ama eğer birilerini rahatsız ettiysem özür dilerim." Bana doğru başını hafifçe eğdi.

"Neyse, şimdi beni mazur görün," dedi Flo tekrar esneyerek. "Akşam yemeğini hazırlamaya başlasam iyi olacak."

Clare, "Yardım ister misin?" diye sorunca Flo'nun yüzü aydınlandı. Gülümsemesi olağanüstüydü; yüzündeki ifadeyi bambaşka bir şeye dönüştürüyordu.

"Ciddi misin? Bence tıpkı bir kraliçe gibi davranmalısın."

"Hayır, hadi işe koyulalım. En azından bir şeyler doğrarım."

Kanepeden kalktı ve birlikte mutfağa gittiler. Clare kolunu cana yakın bir şekilde Flo'nun omzuna atmıştı. Tom onların ardından bakakaldı.

"Tuhaf bir çift, öyle değil mi?" dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Clare ile Flo'yu bir türlü birlikte düşünemiyorum. Onlar çok... farklı."

Aralarındaki fiziksel benzerlik ve gri renkli taşlanmış kot ile çizgili bluzdan oluşan neredeyse birbirinin tıpatıp aynısı giysileri düşünüldüğünde söyledikleri kulağa hiç mantıklı gelmemeliydi. Ama ne demek istediğini anlıyordum.

Nina gerindi. "Ama gerçekten çok önemli bir ortak noktaları var."

"O neymiş?"

"İkisi de Clare'in kahrolası evrenin merkezi olduğunu düşünüyorlar."

Tom kıkırdarken gülmemeye çalıştım. Nina koyu renkli parlak gözlerini devirdi; dudağının kenarında alaycı, küçük bir gülümseme belirmişti. Sonra akışkan bir hareketle tekrar gerinip omuzlarını silkti.

"Neyse. Benim hatuna telefon etsem iyi olacak." Cep telefonunu çıkardı ama sonra suratını buruşturdu. "Çekmiyor. Seninki ne durumda Lee?"

Nora. Takıntılı bir kontrol manyağı gibi görünmeden insanların hatalarını düzeltme fırsatını pek sık bulamıyordum.

"Bilmiyorum," dedim ve ceplerimi yokladım. "Çok tuhaf. Telefonum burada değil. Atış poligonunda yanımda olduğundan eminim. Twitter hesabımı kontrol ettiğimi anımsıyorum. Belki de arabada bırakmışımdır. Ama benimkinin de çektiğini pek sanmıyorum. Buraya geldiğimden beri tek bir çubuk dahi çekmedi. Ama seninki sabah bizim odadan biraz çekmişti, yanılıyor muyum?"

"Evet." Nina telefonun ahizesini kaldırdı ve kabloları kurcaladı. "Bu hâlâ çalışmıyor. Tamam. Telefonumun birkaç çubuk çekmesi için balkondan sarkmaya gidiyorum. Belki en azından mesaj gönderebilirim."

"Bu kadar acil olan nedir?" diye sordu Tom.

Nina başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Sadece... bilirsin işte. Onu özlüyorum."

"Anlaşıldı."

Basamakları ikişer ikişer çıkan uzun bacaklarıyla üst katta gözden kayboluşunu izledik. Tom iç geçirdi ve oturduğu kanepede gerindi.

"Sen Bruce'u aramayacak mısın?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Doğrusunu söylemek gerekirse bir konuda... anlaşmazlık yaşadık diyelim. Ben yola çıkmadan önce."

"Ah, anladım." Sesimin normal çıkması için uğraşmıştım.

Böyle durumlarda ne demem gerektiğini hiç bilemezdim. İşime burnunu sokan insanlardan nefret ettiğimden diğer insanların da benimle hemfikir olduğunu düşünürdüm. Ama bazen içlerini dökmek isterlerdi ve o zaman, onlara sırdaşlık etmekten kaçınan soğuk ve tuhaf bir yaratık gibi görünürdüm. Peşin hüküm vermemeye çalışır, onları sırlarını benimle paylaşmaya zorlamazdım. Ve her ne kadar bir yanım onların acısını kıskançlıklarını ve tuhaf takıntılarını dinlemek istemese de diğer yanım onları teşvik ederdi. İşte bu, başını aşağı yukarı sallayarak notlar alan ve orada öylece dikilerek anlatılan her şeyi zihnine kazıyan yanımdı. Bu, içeride gıcırdayarak çalışan ilkel mekanizmaları görmek için makinenin arka kapağını açmaya benziyordu. İnsanları hayatta tutan şeylerin banalliği beni genellikle hayal kırıklığına uğratırdı ama içlerindeki kargaşayı ve tıkanıklıkları görmenin baş döndürücü bir yanı vardı.

Asıl sorun şuydu: Hemen hemen her zaman, onları çırılçıplak ve savunmasız gördüğünüz için ertesi gün sizden nefret ederlerdi. Bu yüzden kasten meşgul görünür, insanları konuşmaya teşvik etmemek için onlara kulak kabartmazdım. Ama her nedense çabalarım hiçbir sonuç vermezdi. Sık sık kendimi partilerde köşeye sıkıştırılmış halde hayatın onlara karşı ne kadar acımasız davrandığını,

adamın ne dediğini, kadının adamla nasıl kaçtığını ve eski sevgililerinin yediği haltları dinlerken bulurdum.

İnsanların içlerini bir yazara dökmekten kaçınacağını düşünebilirsiniz. İşimizde, yeniden kullanmak için ölü ilişkilerin ve unutulmuş tartışmaların cesetlerini eşeleyen leş kargaları olduğumuzu *bildiklerini* sanabilirsiniz. Oysa tek yaptığımız eski hallerini, kendimize göre tasarladığımız ölüm kokan bir kırkyamayla birleştirip zombilere dönüştürmektir.

Başka biri değilse bile Tom bunu bilmeliydi. Ama hiçbir şey onu durduracak gibi değildi. Hâlâ kocasına kızgın olduğu gerçeğini gizlemeyi beceremeyen sıkıntılı bir sesle ağır ağır konuşuyordu. "...Anlaman gereken şey şu: James'e ilk büyük fırsatı tanıyan Bruce'tu. O zamanlar... Tanrım, yedi ya da sekiz sene öncesinden bahsediyor olmalıyız... *Black Ties, White Lies*'ı yönetiyordu. Ve belki de... yani, aslında bilmiyorum, neler olup bittiğini hiç sormadım ama Bruce profesyonel erdemleriyle tanınmaz. Elbette o zaman henüz birlikte değildik. Ama doğal olarak Bruce, James'in ona borçlu olduğunu hissediyor. Ve belki de, yine doğal olarak, James de ona hiçbir borcu olmadığını düşünüyordur. *Coriolanus* konusunda Eamonn, James'in tarafını tutunca Bruce'un çok öfkelendiğini biliyorum... Sonra onunla Richard arasında çeşitli dedikodular yayılmaya başladı ve o dedikoduları çıkaran yalnızca tek bir kişi olabilirdi. Bruce, Clive'a o mesajı göndermediğine yeminler etti."

Konuşmaya devam etti. Benim için hiçbir anlam ifade etmeyen adları ve yerleri birbiri ardına sıralıyor, kendi kültürel dünyamda belli belirsiz izler bırakmaktan öteye geçememiş oyunlardan bahsediyordu. Entrikalar âdeta yağmur gibi yağıyordu ama tek bir şeyi net olarak anlamıştım: Bruce, James'e kızgındı ve ilişkilerinin tabiatını anlamasam da bir geçmişleri vardı. Bruce, Tom'un bu bekârlığa veda partisine gelmesini istememişti. Ama Tom yine de gelmişti.

"Neyse, canı cehenneme," dedi Tom sonunda ilgisiz bir tavırla. Bruce'tan mı, James'ten mi bahsettiğini anlayamamıştım. Üzerinde bir yığın şişenin durduğu büfeye doğru yürüdü: cin, votka, önceki geceden kalan azıcık tekila. "İçecek bir şeyler ister misin? Cin tonik?"

"Hayır, teşekkürler. Belki sadece biraz tonik."

Tom başıyla onayladı, buz ve limon almak için mutfağa gitti ve ardmdan elinde iki bardakla geri döndü.

"Şerefine!" dedi; yüzüne en az on yaş daha büyük görünmesine yol açan çizgiler yerleşmişti. Bir yudum aldım ve öksürdüm. Evet, içtiğim şey tonikti ama içinde cin de vardı. Sırf bu yüzden olay çıkarabilirdim ama Tom öylesine komik bir zamanlamayla kaşlarından birini havaya kaldırmıştı ki gülmekle yetinip ağzımdakini yuttum.

"Anlat bakalım," dedi kendi bardağındakini bir dikişte bitirip içkisini tazelemek için ayaklandığı sırada. "Seninle James arasında neler oldu? Dün gece olanlar da neydi?"

Başlangıçta yanıt vermedim. İçkimden bir yudum alıp ne söyleyeceğimi düşünerek yavaşça yutkundum. İçgüdülerim bir kahkaha patlatarak sorusunu geçiştirmekten yanaydı ama nasıl olsa olanları daha sonra Clare'den ya da Nina'dan öğrenebilirdi. Dürüst davranmam daha iyi olacaktı.

"James benim... yani eskiden..." Bardağımdaki buzları çıngırdatarak içkimi çalkaladım. Hâlâ nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. "Erkek arkadaşımdı," dedim sonunda. Doğruyu söylemiştim ama dudaklarımdan dökülen sözcükler asıl gerçekten o kadar uzaktı ki bana yalan gibi geldi. "Okulda birlikteydik."

"*Okulda* mı?" Tom bu kez iki kaşını birden havaya kaldırdı. "Ulu Tanrım. Karanlık yıllar. Birbirinizin ilk aşkı mıydınız?"

"Evet, sanırım öyleydik."

"Ama artık arkadaşsınız, öyle değil mi?"

Ne diyebilirdim ki? Hayır, bana mesaj attığı günden beri onu görmedim.

Hayır, söyledikleri ya da yaptıkları için onu asla affetmedim.

Hayır.

"Ben... pek değil. İrtibatı kaybettik."

Yalnızca yan odadaki Clare ve Flo'nun konuşmaları ve üst kattan gelen duş sesi tarafından bölünen ani bir sessizlik oldu. Nina herhalde Jess'i aramayı denemekten vazgeçmişti.

"Yani okulda tanıştınız?" diye sordu Tom.

"Öyle de denebilir. Aynı oyunda oynuyorduk..." dedim usulca. Bundan bahsetmek tuhaftı. Her ne kadar artık bir yetişkin olsam da kulağa öyle gelmediğinin farkındaydım; orada öylece oturmuş ilk kalp kırıklığımdan bahsediyordum. Ama Tom kim olduğunu bilmediğim bir yabancı gibiydi. Bu hafta sonundan sonra onunla tekrar görüşme ihtimalim çok düşüktü ve her nedense onunla konuşmak beni rahatlatıyordu. "*Cat on a Hot Tin Roof.* Ben Maggie'yi canlandırıyordum, James de Brick'i. Bir hayli ironik, öyle değil mi?"

"Neden ironikmiş?" dedi Tom aklı karışmış bir halde. Ama yanıt veremedim. Maggie'nin oyunun son sahnesindeki, yalanı gerçek kılmakla ilgili sözlerini düşünüyordum. Fakat eğer o sözlerden alıntı yaparsam, başka kimse anlamasa bile Tom'un Maggie'nin ne demek istediğini anlayacağını biliyordum.

Bunun yerine yutkunup, "Sadece... ironik işte," dedim.

"Haydi ama," dedi ve bronz yanaklarını kırıştırarak gülümsedi. "Kastettiğin bir şey olmalı."

İç geçirdim. Ona doğruyu söyleyecek değildim. En azından aklımdan geçen doğruyu. Tek seçeneğim, başka bir doğruyu dile getirmekti.

"Aslında başrol oyuncusunun yedeği olacaktım. Maggie rolünü oynayacak olan Clare'di. İlkokuldan beri oynadığımız tüm oyunlarda başrol hep onun olurdu."

"Sonra ne oldu?"

"Monoya* yakalandı. Koca bir sömestr okula gelemedi. Ve ben de sahneye çıkmak zorunda kaldım." En başından beri yedektim çünkü iyi bir sözel hafızam vardı ve özenliydim. İroninin nerede olduğunu anlamaya çalışan Tom'un şaşkın gözlerle bana baktığını hissettim.

"Asıl James'le birlikte olması gerekenin o olduğunu ve sonunda bunu başardığını mı söylemek istiyorsun? İronik derken kastettiğin bu muydu?"

"Hayır, tam olarak öyle değil... İronik çünkü bana bakılmasından, hatta izlenmekten nefret ederim. Ama kendimi başrol oyuncusu olarak sahnenin ortasında buldum. Belki tüm yazarlar, sahnede olmaktansa sayfaların ardında olmayı tercih ederler. Sen ne düşünüyorsun?"

Tom yanıt vermedi. Yalnızca başını çevirip devasa pencereden dışarıdaki ormana bakmakla yetindi. Önceki gece sahneyle ilgili söylediklerini düşündüğünü biliyordum: sahne, seyirciler, gecenin içindeki izleyiciler.

Bir an sonra Tom'un bakışlarını takip ettim. Manzara önceki geceye kıyasla farklı görünüyordu: birileri dışarıdaki güvenlik ışıklarını açmıştı. Hiç kesintiye uğramadan sonsuzluğa dek uzanırmış gibi görünen bembeyaz kar örtüsünün kapladığı çimenliği ve yapraklarının altında gizledikleri dikenli dallarıyla açıklığın iki yanında muhafız gibi dikilen çıplak gövdeli ağaçları görebiliyordum. Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamalıydı çünkü el değmemiş gibi görünen bembeyaz tuval yalnız olduğumuzu, kardaki ayak izlerinin sahibinin geri dönmediğini kanıtlıyordu. Ama her

* İnfeksiyöz mononükleoz olarak adlandırılan, toplum arasında Öpüşme Hastalığı olarak bilinen hastalık. –*çn*

nedense hiç de güven verici değildi. Sahneyi aydınlatan ve seyircileri altın rengi ışık havuzunun ötesindeki simsiyah bataklığa mahkûm edip karanlığın içindeki görünmez izleyicilere çeviren spot ışıkları yüzünden sahnede olma hissi güçlenmişti.

Bir anlığına gecenin içindeki sayısız gözü hayal ederek ürperdiğimi fark ettim: spot ışıkları altında gözleri sarı sarı parlayan tilkiler, beyaz kanatlı baykuşlar, korku içindeki kır fareleri. Ama bu sabahki ayak izlerini bırakan hayvanlar değildi; onlar kesinlikle bir insana aitti.

"Kar durdu," dedi Tom gereksiz yere. "Çok sevindiğimi itiraf etmeliyim. Kar yüzünden günlerce burada mahsur kalma düşüncesi pek hoşuma gitmiyordu."

"Mahsur kalmak mı?" dedim. "Kasım ayında mı? Sence bu gerçekten mümkün mü?"

"Ah, tabii ki." Flo'nun arkamızdan gelen sesi irkilmeme neden oldu. Krakerlerle ve çerezle dolu bir tepsi taşıyordu. Tepsiyi dikkatli bir şekilde sehpanın üzerine bırakırken nazikçe dilini dişlerinin arasına kıstırdı. "Ocak ayında hep başımıza gelir. Halamın kış aylarında burada kalmamasının nedenlerinden biri de budur. Eğer yerdeki kar yüksekliği artarsa garaj yolunu aşmak imkânsızdır. Ama kasım ayında o kadar çok kar yağmaz ve bugün de başımıza böyle bir şey geleceğini sanmıyorum. Bu gece için başka hava tahmini de olmadı. Ayrıca çok güzel görünüyor, öyle değil mi?"

Sırtını ovalayarak doğruldu ve hepimiz bir an için karanlığın istila ettiği ağaçlara ve bembeyaz kar örtüsüne baktık. Hiç de güzel görünmüyordu. Daha ziyade acımasız ve amansızdı. Ama düşüncelerimi dile getirmedim. Bunun yerine sabahtan beri aklımı kurcalayan soruyu sordum.

"Flo, ne zamandır soracağım, bu sabah garaja giden ayak izleri gördüm. O sen miydin?"

"Ayak izi mi?" Flo'nun aklı karışmıştı. "Ne zaman?"

"Erken saatlerde. Ben sekiz civarında koşudan dönerken oradaydılar. Belki daha önce de orada olabilirler. Evden çıkarken pek etrafıma bakmamıştım."

"Ben değildim. Nerede demiştin?"

"Garajla evin yan kapısı arasında."

Flo kaşlarını çattı.

"Hayır... kesinlikle ben değildim. Ne tuhaf." Bir anlığına dudağını ısırıp ardından, "Bak, eğer sizi rahatsız etmeyecekse kapıları şimdi kilitlemeyi tercih ederim. Böylece daha sonra unutmayız."

"Ne demek istiyorsun? Yani o ayak izleri başkasına ait olabilir mi? Dışarıdan birine?"

Flo'nun neşeli yüz ifadesi ansızın tatsızlaştı. "Şey... Halam burayı inşa ederken birçok sorunla karşılaştı. Planlamayla ilgili itirazlar geldi, yöre sakinleri buranın yalnızca bir yazlık olmasından hoşlanmadı ve yapının şekliyle ve araziyle ilgili epeyce şikâyet aldık."

"Sakın söyleme," diye geveledi Tom. "Burası eskiden Kızılderililerin ölülerini gömdükleri bir yer miymiş?"

Flo eline geçirdiği kâğıt havluyla ona vurdu ve yüzündeki kaygılı ifadeye rağmen gülümsedi. "Öyle bir şey değil. Bildiğim kadarıyla bu civara gömülen tek şey koyunlar. Ama bu arazi *koruma altında*. Ulusal parkın sınırları içinde *olup olmadığından* emin değilim ama öyle olsa da önemi yok. İnşaat iznini alabilmemizin tek nedeni, halihazırda burada var olan küçük çiftlik evini genişletmek istememizdi. Ama insanlar eski evin ruhunu korumadığımızı söylediler... Neyse, uzun lafın kısası, inşaatın henüz yarısı tamamlanmıştı ki ev yanıp kül oldu ve hiçbir şey kanıtlanmamış olmasına rağmen sanırım herkes bunun kundaklama olduğunu düşünüyor."

"Yüce Tanrım!" Tom dehşete kapılmış gibi görünüyordu. Alevler içindeki meşalelerin yokuşu tırmanmaya başlaması an meselesiymiş gibi pencereden dışarı baktı.

"Ama hiç sorun olmadı!" Flo bizi cesaretlendirmeye çalıştı. "İnşaatın henüz yarısı bittiğinden evde kimse yoktu ve aslında bu durum halamın epey işine yaradı çünkü sigortadan çok yüklü bir tazminat aldı ve çok daha şık bir ev yaptırdı. Orijinal plana göre, eskiden burada olan küçük çiftlik evini korumak zorundaydı ama o yanıp kül olunca artık o eski püskü şeyi kafasına takmasına gerek kalmadı. Sonuçta ona iyilik yaptıklarını söyleyebilirim. Ama, bilirsiniz işte, komşuları hakkında artık pek iyi şeyler düşünmüyor."

"*Şu anda* hiç komşunuz var mı ki?" diye sordu Tom.

"Ah, evet. Eğer ormandan geçip şu tarafa doğru bir buçuk kilometre kadar giderseniz birkaç evle karşılaşırsınız." Sonra başka bir yere daha işaret etti. "Vadinin aşağı kısmında da bir çiftlik evi var."

"Aslında..." Sesli düşünüyordum. "Beni asıl rahatsız eden ayak izleri değildi. Endişelendiğim doğru ama o kadar da değil. Sorun şu ki eğer kar yağmamış olsaydı evin etrafında dolaşan birileri olduğunu bile öğrenemeyecektik."

Hepimiz dışarı baktık. Patikadan ormana dek uzanan el değmemiş bembeyaz örtüyü dikkatle inceliyorduk. Sabah koşarken ardımda bıraktığım ayak izleri kar tarafından gizlenmişti ve bastığım yerlere şimdi baktığınızda oraya insan ayağının değmiş olabileceğini bile aklınızdan geçirmezdiniz. Uzun bir an boyunca sessizce dikildik ve hepimiz, hiç farkına bile varmadan izlenmiş olabileceğimiz gerçeğini düşündük.

Flo mandalı kontrol etmek için pencereye doğru yürüdü. Sıkıca kilitlenmişti.

"Güzel!" dedi neşeyle. "Arka kapıyı kontrol edeceğim. Sonra da şu kasvetli konuşmaları bir kenara bırakıp birer içki içsek iyi olur."

"Duydum, duydum," dedi Tom aklı başında bir ses tonuyla. Boş bardağımı aldı ve az öncekinin iki katı cin koydu ama bu kez şikâyet etmedim.

Akşam yemeği için üstümü değiştirmek üzere üst kata çıktığımda Nina'yı başını iki elinin arasına almış vaziyette yatakta otururken buldum. İçeri girdiğim anda kafasını kaldırdı. Beti benzi atmıştı ve yüzündeki sıkıntılı ifade, genellikle takındığı alaycı havadan o kadar farklıydı ki suratına bir kere daha bakmak zorunda kaldım.

"Sen iyi misin?"

"Evet." Koyu renkli parlak saçlarını kulağının arkasına itip ayağa kalktı. "Ben sadece... şey... burada olmaktan o kadar bıktım ki. Âdeta okul yıllarına geri döndük. O zamanlar kendimden nefret etmeme neden olan ne varsa hepsini bir bir hatırlıyorum. Sanki aradan geçen on yılı öylece atlamışız gibi, sence de öyle değil mi?"

"Bilmiyorum." Yatağıma oturdum ve söylediklerini düşündüm. Önceki gece benzer düşüncelere sahip olsam da gün doğduğunda aklımdan geçenlerin hiç de adil olmadığına karar vermiştim. Okuldan hatırladığım Clare, Flo'ya bir dakika bile katlanmazdı. Tabii eğer ona katlanmasına neden olacak güçlü bir nedeni yoksa. Flo'nun aptalca açıklamalarını başıyla onaylar, onu acı verecek kadar saçma sapan başka bir şey söylemeye teşvik eder ve o sırada, geriye çekilip parmağıyla ona işaret ederek kahkahalara boğulurdu. Bu hafta sonu böylesine acımasızca davrandığına hiç şahit olmamıştım. Hatta gösterdiği anlayıştan ötürü şaş-

kına dönmüştüm. Bilmediğim bir sebepten ötürü Flo'nun akıl sağlığının pek de yerinde olmadığı ortadaydı ve Clare'in ona yardım etmek için gösterdiği sevecenliği takdir ediyordum. On yıl şöyle dursun, Flo'ya on gün katlanıp katlanamayacağımdan bile emin değildim. Görünüşe bakılırsa Clare sandığımdan çok daha koca yürekli ve iyi bir insandı.

"Bana kalırsa Clare çok değişmiş," dedim. "Daha şey..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışırken durdum. Belki de doğru kelime diye bir şey yoktu. "Daha *nazik* görünüyor. Yani sanırım."

"İnsanlar değişmez," dedi Nina acı acı. "Sadece gerçek benliklerini saklamak konusunda daha titiz davranırlar."

Söylediklerini düşünürken dudağımı ısırdım. Doğru muydu? *Ben* değişmiştim ya da en azından kendimi değiştiğime ikna etmiştim. Çok daha özgüvenli birine dönüşmüştüm; kendi kendime yetmeyi beceriyordum. Okul hayatım boyunca ise saygı ve destek görmek için arkadaşlarıma bel bağlamıştım; sürünün bir üyesi olmayı, onların arasına karışabilmeyi her şeyden çok istiyordum. Nihayet bunun mümkün olmadığını fark ettiğim günden beri de yalnızlığıma rağmen daha mutluydum.

Ama belki de Nina haklıydı. Belki de çaresizce kabul görmeyi isteyen o tuhaf çocuğu gizlemeyi öğrenmiştim. Belki de yeni *ben*, paramparça olması an meselesi olan incecik bir maskeden ibaretti.

"Bilmiyorum," dedi Nina. "Ben sadece... Sence de öğle yemeği acı verici değil miydi?"

Öğle yemeği kesinlikle acı vericiydi. Düğünden başka hiçbir şey konuşulmamıştı: resepsiyon nerede düzenlenecek, Clare ne giyecek, nedimeler ne giyecek, somon füme aperatif olarak fazla mı kaçar ve vejetaryen yiyeceklerin içinde neden hep keçi peyniri olur? Görünmez sınır aşıp

davetli olmadığımı itiraf edebileceğim noktayı geçtiğimi fark ettiğim anda kendimi daha da kötü hissetmeye başlamıştım. Konu açılır açılmaz bir şeyler söyleyip itiraf etmeli ve daha ilk gece, davet edilmemiş olmamla ilgili şakalar yapmalıydım. Şimdi işler, onlara yalan söylediğimi düşündürmekten başka seçenek bırakmayacak kadar ileri gitmişti ve ben de bir yalanın içinde kısılıp kalmıştım. Clare'in anlayış dolu bakışlarının da hiçbir faydası olmuyordu.

"'Canavar Gelin' demeyeceğim," diyerek konuşmaya devam etti Nina. "Çünkü bence asıl sorunumuz 'Canavar Nedime'. Ama eğer bir kere daha düğünde yapılacaklardan, ağdalardan ya da sağdıç konuşmalarından bahsedilecek olursa... James'i tüm bunların ortasında hayal edebiliyor musun?"

Kasıtlı olarak James'i ve düğünü düşünmekten kaçınıyordum; benim için bu, dokunmaya dayanamadığım iltihaplı bir yara gibiydi. Ama şimdi, ne kadar uğraşırsam uğraşayım bunu başaramadığımı fark ediyordum. Benim hatırladığım James; lime lime olmuş bir kravat takan ve kafasının arkasını kazıtıp üst kısımları tepeden topuz yapan James; babasının viskisini içip sarhoş olan ve ardından, gece yarısı okuldaki savaş anıtına tırmanıp karanlık gökyüzüne baka baka Wilfred Owen şiirleri haykıran James; ikinci dönemin son gününde okul müdürünün arabasına rujla Pink Floyd'un şarkı sözlerini yazan James... O James'i smokinin içinde Clare'in annesini öperken ve sağdıcının yaptığı konuşmaya âdeta görev bilinciyle gülümserken hayal edemiyordum.

Her şey mide bulandıracak kadar acı vericiydi ve Nina'nın gizli kapaklı bakışları da işleri iyice berbat ediyordu. Canımın yanmasından daha fazla nefret ettiğim bir şey varsa o da canımın yandığının fark edilmesiydi. Oldum olası gizlice sıvışmayı ve yaralarımı tıpkı bir kedi gibi yal-

nız başıma yalamayı tercih ederdim. Ama Nina haklıydı. Sorun "Canavar Gelin" değildi. Aslında Clare öğle yemeği boyunca hiç huyu olmamasına rağmen sessiz kalmıştı. Konuşmayı başlatan, Tom tarafından kışkırtılan Flo'ydu. Bir keresinde Clare konuyu değiştirmeyi bile teklif etmişti. Okul bittiğinden beri ilgi odağı olma tutkusunu kaybetmiş filan değildi. Muhtemelen tek yaptığı beni düşünmekti.

"Daha cesur olsaydım hayır derdim," dedi Nina somurtarak. "Düğünden bahsediyorum. Ama Jess beni öldürürdü. Düğünleri çok sever. Onun obsesif kompulsif bozukluğu da bu olsa gerek. Bu düğün için en pahalısından bir vualet bile aldı. Beni duyuyor musun? Lanet olası bir vualet."

"Seni affederdi," dedim usulca. "Ama tabii hatanı telafi etmek için ona evlenme teklif etmek zorunda kalabilirdin."

"İş yine de oraya gelebilir. Bizim düğünümüze gelir miydin?"

"Elbette." Omzuna hafifçe vurdum. "Bekârlığa veda partine bile gelirdim. Tabii eğer yaparsan."

"Boş versene," dedi Nina. "Eğer... tekrar ediyorum, *eğer* evlenecek olursam gece eğlenmek için bir kulübe gideriz, o kadar. Bunun gibi cehennemin dibindeki kulübelerde hoplayıp zıplamak yok." İç geçirdi ve olduğu yerde istemeye istemeye doğruldu. "Bu gece Flo'nun bizim için neler planladığını biliyor musun?"

"Neymiş?"

"Lanet olası bir ruh çağırma seansı. Bak, sana şimdiden diyorum, eğer üzerinde 'seksi' yanıtlar yazılı ruh çağırma tahtalarından birini almışsa kurusıkı olsa da olmasa da o av tüfeğini şöminenin üstündeki yerinden alıp münasip bir yerine sokacağım."

* * *

"Tamam, *bu*," dedi Flo elindeki kâğıtları sehpanın üstüne yayarken, "eğlenceli olacak."

"Sihirli Top*, bence şüpheli görünüyor, diyor," diye mırıldandı Nina. Clare ona bir bakış attı ama Flo ya duymamıştı ya da kinayeyi duymazdan gelmeyi seçmişti. Mumları yarısı boşalmış şarap şişelerinin ağızlarına yerleştirerek masayı kurmaya devam etti.

"Çakmağı olan var mı?"

Nina elini kısacık kot eteğinin cebine daldırıp Zippo'sunu çıkardı ve Flo, törensel bir edayla mumları yaktı. Masada teker teker yanan mumlardan her birine karşılık, pencereden yansıyan manzarada minik alevler uyanmaya başladı. Flo dışarıdaki güvenlik ışıklarını kapatınca orman, ayın cılız ışığına rağmen zifiri karanlığa bürünmüştü. Oda o kadar loştu ki ağaçların gölgelerini, solgun karı ve belli belirsiz aydınlanan gökyüzüyle aramızdaki ormanın siluetini görebiliyorduk. Sanki ağaçlarda, camdan iki defa yansıyan ve hayaletimsi yalazları andıran küçük ılgımlar, yani yalnızca gece görülen ve yakamoza benzeyen parıltılar dans ediyor gibiydi.

Pencereye gidip cama hohladım ve karanlığı görmek için ellerimi iki yandan gözlerime siper ederek dışarı baktım. Dışarıda yaprak bile kımıldamıyordu. Fakat yine de ayak izlerini ve kesilen telefon hattını düşünmeden edemedim ve gizlice Fransız tipi çift kanatlı pencerelerin mandalını kontrol ettim. Sıkıca kilitlenmişti.

Ben sehpanın başına dönerken, "Mel bundan nefret ederdi," dedi Clare düşünceli bir tavırla. O sırada Flo son mumu yakıyordu. "Üniversitedeki halinden çok daha koyu bir Hristiyan olduğuna bahse girerim."

---

* *Magic Eight Ball*: Mattel firması tarafından üretilen ve fal bakmada kullanılan bir tür oyuncak. –*çn*

"Hayali bir arkadaşla sohbet etmenin bir grup hayali arkadaşla sohbet etmekten ne farkı var hâlâ anlayabilmiş değilim," dedi Nina dik kafalı bir şekilde.

"Bak, inancı onu ilgilendirir, tamam mı? Saldırgan bir tutum takınmanın hiç anlamı yok."

"Saldırgan falan olduğum yok. Teknik olarak burada bulunmayan birine saldıramam. Çünkü söylediklerimi duyup üstüne alınması gerekir."

"Kimsenin olmadığı bir ormanda devrilen ağaç ses çıkarır mı?" dedi Tom yüzünde kuru bir gülümsemeyle. Kanepede arkasına yaslandı ve şarabından bir yudum aldı. "Vay canına! Bunu yapmayalı yıllar oldu. Halam ruhlarla iletişim kurmaya pek meraklıydı. Okuldan sonra onun evine giderdim, o da geleneksel ruh çağırma tahtasını kullanmama izin verirdi. Hani şu üzerinde harfler olanlardan. Anladınız, değil mi?"

Ne demek istediğini anlamıştım. Onlar filmlerde gördüğüm ruh çağırma tahtalarına benziyordu. Flo'nun bizim için kurmakta olduğu ise biraz daha farklıydı, hatta çarkın üzerine oturtulmuş tükenmez kalemlere benziyordu.

Flo kalemi yerine yerleştirmeye çalışırken, "Böylesi daha kolay," dedi, dili dişlerinin arasından belli belirsiz görünüyordu. "Daha önce de denedim ve ibreli olanlarla ilgili sorun şu; eğer çok hızlı davranmazsan bir sürü harfi kaçırabiliyorsun. Ama bu şekilde elimizde kalıcı bir şeyler oluyor."

"Eline bir şey geçti mi bari?" diye sordu Clare. "Yani daha önce denediğinde?"

Flo tüm ciddiyetiyle başını aşağı yukarı salladı. "Ah, evet. Genellikle bir tür mesaj alırım. Annem öteki dünyayla doğal bir iletişim içinde olduğumu söyler hep."

"Hı-hı," dedi Nina. Suratı ifadesizdi ama alaycı bir yorumda bulunmasının an meselesi olduğunun farkındaydım.

"Ne dedi?" Nina'nın uğraşlarını boşa çıkarmaya çalışarak beceriksizce araya girdim. "Yani son defasında?"

"Büyükbabamla ilgiliydi," dedi Flo. "Büyükanneme mutlu olduğunu ve eğer isterse yeniden evlenebileceğini söylemek istemişti. Neyse, her şey tamam. Hazır mıyız?"

"Olabildiğince hazırım," dedi Clare. Şarabının geri kalanını kafaya dikti ve kadehini bıraktı. "Tamam. Ne yapacağız?"

Flo eliyle hepimize yaklaşmamızı işaret etti.

"Tamam. Parmaklarınızı tahtanın üstüne koyun. Ama nazik olun. Onu yönlendirmeye çalışmayacaksınız. Yalnızca öte dünyadan gelen uyarılar için iletken vazifesi göreceksiniz."

Nina gözlerini devirdi ama parmak uçlarını tahtanın üzerine koydu. Tom ve ben de onu taklit ettik. Clare sonuncuydu.

"Hazır mısınız?" diye sordu Flo.

"Hazırız," dedi Clare.

Flo derin bir nefes aldı ve gözlerini yumdu. Yüzü mum ışığında âdeta içeriden aydınlanıyor gibi parlıyordu. Göremediği şeyleri arayan gözlerinin, gözkapaklarının ardında hızla sağa sola hareket ettiğini görebiliyordum.

"Bizimle konuşmak isteyen bir ruh var mı?" diye sordu ahenkli bir sesle.

Ruh çağırma tahtası kıvrımlar ve spiraller çizerek zorla hareket etse de çizdiği şekillerin hiçbirinin anlamlı olduğu söylenemezdi. Kimsenin tahtayı itmediğinden de adım gibi emindim.

"Bu gece burada bir ruh var mı?" diye tekrar etti Flo ciddi bir tavırla. Nina'nın gülümsemesini zorla bastırdığını gördüm. Tahta bu kez daha kasıtlı bir şekilde hareket etmeye başladı.

E.

"Ah, vay canına!" dedi Flo soluk soluğa. Işıl ışıl yüzünü tavana çevirdi. "Şunu gördünüz mü? Tıpkı bir mıknatıs tarafından çekiliyor gibiydi. Başka hisseden oldu mu?"

Bir şey hissetmiştim. Ama daha ziyade tahta, dairenin içindeki biri tarafından itilmiş gibiydi fakat hiçbir şey söylemedim.

"Ruhun adı nedir?" diye sordu Flo hevesle.

Tahta tekrar hareket etmeye başladı:

te... qui... uzun bir duraksama... *te... qui...*

"'Qui' Fransızcada 'kim' anlamına geliyor," dedi Flo kesik kesik nefeslerinin arasından. "Belki de Fransız bir ruh bize kılavuzluk edecektir?"

... *l*... Tahtanın altından çıkan son harf *a* olunca Tom ve Nina aynı anda kahkahalara boğuldular. Hatta Clare'in dudaklarının arasından bile bir kahkaha yükseliverdi. Tahta kâğıdın kenarına doğru ilerleyip ardından yere düşerken hepimiz kıkırdamaya başladık.

Şakayı anlamayan Flo kaşlarını çatarak bir anlığına kâğıda baktı. Sonra fark etti ve ayağa kalkıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Pekâlâ." Bakışları Clare'den, Tom'a ve sonra da bana yöneldi. Yüzümdeki ifadeye çekidüzen vermeye çalıştım. "Bunu kim yaptı? Bu bir şaka değil! Evet, yani biraz eğlenceli olduğunu kabul ediyorum ama böyle dalga geçmeye devam ederseniz elimize hiçbir şey geçmeyecek! Tom?"

"Ben değildim!" Tom ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. Nina o âna dek gördüğüm en masumane ifadeyi takınmıştı ve içimde bunun onun başının altından çıktığına dair son derece kuvvetli bir his vardı.

"Her neyse, yapan kim olursa olsun," dedi Flo pembeleşmiş yüzüyle. Sinirlendiği ortadaydı. "Hiç etkilenmedim. Ben onca zahmete girdikten sonra aranızdan biri çıkıp..."

"Hey, hey, Flops," Clare elini hafifçe havaya kaldırdı.

"Sakin ol, tamam mı? Sadece şakaydı. Bir daha yapmayacaklar. Öyle değil mi?" Sert bir şekilde teker teker suratlarımıza baktı. Hepimiz en pişman hallerimize bürünmüştük.

"Öyle olsun," dedi Flo asık suratla. "Ama bu son şansınız! Eğer tekrar dalga geçmeye kalkarsanız bunu ortadan kaldırırım ve hepimiz... hepimiz Trivial Pursuit oynarız!"

Tom ciddi bir tavırla, "Ne tehdit ama," dese de dudaklarının kenarının seğirdiğini görebiliyordum. "Kendi adıma bundan sonra melek gibi davranacağıma söz veriyorum. Sakın beni pembe Camembert'le tehdit etme."

"Tamam," dedi Flo. Derin bir nefes aldı ve bizler parmaklarımızı yeniden ruh çağırma tahtasının üstüne yerleştirene dek öylece bekledi. Tahta aniden kıpırdandı. Nina'nın omuzlarının bastırmaya çalıştığı kıkırtılardan ötürü hâlâ sarsıldığını fark ettim ama dudağını ısırdı ve Clare'in dik bakışları altında kendine çekidüzen verdi.

"Grubumuzdan birilerinin *laubaliliğinden* ötürü üzgünüz," dedi Flo manidar bir şekilde. "Acaba burada bizimle konuşmak isteyen bir ruh var mı?"

Ruh çağırma tahtası bu defa yavaşça, sanki kendi arzusuyla süzülürmüşçesine hareketlendi. Ancak açıkça başka bir *E* harfi daha çizerken öylece kalakaldı.

"Buradakilerden birinin arkadaşı mısın?" diye sordu Flo fısıldarcasına.

? dedi ruh çağırma tahtası.

Bu defa kimsenin ittiğini sanmıyordum. Zaten diğerlerinin de benimle hemfikir olduğunu görebiliyordum. Gülmeyi kesmişlerdi. Clare bile biraz olsun gergin görünüyordu.

"Flops, biliyor musun, acaba şey mi yapsak..." dedi.

Tom elini hafifçe Clare'inkinin üstüne koydu. "Sorun yok tatlım. Bunu ruhlar yapmıyor; kelimeleri yazan, grubun bilinçaltı. Bazen sonuçlar epey aydınlatıcı olabiliyor."

"Kimsin?" Flo gözlerini sımsıkı yummuştu. Parmakları

hafifçe tahtanın üstünde duruyordu. Ruh çağırma tahtasını biri kontrol ediyor olsaydı bile bunu yapanın kesinlikle o olmadığından emindim. Tahta tekrar hareketlendi ve kâğıdın üstünde, el yazısını andıran yuvarlak hatlı harfler biçimlenmeye başladı.

"M... A? Yoksa o N miydi?... X... W... E... L... L... Tamam, bu bir kelime. Maxwell. Aranızda Maxwell diye birini tanıyan var mı?"

Hepimiz başlarımızı iki yana salladık.

"Belki küçük çiftlik evinde yaşayanlardan birinin ruhudur," dedi Nina tüm ciddiyetiyle. "Kutsal koyun kemiklerine basıp düşmememiz için bizi uyarmaya gelmiştir."

"Olabilir," dedi Flo. Gözlerini açtı. Karanlıkla iri gözleri yemyeşil görünüyordu. Oldukça solgundu; az önce yüzünün pembeleşmesine neden olan kızgınlığından eser kalmamıştı. Gözlerini tekrar kapatıp saygılı bir ses tonuyla usul usul konuşmaya başladı. "Burada konuşmak istediğin kimse var mı, Maxwell?"

E.

"Aramızdan birine herhangi bir mesajın var mı?"

E.

"Kime?"

F... fl... l...

"Bana mı?" Flo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. O kadar şaşırmıştı ki az kalsın paniğe kapılacaktı. Hatta ruh çağırma fikrinden çoktan pişman olduğu ortadaydı. "*Benim* için bir mesajın mı var?"

E.

Flo yutkundu. Boşta kalan elinin parmakları sehpanın kenarını öyle sıkı kavramıştı ki eklem yerlerinin bembeyaz kesildiğini gördüm.

"Tamam," dedi cesurca. Ama tahta çoktan hareket etmeye başlamıştı.

K... A... Kâğıdın üstünde yavaşça süzülürken beklenmedik bir sıçramayla hız kazandı: *HVE al.*

Bir anlık sessizlik oldu. Sessizliği bozan, Nina'nın kısa ve köpek havlamasını andıran kahkahasıydı.

"Siktir GİT!" diye bağırdı Flo. Hepimiz irkildik ve o anda, Flo'nun küfrettiğine ilk defa şahit olduğumu fark ettim. Bir anda ayağa fırlayınca ruh çağırma tahtası masa boyunca savruldu. Şarap kadehleri ve mumlar yere devrildi; kilimin her yanı sıcak balmumu lekeleriyle benek benek oldu. "Bunu kim yaptı? Bu bir şaka değil çocuklar! Artık *bıktım.* Nina? Tom?"

"Ben değildim!" dedi Nina ama öylesine kahkahalara boğulmuştu ki gözlerinden yaşlar geliyordu. Tom neşesini gizlemeyi daha iyi beceriyordu ama elinin ardına saklanıp kıkırdamayı da ihmal etmiyordu.

"Üzgünüm," dedi çaresizce yüzündeki ifadeye çekidüzen vermeye çalışarak. "Üzgünüm. Bu h-hiç ko-komik..." Ama cümlesini tamamlayamadı.

Flo suçlarcasına bana döndü. Kilime dökülen şarabı siliyordum.

"Çok sessizsin, Lee! Her şey senin başının altından çıktığı halde orada masum masum oturuyorsun!"

"Ne?" Hayret içinde başımı yukarı kaldırdım. "A-anlamadım?"

"Beni duydun! Kötü niyetli minik bir fare gibi orada öylece oturup arkamdan gülmenden bıktım."

"Gülmüyorum," dedim fakat eve vardığımızda Nina'nın kışkırtmaları karşısında kahkahalarımı güçlükle bastırdığımı hatırlayınca kendimi kötü hissettim. "Yani... öyle demek istemedim..."

"Hepiniz kendinizi mükemmel sanıyorsunuz." Flo ağır ağır nefes alıyor, âdeta gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi ara sıra sarsılarak hıçkırıyordu. "Hepiniz diplomaları-

nız, işleriniz ve Londra'daki evlerinizden ötürü kusursuz olduğunuzu düşünüyorsunuz."

"Flo..." dedi Clare. Elini tekrar Flo'nun koluna koydu ama kız omzunu silkerek Clare'in elinden kurtulmayı başardı.

"Hadi ama," dedi Tom onu sakinleştirmek istercesine. "Bak, bunu kimin yaptığını bilmiyorum ama bir daha kimsenin dalga geçmeyeceğine söz veriyorum, tamam mı?" Geri kalanımıza baktı. "Yanılıyor muyum? Söz veriyoruz, değil mi? Bu defa hiç kimse sorun çıkarmayacak."

Yardım etmeye çalışıyordu ama midemin düğümlendiğini hissettim. Flo ilk öfke patlamasını yaşadığında tüm bu ıvır zıvırı ortadan kaldırmalıydık; bu şekilde devam etmek, onun ne kadar öfkeli ve saldırgan olduğu da düşünüldüğünde belaya davetiye çıkarmak demekti.

"B-bence..." dedim gergin gergin.

"B-bence çeneni kapatsan iyi edersin," dedi Flo öfkeden gözü dönmüş halde. Kekelememi tüyler ürpertici bir beceriyle tıpatıp taklit etmişti. Öylesine şoke olmuştum ki karşılık veremedim. Tek yapabildiğim, ağzım bir karış açık vaziyette oturduğum yere çakılıp boş gözlerle ona bakmaktı. Sanki az önce suratıma bir Teletubby tükürmüş gibi hissediyordum.

"Hey, hadi ama," dedi Clare. "Bize bir şans daha ver, tamam mı Flops? Ve bu defa herkesin ciddiye alacağına söz veriyorum. Eğer dalga geçmeye kalkarlarsa hesap verecekleri kişi ben olacağım."

Flo titreyen eliyle şarap kadehini kafasına dikti. Sonra güm diye sehpanın yanına oturdu ve elini ruh çağırma tahtasının üstüne koydu. "Son şansınız," dedi hoyratça.

Herkes başıyla onayladı ve istemeye istemeye de olsa parmaklarımı tahtanın üstüne koymak zorunda kaldım.

"Bu defa ona bir soru soralım," dedi Tom rahatlatıcı bir ses tonuyla. "Dikkat edin, tahta yere düşmesin. Şeye ne dersiniz... Clare ve James'in mutlu ve huzurlu bir geleceği olacak mı?"

"Hayır!" diye bağırdı Clare yüksek sesle. Hepimiz verdiği yanıtın şiddeti karşısında şaşkınlığa uğramış halde ona döndük. "Hayır, bakın, ben sadece... James'i bu işin içine sürüklemek istemiyorum, tamam mı? Kendimi kötü hissettiriyor. Bu çok eğlenceli olabilir ancak aptal bir kalemin çıkıp da otuz yaşında boşanacağımı söylemesini istemiyorum."

"Pekâlâ," dedi Tom tatlılıkla ama onun da şaşırdığını hissedebiliyordum. "O zaman bana ne dersiniz? Bruce ve ben kaçıncı evlilik yıldönümümüzü kutlayacağız?"

Hepimiz parmaklarımızı tahtanın üstüne koyduk; yavaşça hareket etmeye başladığını hissettim.

Bu defa öncekilerden epeyce farklıydı. Az önceki tereddütlü, kesik kesik çizgiler gitmiş; onun yerini, sayfanın etrafında sarmallar çizerek akan uzun, cansız bir el yazısı almıştı.

"*P... a... p... a...*" diye okudu Flo. "Papa mı? Bu da ne demek şimdi? Bu bir evlilik yıldönümü değil ki."

"Belki kâğıt* demek istiyordur?" Tom kaşlarını çatmış kâğıda bakıyordu. "Ama bu hiç mantıklı değil. Kâğıt yıldönümü... ikinci yıla mı ne denk geliyor. Bunu zaten geçen sene kutladık. Belki de opal demek istemiştir. İlk P, aslında O olabilir."

"Belki bize adını söylüyordur," dedi Flo nefesi kesilmiş halde. Az önceki öfkesinden eser kalmamıştı ve heyecanlı görünüyordu; hatta sanki heyecandan aklını kaçıracak gibiydi. Kadehini yeniden doldurdu ve üç pervasız yudumda içkisini bitirdikten sonra sarsak hareketlerle yere

* İngilizcede *paper*, kâğıt anlamına gelmektedir. *–çn*

oturdu. Clare'inkinin tıpatıp aynısı olan gümüş renkli bluzunun kollarından birinin boylu boyunca şarap lekesiyle kaplandığını gördüm. "Bilirsin, her zaman kendilerinden istenilen şekilde davranmazlar. Hadi, ona soralım. Adın nedir ruh?"

Kalem tekrar hareketlendi ve az önceki kargacık burgacık yazının üstünde şekillenmeye başlayıp kâğıdın boş kalmış yerlerini dolduran geniş harfler çizerek sayfanın üzerinde dolanmaya koyuldu.

Pa... kısmını gördüm. Sonra da sayfanın öteki yanındaki *...by* kısmını. O sırada tahta yavaşlayarak durdu ve Flo yazılanları okumak için başını hafifçe yana eğdi.

"Papa Begby. Vay canına. Bu da kim?"

Omuzlarını silkip başlarını iki yana sallayan diğerlerine baktı.

"Nora?" dedi sonra aniden. "Bunun kim olduğunu biliyor musun?"

"Yüce Tanrım, hayır!" dedim refleks olarak. Doğruyu söylemek gerekirse hakikaten korkmuştum. Az önce olanların maskaralıktan ibaret olduğu ortadaydı. Fakat bu kesinlikle tuhaftı. Diğerleri de en az benim kadar korkmuş gibiydi. Clare saçlarının uçlarını çiğniyordu. Nina pek kaygılanmamış gibi görünmeye çalışsa da cebine sokuşturduğu parmaklarının çakmağıyla oynadığını, onu gergin hareketlerle kumaşın altında çevirdiğini görebiliyordum. Tom'un şoka girmek üzere olduğu barizdi; yüzü loş ışıkta hiç olmadığı kadar solgun gözüküyordu. Gerçekten heyecanlanan tek kişi, Flo'nun ta kendisiydi.

"Vay canına," dedi soluk soluğa. "Gerçek bir ruh. Papa Begby. Belki de küçük çiftlik evinin sahibidir? Papa Begby," dedi saygıda kusur etmeden ve yüzünü başımızın üstündeki tavana çevirdi. "Papa Begby, bu gece bizim için bir mesajın var mı?"

Kalem tekrar hareket etmeye başladı ama bu kez daha tereddütlüydü.

K... diye okudum. Bir anlığına kalbim ağzıma geldi. Kahve hakkında daha fazla şaka kaldırabilecek durumda değildim.

K... k... k...

El yazısı gitgide hızlandı ama sonra beklenmedik bir çatırtı sesi duyuldu ve ruh çağırma tahtası gıcırtılar eşliğinde yavaşlayıp sarsılarak durdu. Clare tahtayı havaya kaldırdı ve elini ağzına götürdü.

"Ah, Flops, çok üzgünüm."

Sehpaya baktım. Tükenmez kalem sayfayı delip geçmiş ve altındaki cilalı ahşabın yüzeyini kazımıştı.

"Halan..."

"Ah, kafanıza takmayın," dedi Flo sabırsızca. Ruh çağırma tahtasını kenara itti ve kâğıdı havaya kaldırdı. "Ne diyor?"

Hepimiz omzunun üstünden kâğıda baktık ve Flo kâğıdı yavaşça çevirirken sarmallar çizen yazıyı onunla birlikte okumaya koyulduk.

K k kkkkaatiiiiiiiiiiiiiiiiiiiia

"Aman Tanrım." Tom eliyle ağzını kapattı.

"Bu hiç komik değil," dedi Nina. Suratı bembeyaz olmuştu; teker teker hepimizin yüzlerine bakarak geriye doğru bir adım attı. "Bunu kim yazdı?"

"Bak," dedi Tom, "pes ediyorum, kahveli olanı ben yaptım. Ama bunu ben yazmadım. Hayatta böyle bir şey yapmam!"

Hepimiz birbirimize baktık; herkes bir diğerinin gözünde suçluluk kırıntısı arıyor gibiydi.

"Belki yanılıyorsundur," dedi Flo. Yüzü tekrar kıpkırmızı kesilmişti ancak bu defa, suratındaki kızarıklığın öfkeden değil de kazandığı zaferden kaynaklandığını dü-

şündüm. "Belki de bu gerçek bir mesajdır. Ne de olsa hepiniz, hem de her biriniz hakkında bildiğim bazı şeyler var."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Tom. Sesi temkinliydi. "Clare, o neden bahsediyor?"

Clare hiçbir şey demeyip sadece başını iki yana sallamakla yetindi. Yüzü bembeyazdı, sürdüğü parlatıcıyla rağmen dudaklarındaki tüm kan çekilmiş gibiydi. Kesik kesik soluk aldığımı fark ettim, neredeyse soluksuz kalacaktım.

"Hey," dedi Nina ansızın. Sesinde tuhaf, derin bir tını vardı. "Hey, Nora, sen iyi misin?"

"İyiyim," dedim ya da demeye çalıştım. Sözcüklerin dudaklarımdan dökülüp dökülmediğinden emin değildim. Hepimizi yutmayı bekleyen sivri dişlerle dolu koca bir ağız misali dışarı açılan devasa cam cepheye rağmen oda üstüme geliyor gibiydi. Ellerin beni kollarımdan yakalayıp kanepeye oturttuğunu hissettim; başım dizlerimin arasmdaydı.

Nina'nın kendinden emin bir şekilde, "Bir şeyin yok," dediğini duydum ve o anda onun yalnızca birkaç ayda bir dışarı çıkıp bir şeyler içtiğim bir arkadaş değil, aynı zamanda işinde uzman bir doktor olduğunu anımsadım. "Bir şeyin yok. Biri torba getirsin. Kesekâğıdı daha iyi olur."

"Yine ilgi çekmeye çalışıyor işte," dedi Flo öfkeyle dişlerinin arasından ve çabuk adımlarla odadan çıkıp gitti.

"İyiyim," dedim. Nina'nın ellerini iterek oturmayı denedim. "Kesekâğıdına falan ihtiyacım yok. Ben iyiyim."

"Emin misin?" diye sordu Nina boş gözlerle yüzüme bakarken. İkna edici görünmeye çalışarak başımla onayladım.

"Kesinlikle iyiyim. Üzgünüm, neden böyle olduğunu bilmiyorum. Şarabı fazla kaçırmış olabilirim. Ama şimdi kendimi iyi hissediyorum."

"Fazla abartılı," dedi Tom fısıldarcasına ama aklı başındaydı ve beni kastetmediğini biliyordum.

"Ben sadece... sanırım dışarı çıkıp biraz temiz hava alsam iyi olacak. Burası çok sıcak."

Hakikaten *sıcaktı*. Soba resmen fırın gibi ısıtıyordu. Nina başıyla onayladı.

"Seninle geleceğim."

"*Hayır!*" dedim ama sesim istediğimden daha haşin çıkmıştı. Sonra biraz daha usulca konuşmaya devam ettim. "Gerçekten, yalnız olmayı tercih ederim. Sadece biraz soluklanmak istiyorum. Tamam mı?"

* * *

Dışarı çıktığımda sırtımı mutfağın cam kapılarına dönüp öylece dikildim. Tepemdeki gökyüzü lacivert kadife gibiydi ve kırağıdan oluşan solgun bir halenin içindeki ay da dudak uçuklatacak kadar beyazdı. Soğuk gece havasının beni sarıp sarmaladığını, ateş basmış yüzümü ve ter içindeki ellerimi serinlettiğini hissettim. Kendi kalp atışlarımı dinleyip sakinleşmeye ve nabzımı yavaşlatmaya çabalayarak orada öylece dikildim.

Böylesine paniğe kapılmış olmam çok tuhaftı. Mesajın benimle ilgili olduğunu söyleyen hiçbir şey yoktu. Ama Flo en son ne demişti?

Her biriniz hakkında bildiğim bazı şeyler var...

Ne demek istemişti? Hangimizden bahsediyordu?

Eğer benden bahsediyor olsaydı ima ettiği tek bir şey olabilirdi. Ve olan biteni bilebilecek tek kişi de Clare'di. Flo'ya anlatmış olabilir miydi?

Emin değildim. Öyle olmadığını düşünmek istiyordum. Yıllar içinde Clare'e anlattığım ve onun da içtenlikle sakladığı sırlarımı anımsamaya çalıştım.

Ama Fransızca sınavına girmek için okula gittiğimde sıradaki diğer kızlardan birinin elini koluma koyduğunu hatırladım. *Üzgünüm*, demişti, *sen çok cesursun*. Fakat yüzünde sanki halime acıyormuş gibi bir ifade vardı. Biraz da arkadaşlarının trajik ölümünün ardından sorgulanan ergenlerin yüzünde gördüğünüz o tuhaf sevinçten. Onlar da üzülürler, üzüntüleri samimidir ama tüm o duyguların altında, olayın *gerçekliği* ve dramatikliği yüzünden duydukları heyecan vardır.

Ne demek istediğinden emin değildim. James'le ayrılmış olmamızdan bahsediyor olabilirdi. Ama verdiği tepki bunun için bile abartılıydı. Ben de Clare'in olan bitenden bahsedip bahsetmediğini merak etmeye başladım. Sınav boyunca o soruyu düşünerek endişelendim, kaygılandım. İki saat dolduğunda ne yapmam gerektiğini biliyordum. Çünkü şüphenin aklımı kaçırmama yol açacağından adım gibi emindim.

Bir daha asla geri dönmedim.

Şimdiyse gözlerimi yummuş soğuğu yüzümde hissediyordum; kar çoraplarımın içine nüfuz ederken gecenin yumuşak seslerini dinliyordum: ağırlığı altında kırılan karla yüklü dallardan gelen çatırtılar, hışırtılar, baykuş sesleri, tilkilerin insanın aklına musallat olan o tuhaf çığlıkları.

Hiç kırsal kesimde yaşamamıştım. Reading'in banliyölerinde büyümüş ve on sekiz yaşıma basar basmaz da Londra'ya taşınmıştım. O günden beri de orada yaşıyordum.

Ama burada, yalnızca görmeyi istediğim insanlarla görüşerek sessizliğin ve yalnızlığın tam ortasında yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyordum. Fakat koca, şişman bir kavanozun içinde yaşamazdım. Bitki örtüsünün içine gömülmüş küçük, şüphe çekmeyecek bir yerde yaşamayı tercih ederdim.

Yanıp kül olmadan önce, eskiden burada bulunan küçük çiftlik evini düşündüm. Yüzükoyun çimlerin arasına uzanıp araziye uyum sağlamaya çalışarak gizlenen yaban tavşanlarının siluetini andıran uzun ve alçak bir bina hayal ettim. *İşte orada yaşayabilirdim,* diye düşündüm.

Gözlerimi tekrar açtığımda evden yayılıp kardan yansıyan ışıklar gözlerimi kamaştırdı. O kadar saldırgan, o denli savurgandı ki karanlığın içindeki varlığını altından yapılmış bir deniz feneri misali ilan ediyordu. Tek farkı... deniz fenerlerinin, gemileri oradan uzak durmaları için uyarıyor olmasıydı. Burasıysa güve kelebeklerini kendine çeken fenerler gibi ışıl ışıl parlayan bir işaret fişeğiydi.

Ürperdim. Bu kadar batıl olmaktan vazgeçmeliydim. Burası güzel bir evdi. Birkaç günlüğüne bile olsa burada kalabildiğimiz için şanslı sayılırdık. Ama burayı sevmiyordum, Flo'ya güvenmiyordum ve yarın sabah buradan ayrılacak olmayı iple çekiyordum. Kimseyi kızdırmadan en erken saat kaçta yola çıkabileceğimi merak ettim. Nina'yla akşam beş trenine bilet almıştık fakat biletimin saatini istediğim gibi değiştirebilirdim.

"İyi misin?" Arkamdan gelen sesi havaya yayılan uzun bir sigara dumanı takip etti. Arkamı döndüğümde Nina'nın elinde sigarasıyla yanı başımda dikildiğini gördüm. Soğuk yüzünden diğer kolunu kendine dolamıştı. "Üzgünüm. Yalnız kalmak istediğini söylediğini biliyordum. Ben sadece... Sigara içmeye ihtiyacım vardı. Oradan çıkmam gerekiyordu. Ah, şu Flo! Ödümü patlatıyor. Bizim hakkımızda bildiği sırlarla ilgili söylediği o tuhaf şeyler de neydi öyle?"

"Bilmiyorum," dedim sıkıntı içinde.

"Büyük olasılıkla yalnızca zırvalıyordu." Nina sigarasından derin bir nefes aldı. "Ama itiraf etmeliyim ki yıllardır Clare'e anlattığım her şeyi tek tek aklımdan geçirme-

den edemedim ve bu da hiç hoşuma gitmedi. Düşünsene! Flo'ya bizim hakkımızda neler anlatmış olabilir! Ayrıca Tom da epeyce sarsılmış gibi görünüyordu, sence de öyle değil mi? Onun dolabında sakladığı iskeletin, kimseye anlatmadığı sırrının ne olduğunu sen de merak etmiyor musun?"

"Bilmiyorum," diye tekrarladım. Soğuk kemiklerime işlemeye başlamıştı; ürperdim.

"Melanie'nin haklı olduğunu düşünüyorum," dedi Nina sonunda. "Flo normal değil. Ve Clare hakkında sergilediği tuhaflık için... 'sağlıksız' demek bile yetersiz kalıyor. Clare'in kıyafetlerini taklit ediyor olması sana da *Single White Female'i* hatırlatmıyor mu? Eğer bana sorarsan *Psyco*'daki duş sahnesini canlandırmaktan yalnızca birkaç Xanax uzaklıkta."

"Ah, Tanrı aşkına," diye çıkıştım. Flo tuhaftı ama bu gerçekten adil değildi. "O psikopatın teki değil, sadece kendine pek güvenmiyor. Bunun neye benzediğini, daima ikinci planda olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Clare arkadaşlık kurmak açısından pek kolay bir insan değildir."

"Hayır. Hayır, onun için bahaneler üretmeyi kes Nora. Kıyafetler ve tüm diğer şeyler... sen ne dersen de son derece acayip ama eğer Clare ona katlanmak istiyorsa bu onun tercihi. Bu geceki küçük gösteri doğrudan bize yöneltilmişti ve yalanlarına kanacak değilim. Bak, düşünüyordum da yarın... akşam beşteki trene bilet aldığımızı biliyorum ama..."

"Daha erken yola çıkabilir miyiz? Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Doğruyu söylemem gerekirse artık canıma tak etti. Eğer ayık olsaydım yola bu gece çıkmayı tercih ederdim ama araba kullanabilecek durumda değilim. Ne dersin? Kahvaltıdan hemen sonra yola çıkabilir miyiz?"

"Flo'nun tepesi atacaktır," dedim doğru dürüst düşünmeye çalışarak. Yarın için planladığı birkaç şey daha vardı; ne olduğundan pek emin değildim ama talimat açık ve netti: *öğlen ikide yola çıkabilirsiniz, kesinlikle daha erken değil.*

"Biliyorum. Aslında aklımdaki..." Nina sigarasından uzun bir nefes çekti. "Aslında aklımdaki kimsenin ruhu duymadan buradan sıvışmaktı. Bu çok mu korkakça olur?"

"Evet," dedim kararlılıkla. "Hem de çok."

"Ah, pekâlâ." İç geçirdi ve sigarasının dumanını üfledi; duman ay ışığında bembeyaz görünüyordu. "Belki hastanede acil durum çıktığına dair bir şeyler uydurabilirim. Bu gece bir bahane bulmaya çalışacağım."

"Ama öyle bir durum olduğunu nasıl öğreneceksin ki?" dedim. "Cep telefonlarının da ev telefonunun da çalışmadığı düşünüldüğünde?"

"Evet, başımızdaki kahrolası sorunlardan biri de o, değil mi? Aklını kaçırmış yöre halkı ellerinde meşalelerle banjo çalarak tepeyi tırmanmaya başlarlarsa ne halt edeceğiz? Onlara kartopu mu atacağız?"

"O kadar melodramatik olma. Yöre halkının aklını kaçırdığı falan yok. Büyük olasılıkla Flo'nun halası sigorta işini halletmek için çiftlik evini kendisi ateşe verip suçu çiftçilerin üstüne atmıştır."

"Umarım haklısındır. *Deliverance*'ı izlemiştim."

"Senin için memnun oldum ama önümüzdeki soruna dönecek olursak..."

"Ah, gece hastaneden bir mesaj almış numarası yapacağım. Hem Flo bana inanmasa bile ne diyebilir ki?"

Pek çok şey, diye düşündüm ama kapının önüne barikat kurmadığı sürece hiçbir şeyin Nina'yı püskürtmeye yetmeyeceğinden emindim.

Durgun gece havasında Nina'nın sigarasıyla dumandan halkalar yaparak, benimse bembeyaz kesilen soluklarımı izleyerek geçirdiğimiz uzun bir sessizlik oldu.

"Orada ne oldu?" diye sordu Nina nihayet. "O küçük panik atağından bahsediyorum. Mesaj yüzünden miydi?"

"Öyle sayılır."

"Ama seninle ilgili olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Meraklı bir şekilde göz ucuyla bana bakıp dumandan bir halka daha yaptı. "Yani birini öldürmek için ne yapmış olabilirsin ki?"

Omuzlarımı silktim. "Hayır, pek sayılmaz. Neyse, *katil* değil de *katliam* demek istemiş bile olabilir. Harfler öylesine birbirine girmişti ki kelimenin aslının ne olduğundan pek emin değilim."

"Ne? Yani bir uyarı gibi mi demek istiyorsun?" diye sordu Nina. "Yani kaçık yöre halkı mevzusuna geri mi döndük?"

Tekrar omuzlarımı silktim.

"Yalan söyleyecek değilim," dedi dumandan bir halka daha yaparken. "Beni kastetmiş olabileceğini düşündüm. Demek istiyorum ki... daha önce kimseyi kasten öldürdüğüm olmadı ama muhakkak yaptığım hatalardan ötürü ölen insanlar vardır."

"Ne? Bunun gerçekten de bir mesaj olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır." Sigarasından bir nefes daha çekti. "O tür şeylerin hiçbirine inanmam. Yalnızca birinin rasgele tahminde bulunarak beni öfkelendirmek istediğini düşündüm. Şüphesiz bunu yapan Flo'ydu. Sanırım en başta onunla dalga geçtiğimiz için öfkelendi ve bizi cezalandırmaya karar verdi. Tekilayla ilgili mesajı yapan bendim. Bunun farkına varmış olmalı."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Berrak gökyüzüne baktım. Siyah değildi; daha ziyade gözlerimin kamaşmasına neden olacak kadar katıksız, derin bir laciverti. Çok, çok uzaklarda bir uydu aya doğru seyahat ediyordu. Kısa süre önce

olanları, kelimeyi okuduğunda Flo'nun yüzünde beliren ifadeyi, yumduğu gözlerini ve coşkulu halini anımsamaya çalıştım. "Bilmiyorum. Orada durmuş, mantıklı bir şekilde düşünmeye uğraşıyordum ama o olmadığından eminim. Gerçekten şoke olmuş gibiydi. Ve tüm o zırvalığa kalpten inanan tek kişi de oydu. Tahtayı iterek ruhlarla dalga geçeceğini hiç sanmıyorum."

"Şimdi de gerçek olduğuna mı *hükmediyorsun*?" Nina'nın sesinden şüphecilik damlıyordu. Başımı iki yana salladım.

"Hayır, öyle demek istemedim. Kesinlikle tahtayı birinin ittiğini düşünüyorum. Yalnızca o olduğundan emin değilim."

"O zaman geriye yalnızca Tom ve Clare kalıyor?" Nina'nın yere attığı sigarası kara temas ettiği anda tıslayarak söndü. "Ciddi misin?"

"Farkındayım. Benim sinirlerimi bozan da kısmen buydu. Bence..." Söylemek üzere olduğum şey hakkında duyduğum rahatsızlıktan kurtulmaya çalışarak durdum. "Sorun mesajın kendisi değildi, taşıdığı garezdi. Ne düşünürsen düşün, kimin başının altından çıkmış olursa olsun, hatta insan olsa da olmasa da söylediği korkunç bir şeydi. O odadaki biri zihnimizi bulandırmak istedi."

"Ve bulandırdı da."

İkimiz de eve bakmak için arkamızı döndük. Pencerenin öte yanında, Clare'in kilime saçılmış çerezleri ve bardakları toplayarak oturma odasında koşuşturduğunu görebiliyordum. Tom ortalıkta görünmüyordu; muhtemelen yukarı çıkmıştı. Flo ise mutfakta bulaşık makinesini dolduruyordu; bardakları öylesine gergin ve hoyratça bir enerjiyle yerlerine çarpıyordu ki kırılmadıklarına şaşırmadan edemedim.

Tekrar içeri girmek istemiyordum. Kara ve halihazırda zangır zangır titrememe neden olan sıfırın altındaki soğuğa rağmen bir ara ciddi ciddi Nina'dan anahtarları ödünç alıp arabada uyumayı düşündüm.

"Hadi," dedi Nina sonunda. "Bütün gece burada kalamayız. Şimdi içeri girip herkese iyi geceler dileyelim ve doğrudan üst kata çıkalım. Sonra sabah ilk iş buradan ayrılırız. Olur mu?"

"Olur."

Mutfak kapısından geçerken onu takip ettim ve kapıyı arkamızdan kapattım.

"Lütfen kapıyı kilitle," dedi Flo kısaca. Yalnızca başını bulaşık makinesinden kaldırmakla yetinmişti. Yüzü uykuluydu, rimeli yanaklarına dek akmıştı, saçı başı dağılmıştı.

"Flo, bırak şunu," dedi Nina. "Lütfen. Sabah sana yardım edeceğime söz veriyorum."

"Sorun değil," dedi Flo gergince. "Yardıma ihtiyacım yok."

"Pekâlâ!" Nina ellerini havaya kaldırdı. "Nasıl istersen. Kahvaltıda görüşürüz." Arkasını döndü ve odadan çıkarken, "Siktiğimin mağduru," diye mırıldandı.

Nina neredeyse başını yastığa koyar koymaz uykuya daldı. Upuzun bronz bacaklarını sere serpe uzatmış, sadece birkaç saniye içinde horlamaya başlamıştı.

Uyumaya çalışarak öylece yattım ama uykuya dalmak yerine tek düşünebildiğim, geçirdiğimiz akşam ve Clare'in bekârlığa veda partisi için topladığı bu tuhaf ve küçük gruptu. Buradan ayrılmayı, evime dönmeyi, kendi yatağımda yatmayı, kendi eşyalarıma dokunmayı, o keyifli huzuru ve sessizliği o kadar çok özlüyordum ki âdeta canım yanıyordu. O yüzden, Nina'nın yumuşak horultularına eşlik eden evin ve ormanın sessizliğini dinleyerek saatleri saymaya başladım.

Ama sessizliğin pek derin olduğu söylenemezdi. Uykuya dalmak üzere olduğum anda belli belirsiz bir gıcırtı duydum. Onu, pek gürültü çıkarmayan bir çarpma sesi izledi. Sanki kapılardan biri açık kalmış, rüzgârda çarpıyor gibiydi.

O sesi tekrar duyduğumda sızmak üzereydim. Uzun, yavaş bir *iiiiiiiiyyyyyykk* ve kısa ama kuvvetli bir *klak*.

Asıl tuhaf olan, sesin evin içinden geliyor gibi olmasıydı.

Nefesimi tutarak doğruldum ve Nina'nın horultularına rağmen gürültüyü duymaya çalıştım.

İiiiiiiiyyyyyykk... klak!

Bu defa emindim. Ses kesinlikle camın öte yanından gelmiyor, merdiven boşluğundan yukarı süzülüyordu. Ayağa kalktım, sabahlığımı aldım ve parmak uçlarımda kapıya doğru ilerledim.

Kapıyı açtığımda az kalsın çığlığı basacaktım: Sahanlıkta, tırabzanların üstünden aşağı eğilmiş, hayalete benzer bir siluet duruyordu.

Bağırmadım. Ama nefes almaya çalışırken boğulurcasına sesler çıkarmış olmalıyım ki siluet bana doğru döndü ve işaretparmağını dudaklarının üstüne koydu. Bu Flo'ydu; pembe çiçeklerle bezenmiş sabahlığına rağmen ay ışığında bembeyaz görünüyordu.

"Sen de mi duydun?" diye fısıldadım.

Başıyla onayladı. "Evet, bahçe kapısı olabileceğini düşündüm ama değil. Evin *içinden* geliyor."

Arkamızda bir gıcırtı oldu ve ikimiz de irkilerek arkamıza baktık. Clare gözlerini ovuşturarak yatak odasından çıkmış bize doğru geliyordu.

"Ne oldu?"

"Şşşt," diye fısıldadı Flo. "Alt katta bir şey var. Dinle."

Hepimiz duraksadık.

İiiiiiiyyyyyykk... klak!

"Yalnızca rüzgâr yüzünden çarpan bir kapı," dedi Clare esneyerek. Flo hararetli bir şekilde başını iki yana salladı.

"Evin içinden geliyor. Evin içine ne tür bir rüzgâr girebilir ki? Biri kapılardan birini açık bırakmış olmalı."

"İmkânsız," dedi Clare. "Hepsini kontrol ettim."

Flo ansızın korkuya kapılmış bir halde ellerini boğazına koydu. "Aşağı inmemiz gerekiyor, öyle değil mi?"

"Tom'u uyandıralım," dedi Clare. "En azından o uzun boylu ve tehditkâr görünüyor."

Parmak uçlarına basarak adamın odasına gitti. "Tom! Tom! Evin içinden bir gürültü geliyor," diye fısıldadığını duydum.

Tom uykulu gözlerle odasından çıktı; onun da beti benzi atmıştı. Nihayet hep birlikte basamaklardan yavaşça inmeye koyulduk.

Alt kata ayak bastığımız anda kapılardan birinin açık olduğunu anladık. Hava buz gibiydi ve mutfaktan geldiğini düşündüğümüz esinti antreyi uçuruyordu. Bu defa suratı bembeyaz kesilen Flo'ydu.

"Tüfeği alıyorum," diye fısıldadı. Sesi o kadar alçaktı ki güçlükle duyabiliyorduk.

"Tüfeğin," dedi Clare sadece dudaklarını oynatarak, "kurusıkı olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Öyle," diye fısıldadı Flo, "ama *o* bunu bilmiyor, öyle değil mi?" Başıyla oturma odasının kapısına işaret etti. "Sen önden Tom."

"Ben mi?" dedi Tom korku dolu bir fısıltıyla ama gözlerini devirdi ve çıt çıkarmadan başını kapıdan uzattı. Az sonra sessizce işaret ettiğini görünce hepimiz derin bir oh çekerek onu takip ettik. Ay ışığının, rengi solmuş kilimin üzerine düştüğü oda bomboştu. Flo şöminenin üzerindeki rafa uzandı ve av tüfeğini indirdi. Solgun yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"Kurusıkı konusunda *emin misin*?" diye sordu Clare tekrar.

"Kesinlikle eminim. Ama eve biri girdiyse tüfeğin onun ödünü kopartacağı kesin."

"Eğer tüfeği sen tutacaksan önünden yürümüyorum," diye tısladı Tom dişlerinin arasından, "Kurusıkı olması ya da olmaması umurumda değil."

"Tamam."

Flo hakkındaki düşüncelerim ne olursa olsun cesaretini inkâr edemezdim. Bir anlığına koridorda dikildi. Ellerinin titrediğini görebiliyordum. Sonra derin ama titrek bir nefes aldı ve mutfağın kapısını öylesine büyük bir kuvvetle savururcasına açtı ki kapı fayans kaplı duvara çarpıp sekti.

Orada kimse yoktu. Ama mutfağın dışarı açılan cam kapısı ay ışığında açık duruyordu ve fayans kaplı zemine dışarıdan usul usul kar zerrecikleri savruluyordu.

Clare soğuk fayansları döven çıplak ayaklarıyla göz açıp kapaymcaya dek mutfağı arşınladı. "Burada ayak izleri var, bakın." Açıklığa işaret etti. Çizme ya da kar botları tarafından bırakılmışa benzeyen büyük, şekilsiz ayak izleri fark edilmeyecek gibi değildi.

"Siktir." Tom'un yüzündeki tüm kan çekilmiş gibiydi. "Ne olmuş olabilir ki?" Bana döndü. "Bu kapıdan en son sen girmiştin. Yoksa kilitlemedin mi?"

"Ben... kilitlediğime eminim." Anımsamaya çalıştım. Nina'nın yardım teklifi, Flo'nun öfkeyle bulaşık makinesini dolduruşu. Elimi kilide götürdüğümü net bir şekilde hatırlıyordum. "Kilitledim. Kilitlediğimden adım gibi eminim."

"Zaten bir şeyi doğru yapsan şaşardım!" Flo etrafımdan dolandı. Yalnızca ay ışığıyla kırılan karanlıkta tıpkı bir heykel gibi görünüyordu; yüzü mermer misali sert ve amansızdı.

"*Kilitledim.*" Sinirlenmeye başlıyordum. "Ayrıca Clare'in bütün kapıları kontrol ettiğini söylediğini sanıyordum?"

"Sadece kapıların kollarını şöyle bir çekiştirdim," dedi Clare. Göz yuvalarının içinde düşen morluğa benzer gölgeler nedeniyle gözleri kocaman görünüyordu. "Bütün kilitleri kontrol etmedim. Kurcaladığım kapı açılmadıysa kilitli olduğunu varsaydım."

"Kapıyı kilitledim," dedim inatçı bir tavırla. Flo âdeta hırlamayı andıran öfke dolu bir ses çıkardı. Sonra av tüfeğini kolunun altına sıkıştırıp sinsice merdivenlere baktı.

"Kilitledim," diye tekrarladım bakışlarımı Clare ile Tom'un üzerinde gezdirerek. "Bana inanmıyor musunuz?"

"Bakın," dedi Clare. "Bu kimsenin suçu değil." Kapıyı sertçe çekerek kapattı ve aynı anda anahtarı çevirdi. "Neyse, şimdi bir güzel kilitlendi. Haydi, hepimiz yataklarımıza dönelim."

Damarlarımıza yayılan adrenalin tükenip yerini nahoş titremelere bırakırken hep birlikte merdivenleri tırmandık. Ben sahanlığı dönerken Nina merdivenlerin tepesinde dikilmiş, şaşkın şaşkın gözlerini ovuşturuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu onun yanına vardığım sırada. "Neden Flo elinde o lanet olası av tüfeğiyle bir hışımla yanımdan geçip gitti?"

Arkamdan gelen Tom, "Biraz korktuk," dedi kısaca. "Birileri," derken bana baktı, "mutfak kapısını kilitlemeden öylece bırakmış."

"Ben *değildim*," dedim inatla.

"Her neyse. Açıktı işte. Kapının çarptığını duyduk. Dışarıda da ayak izleri vardı."

"Lanet olsun." Nina artık geri kalanımız gibi tamamen uyanıktı. Tekrar eliyle yüzünü ovuşturup gözlerindeki uykulu ifadeden kurtuldu. "Gittiler mi? Eksik bir şey var mıydı?"

"Ben fark etmedim." Tom bana ve Clare'e baktı. "Aklınıza gelen bir şey var mı? Televizyon yerindeydi. Onun gibi eksikliği hissedilecek diğer şeyler de öyle. Aranızda cüzdanını ortalıkta bırakan var mı? Benimki odamda."

"Benimki de," dedi Clare. Döndü ve garaj yoluna baktı. "Ve arabaların hepsi de bıraktığımız yerde."

"Sanırım çantam odamda," dedim." Bakmak için kafamı kapıdan içeri uzattım. "Evet. Burada."

"O zaman... amaçları soygunmuş gibi görünmüyor," dedi Tom sıkıntılı bir şekilde. "Eğer ayak izleri olmasaydı kapının kilidinin bozulduğunu düşünmemiz işten bile değildi."

Ama ayak izlerini *görmüştük*. Orada olduklarını inkâr etmek mümkün değildi.

"Sizce polisi aramamız gerekir mi?" diye sordu Tom.

"Ama arayamayız, değil mi?" dedi Nina buz gibi keskin bir ses tonuyla. "Ne ev telefonu çalışıyor ne de lanet olası cep telefonları."

"Dün telefonun birkaç çubuk çekmişti," diye anımsattım ona ama başını iki yana salladı.

"Anlık bir sinyal olmalı. O zamandan beri hiçbir hareket yok. Neyse, iyi tarafından bakmaya çalışalım. Şansımıza burnuma benzin kokusu gelmiyor; demek ki aklını kaçırmış yöre halkının bir kez daha şenlik ateşi yakmak için ellerinde benzin bidonlarıyla kapımızın önünde belirmesinden korkmamıza gerek yok."

Sessizlik oldu. Kimse gülmemişti.

"Yataklarımıza geri dönüp biraz uyumaya çalışmalıyız," dedi Clare nihayet. Hepimiz başımızı aşağı yukarı sallayarak onayladık.

Nina ansızın, "Yatağını bizim odaya taşımak ister misin?" diye sordu Tom'a. "Yerinde olsam yalnız kalmak istemezdim."

"Teşekkürler," dedi Tom. "Bu... bu çok nazik bir hareketti. Ama sorun çıkmayacaktır. Birilerinin bekâretime göz dikmesi ihtimaline karşı kapımı kilitleyeceğim. Her ne kadar bekâretimden eser kalmamış olsa da."

* * *

Tom'a ve Clare'e iyi geceler dileyip yataklarımıza kıvrıldıktan sonra, "Bu çok hoş bir davranıştı," dedim Nina'ya. "Tom'a söylediğin şeyi kastediyorum."

"Hoş ya da değil. Zavallı adam için üzüldüm. Ayrıca eğer birileri eve girecek olursa sağ kroşesini konuşturabilir,

diye düşündüm." İç geçirdi ve yatağında döndü. "Işığı açık bırakmamı ister misin?"

"Hayır, benim için sorun olmaz. Kapı artık kilitli. Asıl önemli olan o."

"Pekâlâ." Işığı kapattığı anda telefonunun saçtığı parlaklığı gördüm. "Bunun da işi bitmiş. Lanet olsun. Tek çubuk bile çekmiyor. Seninki ne durumda? Hiç hareket var mı?"

Telefonuma uzandım.

Ama orada değildi.

"Bir dakika, ışığı açmam gerek. Telefonumu bulamıyorum."

Düğmeye bastım ve etrafıma, yatağın altına, komodinin altına, son olarak da çantamın içine baktım. Telefonum ortalıkta görünmüyordu. Hatta yerde öylece yatan, yerinden çıkarılmış şarj kablosu dışında telefonumdan hiçbir iz yoktu. Onu en son elime aldığım ânı hatırlamaya çalıştım. Arabada mıydı? Öğle yemeği sırasında ona baktığımı anımsadım. Fakat sonrasından emin olamıyordum. Buradayken tek bir çubuk bile çekmediğinden telefonumu arada sırada da olsa kontrol etme alışkanlığımdan vazgeçmiştim. Akşam yemeğinden önce şarja takmak için buraya getirdiğimi sanıyordum ama bu belki de cuma günüydü. Büyük olasılıkla arabada cebimden kayıp düşmüştü.

"Burada değil," dedim. "Arabada bırakmış olmalıyım."

"Boş ver," dedi Nina. Esnedi. "Sadece yarın yola çıkmadan önce almayı unutma, tamam mı?"

"Tamam. İyi geceler."

"İyi geceler."

Hışırdayan örtüler eşliğinde yatağına yerleşti. Bense gözlerimi yumdum ve uyumayı denedim.

* * *

Sonra ne oldu...?

Ah Tanrım. Sonra olanlar. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum...

* * *

Hemşire kapıyı savururcasına açıp el arabasını iterek içeri girerken hâlâ orada öylece yatıp birbirine girmiş düşüncelerimi hale yola koymaya çalışıyorum.

"Doktor tetkiklerine şöyle bir göz atmak istiyor. Sonrasında duş alabileceğini düşündüğünü söyledi. Ben de kahvaltı için sana bir şeyler getirdim."

"Beni dinle." Kayıp duran yastıklara rağmen oturmayı deniyorum. "Beni dinle. Kapının dışındaki polisler... burada olmalarının nedeni ben miyim?"

Sıkıntılı görünüyor ve benim için getirdiği küçük bir karton kutu dolusu mısır gevreğini, süt şişesini ve mandalinayı hazırlarken bakışları kare şeklindeki küçük cama kayıyor. "Kazayı soruşturuyorlar," diyor sonunda. "Seninle konuşmak isteyeceklerinden eminim ama önce doktor buna izin vermeli. Onlara, bu saatte ellerini kollarını sallayarak bir hastane odasına giremeyeceklerini söyledim. Beklemek zorundalar."

"Şey..." Sertçe yutkunuyorum. Boğazım sanki içimden her an bir şey kopup gidecekmiş gibi acıyor: bir hıçkırık ya da çığlık... "Ö-ölümle ilgili bir şeyler konuştuklarını duydum..."

"Ah!" Gereksiz bir güçle dolabın çekmesini çarparken sinirlenmiş görünüyor. "Zavallı kafanı bunlarla meşgul etmemelisin."

"Ama doğru mu? Gerçekten biri öldü mü?"

"Bu konuda hiçbir şey söyleyemem. Diğer hastaların durumları hakkında konuşmamız yasak."

"Doğru mu?"

"Senden sakinleşmeni istemek zorundayım," diyor ve çığlık atmayı istememe neden olan, son derece profesyonel ve rahatlatıcı bir el hareketiyle kollarını iki yana açıyor. "Böyle üzülmen o zavallı kafan için hiç iyi değil."

"Üzülmek mi? Arkadaşlarımdan biri ölmüş olabilir ve sen karşıma geçmiş, üzülmemem gerektiğini mi söylüyorsun? Kim öldü? Tanrı aşkına, kim? Ve neden anımsayamıyorum? Neden kazadan önce neler olduğunu hatırlayamıyorum?"

"Bu sıkça görülür," diyor sanki çocuğun tekiyle ya da anlama güçlüğü yaşayan biriyle konuşuyormuşçasına takındığı sakinleştirici sesiyle. "Özellikle de kafa yaralanmalarının ardından. Beynin kısa süreli belleği uzun süreli belleğe aktarma şekliyle ilgili bir durumdur. Eğer o süreç herhangi bir nedenden ötürü kesintiye uğrarsa anılarının bir kısmını kaybedebilirsin."

Ah Tanrım, hatırlamak *zorundayım*. Neler olduğunu hatırlamak zorundayım çünkü biri öldü ve kapımın önünde polisler bekliyor. En nihayetinde içeri girip bana sorular sormaya başlayacaklar ama... eğer neler olduğunu hatırlayamazsam ne demem gerektiğini, neyi açık ettiğimi nasıl bilebilirim ki?

Kendimi ellerime, yüzüme, giysilerime bulaşan kanla ormanda koşarken görüyorum...

"Lütfen," diyorum ama sesim çatlamak üzere. Âdeta yalvarıyorum ve böylesine zayıf ve muhtaç duruma düştüğüm için kendimden nefret ediyorum. "Lütfen söyle, lütfen bana yardım et, neler oldu? Arkadaşlarıma ne oldu? Neden tepeden tırnağa kan içindeydim? Kafamdaki yara o kadar kanayacak kadar ciddi değil. Bu kadar kan nereden gelmiş olabilir?"

"Bilmiyorum," diyor usulca. Bu kez sesinde samimi bir şefkat var. "Bilmiyorum tatlım. Gidip doktoru getirmeme izin ver. Belki o sana daha fazla bilgi verebilir. Bu sırada kahvaltını etmeni istiyorum; gücünü toplamalısın ve doktor da iştahının yerinde olduğunu görmek isteyecektir."

Sonra el arabasını önünden iterek kapıdan çıkıyor ve kapının kanadı savrulurcasına kapanıyor. Pıtır pıtır sesler çıkararak şekerli bir lapaya dönüşen plastik bir kâse dolusu Rice Krispies'imle odada yalnız kalıyorum.

Kalkmalıyım. Zayıf, dermansız bacaklarımı görevlerini yerine getirmeleri için zorlamalı ve onları yataktan aşağı salladıktan sonra kararlı adımlarla koridora çıkıp sorularımın yanıtlarını dışarıdaki polis memurlarından almalıyım. Ama yapamıyorum. Gözlerimden süzülüp mısır gevreğimin içine damlayan yaşlarla orada öylece oturuyorum; mandalinanın baş döndürücü ve tatlı kokusu, hem hatırlayamadığım hem de unutamadığım bir şeyleri anımsatıyor.

Lütfen, diye düşünüyorum, *lütfen. Kendini toparla, seni aptal kaltak. Ayağa kalk. Neler olduğunu öğren. Kimin öldüğünü öğren.*

Ama hareket etmiyorum. Ve bu ne başımdaki ağrıdan ne bacaklarımdaki acıdan ne de hamura dönmüş kaslarımdan kaynaklanıyor.

Hareket etmiyorum çünkü korkuyorum. Çünkü polis memurlarının söyleyeceği ismi duymak istemiyorum.

Çünkü benim yüzümden burada olduklarını düşünmek ödümü patlatıyor.

Beyin hatırlamakta pek iyi sayılmaz. Hikâyeler anlatır. Boşlukları doldurur ve o hayalleri anı olarak aklınıza sokar.

Oysa ben gerçeklere ulaşmayı denemek zorundayım.

Gerçekte yaşananları mı yoksa olmasını *istediğim* şeyleri mi hatırladığımdan emin değilim. Ben bir yazarım. Profesyonel bir yalancıyım. Nerede durmam gerektiğini bilmekte oldum olası zorlanmışımdır, anlıyorsunuz değil mi? Hikâyede bir boşluk görürüm ve onu bir gerekçeyle, bir güdüyle, mantıklı bir açıklamayla doldurmak isterim.

Şimdi ise ben zorladıkça gerçekler parmaklarımın arasında un ufak oluyor...

* * *

Sıçrayarak uyandığımın farkındaydım. Uyandığımda saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama hava hâlâ karanlıktı. Nina hemen yanımdaki yatakta doğruldu; fal taşı gibi açılmış gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

"Duydun mu?" diye fısıldadı.

Başımla onayladım. Sahanlıktan gelen ayak sesleri. Usulca açılan bir kapı.

Yatak örtüsünü üzerimden atıp sabahlığımı alırken kalbim âdeta boğazımda atıyordu. Ardına dek açılmış mutfak kapısını ve karın üstündeki ayak izlerini hatırladım.

Evin geri kalanını kontrol etmiş olmalıydık.

Kısa süreliğine kapının yanında dikilip dışarıya kulak kabarttıktan sonra son derece temkinli bir şekilde kapıyı açtım. Clare ve Flo fal taşı gibi açılmış gözlerle dışarıda dikiliyordu; korkudan suratları bembeyaz kesilmişti. Flo elindeki tüfeğe sıkıca sarılmıştı.

"Bir şey duydunuz mu?" diye fısıldadım elimden geldiğince sessiz olmaya çalışarak. Clare başının tek hareketiyle sertçe onayladı ve parmağıyla alt katı göstererek merdivenlere işaret etti. Titrek soluklarımı ve gümbürdeyen kalbimin sesini bastırmaya çalışarak kulak kesildim. Önce bir gıcırtı duyuldu. Sonra kapılardan biri sanki usulca kapatılmış gibi net, şüpheye yer bırakmayan bir *pat* sesi geldi. Aşağıda biri vardı.

"Tom?" dedim yalnızca dudaklarımı oynatarak. Ama ben daha adını anarken odasının kapısı aralandı ve Tom'un yüzü aralıkta belirdi.

"Siz... o ses?" diye fısıldadı. Clare kasvetli bir tavırla başıyla onayladı.

Bu defa açık kapı yoktu. Rüzgâr yoktu. Bu kez her şeyi tüm netliğiyle duyabiliyorduk: Önce mutfağın fayans kaplı yerlerini, ardından da koridorun parke döşemelerini aşan ayak sesleri ve basamakların ilkinden yükselen yumuşak ama net bir gıcırtı.

Her nasılsa küçük bir düğüm olmuştuk. Birinin elinin benimkini ararken tenimi çizdiğini hissettim. Flo zangır zangır titreyen namlusuna rağmen silahı kaldırmış halde ortada dikiliyordu. Namluyu durdurmak için boştaki elimi uzattım.

Merdivenlerden bir gıcırtı daha yükseldi ve hep birlikte derin bir nefes aldık. Ormana bakan cam panelin önünde tıpkı bir siluet gibi görünen gölge, merdivenlerin ortasındaki tırabzan babasına ulaştı.

Bu bir adamdı, uzun boylu bir adam. Koyu renkli ve kapüşonlu bir şeyler giyiyor olduğundan yüzünü göremedim. Karanlıkta hayaletimsi bir beyazlıkla parlayan telefonunun ekranına bakıyordu.

"Siktir git ve bizi rahat bırak!" diye bağırdı Flo ve silah ateş aldı.

Sağır edici, korkunç bir patlama oldu. Parçalanan camların sesi duyuldu ve silah tıpkı bir at gibi tepti. Bunu hatırlıyorum; adamın yere devrildiğini de.

Neler olup bittiğini görmek için başımı yukarı kaldırdığımı hatırlıyorum; hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Devasa cam pencere tuzla buz olmuştu. Kırık cam parçaları karın üstüne saçılmış, ahşap basamakların üstünü kaplamıştı.

Basamaklardaki adamın acıdan ziyade şaşkınlıkla boğulurcasına feryat ettiğini ve ardından yere yığılıp filmlerdeki dublörler gibi yavaşça basamaklardan yuvarlandığını hatırlıyorum.

Işıkları kimin açtığını bilmiyorum. Ama açık tavanlı antre öylesine güçlü bir parlaklıkla aydınlandı ki irkildim ve elimi gözlerime siper etmek zorunda kaldım. İşte, o anda gördüm.

Kan sıçramış kırağı kaplı solgun basamakları, parçalanmış pencereyi ve adamın alt kata dek yuvarlanan vücudunun ardında bıraktığı uzun ve pıhtılaşmış kan lekesini.

"Ulu Tanrım!" diye inledi Flo. "Tüfek... tüfek doluymuş!"

* * *

Hemşire geri döndüğünde hâlâ ağlıyorum.

"Ne oldu?" diye sormayı beceriyorum. "Biri öldü. Lütfen söyle, lütfen bana kimin öldüğünü söyle!"

"Söyleyemem tatlım." Üzüntüsü son derece içten görünüyor. "Keşke söyleyebilseydim ama yapamam. Fakat sana bakması için Doktor Miller'ı getirdim."

"Günaydın Leonora," diyor yatağımın yanına yaklaşırken. Yumuşak sesi acımayla dolu. Onu ve kahrolası merhametini yumruklamak istiyorum. "Bugün biraz ağlamaklı olduğumuz için üzgünüm."

"Biri öldü," diyorum net bir şekilde. Soluklarımı kontrol altında tutmaya, hıçkırıklarımı bastırmaya uğraşıyorum. "Biri öldü ve kimse bana kimin öldüğünü söylemiyor. Ayrıca polisler kapımın önünde bekliyorlar. Neden?"

"Şimdi bu konuda endişelenmeyelim olur mu..."

"*Endişeleniyorum!*" diye bağırıyorum. Koridordaki başlar bana doğru dönüyor. Doktor elini sakinleştirici bir şekilde uzatıp örtünün altındaki bacağıma hafifçe vurarak irkilmeme neden oluyor. Her yanım morluk içinde. Canım yanıyor. Üzerimde arkası açık bir hastane önlüğü var; diğer her şeyle birlikte haysiyetimi de kaybediyorum. Sakın bana dokunmaya kalkma, seni kendini beğenmiş aşağılık herif. Ben *eve* gitmek istiyorum.

"Bak," diyor, "üzgün olmanı anlıyorum ve polisin, aklındaki sorulardan bazılarına yanıt verebileceğini umuyorum ama eğer onlarla konuşmak istiyorsan önce seni muayene etmem gerekiyor ve bunun için sakinleşmek zorundasın. Beni anlıyor musun Leonora?"

Sesimi çıkarmadan başımla onaylıyorum ve sonra doktor kafamdaki sargı bezinin durumunu kontrol edip nabzımı ve tansiyonumu makinedeki değerlerle karşılaştırırken başımı yana çeviriyorum. Bu küçük düşürücü hareketlerin yavaş yavaş yok olması için gözlerimi yumup doktorun sorularına yanıt vermeye koyuluyorum.

Benim adım Leonora Shaw.

Yirmi altı yaşındayım.

Bugün günlerden... Burada yardıma ihtiyacım olunca hemşire beni yönlendiriyor. Bugün günlerden pazar. Buraya getirileli on iki saat bile olmamış. Bu durumda tarih, 16 Kasım olmalı. Bunun hafıza kaybından ziyade yönelim bozukluğundan kaynaklandığını düşünüyorum.

Hayır, midem bulanmıyor. Gözlerimde hiçbir sorun yok.

Evet, anılarımdan bazılarını hatırlamakta güçlük çekiyorum. Oysa kimi zaman insanların bazı şeyleri hatırlamaması daha iyidir.

"Görüşüne göre son derece iyi gidiyorsun," diyor Doktor Miller nihayet. Stetoskobunu boynuna asıp küçük fenerini önlüğünün üst cebine koyuyor. "Gece boyunca yaptığımız gözlemlerin sonuçları iyi ve tetkiklerinin sonuçları da oldukça umut verici. Ama hafıza sorunun beni biraz rahatsız ediyor. Çarpışmadan önceki birkaç dakikanın hafızadan silinmesi normal olarak değerlendirilir ama anlaşılan, sen bundan öncesini de hatırlamakta zorlanıyorsun, öğle değil mi?"

Gece boyunca zihnimi işgal eden yarım yamalak görüntüleri düşünerek istemeye istemeye de olsa başımla onaylıyorum: ağaçlar, kan, salınan araba farları.

"Pekâlâ, kısa zamanda anıların geri gelmeye başlayabilir. Hafıza sorunlarının hepsi..." Amnezi kelimesini kullanmaktan kaçındığını fark ediyorum. "...fiziksel travmalardan kaynaklanmaz. Bazıları daha ziyade... stresle ilişkilidir."

Bir süredir ilk defa başımı kaldırıp doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Demek istiyorum ki bunun benim uzmanlık alanım olmadığını anlamalısın. Ben fiziksel kafa travmaları üzerinde çalışıyorum. Ama kimi zaman... beyin henüz baş etme-

ye hazır olmadığımız bazı olayları bastırır. Bunun bir tür... başa çıkma mekanizması olduğunu sanıyorum."

"Ne tür olayları?" Sesim sert çıkıyor. Ama yine de gülümseyip elini tekrar bacağıma koyuyor. İçimde beliren irkilme dürtüsüne karşı koyuyorum.

"Başından kötü şeyler geçti Leonora. Şimdi, arayabileceğimiz kimse var mı? Yanında olmak isteyecek birileri? Bildiğim kadarıyla annen konuyla ilgili bilgilendirildi ama sanırım kendisi Avustralya'da, yanılıyor muyum?"

"Doğru."

"Başka biri var mı? Erkek arkadaşın? Eşin?"

"Hayır. Lütfen..." Yutkunuyorum ama bunu daha fazla ertelemenin hiçbir anlamı yok. *Bilmemenin* verdiği acı çok daha dayanılmaz bir hal alıyor. "İzin verirseniz polisle şimdi görüşmek istiyorum."

"Hmmm." Doğrulup elindeki çizelgelere bakıyor. "Buna hazır olduğunu sanmıyorum Leonora. Ayrıca onlara çoktan sorularına yanıt veremeyecek halde olduğunu söyledik."

"Polisle görüşmek istiyorum."

Sorularıma yanıt verecek yegâne insanlar onlar olacak. Onları görmek *zorundayım.* O karar vermeye çalışıyormuş gibi yaparak önündeki çizelgeyi incelerken, ben de boş gözlerle ona bakıyorum.

İç geçirircesine ciğerlerindeki havayı boşalttıktan sonra çizelgeyi yatağın ayakucundaki bölmenin içine bırakıyor.

"Öyle olsun. Hemşire, odada yarım saatten fazla kalmalarına kesinlikle izin vermeyeceksin ve çok stresli bir şeyler de istemiyorum. Eğer Bayan Shaw görüşme sırasında zorlanmaya başlarsa..."

"Anlaşıldı," diyor hemşire çabucak.

Kolumdaki çizikleri ve kanı görmezden gelmeye çalışarak, Doktor Miller'ın bana uzattığı eli sıkıyorum.

Gitmek için arkasını dönüyor.

"Ah, bekleyin. Üzgünüm," deyiveriyorum kapıya uzandığı anda. "Önce duş alabilir miyim?" Polislerle görüşmek istiyorum ama karşılarına bu halde çıkmasam iyi olur.

"Duş mu?" diyor Doktor Miller ve başını hafifçe aşağı yukarı sallıyor. "Alnında dokunmanı tercih etmeyeceğim bir sargı bezi var. O yüzden eğer başını suya sokmazsan evet, duş alabilirsin."

Ve gitmek için arkasını dönüyor.

• • •

Her şeyi makineden sökmek uzun zaman alıyor: sensörler, iğneler ve ayaklarımı yataktan aşağı salladığım anda ağırlığını hissederek utançtan soğuk terler dökmeme neden olan, bacaklarımın arasındaki kalın alt bezi. Gece altımı mı ıslattım? İdrarın o keskin kokusunu duymuyorum ama yine de emin olamam.

Ayağa kalkarken hemşire bana kolunu uzatıyor. Her ne kadar onu iteklemeyi istesem de acınacak halde ona minnettar kalıyorum. Ayaklarımı sürüye sürüye acı içinde banyoya doğru yürümeye çalışırken ondan itiraf etmek isteyeceğimden daha fazla destek alıyorum.

İçerideki ışıklar titreşerek otomatik olarak yanıyor ve hemşire suyu açıp önlüğümün bağlarını çözmeme yardımcı oluyor.

"Geri kalanını tek başıma halledebilirim," diyorum. Profesyonel bile olsa bir yabancının önünde soyunma düşüncesi korkuyla sinmeme neden oluyor; oysa kadın yalnızca başını iki yana sallamakla yetiniyor.

"Küvetin içine kimseden yardım almadan girmene izin veremem, üzgünüm. Eğer ayağın kayarsa..." Cümlesini bi-

tirmiyor ama ne söylemek üzere olduğunu biliyorum: Halihazırda olanlar yetmiyormuş gibi başıma bir darbe daha alabilirim.

Başımla onaylayıp yetişkinlere özel o iğrenç alt bezinden kurtuluyorum ama hemşire, pis olup olmadığını görmeme izin vermeden bezi çekip alıyor. Sonra önlüğümün usulca yere düşmesine izin veriyorum. Oda cehennem gibi sıcak olsa da çıplaklığım ürpermeme yol açıyor.

Utanarak koktuğumu fark ediyorum. Korkunun, terin ve kanın kokusunu duyuyorum.

Ben kararsız adımlarla küvetin içine adım atarken hemşire elimden tutuyor. Küvetin yanındaki demir parmaklığa tutunarak kendimi kaynar suyun içine bırakıyorum.

Dudaklarımın arasından inlemeye benzer bir ses çıktığını duyunca, "Çok mu sıcak?" diye soruyor hemşire çabucak ama başımı iki yana sallıyorum. O kadar da sıcak değil. *Hiçbir şey* o kadar sıcak olamaz. Eğer temizlemek için yapmam gereken tek şey kaynar suyun altına girmekse sesimi çıkarmadan girerim.

Nihayet sarf ettiğim çabadan ötürü zangır zangır titreyerek suyun içinde uzanıyorum.

"Ben... yalnız kalabilir miyim? Lü-lütfen?" diyorum beceriksizce. Hemşire nefesini tutuyor; bana karşı gelmek üzere olduğunu görebiliyorum ama aniden daha fazlasına katlanamayacağımı fark ediyorum. Tetkiklerine, nezaketlerine, beni kesintisiz gözetim altında tutmalarına daha fazla katlanamayacağım. "Lütfen," diyorum istediğimden biraz daha kaba bir ses tonuyla. "Tanrı aşkına, on beş santim derinliğindeki suda boğulmam imkânsız."

"Pekâlâ," diyor fakat hoşnutsuzluğunu sesinden okuyabiliyorum. "Ama küvetten tek başına çıkmaya kalkışmayacaksın. Buradaki ipi çekeceksin ve ben de gelip sana yardım edeceğim."

"Tamam." Yenilgiyi kabul etmek istemesem de küvetten tek başıma çıkmanın güvenli olmayacağını içten içe biliyorum.

Hemşire kapıyı az da olsa aralık bırakarak banyodan çıkınca gözlerimi yumuyorum ve buharları tüten suyun içine gömülüp gözünü üzerimden ayırmadan kapının öte yanında bekleyen hemşireyi, hastanenin kokusunu ve seslerini ve floresan lambanın vızıltısını zihnimden kovuyorum.

Küvetin içinde yatarken ellerimi vücudumdaki tüm kesiklerin, çiziklerin ve morlukların üzerinde gezdiriyorum. Küçük kan pıhtıları ve yara kabukları avuçlarımın altında yumuşayıp çözülüyor. Ellerim kana batmış halde ormanda koşmama neden olan şeyi hatırlamaya çalışıyorum. Anımsamak için elimden geleni yapıyorum. Oysa gerçeğe katlanıp katlanamayacağımdan bile emin değilim.

* * *

Hemşire bana yardım ettikten sonra son derece yabancı bulduğum kesiklerle ve dikişlerle bezeli tanıdık bedenime bakarak kendimi nazikçe kuruluyorum. Kavalkemiklerimin üzerinde uzun yaralar var. Bunlar, sanki böğürtlen çalılarının ya da dikenli tellerin arasında koşmuşum gibi kemiğin ön tarafından başlayan derin ve kaba yırtıklar. Çimenlerin üzerinde yalınayak koştuğum için ayaklarımda ve yüzümü uçuşan parçalardan korumak için gözlerime siper ettiğim ellerimde kesikler var.

Sonunda aynanın karşısına geçip buğuyu elimin tersiyle siliyorum ve kazadan beri ilk kez kendimi görüyorum.

Hiçbir zaman insanların bakmak için başlarını döndürdükleri tiplerden biri olmadım. Güzelliğini göz ardı etmenin mümkün olmadığı Clare'e ya da Amazonlarınkini andıran sırım gibi vücuduyla baş döndüren Nina'ya ben-

zemiyorum. Ama asla bir ucube sayılmazdım. Şimdi, üzerinden buğuların aktığı aynada kendime baktığım esnada, kendimle yolda karşılaşırsam acımayla karışık bir korkuyla bakışlarımı kaçıracağımı fark ediyorum.

Beynimi güçlükle yerinde tutuyormuş gibi görünen başımın ön tarafındaki sargı bezinin ya da elmacık kemiklerime ve alnıma yayılan küçük kesik ve yaraların görünüşüme hiçbir faydası olmuyor ama asıl kötüsü onlar değil. Asıl kötüsü gözlerim; burun köprümün hizasında çiçek misali açılıp elmacık kemiklerime doğru sararmadan önce göz kapaklarımın altındaki simsiyah halkalarla buluşan iki tane koyu renkli, parlak morluk.

Sağdaki son derece görülmeye değer, soldaki de az çok onunla aynı durumda. Defalarca suratıma yumruk yemiş gibi görünüyorum. Ama en azından hayattayım. Başka biriyse değil.

Bu düşünce hastane önlüğünü üstüme geçirmeme, bağcıklarını bağlamama ve dünyayla yüzleşmek için ayaklarımı sürüye sürüye banyodan çıkmama neden oluyor.

"Hayran hayran morluklarına mı bakıyordun?" Hemşire rahatlıkla gülüyor. "Endişelenme, gerekli bütün taramalar yapıldı, bazal çatlak yok. Yalnızca yüzüne bir darbe almışsın. Ya da birkaç tane."

"Ba-bazal mı...?"

"Bir tür kafatası çatlağıdır. Epey kötü sonuçlar doğurabilir. Ama o ihtimali elediler, o yüzden korkmana gerek yok. Araba kazalarının ardından sık sık morarmış gözlerle karşılaşırız fakat birkaç gün içinde geçecektir."

"Hazırım," diyorum. "Polisle görüşmek için."

"Hazır olduğundan emin misin tatlım? Bunu yapmak zorunda değilsin.

"Hazırım," diyorum sertçe.

* * *

Elimde hemşirenin kahveyle dolu olduğunu iddia ettiği ama eğer kafa travması tat alma duygumu bozmadıysa kahve olmadığından kesinlikle emin olduğum bir fincanla yatakta oturuyorum. O sırada kapı çalıyor.

Güm güm atan kalbime rağmen sertçe başımı kaldırıp bakıyorum. Dışarıda, kapıdaki tel örgülü cam panelin öte yanından bana gülümseyen kadın bir polis memuru var. Kırklı yaşlarında olabileceğini düşünüyorum. Fakat sadece podyumlarda görebileceğiniz, heykeltıraşların elinden çıkmışa benzeyen yüz hatlarıyla inanılmayacak kadar çarpıcı görünüyor. Onu buraya son derece aykırı bulsam da neden böyle düşündüğümü bilmiyorum. Neden polis memurları David Bowie'nin eşi gibi görünmesin ki?

"İ-içeri girin," diyorum. *Kekeleme. Lanet olsun.*

"Merhaba." Kapıyı açıyor ve yüzündeki gülümseme bir an olsun silinmeden odaya giriyor. Uzun mesafe koşucularınınkini andıran sırım gibi bir vücudu var. "Ben Dedektif Memuru Lamarr." Ses tonu sıcacık ve kelimeler ağzından âdeta gülkurusu rengine bürünerek dökülüyor. "Bugün kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim. Teşekkürler." Daha iyi mi? Neden daha iyi? Arkası açık bir hastane önlüğüyle ve iki mosmor gözle hastanedeyim. İşler daha ne kadar kötüye gidebilir, emin değilim.

Sonra hatamı düzeltiyorum: Makineyle bağlantım kesildi ve alt bezini çıkardılar. Anlaşılan yüzüme gözüme bulaştırmadan tek başıma işeyebileceğime güveniyorlar. Bu kesinlikle daha iyi sayılır.

"Doktorlarınla konuştum. Bana birkaç soruyu cevaplamaya hazır olabileceğini söylediler ama eğer kendini kötü hissedersen lütfen hemen söyle. Tamam mı?"

Başımla onayladığımı görünce konuşmaya devam ediyor. "Dün gece... Bana neler hatırladığını anlatabilir misin?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey hatırlamıyorum." Sesim istediğimden çok daha sert çıkıyor. Tam da korktuğum gibi boğazımın düğümlendiğini hissediyorum ve tüm gücümle yutkunuyorum. Ağlamayacağım! Lanet olsun! Ben yetişkin bir kadınım, parkta oyun oynarken dizini bereleyen ve babası gelip onu kurtarsın diye zırlayan küçücük bir çocuk değilim!

"Şimdi, şu söylediğin pek doğru sayılmaz," diyor ama sesinde suçlamadan eser yok. Konuşma şekli, nezaketi elden bırakmadan karşısındakini cesaretlendirmeyi bilen öğretmenlerinkini ya da yaşlı başlı akrabalarınkini andırıyor. "Doktor Miller bana kazaya dek gerçekleşen olaylara dair anılarının bir hayli net olduğunu söyledi. Neden en baştan başlamıyorsun?"

"En baştan mı? Çocukluk travmalarımı falan duymak istemiyorsunuz, değil mi?"

"Neden olmasın?" Hastane yönetmeliklerine karşı gelerek yatağın ayakucuna oturuyor. "Eğer olan bitenle ilgisi varsa hepsini duymak isterim. Bak ne diyeceğim, neden ısınmak için kolay sorularla başlamıyoruz? Şu soruya ne dersin? Mesela adın nedir?"

Her nasılsa gülüyorum ama sandığı nedenden ötürü değil. Adım *ne?* Kim olduğumu, kime dönüştüğümü bildiğimi sanıyordum. Ama şimdi, bu hafta sonunun ardından artık bundan pek de emin değilim.

"Leonora Shaw," diyorum. "Ama bana Nora denmesini tercih ederim."

"Çok iyi Nora. Kaç yaşındasın?"

Bunu zaten bildiğinden eminim. Belki de hafızamın ne kadar kötü olduğunu görmek için beni bir tür teste tabii tutuyordur.

"Yirmi altı."

"Şimdi bana nasıl olup da kendini burada bulduğunu anlatır mısın?"

"Ne? Yani hastanede mi?"

"Hastanede, Northumberland'de, genel hatlarıyla."

"Aksanınız kuzeylilerinkine benziyor," diyorum öylesine.

"Surrey'de doğdum," diye yanıtlıyor. Aslında prosedürün böyle olmadığını, soruları yanıtlayanın değil de soranın o olması gerektiğini vurgulamak istercesine suçlu suçlu gülümsüyor. Fakat bunun nedenini tam olarak anlayamadığım göstermelik bir hareket olduğunu düşünüyorum. Bu bir alışveriş: Ondan bir parçaya karşılık benden bir parça.

Tabii bu kafayı yemiş gibi görünmeme neden oluyor.

"Neyse," diyerek konuya geri dönüyor, "buraya nasıl geldin?"

"Şey oldu..." Elimi alnıma götürüyorum. Ovuşturmak istiyorum ama arada sargı bezi var ve onu yerinden oynatmaktan çekiniyorum. Sargı bezinin altındaki yara hem kaşınıyor hem de yanıyor. "Bekârlığa veda partisindeydik ve o, üniversiteyi burada okumuştu. Clare'den bahsediyorum. Yani gelinden. Bir saniye, size bir şey sorabilir miyim? Ben bir şüpheli miyim?"

"Şüpheli mi?" Güzel ve derin sesi kelimeye ahenk katıp o buz gibi sözcüğü bir sol-fa alıştırmasına çeviriyor. Sonra başını iki yana sallıyor. "Soruşturmanın bu aşamasında değil. Hâlâ bilgi topluyoruz ama hiçbir olasılığı elemiyoruz."

Tercümesi: Şüpheli değilsin. Henüz.

"Şimdi, anlat bakalım, dün gece olanların ne kadarını hatırlıyorsun?" Sinsice fare deliğinin etrafında dolaşan çok güzel ve iyi eğitimli bir kedi gibi konuya geri dönüyor. Eve gitmek istiyorum.

Sargı bezinin altındaki yara kabuğu karıncalanıp kaşınıyor. Odaklanamıyorum. Aniden göz ucuyla dolabın üstündeki henüz yenmemiş mandalinayı görüyorum ve bakışlarımı kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Hatırladığım şey..." Gözlerimi kırpıştırıyorum. Tıpkı korktuğum gibi gözlerim yaşlarla doluyor. "Hatırladığım şey..." Sertçe yutkunuyorum ve tırnaklarımı yara içindeki avuçlarıma batırıp acının, bal rengi parkelerin üstünde yatarken kollarımın arasında kan kaybedişine dair anıları gün yüzüne çıkarmasına izin veriyorum. "Lütfen, lütfen söyleyin... kim..." Duruyorum. Söyleyemiyorum. O kelimeyi söyleyemem.

Tekrar deniyorum. "Kim..." Kelime boğazımda takılıp kalıyor. Gözlerimi yumuyorum, ona kadar sayıyorum ve tüm kolum acıyla titremeye başlayana dek tırnaklarımı avucumdaki kesiklerin içine gömüyorum.

Dedektif Lamarr'ın gürültüyle ciğerlerindeki havayı boşalttığını duyuyorum ve gözlerimi açtığımda ilk defa kaygılı göründüğünü fark ediyorum.

"Suyu bulandırmadan önce hikâyeyi senin tarafından dinlemeyi istiyoruz," diyor sonunda ama suratında sıkıntılı bir ifade var. Biliyorum. Bana söylemesine izin vermediklerini biliyorum.

"Sorun değil," demeyi beceriyorum. İçimde bir şeyler parçalanıp darmadağın oluyor. "Söylemenize gerek yok. Ah, Ta-tanrım..."

Daha fazla konuşamıyorum. Gözlerimden yaşlar süzülüyor, süzülüyor, süzülüyor. Korktuğum şey, başıma geleceğinden neredeyse emin olduğum şey işte buydu.

"Nora..." dediğini duyuyorum Lamarr'ın. Başımı iki yana sallıyorum. Gözlerim sımsıkı kapalı ama yine de gözyaşlarımın burnumun ucundan damlayıp yüzümdeki

Sargı bezinin altındaki yara kabuğu karıncalanıp kaşınıyor. Odaklanamıyorum. Aniden göz ucuyla dolabın üstündeki henüz yenmemiş mandalinayı görüyorum ve bakışlarımı kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Hatırladığım şey..." Gözlerimi kırpıştırıyorum. Tıpkı korktuğum gibi gözlerim yaşlarla doluyor. "Hatırladığım şey..." Sertçe yutkunuyorum ve tırnaklarımı yara içindeki avuçlarıma batırıp acının, bal rengi parkelerin üstünde yatarken kollarımın arasında kan kaybedişine dair anıları gün yüzüne çıkarmasına izin veriyorum. "Lütfen, lütfen söyleyin... kim..." Duruyorum. Söyleyemiyorum. O kelimeyi söyleyemem.

Tekrar deniyorum. "Kim..." Kelime boğazımda takılıp kalıyor. Gözlerimi yumuyorum, ona kadar sayıyorum ve tüm kolum acıyla titremeye başlayana dek tırnaklarımı avucumdaki kesiklerin içine gömüyorum.

Dedektif Lamarr'ın gürültüyle ciğerlerindeki havayı boşalttığını duyuyorum ve gözlerimi açtığımda ilk defa kaygılı göründüğünü fark ediyorum.

"Suyu bulandırmadan önce hikâyeyi senin tarafından dinlemeyi istiyoruz," diyor sonunda ama suratında sıkıntılı bir ifade var. Biliyorum. Bana söylemesine izin vermediklerini biliyorum.

"Sorun değil," demeyi beceriyorum. İçimde bir şeyler parçalanıp darmadağın oluyor. "Söylemenize gerek yok. Ah, Ta-tanrım..."

Daha fazla konuşamıyorum. Gözlerimden yaşlar süzülüyor, süzülüyor, süzülüyor. Korktuğum şey, başıma geleceğinden neredeyse emin olduğum şey işte buydu.

"Nora..." dediğini duyuyorum Lamarr'ın. Başımı iki yana sallıyorum. Gözlerim sımsıkı kapalı ama yine de gözyaşlarımın burnumun ucundan damlayıp yüzümdeki

kesikleri kasıp kavurduğunu hissedebiliyorum. Tek bir kelime dahi etmeden anlayışla dolu bir ses çıkarıp ayağa kalkıyor.

"Seni biraz yalnız bırakayım," diyor. Kapının yavaşça açıldığını ve ardından, menteşeleri üzerinde ileri geri salınarak kapandığını duyuyorum. Yalnızım. Ağlıyorum. Hem de geriye tek bir damla gözyaşı kalmayana dek.

Cam parçalarına basıp ayaklarımı kesmemeye özen gösterirken adamın kanı yüzünden kayıp düşmemek için tırabzanlara sıkı sıkı tutunarak merdivenleri olabildiğince hızlı indim. İşte, oradaydı. Basamakların dibinde kıvrılıp kalmış, acınası bir hurda yığınından ibaretti.

Hâlâ hayattaydı. Nefes almaya çabalarken ciğerlerinden yükselen yumuşak inlemeleri duyabiliyordum.

"Nina!" diye bağırdım. "Nina, çabuk buraya gel! Hâlâ yaşıyor! Biri 999'u arasın!"

"Lanet olasıca telefonlar çekmiyor ki," diye bağırdı Nina apar topar merdivenleri inerken.

"Leo," diye fısıldadı adam. Sesini duyar duymaz kalbim buz kesti. Acıyla kamburlaşarak yüzünü bana çevirdi; işte o anda anladım. Biliyordum. Biliyordum.

O ânı eksiksiz, yürekleri durduracak bir netlikle hatırlıyorum.

"James?" İlk konuşan Nina'ydı, ben değil. Son birkaç basamağı inmekten ziyade kayarak hemen yanımıza kapaklandı. Nazikçe James'in nabzını bulmaya çalışırken sesi çatlıyordu. "James? Burada ne işin var, lanet olası? Ah, ulu Tanrım!" Az kalsın ağlayacaktı ama elleri işlerini kendiliğinden yapıyor, kanın geldiği yeri ve nabzını kontrol ediyorlardı.

"James, konuş benimle," dedi. "Nora, onu konuştur. Onu uyanık tut!"

"James..." Ne demem gerektiğini bilmiyordum. On senedir konuşmamıştık ve şimdi de... ve şimdi de... "James, ah Tanrım, James... Neden? Nasıl?"

"Mes..." dedi ve öksürdü. Dudakları kanla lekelenmişti. "Leo?"

Soru sormaya çalışıyor gibiydi ama ne demek istediğini anlayamıyordum. *Mes* mi? Başımı iki yana sallamakla yetindim. Çok fazla kan vardı.

Nina, James'in kapüşonlu eşofman üstünün fermuarını açmış, nereden bulduğunu bilmediğim bir makasla tişörtünü yırtıyordu. Vücudunu görünce neredeyse gözlerimi kapatacaktım; her noktasına dokunduğum, öpücükler kondurduğum o güzel teni kanla ve saçma yaralarıyla berelenmişti.

"Siktir," diye inledi Nina. "Ambulansa ihtiyacımız var."

"O sana..." James dudaklarının arasından sızan kana rağmen konuşmaya çalışıyordu. "O sana... söyledi mi?"

Düğünden mi bahsediyordu?

"Akciğeri delinmiş. Büyük olasılıkla iç kanaması var. Şuraya bastır." Nina elimi James'in bacağına, oluk oluk akan kanı durdurmak için onun yırtık tişörtünden yaptığı tamponun üstüne koydu.

"Ne yapabiliriz?" Ağlamamaya çalışıyordum.

"Şu an mı? Kan kaybından ölmesine engel olmayı deneyebiliriz. Eğer şu atardamar böyle kanamaya devam ederse ne yaparsak yapalım ölecek. Daha çok bastır. Hâlâ kanıyor. Turnike yapmayı deneyeceğim ama..."

"Yüce Tanrım." Konuşan Flo'ydu. Ellerini yüzüne kapamış, hayalet gibi orada öylece dikiliyordu. "Yüce Tanrım. Ben... ben üzgünüm. Kan... kan görmeye... da... dayanamam..." Dudaklarının arasından inlemeye benzer bir

ses çıktı ve olduğu yere yığıldı. Nina'nın alçak sesle uzun uzun iç geçirdiğini duydum.

"Tom!" diye bağırdı. "Flo'yu buradan götür! Bayıldı! Onu odasına çıkar." Yüzüne dökülen saçlarını çekti. Elmacık kemiğinin ve kaşının üstüne kan bulaşmıştı.

"Clare..." dedi James. Dudaklarını yaladı. Gözlerini sanki bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi benimkilere dikmişti. Kendime hâkim olmaya çalışarak elini sıktım.

"O geliyor." Hâlâ hangi cehennemdeydi? "Clare!" diye bağırdım. Yanıt gelmedi.

"Hayır..." dedi James güçlükle. "Clare... mesaj... Söyledi mi?" Sesi o kadar zayıf çıkıyordu ki ne söylediğini anlamakta zorlanıyordum.

"Ne?"

Gözlerini kapatmıştı. Avucumun içindeki eli gevşiyordu.

"Ölüyor," dedim Nina'ya. Sesimdeki paniği duymamak mümkün değildi. "Nina, bir şeyler yap."

"Burada ne halt ettiğimi düşünüyorsun? Evcilik mi oynuyorum? Bana bir havlu getir. Hayır, bekle... sakın bacağındaki şu tamponu bırakma. Ben getiririm. Clare hangi *cehennemde*?"

Ayağa kalkarak mutfağa koştu. Çekmeceleri çarptığını duyabiliyordum.

James hareketsiz yatıyordu.

"James?" dedim aniden panik içinde. "James, benimle kal!"

Acı içinde gözlerini açtı ve koridordan gelen yumuşak ışıkta parıldayan koyu renkli gözleriyle bana baktı. Tişörtü tıpkı kabuğu soyulmuş bir meyve gibi yırtılıp açıldığından kan içindeki göğsü ve karnı soğuk hava karşısında savunmasızdı. Ona dokunmak, onu öpmek, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum. Ama yapamazdım. Çünkü bu bir yalandı.

Dişlerimi gıcırdattım ve durmaksızın akan kanı durdurma umuduyla bacağındaki tampona tüm gücümle bastırdım.

"Ben... üzgünüm..." dedi ama sesi öylesine zayıf, öylesine güçsüzdü ki yanlış duyduğumu sandım.

"Ne?" Duymaya çalışarak başımı onunkine yaklaştırdım.

"Üzgünüm..." Eli benimkini sıktı ve sonra her nasıl olduysa, harcadığı çaba yüzünden tir tir titreyen elini uzatarak yanağıma dokundu. Boğazından hırıltılar yükseldi ve ağzının kenarından minicik bir kan damlası süzüldü.

Ağlamamaya çalışarak gözlerimi sımsıkı kapattım. "Aptal olma," dedim beceriksizce. "Üzerinden çok uzun zaman geçti. Her şey çoktan bitti."

"Clare..."

Ah lanet olsun, neredeydi bu kadın?

Bir damla gözyaşı burnumdan süzülerek göğsüne damlayınca yanağımı silmek için kolunu tekrar kaldırmayı denedi ama o kadar güçsüz düşmüştü ki vazgeçmek zorunda kaldı.

"Sakın... ağlama..."

"Ah, James." Tek söyleyebildiğim buydu. Dilimin varmadığı her şeyi söylemeye çalışan tek bir sözcük. James, ölme, lütfen ölme.

"Leo..." dedi usulca ve gözlerini kapattı. Beni sadece James böyle çağırırdı. Sadece o. Daima o.

* * *

Kapı vurulduğunda hâlâ ağlıyorum. Yatak başını otomatik olarak kaldıran elektrikli mekanizmanın düğmesine basmayı akıl edene dek doğrulmak için yastıklarla boğuşmak zorunda kalıyorum.

Yatak gıcırtılar eşliğinde beni oturur pozisyona geçiriyor. Derin, titrek bir nefes alıp gözlerimi siliyorum.

"İçeri girin."

Kapı açılıyor ve Lamarr içeri giriyor. Gözlerimin hâlâ kıpkırmızı ve nemli olduğunu biliyorum. Sesim de boğuk çıkıyor olmalı ama hiçbir şeyi umursayacak durumda değilim.

"Bana doğruyu söyleyin," diyorum, o henüz ağzını dahi açma fırsatını bulamadan. Hatta yerine bile oturmadan. "Lütfen. Size hatırlayabildiğim her şeyi anlatacağım ama bilmek zorundayım. James öldü mü?"

"Üzgünüm," diyor. Bu, ne demek istediğini anlamama yetiyor. Konuşmaya çalışıyorum ama ağzımdan tek bir kelime çıkmıyor.

Başımı iki yana sallayıp bir şeyler söylemeye çalışarak orada öylece oturuyorum ama sözcükler âdeta dudaklarımdan dökülmeyi reddediyorlar.

Ben kendimi toparlamaya uğraşırken Lamarr sessizce oturuyor ve sonunda soluklarım düzene girdiğinde elindeki kâğıt tepsiyi bana doğru uzatıyor.

"Kahve?" diye soruyor nazikçe.

Umurumda olmamalı. James öldü. Kahvenin ne anlamı var ki?

Fakat çekingence de olsa başımla onaylıyorum ve fincanı elime tutuşturduğunda kahvemden kocaman bir yudum alıyorum. Sıcak ve sert. Fazla sulu hastane kahvesiyle arasında, kireçtaşıyla Gorgonzola peyniri arasındaki kadar fark var. Vücudumun tüm hücrelerine sızarak beni uyandırdığını hissediyorum. Ben hâlâ hayattayken James'in ölmüş olabileceğine inanmak bana hâlâ imkânsız görünüyor.

Fincanı indirdiğimde yüzüm kasılmış gibi hissediyorum. Ayrıca başım ağrıyor. "Teşekkürler," demeyi beceriyorum ama ses tonum nezaketten uzak. Lamarr bana

doğru uzanarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve elimi sıkıyor.

"Elimden bu kadarı geldi. Üzgünüm. Bu şekilde öğrenmeni istemezdim ama benden..." Söylemek üzere olduğu şeyi başka bir şekilde ifade etmeye çalışarak duruyor. "Halihazırda bildiklerinden daha fazlasını sana söylemenin uygun olmadığına kanaat getirildi. Hikâyeyi bir de senden dinlemek istedik. Hiçbir şeyden etkilenmeden."

Hiçbir şey söylemiyorum. Yalnızca başımı eğiyorum. Yetişkinlik hayatım boyunca böyle şeyler konusunda, hatta tam olarak şu anda yaptığıma benzer görüşmeler hakkında yazıp çizmiştim ama bir an olsun aynı duruma düşeceğimi hayal etmemiştim.

"Bunun senin için ne kadar acı verici olduğunu biliyorum," diyor nihayet ama sessizlik uzayınca, "ancak lütfen, dün geceyi anımsamaya çalışır mısın? Neler hatırlıyorsun?" diye ekliyor.

"Şeye dek... vurulma ânına dek olanları hatırlıyorum," diyorum. "Merdivenlerden koşarcasına indiğimi ve onu gördüğümü... orada öylece yatarken onu gördüğümü..." Dişlerimi birbirine bastırıp kısa süreliğine duraksıyorum. Dişlerimin arasından ıslık çalarcasına soluk alıp veriyorum. Ama tekrar ağlamayacağım. O yüzden ne kadar sıcak olduğunu umursamadan kahvemden koca bir yudum alıp yutkunuyorum. "Vurulma ânını anlatmamı istiyor musunuz?" diyorum sonunda. "Diğerleri size anlattılar mı? Nina, Clare ya da diğer herkes?"

"Olayı farklı kişilerden dinledik," diyor beni başından savmak istercesine. "Ama olaya dair bütün bakış açılarını öğrenmemiz gerek."

"Korkmuştuk," diyorum o âna geri dönmeye çalışarak. Sanki üzerinden bin yıl geçmiş, sarhoşluğun verdiği heyecan ve kemiklerimizi titreten korkuyla çılgına dönmüş hal-

de ses çıkarmadan evi dolaştığımız anlar adrenalinle yüklü kalın bir sis perdesinin ardında kalmıştı. "Ruh çağırma tahtasında bir mesaj vardı. Bir katil hakkında." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken söylediklerimin ne denli ironik olduğunun farkına varıyorum. Öyle ki bunlara daha fazla dayanamayacakmış gibi hissediyorum. "Tabii ki ona inanmadık. En azından çoğumuz. Ama sanırım hepimiz o mesaj yüzünden gerildik. Ve bir de dışarıda, karın üstünde ayak izleri vardı. Uyandığımızda, yani ilk seferinde, mutfak kapısı açılmıştı."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Biri kapıyı kilitlemişti ya da öyle söylediler. Sanırım Flo'ydu. Yoksa Clare miydi? Neyse. En azından biri kapıyı kontrol etmiş. Ama yine de ardına dek açıktı. Bu hepimizin iyice korkmasına ve deliye dönmesine neden oldu. Sonra ayak seslerini duyduğumuzda..."

"Tüfeği almak kimin fikriydi?"

"Bilmiyorum. Sanırım Flo onu ilk seferinde almıştı. Mutfak kapısı açıldığı zaman. Ama dolu olmaması gerekiyordu. Kurusıkı olmalıydı."

"Ve silahı sen tutuyordun, doğru mu?"

"Ben mi?" Şaşkınlıktan sarsılmış halde başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Hayır! Flo tutuyordu. Kesinlikle oydu."

"Ama namlunun üzerinde parmak izlerin var."

Tüfekten parmak izi mi almışlar? Boş gözlerle ona bakıyorum. Sonra yanıtımı beklediğini fark ediyorum. "Na-namlunun üzerinde, evet." *Siktir, kekelemeyi kes.* "Ama di-diğer tarafında yok. Tutacağın üstünde. Yani kabzasında demek istiyorum. Bakın, silahı sanki aklını kaçırmış gibi oraya buraya savuruyordu. Tek yaptığım, namluyu bizden uzak tutmaya çalışmaktı."

"Neden? Dolu olmadığını düşünüyorsan neden böyle bir şey yapasın ki?"

Soru şaşkına dönmeme neden oluyor. Odayı ısıtan güneşe rağmen aniden içerisi buz kesiyor. Şüpheli olup olmadığımı bir kez daha sormak istiyorum ama zaten şüpheli olmadığımı söyledi. Aynı soruyu tekrar tekrar sorup durmak biraz tuhaf görünmez mi?

"Çü-çünkü neyle dolu olursa olsun bana bir silahın doğrultulmasından hoşlanmıyorum. Oldu mu?"

"Oldu," diyor sakince ve not defterine bir şeyler yazıyor. Sayfayı çevirip tekrar bana dönüyor. "Şimdi biraz daha geriye gidelim. James. Onu nereden tanıyordun?"

Gözlerimi kapatıp ağlamamak için yanağımın içini ısırıyorum. Aslında önümde sürüyle seçenek var: Aynı okula gittik. Arkadaştık. O, Clare'in nişanlısı. *Nişanlısıydı,* diye sessizce düzeltiyorum kendi kendimi. Onun öldüğüne inanmak imkânsız. Fakat o anda, hem de hiç beklenmedik bir anda yasımın bencilliğinin farkına varıyorum. James hakkında düşünüp duruyorum. Ama Clare... Clare her şeyini kaybetti. Dün bir gelin adayıydı. Ama bugün... Şu anda olduğu şeyi tarif edecek tek bir kelime yok. Dul bile değil. Belki yalnızca matemli.

"O... biz birlikteydik," diyorum nihayet. Dürüst olmak daha iyi, öyle değil mi? En azından olabileceğim kadar dürüst olmak.

"Ne zaman ayrıldınız?"

"Çok uzun zaman önce. Biz... ah... on altı ya da on yedi yaşındaydık."

"Ah" demek pek dürüstçe olmuyor. Öyle dediğim için söylediklerim kulağa aşağı yukarı birer tahminden ibaretmiş gibi geliyor. Aslında ayrıldığımız günü tarihine kadar hatırlıyorum. Ben on altı yaşımı doldurmuş, on yediden iki ay almıştım. James'in on yedinci doğum gününe ise yalnızca birkaç ay kalmıştı.

"Dostane bir şekilde mi?"

"O sırada değil, hayır."

"Ama sonra aranızı düzelttiniz, öyle değil mi? Yani demek istiyorum ki Clare'in bekârlığa veda partisindeydin..." Sesi gittikçe canlılığını yitiriyor. Âdeta beni zamanın her şeyi iyileştirdiği, on altı yaşında yaşanan ihanete yirmi altı yaşında nasıl da güldüğümüz gibi basmakalıp laflarla araya girmeye teşvik ediyor.

Fakat yapmıyorum. Ne diyebilirim ki? Gerçeği mi?

Hastanenin ısıtma sisteminin ve batmakta olan güneşin etrafa yaydığı sıcaklığa rağmen kalbimin buz kestiğini hissediyordum.

Bu sorulardan hoşlanmıyorum.

James'in ölümü bir kazaydı: kesinlikle dolu olmaması gereken bir silah yanlışlıkla ateş aldı. Ama o zaman neden bu polis memuru karşıma geçip maziye gömülmüş ilişkilerimi kurcalıyor?

"Bunun James'in ölümüyle alakası ne?" diyorum durup dururken. Fazla aniden. Başını not defterinden kaldırıyor ve gülkurusu dudakları şaşkınlığını belli etmek istercesine hafifçe aralanıyor. Lanet olsun. Lanet olsun, lanet olsun, *lanet olsun.*

"Sadece resmin tamamını görmeye çalışıyoruz," diyor tatlılıkla.

Sırtımdaki tüyler tepeden tırnağa dimdik oluyor.

James boş olması gereken bir silahla vuruldu. Peki, silahı kim doldurdu?

Yanaklarımdaki kanın çekildiğini hissediyorum. Daha önce sorduğum soruyu karşımdaki kadına bir kez daha yöneltmeyi çok ama çok istiyorum: Ben bir şüpheli miyim?

Ama yapamam. Soramam çünkü sorarsam benden şüphelenir. Bense şüpheli görünmeyi hiç mi hiç istemiyorum.

"Çok uzun zaman önceydi," diyorum durumu kurtarmaya çabalayarak. "O zamanlar canım çok yanmıştı ama insan böyle şeylerin üstesinden gelir, değil mi?"

Hayır, gelemez. Böyle şeylerin üstesinden gelinmez. Yani en azından ben gelemem.

Ama sesimdeki yalan tınısını yakalayamıyor. Bunun yerine konuyu kusursuzca başka yöne çekiyor. "James vurulduktan sonra ne oldu?" diye soruyor. "Olaydan sonra hepinizin ne yaptığını hatırlayabiliyor musun?"

Gözlerimi yumuyorum.

"Birlikte olanların üstünden geçelim," diyor. Sesi yumuşak, cesaretlendirici, neredeyse hipnotize edici. "Koridorda onunla birlikteydin..."

* * *

Koridorda onunla birlikteydim. Ellerimde, pijamalarımda kan vardı. Onun kanı. O kadar çok kan vardı ki.

Gözleri yavaşça kapanmıştı. Birkaç dakika sonra hâlâ nefes alıp almadığını soluk seslerinden anlamaya çalışarak yüzümü onunkine yaklaştırdım. Nefes alıyordu. Kesik kesik soluklarını yanağımda hissedebiliyordum.

Birlikte olduğumuz zamana kıyasla ne kadar farklıydı: gözlerinin etrafında çizgiler belirmişti, çenesinde kirli sakalı vardı ve yüzü incelmiş, hatları belirginleşmişti. Ama o hâlâ James'ti. Kaşlarının kavisini, burnunun çıkıntısını, yaz gecelerinde boncuk boncuk terlerle kaplanan dudağının hemen altındaki boşluğu tanıyordum.

O hâlâ benim James'imdi. Tabii aslında değildi. Tanrı aşkına, Clare hangi cehennemdeydi?

Arkamda ayak sesleri duydum ama gelen Nina'ydı; elinde çarşafa benzer uzun, beyaz bir kumaş parçası tutuyordu. Diz çöktü ve James'in bacağını sıkı sıkı bağlamaya koyuldu.

"En büyük umudumuzun, seni hastaneye götürene dek durumunu stabilize etmemiz olduğunu düşünüyorum," dedi yüksek sesle. James'le konuşuyordu ama aynı zamanda benimle de konuştuğunun farkındaydım. "James, beni duyabiliyor musun?"

James yanıt vermedi. Yüzü balmumunu andıran tuhaf bir renge bürünmüştü. Nina başını iki yana salladı ve sonra bana dönüp, "Arabayı Clare sürse daha iyi olur. Sen onu yönlendir. Ben de arkaya, James'in yanına geçip hastaneye varana dek onu hayatta tutmaya çalışacağım. Tom, Flo'yla kalsa iyi eder. Bence kız şoka girdi."

"Clare nerede?"

"Bahçenin yukarı tarafında sinyal yakalamaya çalışıyordu. Görünüşe göre arada sırada da olsa telefon oradan çekiyormuş."

"Ama işe yaramadı," dedi omzumun üstünden gelen ses. Konuşan Clare'di. Yüzü ekşimiş süt rengindeydi ama giyinmişti. "Konuşabiliyor mu?"

"Birkaç kelime söyledi," dedim. Sesim gözlerimden süzülen yaşlardan ötürü çatlıyor, boğuk çıkıyordu. "Ama sanırım... sanırım artık bilincini yitirdi."

"Ah, lanet olsun." İyice beti benzi attı, dudaklarındaki tüm kan çekilmiş gibiydi ve gözlerinde yaşlar vardı. "Daha önce aşağı inmeliydim. Ben sadece..."

Nina, "Saçmalama," diyerek araya girdi. "En doğru şeyi yaptın. Ambulans çağırmak en büyük önceliğimizdi. Tabii eğer lanet olasıca bir sinyal yakalayabilseydik. Tamam, turnike konusunda elimden gelenin en iyisini yaptım. Artık başka bir müdahalede bulunmayacağım. Haydi, onu buradan çıkaralım."

"Ben sürerim," dedi Clare anında.

Nina başıyla onayladı. "Ben arkada, James'in yanında olacağım." Pencereden dışarı baktı. "Clare, gidip arabayı

elinden geldiğince ön kapıya yaklaştır." Clare başıyla onayladı ve arabanın anahtarlarını almak için yanımızdan ayrıldı. Nina ise benimle konuşmayı sürdürdü. "Onu taşımak için bir şeye ihtiyacımız var. Onu böylece kaldırmaya çalışırsak canı dayanamayacağı kadar çok yanacaktır."

"Nasıl bir şeye?"

"Sedye gibi kullanabileceğimiz düz bir şeye." İkimiz de etrafa bakındık ancak işimize yarayacak hiçbir şey göremedik.

"Kapılardan birini sökebiliriz." Arkamızdan gelen Tom'un sesi ikimizin de irkilmesine neden oldu. Bakışlarını yere indirip gittikçe etrafa yayılmakta olan kan birikintisi içinde bilinçsiz bir halde yatan James'e baktı. Yüzündeki ifadede korkuya benzer izler vardı. "Flo yatak odasında kendinden geçmiş halde yatıyor. James iyileşecek mi?"

"Dürüst olmamı mı istiyorsun?" dedi Nina. James'e baktığı anda Nina'nın yüzündeki bitkin ve umutsuz ifadeyi gördüm. Kontrolü ele aldığından beri ilk defa duyduğu korkuyu gizlemiyordu. "Dürüstçe söylemem gerekirse, bilmiyorum. Başarması mümkün. Kapı iyi bir fikir. Bir tornavida bulabilir misin? Sanırım basamakların altında alet kutusu gibi bir şey vardı."

Tom başının tek hareketiyle onaylayıp gözden kayboldu.

Nina elleriyle yüzünü örttü. "Siktir," dedi sesinin boğuk çıkmasına neden olan avuçlarına rağmen. "Siktir, siktir, siktir."

"Sen iyi misin?"

"Hayır. Evet." Başını kaldırdı. "Ben iyiyim. Sadece... Ah, Tanrım. Ne aptalca ne anlamsız bir ölüm. Hangi geri zekâlı neyle dolu olduğunu bilmeden elindeki silahı ateşler ki?"

Tom'un dün şakayla karışık silahı bana doğrulttuğunu anımsayınca o anda midem bulandı.

"Zavallı Flo," dedim.

"Tetiğe o mu bastı?" diye sordu Nina.

"Ben... ben öyle sanıyorum. Bilmiyorum. Silah onun elindeydi."

"Ben silahın sende olduğunu sanmıştım."

"Bende mi?" Şaşkınlıkla karışık dehşetle ağzım bir karış açık kaldı. "Tanrım, hayır. Ama paniğe kapılıp tetiği çekmesine neden olan aramızdan herhangi biri olabilir. Birbirimize çok yakın duruyorduk."

Dışarıdan bir kükreme geldi ve Clare'in arabasının tekerleklerinin ön kapının dışındaki karla kaplı çakıl taşlarını ezdiğini duydum. Aynı anda oturma odasından gelen gürültünün ardından Tom, hâlâ kolu yerine takılı meşe ağacından yapılmış ağır kapıyı peşi sıra sürükleyerek koridorda belirdi.

"Kapı kurşun gibi ağır," dedi, "ama sonuçta, sadece arabaya dek taşımak zorundayız."

"Tamam." Nina hiç çaba sarf etmeden tekrar kontrolü eline almıştı. "Tom, sen omuzlarından tut. Ben de ayaklarından tutacağım. Nora, biz onu kaldırırken sen de kalçasından destek ver ve onu kapıya doğru kaydır; bacağındaki tamponu yerinden oynatmamaya çalış. Hiçbir şeyin kapı koluna takılmasına izin verme. Hazır mısınız? Kaldır dediğimde; üç, iki, bir, kaldır."

Hep birlikte kaldırdık; James'ten, dudaklarının birkaç taze kan damlasıyla yeniden lekelenmesine neden olan, inlemeye benzer istemsiz bir ses yükseldi. Onu çabucak derme çatma sedyemizin üstüne koyduk. Çelikten yapılmış koca kapıyı açmak için koştum. İlk defa evin ebatları yüzünden Tanrı'ya şükrediyordum; sokak kapısı, oda kapısını hiç sorun çıkarmadan geçirebileceğimiz kadar genişti. Sonra geri dönüp kapının ayakucu tarafından tutarak Nina'ya yardım etmeye koyuldum. İnanılmayacak kadar ağır olsa da güç bela koridordan geçirdik ve dondurucu

geceye adımımızı attık. Clare, arabanın motoru hâlâ çalışır vaziyette bizi bekliyordu; egzoz gazı tıpkı bembeyaz bir bulut gibi soğuk havaya karışıyordu.

"O iyi mi?" diye sordu omzunun üzerinden ve arka kapıyı açmak için uzandı. "Hâlâ nefes alıyor mu?"

"Hâlâ nefes alıyor," dedi Nina, "ama pek fazla zamanı kalmadı. Tamam, haydi onu şu kapıdan indirelim."

Üzerimize kanların sıçradığı, dehşet verici, titrek bir telaş içinde onu arabanın arka koltuğuna bindirdik. Orada öylece yığılmış halde beni korkutan kesik soluklar alıyordu. Bacağı arabadan dışarı sarkmıştı ve garip bir şekilde, bacağından süzülen kanın soğuk havada buharlar çıkardığına tanık oldum. Bunu görmek olduğum yere çakılmama neden oldu. Ben sonraki adımımın ne olması gerektiğini düşünemeyecek kadar sarsılmış halde orada öylece dikilirken Tom nazikçe James'in bacağını kıvırıp kapıyı kapattı.

"İkimizin de sığabileceği kadar yer olmayacak," dedi Nina. Bir anlığına neden bahsettiğini anlamadım ama sonra durumun farkına vardım: James tek başına koca arka koltuğu kaplıyordu. Nina'nın önerdiği gibi arka koltuğa oturmasının hiçbir yolu yoktu.

"Ben burada kalırım," dedim. "Sen onlarla gitmelisin."

Nina karşı koymaya çalışmadı.

* * *

"Nora?" Lamarr'ın sesi nazik ama ısrarcı. "Nora? Uyanık mısın? Bana neler anımsadığını anlatabilir misin?"

Gözlerimi açıyorum.

"James'i dışarı çıkarıp arabaya bindirdik. Onu taşıyacak doğru düzgün bir şey bulamadığımızdan Tom kapılardan birini söktü. Arabayı Clare kullanıyordu. Aslında Nina'nın

James'le birlikte arka koltuğa binmesi ve yolu da benim tarif etmem lazımdı."

"Lazımdı?"

"Şey... bir yanlış anlaşılma oldu. Ne olduğundan pek emin değilim. James'i arabaya bindirdik ve arabada hepimize yetecek kadar yer olmadığını fark ettik. Nina'ya onunla birlikte gitmesini, evde kalacağımı söyledim çünkü o bir doktordur. Önerimi kabul etti. Biz de telefonuyla birkaç battaniye almak için eve koştuk. Ama bir şey oldu..."

"Devam et."

Anımsamaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. Olaylar bulanıklaşarak birbirine karışmaya başlıyor. Clare'in gazı köklediğini ve Tom'un omzunun üzerinden bağırarak bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Clare de, "Neden olmasın?" diye cevap vermiş, sonrasında da sabırsızca, "Ah, boş ver, oraya vardığımda ararım," demişti.

Ardından çakıl taşlarını öğütürcesine ezen tekerleklerin sesi duyuldu. Araba sarsılarak engebeli patikadan yola çıkarken kırmızı kırmızı yanan arka farlarını gördüm.

"Hassiktir! Neler oluyor?" diye bağırdı Nina üst kattan. Uçarcasma merdivenleri indi ve, "Clare! Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Ama Clare çoktan gitmişti.

"Bir yanlış anlaşılma oldu," diyorum Lamarr'a. "Tom ona, 'Geliyorlar,' dediğini söyledi ama Clare onun, 'Gelmiyorlar,' dediğini sanmış olmalı. Nina'yı almadan yola çıktı."

"Sonra ne oldu?"

Sonra ne oldu? İşte, bundan pek emin değilim.

Clare'in ceketinin verandanın tırabzanlarına asılı olduğunu hatırlıyorum. Ceketi yanına almak istemiş fakat unutmuş olmalı.

Hatırlıyorum...

Hatırlıyorum...

Nina'nın ağladığını hatırlıyorum.

Ellerimi musluğun altına tutmuş halde James'in kanının lavabonun deliğinden akıp gittiğini izleyerek mutfakta dikildiğimi hatırlıyorum.

Ve sonra... Şoktan mı yoksa ondan sonra olanlar yüzünden mi olduğunu bilemesem de her şey un ufak olmaya başlıyor. Kendimi zorlasam da olanları mı yoksa olduğunu *sandıklarımı* mı anımsadığımı ayırt edemiyorum.

Clare'in ceketini aldığımı hatırlıyorum. Gerçekten onun muydu? Aniden aklıma Flo'nun atış poligonunda buna benzer siyah bir deri ceket giydiği geliyor. Ceket Clare'in miydi? Yoksa Flo'nun mu?

Ceketi elime aldığımı hatırlıyorum.

Ceketi hatırlıyorum.

Hatırlayamadığım şey ceketle mi ilgili?

Ve sonra ormanda koşuyorum, çaresizce onları durdurmaya çalışarak koşuyorum.

Beni koşmaya sevk eden bir şey oldu. Bir şey, telaşlı bir çaresizlik içinde ayağıma soğuk spor ayakkabılarımı geçirmeme ve elimde vahşice sallanan fenerle daracık patikada bodoslama koşmaya başlamama sebep oldu.

Ama ne?

Bakışlarımı aşağı indiriyorum. Parmaklarım sanki küçük ve sert bir şeye tutunmaya çalışırmış gibi kapanıyor. O küçük ve sert şey, büyük olasılıkla gerçeğin ta kendisi.

"Hatırlayamıyorum," diyorum Lamarr'a. "Tam olarak burada her şey birbirine giriyor. Ağaçların arasından koştuğumu hatırlıyorum..."

Parçaları birleştirmeye çalışarak duruyorum. Bakışlarım önce parlak floresanlara, sonra da sanki bana ilham verebilirlermiş gibi ellerime kayıyor. Ama ellerim bomboş.

"Tom'un ifadesini aldık," diyor Lamarr sonunda. "Elin-

de bir şey olduğunu, avucunun içindeki şeye baktığını, sonra da kabanını bile giymeden fırladığını söylüyor. Harekete geçmene neden olan şey neydi?"

"*Bilmiyorum.*" Sesim çaresizlikle yüklü. "Keşke bilseydim. Hatırlayamıyorum."

"Lütfen biraz daha çabala; bu çok önemli."

"Önemli olduğunu biliyorum!" Bunu istemeden de olsa bağırarak söylüyorum, sesim küçücük odada çınlıyor. Parmaklarım hastanenin incecik battaniyesine kenetlenmiş halde. "Bu-bunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz? O benim arkadaşım, o benim... benim..."

Konuşamıyorum. James benim için ne anlama geliyor, yani ne anlama geliyordu... Bunun için söyleyecek tek bir kelime bulamıyorum. Dizlerimi göğsüme çekip kesik kesik soluk alıyorum. Başımı dizlerime vurmak ve anılar oluk oluk akan kan misali zihnimden dışarı taşana dek vurmaya devam etmek istiyorum ama yapamıyorum, hatırlayamıyorum.

"Nora..." diyor Lamarr fakat ses tonunun beni rahatlatmayı mı yoksa uyarmayı mı amaçladığından emin değilim. Büyük olasılıkla ikisini de aynı anda yapıyor.

"Hatırlamak istiyorum." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Hem de i-inanamayacağınız kadar çok."

"Sana inanıyorum," diyor Lamarr. Sesinde hüzünlü bir tını var. Elini omzuma koyduğunu hissediyorum ama sonra kapının çarpılma sesini duyuyorum. Hemşire el arabasını iterek içeri giriyor.

"Burada neler oluyor?" Bakışları benden Lamarr'a kayıyor. Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzümü ve gizlemeyi beceremediğim stresimi gördüğü anda yuvarlak hatlı sevimli yüzü hoşnutsuzlukla buruşuyor. "Siz, hanımefendi, hastalarımı böyle üzmenize izin vermeyeceğim!" İşaretparmağını Lamarr'a doğrultuyor. "Bir araba kazasında ölümün

eşiğinden dönmesinin üzerinden henüz yirmi dört saat bile geçmedi. Dışarı!"

"O bir şey yapmadı..." demeye çalışıyorum. "Onun suçu..."

Ama söyledikleri kısmen doğru; Lamarr *gerçekten* de beni üzdü. Her ne kadar karşı çıksam da gittiğini görmekten memnun oluyorum. Sonunda örtünün altına girerek kıvrılıp yatabildiğim için minnettarım. Ben yatarken hemşire polisin zorbalıkları, kendilerini bir şey sanmaları, kimseden izin almadan içeri dalmaları, hastalarını üzmeleri, iyileşme sürecine haftalarca değilse bile günlerce köstek olmaları hakkında ağzında bir şeyler gevelerken kıymalı patates püresini ve haşlanmış taze fasulyeleri hazırlıyor. Tabakları doldurup tepsiyi önüme sürdüğü sırada odayı sanki okul yemekhanelerine özgü o koku dolduruyor.

"Şimdi yemeğini ye, tatlım," diyor sevecenlikle. "Bir deri bir kemik kalmışsın. Mısır gevreği iyidir ama onu yiyerek iyileşemezsin. Bunun için ete ve sebzeye ihtiyacın var."

Aç değilim ama başımla onaylıyorum.

* * *

Fakat odadan çıktığında yemeğimi yemiyorum. Sadece ağrıyan kaburgalarımı tutarak yan tarafıma dönmüş yatıyorum ve olanları anlamlandırmaya çalışıyorum.

Clare'in nasıl olduğunu, nerede olduğunu sormalıydım.

Ve Nina... Nina nerede? İyi mi? Neden gelip beni görmedi? Tüm bunları sormalıydım ama şansımı kaçırdım.

Boş gözlerle dolabın yan tarafına bakarak orada öylece yatarken James'i, birbirimiz için ne anlam ifade ettiğimizi, yaptığım ve kaybettiğim her şeyi düşünüyorum. Çünkü o

döşemelerin üstünde kan kaybederken elini tuttuğum sırada asla dinmeyeceğini sandığım, kapkara ve aşılmaz olduğunu düşündüğüm öfkemin çoktan azaldığını, James'in hayatıyla birlikte yitip gittiğini fark ettim.

Aramızda geçenler yüzünden çektiğim acı çok uzun zamandır benliğimi şekillendiriyordu. Ve şimdi ansızın yok olup gitmişti. Acı yok olup gitmişti. Tıpkı James gibi. Gerçekten tanıdığım yegâne insan gibi.

Bunu fark etmenin hem hafifletici bir yanı hem de korkunç bir ağırlığı var.

Yatağımda yatıp tanıştığımız anı değil, onu ilk fark ettiğim anı düşünüyorum çünkü sanırım tanıştığımızda on iki ya da on üç yaşındaydık. Belki de daha küçüktük. Onu fark ettiğimde, onuncu sınıfın ikinci dönemiydi ve James, okul tiyatrosunda Bugsy Malone'u canlandırıyordu. Clare, *tabii ki*, Blousey Brown'du. Bununla Tallulah arasında resmen yazı tura atmak zorunda kalmıştı ama Blousey oyunun sonunda istediği erkeği elde ediyordu ve Clare kaybedeni canlandırmaktan hiç hoşlanmazdı.

James'i daha önce derslerde, aylak aylak dolaşırken, yaptığı kâğıttan uçakları uçurmaya çalışırken ya da koluna bir şeyler çiziktirirken görmüştüm. Ama sahnede... sahnede her nasılsa odaya ışık saçıyordu. On beş yaşıma henüz girmiştim, James ise on altıncı yaşından birkaç ay almıştı. Sınıfımızın en büyüklerinden biriydi ve o yıl, saçlarını alttan iyice kazıtmış, tepede kalan siyah renkli buklelerini de kafasının arkasında küçük bir topuzla toplamıştı. Hem serseri gibi hem de asi görünüyordu ama Bugsy rolünü oynamak için saçlarını jöleyle düzleştirdiğinde bu basit değişiklik, okul üniformasıyla yaptıkları provalarda bile tıpkı 1930'lardan fırlamış bir gangster gibi görünmesine yol açıyordu. Onlardan biri gibi yürüyordu. Dudaklarının kenarına sıkıştırılmış görünmez bir puroyla öylesine ikna

edici duruyordu ki ortalıkta puro olmamasına rağmen kokusunu dahi alabiliyordum. Kısa ve öz konuşuyordu. Onu yatağa atmak istiyordum ve odadaki tüm diğer kızların, hatta bazı erkeklerin bile benimle aynı şeyi hissettiğinden emindim.

Arkamdaki sandalyenin üzerinden uzanıp Blousey rolüne girmek için sürdüğü pembe ruju saçlarımı gıdıklarken kulağıma fısıldadığı için Clare'in da onun hakkında ne düşündüğünü biliyordum.

"James Cooper *benim* olacak," demişti. "Bu konudaki kararımı verdim."

Hiçbir şey dememiştim. Clare genellikle istediğini elde ederdi.

Yaz tatili boyunca hiçbir şey olmadı ve ben de Clare'in kendi kendine verdiği sözü unuttuğunu düşünmeye başladım. Ama okul tekrar başladığında yaptığı binlerce minicik hareketten, saçlarıyla oynama şeklinden, okul gömleğinin açık bıraktığı düğmelerinden Clare'in hiçbir şeyi unutmadığını fark ettim. Sadece doğru zamanı bekliyordu.

İlk dönemde sahnelenecek oyun, *Cat on a Hot Tin Roof* idi ve James, Brick rolünü kaptığında Clare'in de Maggie'yi canlandırması kararlaştırıldı. Bana yapmaları gereken ekstra provalardan, drama dersinin ardından stüdyoda baş başa geçirecekleri saatlerden bahsedip duruyordu ama cazibesi bile Clare'i monodan kurtaramadı. Sömestrin geri kalanından muaf tutuldu ve rolü, yedek oyuncuya verildi. Yani bana.

Böylelikle o seksi ve fingirdek Maggie rolünü Clare değil, *ben* oynadım. Bir hafta boyunca her gece James'i öptüm, onunla kavga ettim, onun tarafından içimden çekip çıkarılana dek sahip olduğumdan bile haberdar olmadığım bir şehvetle kendimi onun üzerine attım. Kekelemedim. Artık

Lee değildim. O günlere dek ve ondan sonra asla öyle davranmadım. Ama James, Brick idi; sarhoş, öfkeli, aklı karışmış Brick. Ben de Maggie oldum.

Son gece, koridorun sonundaki boş bir sınıftan ibaret olsa da yeşil oda olarak adlandırdığımız yerde kola ve sandviçler eşliğinde oyunculara özel bir parti verdik. Ama parti işin içine Jack Daniel's girince parka, oradan da Lois Finch'in evinin mutfağına taştı.

Ve James elimi tuttu. Birlikte merdivenleri tırmanıp Lois'in erkek kardeşinin yatak odasına çıktık. Toby Finch'in gıcırdayan tek kişilik yatağına uzandık ve üzerinden on yıl geçmesine rağmen bu hastane odasında bile aklıma geldiğinde tüylerimin ürpermesine neden olan şeyler yaptık.

İşte *bu*, James Cooper'ın bekâretini kaybettiği geceydi. On altı yaşında, bir kış gecesinde, Spiderman desenli bir yatak örtüsünün üzerinde, biz öpüşüp birbirimizi hafifçe ısırırken başımızın üstünde dönüp duran model uçakların altında.

Sonra bir baktım ki beraberdik. Bu konuda hiç konuşmamıza gerek kalmadan her şey kendiliğinden gelişmişti.

Tanrım, onu seviyordum.

Ve o artık yok. Bu olamaz.

Lamarr'ın gülkurusu dudaklarının arasından süzülen o yumuşak sesiyle sorduğu soruyu düşünüyorum: *James. Onu nereden tanıyordun?*

Doğruyu söyleyecek olsaydım sorusunu nasıl cevaplardım?

Onu tanıyorum. Onu öylesine iyi tanıyorum ki yüzüne zifiri karanlık bir odada dokunsam bile karşımdakinin o olduğunu anlarım.

Onu öylesine iyi tanıyorum ki vücudundaki her yara izinin ya da lekenin yerini söyleyebilir; apandisit ameliyatından kalan karnının sağ tarafındaki kesiği, bisikletten

düştüğünde atılan dikişleri, saçlarının birbirine karışan üç farklı tutam halinde nasıl ayrıldığını bile tarif edebilirim.

Her yerini ezbere biliyorum.

Ve o artık yok.

On yıldır onunla hiç konuşmadım ama her günüm onu düşünmekle geçti.

Oysa o artık yok. Üstelik tam da ona ihtiyacım olduğunda. Kendimi artık onu umursamadığıma ve geçmişin tozlu raflarına kaldırdığıma ikna etmeye çalışsam da yıllardır içimde beslediğim öfke de onunla birlikte yitip gitti.

O gitti.

Belki bunu yeterince sık tekrarlarsam öldüğüne inanmaya başlayabilirim.

Koridorun sonundaki makinelerden yükselen bip seslerine, gürültülere ve gözlerimi yakan ışıklara rağmen o gece âdeta ölüm uykusuna yatıyorum. Hemşireler her iki saatte bir gelip durumumu kontrol etmekten vazgeçtiğinden yalnızca uyuyorum... uyuyorum... uyuyorum.

Ama sonra kafam karışmış bir halde uyanıyorum. Neredeyim? Bugün günlerden ne? İstemsizce telefonumu arıyorum.

Burada değil. Onun yerine plastik bir su sürahisi var.

Birkaç saniye sonra şimdiki zamanın ağırlığı ezici bir şekilde üstüme çöküyor.

Bugün günlerden pazartesi.

Bir hastanedeyim.

James öldü.

"Hadi, uyan bakalım," diyor palas pandıras odaya dalan yeni hemşire ve profesyonel bir edayla ayakucumdaki çizelgelere göz gezdiriyor. "Kahvaltın birkaç dakika içinde burada olacak."

Hâlâ hastane önlüğüyle yatıyorum. Odadan ayrılmak üzere olduğunu görünce kendimi, "Durun!" diye seslenirken buluyorum.

Durmayı hiç istemezmişçesine kaşlarından tekini havaya kaldırarak hafifçe bana dönüyor.

"Ü-üzgünüm," diye kekeliyorum, "Ben sadece... Üstüme başka bir şey giyebilir miyim? Mesela kendi kıyafetlerimi. Ve bir de eğer mümkünse cep telefonumu alabilir miyim?"

"Temiz kıyafet getirmelerini akrabalardan isteriz," diyor hoşnutsuzlukla. "Burada kurye hizmeti vermiyoruz!" Ve kapıyı arkasından savurarak çıkıp gidiyor.

Demek ki bilmiyor. Yani benimle ilgili durumu. Olanları. O anda, evin muhtemelen bir suç mahalli olduğu kafama dank ediyor. Nina'nın, Clare'in ve diğerlerinin orada olmasının, James'in pıhtılaşmakta olan kanı etrafında parmaklarının uçlarına basa basa dolaşmalarının imkânı yok. Evlerine dönmüş ya da en azından bir pansiyona yerleşmiş olmalılar. Lamarr geri döndüğünde bunu ona sormalıyım. Tabii *eğer* gelirse.

İlk defa polise ne denli bağımlı olduğumun farkına varıyorum. Dışarıdaki dünyayla tek bağlantım onlar.

* * *

Sabah saat on bir civarında kapı çalıyor. Yan yatmış, Radyo 4'ü dinliyorum. *Kadın Saati* isimli bir program var. Eğer gözlerimi sımsıkı yumup kulaklıkları iyice kulağıma bastırırsam neredeyse kendimi, trafiğin penceremden süzülen homurtuları eşliğinde yanımda doğru düzgün bir fincan kahveyle evimde hayal etmeyi başaracağım.

Kapı vurulduğunda tel ızgaralı camın öte yanında gördüğüm Lamarr'ın yüzüne alışmak biraz zamanımı alıyor. Kulaklıkları çekip çıkarıyorum ve yastıklarla boğuşarak doğruluyorum.

"İçeri girin."

İçeri girdiğinde elinde kâğıt bir bardak tutuyor. "Kahve?"

"Ah, *teşekkür ederim.*" Sesimin çaresiz çıkmaması ve bardağı elinden kapmamak için çaba harcasam da hastanenin balık fanusunu andıran dünyasında böylesine küçük şeylerin ne büyük anlam ifade ettiğini görmek son derece şaşırtıcı. Bardağın dışından, kahvenin içilemeyecek kadar sıcak olduğunu anlıyorum ve söylemek istediklerimi nasıl en doğru şekilde ifade edebileceğimi düşünürken kahvemden minik yudumlar almakla yetiniyorum. O sırada Lamarr nedensiz yere ılıman geçen kış mevsiminden ve hafta sonu boyunca süren kar yağışından ötürü yollarda biriken karın erimeye başladığından bahsediyor. Sonunda duraksadığında elime geçen şansı değerlendiriyorum.

"Çavuş..."

"Dedektif."

"Üzgünüm." Yaptığım hatadan ötürü kendime kızıp telaşlanmamaya çalışıyorum. "Beni dinleyin, şeyi merak ediyordum, Clare nasıl?"

"Clare mi?" Öne eğiliyor. "Bir şeyler mi hatırladın?"

"Ne?"

"Evden ayrıldıktan sonra olanları mı anımsamaya başladın?"

"Ne?"

Bir anlığına birbirimize bakıyoruz, sonra kederli bir tavırla başını iki yana sallıyor.

"Üzgünüm. Söylediğinden bir şeyler hatırlama başladığını..."

"Ne demek istiyorsunuz? Clare'e bir şey mi oldu?"

"Bana neler hatırladığını anlat," diyor ama o güzel, ifadesiz yüzünü okumaya çalışırken ağzımı dahi açmıyorum. Gözleri benimkilerle buluşsa da suratındaki ifadeyi çözemiyorum. Bana anlatmadığı bazı şeyler var.

"Şeyi hatırlıyorum..." Yavaşça konuşuyorum. "Ormanda koştuğumu... arabanın farlarını ve cam parçalarını...

kazadan sonra tökezleyerek yürümeye çalıştığımı, ayakkabılarımdan birini kaybettiğimi ve yolun cam kırıklarıyla kaplı olduğunu..." Konuştukça, araba farları yüzünden solgun görünen çıplak dalların ördüğü tünelin gitgide alçaldığını ve elimi sallayarak birini, herhangi birini durdurmaya çalışırken topallayarak koştuğumu hatırlıyorum. Karanlığı farlarıyla yararak sarsıla sarsıla yol alan bir karavan vardı. Yüzümden süzülen gözyaşlarına rağmen çılgına dönmüşçesine kollarımı sallayarak yolun ortasında dikildim. Durmayacağını, hatta beni ezip geçeceğini sandım. Ama yapmadı. Patinaj çekerek durdu; camını açarken beti benzi atmıştı. *Sen ne yaptığını sanıyorsun,* dedi ve sonra, *yoksa sen...* diye ekledi. Cümlenin geri kalanı dile getirilmeden havada asılı kalmıştı.

"İşte bu kadar. O arası son derece karman çorman... Sanki zihnimdeki görüntüler gittikçe bulanıklaşıyor ve sonra aniden bembeyaz bir boşlukla karşılaşıyorum. Beni dinleyin, yoksa Clare'e bir şey mi oldu? O da..."

Aman Tanrım.

Aman Tanrım. Olamaz.

Parmaklarımın çarşafa kenetlendiğini hissediyorum; kemirilmiş tırnaklarım çarşafa öylesine gömülüyor ki parmaklarım acıyor.

O da öldü mü?

"İyi," diyor Lamarr yavaşça ve dikkatli bir şekilde. "Ama o da kaza geçirdi, aynı kazaya karıştınız."

"Durumu iyi mi? Onu görebilir miyim?"

"Üzgünüm ama hayır. Henüz onunla görüşme fırsatını bulamadık. Önce hikâyeyi onun tarafından dinlemeliyiz. Yoksa..."

Sesi canlılığını yitiriyor. Ne söylemek istediğini anlıyorum. İkimizin de anlatacaklarını duymak istiyor ama ayrı

ayrı. Böylelikle hikâyelerimizi birbiriyle karşılaştırabilecekler.

Yine de sancıdan kıvranmak istememe neden olan o soğuk hissin mideme geri döndüğünü hissediyorum. Şüpheli miyim? Şüpheli gibi görünmeden şüpheli olup olmadığımı nasıl anlayabilirim?

"Henüz bizimle görüşmeye hazır değil," diyor Lamarr sonunda.

"James'in öldüğünü biliyor mu?"

"Sanmıyorum, hayır." Lamarr'ın yüzünde şefkat görüyorum. "Bu haberi kaldıracak kadar iyi durumda değil."

Nedenini bilmiyorum ama bu beni şimdiye dek söylediklerinden çok daha fazla rahatsız ediyor. Clare'in bu hastanede bir yerlerde, James'in öldüğünü bilmeden yatıyor olması fikrine katlanamıyorum.

Neden hâlâ onu ziyaret etmediğini merak ediyor mudur? Yoksa bunu düşünemeyecek kadar kötü durumda mıdır?

"O... iyileşecek mi?" Son sözcüğü söylerken sesim çatlıyor. Endişemi gizlemek için kahvemden uzun, sancılı bir yudum alıyorum.

"Doktorlar iyileşeceğini söylüyor ama biz yine de ailesini bekliyoruz. Ondan sonra durumunun konuşacak kadar stabil olup olmadığı konusunda görüş bildirecekler. Üzgünüm. Keşke sana daha fazlasını anlatabilsem ama onun sağlık durumuyla ilgili konuşmam doğru değil."

"Evet, biliyorum," diyorum tekdüze bir ses tonuyla. Boğazımın gerisine takılıp kalmış, başımın ağrımasına ve onlardan kurtulmak için kızgınlıkla gözlerimi kırpıştırırken gözlerimin iyiden iyiye yaşarmasına neden olan yaşlar var. "Ya Nina?" demeyi beceriyorum sonunda. "Onu görebilir miyim?"

"Şu anda evdeki herkesin ifadesini alıyoruz. Ama ifadeler tamamlandığında seni ziyaret etmesine izin verileceğinden eminim."

"Bugün mü?"

"Umarım bugün tamamlayabiliriz, evet. Eğer evden ayrıldıktan sonra olanları hatırlayabilirsen bize çok, hem de çok yardımcı olmuş olursun. Diğerlerinin değil, senin hikâyeni dinlemek istiyoruz ve diğer insanlarla konuşmanın aklını... iyice karıştıracağından endişeleniyoruz."

Bununla ne demek istediğini anlayamıyorum. Kendi hikâyemi başka birininkine uydurmak için beklerken hafızamı kaybetmiş numarası yaptığımdan mı kuşkulanıyor? Yoksa kendi anılarımın çekim gücünden, bilinçsizce başka birinin anılarını benimseyeceğimden mi çekiniyor?

Bunun ne kadar kolay olduğunu biliyorum. Yıllardır, çocukluğumda çıktığımız ve eşeğe bindiğim o yaz tatilini "hatırlayıp" dururum. Şöminenin üstündeki rafta, eşeğin üstündeyken çekilmiş bir fotoğrafım bile vardı. Üç ya da dört yaşlarındaydım. Gün batımına karşı çekildiğinden koyu renkli bir bulanıklıktan, saçları güneş ışıklarıyla bezeli bir gölgeden ibarettim. Ama yüzüme çarpan tuz yüklü rüzgârı, dalgaların ışıl ışıl parlamasına yol açan güneş ışıklarını ve bacaklarımın arasını kaşındıran kilimin dokusunu hatırlıyordum. Annem o fotoğraftakinin ben değil de kuzenim Rachel olduğunu söylediğinde on beş yaşındaydım. Fotoğrafın çekildiği o yere daha önce hiç gitmemiştim bile.

Yani ne demek istiyor? Anılarını gizlendikleri yerden çıkarırsan arkadaşlarınla konuşmana izin veririz mi?

"Hatırlamaya çalışıyorum," diyorum acı acı. "İnanın bana, neler olup bittiğini hatırlamayı sizden bile çok istiyorum. Nina'yı yem gibi kullanmanıza gerek yok."

"Olay o değil," diyor Lamarr. "Senin hikâyeni duymak

istiyoruz. Bunun ceza gibi bir şey olmadığına seni temin ederim."

"Eğer Nina'yı göremeyeceksem en azından kendi kıyafetlerimi giyebilir miyim? Telefonuma da ihtiyacım var." Eğer telefonumu düşünmeye başladıysam iyileşiyor olmalıyım. Biriken onca e-postayı, gelen mesajları ve onları yanıtlama şansımın olmadığını düşünmek bile kaygılanmama yol açıyor. Bugün günlerden pazartesi, yani iş günü. Editörüm yeni taslakla ilgili bana ulaşmak isteyecektir. Ve annem... acaba bana ulaşmaya çalışmış mıdır? "Gerçekten telefonuma ihtiyacım var," diyorum. "Eğer o konudan endişeleniyorsanız evden kimseyle iletişim kurmaya çalışmayacağıma söz verebilirim."

"Ah," diyor ve yüzünde tuhaf, temkinli bir ifade beliriyor. "Aslında sana sormak istediğimiz şeylerden biri de buydu. Eğer sakıncası yoksa telefonuna bakmak istiyoruz."

"Sakıncası yok. Ama sonrasında bana geri verir misiniz?"

"Evet, ama hiçbir yerde bulamıyoruz."

Bu donakalmama sebep oluyor. Eğer telefonum onlarda değilse nerede?

"Evden ayrılırken telefonunu da yanına almış mıydın?" diye soruyor Lamarr.

O ânı düşünmeyi deniyorum. Yanıma almadığımdan eminim. Hatta günün büyük çoğunluğunda telefonumun nerede olduğunu bile anımsamıyorum.

"Clare'in arabasında olabilir," diyorum sonunda. "Sanırım atış poligonuna gittiğimizde telefonumu orada bıraktım."

Lamarr başını iki yana sallıyor. "Arabayı tepeden tırnağa taradık. Kesinlikle orada değil. Evde de elimizden geldiğince detaylı bir araştırma yaptık."

"Atış poligonunu denediniz mi?"

"Oraya da bakacağız," diyor ve defterine not alıyor. "Ama telefonunu arayıp durmamıza rağmen kimse yanıt vermiyor. Eğer orada unutmuş olsaydın birilerinin telefonu duyacağını düşünüyorum."

"Çalıyor mu?" Pilinin hâlâ bitmemiş olmasına şaşırıyorum çünkü telefonumu en son ne zaman şarj ettiğimi bile hatırlamıyorum. "Yani, bir dakika, arayıp durduk derken neyi kastediyorsunuz? Hangi numarayı arayacağınızı nereden öğrendiniz ki?"

"Doktor Da Souza'dan aldık," diyor kısaca. Nina'dan bahsettiğini anlamam biraz zamanımı alıyor.

"Ve çalıyor, öyle mi?" diyorum yavaşça. "Sesli mesaja düşmüyor?"

"Ben..." Duraksıyor; anımsamaya çalıştığını görebiliyorum. "Kontrol etmem gerek ama evet, çaldığından bir hayli eminim."

"Eğer çalıyorsa evde değil demektir. Orada telefonlar çekmiyor."

Lamarr kaşlarını çatınca o incecik, kusursuz kaşlarının arasında bir çizgi beliriyor. Sonra başını iki yana sallıyor. "Teknikerlerimiz konu üstünde çalışmaya başladı, telefonun yaklaşık konumunu saptayacaklarından şüphem yok. Onu bulduğumuz zaman en kısa sürede sana haber veririz."

"Teşekkürler," diyorum. Ama aklımı meşgul edip duran soruyu sormuyorum: neden telefonumu istiyorlar?

* * *

İyileşmekte olduğumu şuradan anlıyorum: Kurt gibi açım. Birkaç saat önce gelen öğle yemeğine baktım ve, *bu kadarcık mı*, diye düşünmeden edemedim. Tıpkı, uçaklarda o oyuncak ebatlarındaki yemekler önünüze koyulduğunda bir

yemek kaşığı patates püresiyle ve serçeparmağım boyutlarındaki bir sosisle kim doyar, diye düşündüğünüz anlardaki gibi. Buna yemek falan denmez. Pahalı ve kaliteli geçinen barlardaki atıştırmalıklar bile bunlardan büyüktür.

Sıkılıyorum. Tanrım, sıkılıyorum. Artık uyumuyorum ve yapacak hiçbir şeyim de yok. Telefonum yok. Dizüstü bilgisayarım yok. Yazabilirdim ama dizüstü bilgisayarım ve üzerinde çalıştığım metin olmadan hiçbir şey yapamam. Radyoya bile sinirlenmeye başlıyorum. Evdeyken, yani sadece arka plandaki gürültülerden biri olduğunda radyonun rutinini, günün güven verici döngüsünü severdim. Tıpkı salının ve çarşambanın pazartesiyi takip etmesi gibi *Haftanın Başlangıcı*'nın ve onun ardından yayınlanan *Kadın Saati*'nin, *Bugün* programını takip edeceğini bilirdim. Ama burada aklımı kaçırmaya başlamama neden oluyorlar. Tam olarak kafayı yemeden önce daha kaç kez bitmek bilmeyen haber başlıkları döngüsünü dinleyebilirim ki?

Ama asıl önemlisi, korkuyorum.

Çok hasta olduğunuzda ortaya bir tür odaklanma sorunu çıkar. Buna en son büyükbabam ölürken şahit oldum. Büyük şeyleri önemsemekten vazgeçersiniz. Dünyanız önemsiz endişelerden daha fazlasının sığamayacağı kadar küçülür: Sabahlığınızın kemerinin kaburgalarınıza sürtünmesine, omurganızdaki ağrıya, başka biri elinizi tuttuğunda hissettiklerinize takılıp kalırsınız.

Sanırım karşınıza çıkan engellerle baş etmenizi mümkün kılan da bu daralma. Daha geniş olan dış dünya sizin gözünüzde önemini kaybeder. Ve yaşınız iyice ilerleyip sağlık durumunuz kötüleştikçe dünyanız daha da küçülür. Ta ki geriye kalan tek önemli şey nefes almak olana dek.

Ben tam aksi yönde ilerliyorum. Buraya getirildiğimde tek istediğim ölmemekti. Sonra dün, uyumak ve yaralarımı sarmak için yalnız kalmak istedim.

Ama bugün, kaygılanmaya başlıyorum.

Resmi olarak şüpheli değilim; eğer durum öyle olsaydı Lamarr'ın beni sorgulamaya başlamadan önce avukat tutabileceğimi söylemesi ve bana haklarımı okuması gerekirdi. Bunu bilecek kadar çok cinayet romanı yazdım.

Fakat tek yaptıkları, el yordamıyla *bir şeyler* aramak. James'in ölümünün kaza eseri olduğunu düşünmüyorlar.

Burada geçirdiğim ilk gece kalın camdan süzülen kelimeleri anımsıyorum: *Ah. Yani bir cinayetle karşı karşıyayız, öyle mi?* O anda şoke edici olsalar da bana biraz hayal ürünü gibi gelmişlerdi; sanki her şey içine düştüğüm akıl almaz bir rüyanın parçasıydı. Şimdiyse fazlasıyla gerçek görünüyorlar.

Kapı tekrar vurulduğunda cevap vermek istemiyorum. Gözlerimi kapatıp kendimi yeniden evimde hayal ederken bitişikteki koğuştan gelen gürültüleri ve keşmekeşi duymamak için hastane kulaklıklarını takmış halde uzanarak Radyo 4'ü dinliyorum.

Hemşireler kapıyı vurmuyor ya da yarım yamalak vursalar bile yanıtınızı beklemeden içeri dalıyorlar. Sadece Lamarr kapıyı çalıp yanıt vermemi bekliyor. Ama ne Lamarr'la ne de nazik, sakin, meraklı sorularıyla yüzleşebilecek halde değilim. Hatırlamıyorum, tamam mı? Hiçbir şey gizlediğim yok. Sadece ha-tır-la-mı-yo-rum.

Gözlerimi sımsıkı yumup *The Archers*'a rağmen gidip gitmediğini duymaya çalışıyorum ama sonra kapının sanki biri kafasını içeri sokup durumuma bakmak istermiş gibi temkinli bir şekilde açılırken çıkardığı gıcırtı kulağıma çalınıyor.

"Lee?" dendiğini duyuyorum usulca. "Pardon, üzgünüm, Nora demek istemiştim."

Fırlarcasına yerimde doğruluyorum. Bu, Nina.

"Nina!" Kulaklıkları çekip çıkarıyorum ve bacaklarımı yataktan aşağı sallamaya çalışıyorum ama kafamdaki yara ya da düşen tansiyonum yüzünden oda aniden boş ve uzak gelmeye başlıyor. Koca bir baş dönmesi dalgasının altında eziliyorum.

"Hey!" Kulaklarımdaki çınlamadan ötürü sesi derinlerden geliyor. "Hey, sakin ol. Kelimenin tam anlamıyla beynini yerine dikmelerinin üzerinden pek fazla zaman geçmedi."

"Ben iyiyim," diyorum ama onu mu yoksa kendimi mi rahatlamaya çalıştığımdan emin değilim. "Ben iyiyim. Sorun yok."

Derken kendimi gerçekten *iyi* hissetmeye başlıyorum. Baygınlık dalgası geçiyor ve Jean Paul Gaultier ile sigara karışımından oluşan teninin kokusunu içime çekerek ona sarılıyorum.

"Tanrım, seni gördüğüme o kadar sevindim ki."

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Geri çekilip bana eleştiren, kaygılı gözlerle bakıyor. "Şunu itiraf etmeliyim ki araba kazası geçirdiğini bize söylediklerinde ben... şey... Eski okul arkadaşlarımdan birinin kan kaybından öldüğünü görmek benim için yeterliydi."

İrkildiğimi görünce bakışlarını yere kaydırıyor.

"Lanet olsun, üzgünüm. Ben... öyle demek..."

"Biliyorum." Nina acıyı hissetmiyor değildi. Yalnızca çoğu insanla kıyaslandığında acıyla farklı şekilde baş ediyordu. Alaycılık da onun hayata karşı kuşandığı zırhıydı.

"Burada olduğun için mutluyum deyip konuyu kapatalım." Elimi tutup üstünü öpüyor. Onu yüzü endişeden buruşmuş halde görmek beni hem şaşırtıyor hem de duygulandırıyor. "Ama pek iyi görünmediğini itiraf etmeliyim." Titrek bir kahkaha atıyor. "Tanrım, sigara içmeye ihtiyacım var. Pencereden bir tane tüttürsem sence farkına varırlar mı?"

"Nina, ne haltlar oldu?" diye soruyorum elini bir an olsun bırakmadan. "Polisler burada. Bir sürü soru sorup duruyorlar. James *öldü*. Bunu biliyor muydun?"

"Evet, biliyorum," diyor Nina sessizce. "Pazar sabahı er-

kenden eve geldiler. Bize hemen söylemediler ama... ölümle sonuçlanmayan bir ateş açma olayına o kadar çok adam göndermeyeceklerini düşündüm diyelim. Parmak izlerimizi alıp ellerimizde barut artığı olup olmadığını kontrol etmeye başladıkları anda her şey gün yüzüne çıktı."

"Ne oldu? O silah nasıl dolu olabilirdi ki?"

"Bana kalırsa," diyor kasvet kokan tekdüze bir ses tonuyla, "iki olasılık var. Bir," işaretparmağını havaya kaldırıyor, "Flo'nun halası silahı kurusıkı fişeklerle doldurmamış. Ama polisin sorduğu sorulara bakacak olursan bunun pek muhtemel olduğunu sanmıyorum."

"Ya ikincisi nedir?"

"Biri silahı kasten doldurdu."

Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Ama yine de hastane odası denilen o küçücük hücrede bunun yüksek sesle söylendiğini duymak şoke edici. İkimiz de bu ihtimali hazmetmeye çalışıp Tom'un önceki gece tüfekle yaptığı muziplikleri ve aklımızdaki tüm o nasılları, nedenleri, olası senaryoları düşünerek uzunca bir süre boyunca sessizlik içinde oturuyoruz.

"Jess durumu nasıl karşıladı?" diye soruyorum nihayet ama aslında aklımdaki tek şey, konuyu değiştirmek. Nina yüzünü çarpıtıyor.

"Tahmin edebileceğin gibi her zamanki ölçülü tavrını takındı. Tabii telefonda geçirdiği kırk beş dakikalık cinnetin ardından. Başlangıçta ifade vermem için beni burada tuttuklarını öğrenince deliye döndü. Sonra buraya gelmek istedi ama ben orada kalmasının daha iyi olacağını söyledim."

"Neden?"

Nina aynı zamanda hem anlayışlı hem de söylediğime inanamıyormuş gibi görünen bir bakış atıyor. "Dostum, sen benimle dalga mı geçiyorsun? Lanet olasıca nedeni her

ne olursa olsun James'in cinayete kurban gittiğini düşünüyorlar. Kendine en yakın bulduğun, en sevdiğin kişinin buna karışmasını ister miydin? Hayır. Tanrı'ya şükürler olsun ki Jess bunun bir parçası değil ve asla da olmayacak. Buradan uzakta, çok uzakta olmasını istiyorum."

"Haklısın." Çabucak yatağa dönüyorum ve oturup dizlerimi göğsüme çekiyorum. Nina sandalyeye oturuyor ve yatağımın ayakucundaki çizelgeyi alıp küstahça bir merakla sayfaları çeviriyor.

"Bakmamanı tercih ederim," diyorum. "Son bağırsak hareketimin ve tüm diğer şeylerin detaylarını öğrenmeni istediğimden emin değilim."

"Üzgünüm, mesleki deformasyon. Başın şimdi nasıl? Ciddi bir sarsıntı geçirmişe benziyorsun."

"Evet, tam olarak öyle hissettim. Ama şimdi iyiyim. Sadece... hafıza sorunu yaşıyorum." Sanki karman çorman görüntüleri anlamlı bir sıraya koyabilecekmişim gibi sargı bezinin olduğu yeri ovuşturuyorum. "Evden ayrıldıktan sonrası yok."

"Hmmm, travma sonrası hafıza kaybı. Oysa genellikle sadece birkaç dakikalık zaman dilimini kapsar. Seninki daha ziyade... Bilmiyorum. Ne kadarlık bir süreden bahsettiğimizi düşünüyorsun?"

"Bundan emin olmak biraz güç çünkü az önce bahsetmiş miydim bilmiyorum ama hatırlamıyorum?" diyorum. Sesimin aksi çıktığının farkındayım ama hırçınlığım beni rahatsız etse de Nina duymazdan geliyor.

"Ama çok uzun bir zaman dilimini kapsıyor olmamalı, yanılıyor muyum?"

"Bak, iyi niyetli olduğunu biliyorum," diyorum şakaklarımı ovuştururken. "Ama şimdi bu konudan bahsetmesek olur mu? Bütün sabahımı bir polis memurunun eşliğinde olan biteni anımsamaya çalışarak geçirdim ve

dürüst olmam gerekirse, o kadarı bile bana yetti. Hafızam geri gelmiyor. Eğer anımsamaya çalışırken kendimi zorlarsam sonunda bir şeyler uydurmaktan ve kendimi gerçeğin bu olduğuna ikna etmekten korkuyorum."

"Tamam." Bir anlığına sessiz kalsa da sonra konuşmaya devam ediyor. "Bak, onlara senden ve James'ten bahsettim. Eskiden çıktığınızı söyledim. Bunu bilmen gerektiğini düşünüyorum. Senin onlara ne anlatacağını bilmiyordum ama..."

"Sorun değil. Kimsenin yalan söylemesini istemiyorum. Lamarr'a birlikte olduğumuzu anlattım. Davaya atanan dedektif o..."

"Biliyorum," diye araya giriyor Nina. "Bizimle de konuştu. Nasıl ayrıldığınızı biliyor mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Biliyorsun işte, büyük sır. Cinsel yolla bulaşan hastalık ya da sen durumu nasıl adlandırmak istiyorsan öyle."

"Son defa söylüyorum. Bana hastalık falan bulaştırmadı."

"Zaten bunu tekrar edip duruyorsun. Ona anlattın mı?"

"Hayır, hiçbir şey demedim. Ya sen?"

"Hayır. Anlatacak hiçbir şeyim yoktu. Sadece birlikte olduğunuzu ve sonra da ayrıldığınızı söyledim."

"Aynen öyle. Anlatacak hiçbir şey yok." Dudaklarımı birbirine bastırıp susuyorum.

"Gerçekten mi? Hmmm. Bir bakalım." Parmaklarıyla saymaya başlıyor. "Ondan ayrılıyorsun, okulu bırakıyorsun, arkadaşlarının yarısıyla irtibatı kesiyorsun, onunla on yıldır konuşmuyorsun. Anlatacak hiçbir şey yok, öyle mi?"

"Anlatacak hiçbir şey yok," diye tekrar ediyorum inatla. Bakışlarım dizimin üstünde kavuşturduğum ellerime kayıyor. Kesikler koyulaşmaya ve kabuk tutmaya başlamış. Yakında iyileşecekler.

"Çünkü gerçek şu ki," diyerek konuşmayı sürdürüyor Nina, "James öldü ve ölümü için bir gerekçe arıyorlar."

Bunun üzerine başımı yukarı kaldırıp doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. Gözünü dahi kırpmadan bakışlarıma karşılık veriyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Söylemek istediğim... senin için endişeleniyorum."

"James'i öldürdüğümü ima ediyorsun!"

"Hadi oradan!" Aniden ayağa kalkıp odada volta atmaya koyuluyor. "Öyle bir şey ima *etmiyorum*. Tek söylemek istediğim... tek amacım..."

"Bu konuda hi-hiçbir şey bilmiyorsun," diyorum. *Siktir. Kekelemeyi kes!* Ama doğru; Nina bu konuda hiçbir şey *bilmiyor*. Kimsenin, hatta annemin bile hayatımın o dönemine dair en ufak bir fikri yok. Bir şeyler bilen tek kişi Clare ve o da hikâyenin tamamından bihaber. Ve Clare...

Clare hastanede.

Clare... ne? Sorgulanamayacak kadar kötü durumda mı? Yoksa komada mı? Ama er ya da geç uyanacak.

"Clare'i gördün mü?" diyorum fısıldarcasına. Nina başını iki yana sallıyor.

"Hayır. Sanırım durumu epeyce kötü. O araba kazasında her ne olduysa..." Bu kez inkârdan ziyade hüsranla başını tekrar iki yana sallıyor. "Asıl korkunç olan ne biliyor musun? James büyük olasılıkla yaşardı. Çok kötü yaralanmıştı ama hayatta kalma şansını en az yüzde elli olarak görüyordum."

"Ne demek istiyorsun sen?"

"Onu öldüren araba kazasıydı ya da kaza yüzünden yaşanan gecikme ki bu da aynı kapıya çıkar."

Aniden Lamarr'ın o kayıp dakikalar konusundaki ısrarının nedeni açıklığa kavuşuyor.

Evde olanlar hikâyenin yalnızca ilk yarısıydı.

Asıl cinayet daha sonra, yolda işlenmişti.

Neler olduğunu hatırlamak *zorundayım.*

Buraya hiç gelmemiş olmalıydım. Bunu biliyorum. O e-posta gelen kutuma düştüğü andan beri bunun farkındayım.

Asla geri dönmemeliydim.

Ama yine de... Kan revan içinde öylece yerde yatarken koyu renkli gözleriyle bana bakan James'i düşünüyorum. Sanki boğuluyormuş da onu kurtarabilecek yegâne insan benmişim gibi kan yüzünden kayganlaşmış eliyle benimkini kavradığını geçiriyorum aklımdan. Bana *Leo* diyen sesini düşünüyorum...

Şu anda bildiklerimi o zaman bilseydim o e-postayı siler miydim?

Nina'nın elleri benimkilere uzanıyor; sıcak ve kuru kavrayışını, ellerimdeki çizikleri ve kesikleri takip eden güçlü parmaklarını hissediyorum. "Her şey düzelecek," diyor ama sesi boğuk ve hırıltılı. İkimiz de yalan söylediğini biliyoruz. Yalan söylüyor çünkü soruşturmanın geri kalanı boyunca Lamarr'la aramızda neler geçerse geçsin vardığımız yer, her şeyin düzelebileceği noktayı çoktan aştı. Clare iyileşse de iyileşmese de, benden şüphelenseler de şüphelenmeseler de James öldü.

"Flo na-nasıl?" diyorum sonunda.

Nina sanki ne diyeceğini düşünür gibi dudağını ısırıp soluğunu veriyor. "Pek... iyi değil. Doğruyu söylemem gerekirse sanırım sinirsel çöküntü geçiriyor."

"Clare'in durumundan haberi var mı?"

"Evet. Onu görmek istedi ama bize, ziyaretçi kabul edilmeyeceği söylendi."

"Onu gören kimse oldu mu? Clare'i kastediyorum."

"Sanırım annesiyle babası."

"Ya..." Yutkunuyorum. Kekelemeyeceğim. Kekelemek yok. "Ya James'in annesiyle babası? Geldiler mi?"

"Sanırım evet. Eğer yanılmıyorsam dün gelmiş olmalılar. Sonra da..." Bakışlarını ellerime indirip işaretparmağını nazikçe elimdeki çiziklerin en uzunu üstünde dolaştırıyor. "...cesedi görmüşlerdir. Bildiğim kadarıyla evlerine döndüler. Onlarla hiç karşılaşmadık."

Birden gözümün önünde, James'in annesinin on yıl önceki haline dair içimi acıtan bir görüntü beliriyor: Uzun, dalgalı saçlarını tokayla tutturmuş halde, açık pencereden gelen esintiyle uçuşan şalına eşlik etmek istercesine elini kolunu sallayarak telefonun diğer ucundaki kişiyle konuşuyor. James beni onunla tanıştırırken telefonun ahizesini omzuna koyduğunu hatırlıyorum: *Bu, Leo. Bundan sonra sık sık ziyaretimize gelecek. Onu görmeye alışsan iyi edersin.* James'in annesi gülerek yanıt veriyor: *Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Sana buzdolabının nerede olduğunu göstermeme izin ver Leo. Bu evde kimse yemek yapmaz. O yüzden canın yiyecek bir şeyler istediğinde buzdolabını yağmalamalısın.*

Benim evimden çok farklıydı. Hiç kimse yerinde durmuyordu. Kapı daima açıktı ve daima evlerinde yatılı misafirleri ya da öğrenciler olurdu. Herkes durmadan tartışır, güler, öpüşür, içerdi. Yemek zamanı yoktu. Kimse belirli bir saatte yatağa gitmek zorunda değildi. James ve ben pencereden içeri süzülen güneş ışıkları eşliğinde yatardık. Kapımız çalmmazdı. Kimse gelip de yaptığımız şey her neyse ona son vermemizi buyurmazdı.

James'in babasını, o koca sakalını ve elinden hiç düşürmediği akordeonunu hatırlıyorum. Yerel üniversitede Marksist Teori üzerine ders verirdi ve daima istifa etmenin ya da kovulmanın eşiğinde olurdu. Karanlık çöktükten sonra külüstüre dönmüş arabasıyla beni eve bırakırken arabanın canı istedikçe tekleyen motoruna küfreder ve beni berbat kelime oyunlarıyla eğlendirirdi.

James onların tek çocuğuydu.

Keder, zihnimde beliren anıları paramparça ediyor. Bu neredeyse dayanılmaz.

"Bak," diyor Nina elimi son defa sıkarken. "Gitsem iyi olacak. Park yerine sadece bir saatlik ödeme yaptım ve sürem dolmak üzere."

"Teşekkürler. Geldiğin için teşekkür ederim." Onu beceriksizce kucaklıyorum. "Beni dinle, evden ayrılırken kıyafetlerimi de yanına almış olamazsın, değil mi?"

Nina başını iki yana sallıyor. "Hayır, üzgünüm. Yanımıza alabileceğimiz şeyler konusunda çok sert davrandılar. Üstümü değiştirebilmem için yalnızca tek bir yedek kıyafet almama izin verdiler. Ama eğer istersen sana eşofman üstü gibi bir şeyler alıp getirebilirim?"

"Teşekkürler, bu gerçekten harika olur. Parası neyse öderim."

Nina alaycı bir şekilde kıkırdayıp beni başından savmak istercesine elini havada sallıyor. "Şşşt, kapat artık şu çeneni. Otuz altı bedensin, değil mi? Özellikle istediğin bir şey var mı?"

"Hayır, her şey olur. Sadece... rengi çok parlak olmasın. Beni biliyorsun."

"Tamam. Bak ne diyeceğim. Bu arada sana şunu bırakayım." Lacivert çiçekler şeklinde oyulmuş küçük düğmelerle bezeli deniz mavisi örgü hırkasını çıkarıyor. Başımı iki yana sallıyorum ama yine de hırkayı omuzlarıma asıyor. "İşte oldu. En azından artık donma tehlikesi geçirmeden pencereyi açabilirsin."

"Teşekkürler," diyorum aceleyle hırkayı üstüme geçirerek. Hastane kıyafetlerine benzemeyen bir şeyler giymenin kendimi ne kadar iyi hissettirdiğine inanamıyorum. Nina omuzlarını silkip beni bu kez alelacele öpüyor ve ardından kapıya yöneliyor.

"Aklına mukayyet ol Shaw. Yaşadığımız onca şeyden sonra bir de aramızdan iki kişinin aklını kaçırmasına dayanamayız."

"Flo? Gerçekten durumu o kadar kötü mü?"

Nina omuzlarını silkiyor ama yüzünde kederli bir ifade var. Sonra odadan çıkmak için arkasını dönüyor. Koridorda yürüyüşünü izlerken bir şeyin farkına varıyorum. Kapımın önündeki polis koruması gitmiş.

Aradan yaklaşık yarım saat geçtikten sonra kapı bu kez daha sertçe çalınıyor ve hemşire odaya dalıyor. Başlangıçta akşam yemeğimi getirdiklerini sanıyorum; midemden gurultular yükseliyor ama sonra endüstriyel yemek şirketlerine özgü o kokunun odamı doldurmadığını fark ediyorum.

"Seni görmek için gelen genç bir adam var," diyor girizgâh yapmaya lüzum görmeden. "Adının Matt Ridout olduğunu söylüyor. İyi olup olmadığını görmek için gelip seni ziyaret etmek istemiş."

Gözlerimi kırpıştırıyorum. Bu adı daha önce hiç duymadım.

"Polis mi?"

"Bilmiyorum tatlım. Üniformalı değil."

Bir anlığına, adam hakkında daha fazla bilgi edinmesi için onu tekrar yollamayı düşünüyorum ama sabırsızlığını saklama gereksinimi duymadan ayağını yere vurduğunu görünce adamla görüşüp kurtulmanın daha kolay olacağına kanaat getiriyorum.

"İçeri gönderin," diyorum sonunda.

"Yanında yalnızca yarım saat kalabilir," diye uyarıyor. "Ziyaret saati dörtte sona eriyor."

"Tamam." Güzel. Eğer aksi biri çıkarsa bunu bahane ederek ondan kurtulabilirim.

Doğrularak Nina'nın hırkasına iyice sarılıp yüzüme dökülen saçları kenara itiyorum. Araba kazası geçirdiğim her halimden belli olduğundan neden kendime çekidüzen vermeye çalıştığımı gerçekte pek bilmiyorum ama kendime duyduğum saygıdan ötürü göstermelik de olsa çaba sarf etmenin önemli olduğunu düşünüyorum.

Koridordan gelen ayak seslerinin ardından kapı tereddütle, hatta utana sıkıla çalınıyor.

"Girin," diyorum ve adam yavaşça odaya giriyor.

Benim yaşlarımda; belki benden en fazla birkaç yaş büyüktür. Kot pantolon ve rengi solmuş bir tişört giyiyor. Ceketini koluna asmış ve hastanenin tropik atmosferinde son derece terlemiş ve rahatsız görünüyor. Sakalı âdeta bodur çalılıklara benziyor. Saçları kısacık kesilmiş olsa da sıfır numara değil. Saç kesimi, tepesinde düzeltilmiş kısa bukleleriyle tıpkı Romalı askerlerinkini andırıyor.

Fakat gerçekten farkına vardığım şey, bir süredir ağlıyor olduğu.

Bir anlığına ne benim ne de onun aklına söyleyecek bir şey geliyor. Beni gördüğüne şaşırmış gibi ellerini ceplerine sokmuş halde kapının eşiğinde dikilmekle yetiniyor.

Aptalca olsa da, "Sen polis değilsin," diyorum sonunda. Elini saçlarının arasından geçiriyor.

"Ben... benim adım Matt. Ben... en azından..." Duraksıyor. Dudaklarını birbirine bastırıp yüzünü çarpıttığını görünce çok güçlü duygularla baş etmeye çalıştığını anlıyorum. Derin bir nefes alıp tekrar konuşmaya başlıyor. "Ben James'in sağdıcıydım."

Hiçbir şey söylemiyorum. Boş gözlerle birbirimize bakıyoruz. Ben zırhımı kuşanır gibi Nina'nın hırkasını boğazıma dek çekerken o da kapının girişinde kaskatı kesilmiş halde gergin gergin dikiliyor. Ve sonra tek bir damla gözyaşı kendiliğinden burnunun kenarından süzülüyor. O

kızgın bir şekilde tişörtünün koluyla gözyaşını silerken konuşmaya başlıyorum.

"İçeri gir. Gel ve otur. Bir şeyler içmek ister misin?"

"Viskin var mı?" diyor ve dudaklarının arasından kısa, titrek bir kahkaha çıkıveriyor. Ben de gülmeye çalışıyorum ama boğazımdan yükselen ses kahkahadan ziyade boğulmayı andırıyormuş gibi geliyor bana.

"Keşke olsaydı. Otomattan alınmış hastane çayı ya da kahvesi veya su." Plastik sürahiye işaret ediyorum. "Hepsini tatmış biri olarak suyu tavsiye ederim."

"Böyle iyiyim," diyor. Gelip yatağımın yanındaki plastik sandalyeye oturuyor. Ama oturur oturmaz yerinden sıçrayıp ayağa kalkıyor. "Lanet olsun, çok özür dilerim. Buraya hiç gelmemeliydim."

"Hayır!" Onu bileğinden yakalıyorum ve sonra yaptığım şeyden ötürü şaşkınlık içinde kolunu tutan elime bakıyorum. Ben ne halt ediyorum? Sanki teni alev alev yanıyormuşçasına kolunu bırakıyorum. "Ben... ben üzgünüm. Ben sadece..." Sesim gücünü yitiriyor. Ne yaptığımı sanıyorum böyle? Hiçbir fikrim yok. Sadece gitmesini istemiyorum. James'le aramdaki tek bağlantı o.

"Lütfen kal," demeyi beceriyorum nihayet. Durup bana bakıyor ve sonra başının tek bir hareketiyle söylediğimi onaylayıp oturuyor.

"Özür dilerim," diyor tekrar. "Ben senin... böyle görünmeni... beklemiyordum."

Neyi kastettiğini biliyorum. Ölesiye dayak yemiş ve ardından parçalarım tekrar yerlerine dikilmiş gibi görünüyorum. Hem de berbat bir şekilde.

"Göründüğü kadar kötü değil," deyip gülümseyerek kendimi bile şaşırtıyorum. "Yaralarının çoğu çiziklerden ve morluklardan ibaret."

"Suratın çok kötü halde," diyor, "özellikle de gözlerin.

Çalıştığım sektörde epeyce aile içi şiddet vakasıyla karşılaşıyorum ama şu gözlerinin altındaki morluklar..."

"Biliyorum. Çok gösterişliler, değil mi? Ama canım yanmıyor."

Biraz sessizlik içinde oturuyoruz ama sonra, "Aslında bir kere daha düşündüm de sanırım bir kahve alabilirim. Sen de ister misin?" deyiveriyor.

"Hayır, teşekkürler." Hâlâ Lamarr'ın getirdiği kahvenin kalıntılarını silip süpürüyorum. Henüz otomatı kullanacak kadar çaresiz durumda değilim.

Matt alelacele ayağa kalkıp odadan çıkıyor. Sırtı koridorda gözden kaybolduğu sırada omuzlarındaki gerilimi görebiliyorum. Öyle ki geri dönüp dönmeyeceğinden bile emin olamıyorum ama geliyor.

"Baştan başlayalım mı?" diyor otururken. "Üzgünüm, sanırım az öncekini batırdım. Sen Leo olmalısın, öyle değil mi?"

İrkilmenin eşiğinden dönüyorum. James'in bana taktığı adı ondan duymak afallamama neden oluyor.

"Evet, öyle. Görünüşe göre James... sana benden bahsetmiş?"

"Biraz, evet. Sizin şey olduğunuzu biliyorum. Buna ne denir ki? Çocukluk aşkı mı?"

Her nedense bu sözcükler, sorusunu yanıtlamaya çalışırken gözyaşlarının genzime hücum etmesine ve dudağımın titremesine neden oluyor. Bu yüzden sessizce başımla onaylamakla yetiniyorum.

"Siktir." Başını ellerinin arasına alıyor. "Üzgünüm. Ben sadece... olanlara inanamıyorum. Sadece birkaç gün önce onunla konuşmuştum. Bir şeyler olduğunu... bazı şeylerin ters gittiğini biliyordum ama... bu..."

Bazı şeylerin ters gittiğini mi?

Soru sormak, bildiklerini kurcalamak istiyorum ama

sözcükler dudaklarımdan dökülmeyi reddediyor. Zaten Matt de konuşmayı kesmiş değil.

"Böyle içeri daldığım için gerçekten çok üzgünüm. Durumunun bu kadar kötü olduğunu bilseydim kesinlikle böyle davranmazdım... Hemşire de hiçbir şey söylemedi. Yalnızca seni görüp göremeyeceğimi sordum, o da bunu öğrenebileceğini söyledi. Ama James'in annesinden onun yanında olduğunu öğrendim..." Duruyor, yutkunuyor ve kendini konuşmaya devam etmeye zorluyor. "...yani son nefesini verirken. Onun için ne kadar çok şey ifade ettiğini biliyorum. O yüzden gelip seninle..."

Tekrar duruyor ama bu kez konuşmayı sürdüremiyor. Öne doğru eğildiğini görünce ağladığını ve gözyaşlarını gizlemeye çalıştığını anlıyorum.

"Üzgünüm," diyor kurbağalarınkini andıran sesiyle. Sonra boğazını temizlemek için hafifçe öksürüyor. "Daha dün gece öğrendim. Benim için... Buna alışmam mümkün değil. Bir hata olduğunu düşünüp duruyordum ama seni bu halde görmek... âdeta her şeyi gerçek kıldı."

"Nereden... James'i nereden tanıyordun?"

"Cambridge'de birlikte okuduk. İkimiz de tiyatroyla, bilirsin işte, şu oyunlarla falan ilgileniyorduk." Tişörtünün koluyla yüzünü ovuşturuyor. Sonra başını kaldırıp yüzünde kararlı bir ifadeyle gülümsüyor. "Söylememe bile gerek yok ama berbattım. Neyse ki ne kadar beceriksiz olduğumu zamanında fark ettim. James'in yanında rol yapmaya çalışmanın epey faydası oldu. Bilirsin işte, gerçeğini bir kez gördün mü sahtesi gözüne batar."

"Ve irtibatı koparmadınız, öyle mi?"

"Evet. Zaman buldukça gidip oyunlarını izlerdim. Bizim sınıfın geri kalanı bankacı, devlet memuru falan oldu. Başarıya ulaşan sadece o gibiydi ve bilirsin işte, bu yüzden onunla gurur duyuyordum. O ruhunu asla satmadı."

Yavaşça başımla onaylıyorum. Evet, işte benim tanıdığım James buydu. Matt'in tarif ettiği adam acı verecek kadar tanıdık. O *benim* James'im. Hafta sonu boyunca anlatıldığını duyduğum o gerçekdışı, materyalist adamla hiçbir alakası yok. James'in değiştiğini düşünmüştüm. Ama anlaşılan değişmemişti. Belki de en azından tamamen.

"Ne oldu?" diye soruyor Matt nihayet. "Yani, evde? Av tüfeğinin ateş aldığını söylediler ama bu çok... Hem orada ne işi vardı?"

"Bilmiyorum." Gözlerimi kapatıyorum ve elim, alnımdaki terden sırılsıklam olmuş sargı bezine gidiyor. "Sorma fırsatını bulamadım. Evin içinde dolaştığını duyduğumuzda onun soyguncunun teki olduğunu düşündük." Hikâyenin geri kalanını anlatmıyorum: kapının savrulurcasına açılması, geçirdiğimiz o aptalca cinnet. Saçma sapan bir korku filminden alınmış klişe bir sahneye benziyordu. "Sanırım geline oyun oynamak istedi. Gelecekteki eşini şaşırtmak için yatak odasına dalan damat mevzusu."

"Hayır," diyor Matt başını iki yana sallayarak. "Kesinlikle öyle olduğunu sanmıyorum. Oraya davetsiz gitmezdi."

"Neden ki?"

"İlk olarak, davetli olmadığın yerlere gitmezsin, değil mi? Kız arkadaşının bekârlığa veda partisini öylece basmazsın? Bu biraz... görgüsüzce olurdu. Kızın bekârlık hayatının son günü; bunu onun elinden almak için bir tür pislik olman gerekir."

Sanırım. Ama hiçbir şey söylemiyorum. İkinci nedeni duymayı bekliyorum. Matt derin bir nefes alıyor.

"Ve ikinci olarak... nasıl söylenir ki? Araları pek iyi değildi."

"*Ne?*" Kelime dudaklarımın arasından çıktığı anda sesimin fazlasıyla yüksek, vurgulu ve sarsılmış çıktığının farkına varıyorum. Matt irkilerek bana bakıyor.

"Bak, olayı dallandırıp budaklandırmak istemiyorum ama... evet. Clare söylemedi mi?"

"Hayır... en azından... sanmıyorum." Hakkında konuştuğumuz şeyleri anımsamaya çalışarak o günü düşünüyorum. Ama Clare'i tanırım. Sorunu olduğunu asla itiraf etmez. Görünüşü her zaman kusursuz olmalı, maskesi yerinden kaymamalıdır. "Sorunları neydi?"

"Bilmiyorum." Rahatsız görünüyor. "Hiç bilmiyorum... O konuda konuşmadık. Düğün öncesi stresine bağlamıştım. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilmeye yetecek kadar çok arkadaşımı evlendirdim: Son derece normal olan kız arkadaş canavar geline dönüşür, herkes gerilir, aileler araya girip durur, arkadaşlar olaya karışır ve herkesin taraf tutmaya başlamasıyla küçücük bir mevzu abartıla abartıla koca bir kan davası haline gelir."

"O zaman neden oradaydı?" diyorum sonunda.

"Bilmiyorum. Aklıma gelen tek seçenek... birinin ondan gelmesini istemiş olması."

"Birinin ondan gelmesini *istemiş* olması mı? Ama... ama..."

Ama kim? Clare mi? Hayır. Hayatta olmaz. James'in çıkıp gelmesinin ne anlam ifade edeceğini herkesten çok onun bilmesi gerekirdi; yirmi dört saat şöyle dursun, James'le aynı yerde iki saat bile kapalı kalmamızı istemezdi. Bu ya benim hışımla evi terk etmemle ya da hiç hoş olmayan bir tartışmayla biterdi ki Clare de durumun farkındaydı. Beni düğüne davet etmemesinin nedeni de buydu. Diğerlerinden biri kayıtsızlıklarından ya da kötülüklerinden ötürü böyle bir işe kalkışmış olabilirdi. Ama Clare'in kendi bekârlığa veda partisini kasten berbat etmesinin imkânı yoktu. Neden öyle bir şey yapmış olsun ki?

Flo? Şaka olsun diye böyle bir şey yapmış olabilir miydi? James'le olan geçmişimden bihaberdi. "Kusursuz" hafta

sonunu taçlandırmak için böyle bir oyun oynamaya kalkışabilirdi. Ve sonuçta Melanie gitmişti. İki kişilik odalardan biri boştu. Bu durum, Flo'nun beklenmedik sinir krizini açıklayabilirdi: Yalnızca dolu bir tüfeğin namlusunu ona buna doğrultmanın değil, aynı zamanda rayından çıkan bu eşek şakasını planlamanın suçluluğunu da duyuyordu. Öte yandan, merdivenleri çıkanın büyük olasılıkla James olduğunu bilmesi gerekirdi. Kurusıkı olduğundan emin olsa bile neden silahı ateşlemişti ki? Sahanlığı dönerken tıpkı bir hayaleti andıran suratını görmüştüm. Gerçekten korku içinde görünüyordu. Yani, böyle bir şey yapabilmesi için ya kafayı yemiş olmalıydı ya da tüm zamanların en büyüleyici aktrislerinden biriydi.

Ya Tom? Bruce'la giriştiği tartışmada James'in felakete sürüklendiğini görmek istemesine neden olacak bir şeyler yaşanmış olabilir miydi? Ya Nina? O tuhaf, sapkın espri anlayışıyla eşek şakası yapmaya niyetlenmiş olabilir miydi? Ama *neden*? Neden ikisinden biri böyle bir şey yapmış olsun ki?

Başımı iki yana sallıyorum. Bu beni delirtiyor. O evdeki kimse James'i davet etmedi. Kimse. Eğer onu çağırmış olsalardı ateş açma olayı asla böyle sonuçlanmazdı.

"Yanılıyorsun," diyorum sessizliği bölerek. "Yanılıyor olmalısın. Gelmeye karar vermiş olmalı. O ve Clare tartıştılarsa belki de aralarını düzeltmek için onu görmeyi istemiş olabilir, yanılıyor muyum? O oldum olası..."

"Aptalın teki olmuştur?" diyor Matt. Titrek bir kahkaha atıyor. "Belki de haklısındır. Pek sağduyulu biri olarak bilinmez. Şey, yani..." Duruyor ve elini dizinin üstünde yumruk yaptığını görüyorum. "Yani... bilinmezdi." Tekrar duruyor. Zihinlerimizde, düşüncelerimizde yaşayan James'i yâd ederek geçirdiğimiz bir sessizlik daha oluyor. "Bir keresinde," diyor sonunda. "Bir keresinde üniversitede okur-

ken okulun duvarına tırmanıp gargoylelerin* kafasına Noel Baba şapkası geçirmişti. Gerzek. Orada ölebilirdi."

Son kelime dudaklarından dökülür dökülmez ne söylediğinin farkına varıp irkildiğini görünce kendime mani olamadan ona elimi uzatıyorum.

"Gitsem iyi olacak," diyor. "Umarım... umarım en kısa zamanda iyileşirsin."

"İyileşeceğim," diyorum. Ve eğer söylemezsem sonradan pişman olacağımı bildiğim için kendimi konuşmaya zorlayarak, "Tekrar... gelecek misin? Gelebilir misin?" diye soruyorum.

"Sabah Londra'ya dönüyorum," diyor. "Ama irtibatı koparmamamız iyi olur." Ayakucumdaki çizelgeye takılı kalemi alıyor ve numarasını, eline geçirdiği ilk yazılabilir yüzeye, daha doğrusu kahve bardağının kenarına karalıyor.

"Haklıydın," diyor kâğıt bardağı dikkatli bir şekilde komodinin üzerine bırakarak. "Su daha iyi olurdu. Görüşürüz Leo."

"Görüşürüz."

Kapı ardından yavaşça kapanıyor. Küçücük cam pencereden, gölgesinin koridorda kayboluşunu seyrediyorum. Yalnız yaşayan ve buraya geldiğinden beri yeniden yalnız kalmaya can atan biri için garip olsa da aniden kendimi yapayalnız hissediyorum... ve bu hiç aşina olmadığım, alışılmadık bir his.

---

* Gotik mimariye sahip eski binaların çatı kenarlarında bulunan ve mitolojik canlılardan esinlenerek yapılmış, oluklarda biriken suları tahliye etmek amacıyla kullanılan yapılar. *–ylm*

Kapı tekrar çaldığı esnada akşam yemeğimi yiyorum. Ziyaret saatinde değiliz. Bu nedenle başımı kaldırıp da Nina'nın elinde koca bir torbayla kapıdan girdiğini görünce şaşırıyorum. Parmağını dudaklarına götürüyor.

"Şşşt. Şu eski *kim olduğumu bilmiyor musunuz* numarasını çekmeden içeri giremedim."

"Onlara yine Salma Hayek'in kuzeni olduğunu mu söyledin?"

"Lütfen ama! O Brezilyalı bile değil."

"Doktor da değil."

"Kesinlikle. Neyse, elimi çabuk tutacağımı söyledim. O yüzden acele edelim." Torbayı yatağıma boşaltıyor. "Korkarım senin moda anlayışına pek uygun değiller. Aslında parlak renkli pelüşlerden olmadıkları için şanslı sayılırsın. Ama elimden gelenin en iyisini yaptım."

Gri renkli markasız eşofman üstlerini karıştırırken, "Harikalar," diyorum minnetle. "Gerçekten. Umurumda olan tek şey arkalarının kapalı olması ve üzerinde 'Hastane Malıdır' logosunun bulunmaması. Gerçekten çok, çok teşekkür ederim Nina."

"Sana bir çift ayakkabı bile getirdim. Aslında terlik sayılır ama hastane duşlarının ne kadar kasvetli olduğunu bilirim ve kısa zaman içinde seni taburcu edecek olsalar bile ayağına giyebileceğin bir şeylerin olması gerektiğini

düşündüm. Ayağın otuz dokuz numaraydı, değil mi?"

"Aslında otuz sekiz ama endişe etme; otuz dokuz da harika. Bir de..." Hırkasını çıkarıp ona uzatıyorum. "Şunu al."

"Hayır, merak etme. Kendi giysilerin gelene kadar sende kalsın. Paraya ihtiyacın var mı?"

Başımı iki yana sallıyorum ama yine de cebinden iki onluk çıkarıp komodinin üstüne bırakıyor.

"Biraz paranın kimseye zararı olmaz. Eğer hastane yemeği yüzünden miden bozulursa en azından kendine atıştırmalık bir şeyler alabilirsin. Tamam, gitsem iyi olacak."

Ama gitmiyor. Kare biçimli, kısa tırnaklarına bakarak orada öylece dikiliyor. Bir şeyler söylemek istediğini görebiliyorum ama hiç de huyu olmamasına rağmen kendine mani oluyor.

"O zaman görüşürüz," diyorum nihayet. Aslında onu konuşmaya teşvik etmeyi umuyorum ama yalnızca, "Görüşürüz," deyip kapıya yöneliyor.

Sonra, elini kapıya uzatmış halde durup bana bakıyor.

"Bak. Daha önce söylediğim şey için... Öyle demek istemedim..."

"Ne demiştin ki?"

"James hakkında. Gerekçe mevzusu. Bak, öyle bir şey aklımdan bile geçmez... Kahretsin." Yumruğunu hafifçe duvara vuruyor. "Doğru sözcükleri bulamıyorum. Bak, hâlâ olan bitenin bir kazadan ibaret olduğunu düşünüyorum ve Lamarr'a da böyle söyledim. Bunun seninle ilgisinin olabileceği aklımdan bile geçmez. Ama sadece endişelenmiştim, tamam mı? Senin yüzünden değil, senin için."

Tuttuğumdan haberdar bile olmadığım soluğumu bırakıp bacaklarımı yataktan aşağı indiriyorum. Yalpalayarak da olsa yanına gidiyorum ve ona sıkıca sarılıyorum.

"Sorun değil. Neyi kastettiğini biliyorum. Ben de endişeleniyorum. Hem de hepimiz için."

Saçımı düzeltiyor. Ben de kollarımı indiriyorum ama bana bakmaktan vazgeçmiyor. "Ama onlar kaza olduğunu düşünmüyorlar, öyle değil mi? Ne demeye kaza olmasın ki?"

"Biri silahı doldurdu," diyorum. "Sözün özü bu."

"Ama öyle olsa bile silahı herhangi biri doldurmuş olabilir. Belki de Flo'nun halası silahı yanlışlıkla doldurmuştur. Hatasını polise itiraf edemeyecek kadar da korkmuştur. Polis atış poligonu hakkında sorular sorup duruyor. Cephane emniyetli bir yerde mi muhafaza ediliyordu? Gerçek mermi peşindeki birileri kimseye belli etmeden cephaneliğe ulaşabilir miydi? Görünüşe göre fişeğin oradan geldiğini düşünüyorlar ya da kanıtlamaya çalıştıkları bu. Eğer aramızdan biri James'i öldürmek isteseydi neden onu dünyanın öte ucundaki bir yerde pusuya düşürmeye çalışmış olsun ki?"

"Bilmiyorum," diyorum. Bu kısacık konuşma için ayakta kalmaya çabalamak bile bacaklarımdaki gücün tükenmesine, dizlerimin titremeye başlamasına neden oluyor. Nina'nın kolunu bırakıp sarsak adımlarla yatağa dönüyorum. Silahlardan ve kurşunlardan bahsetmek midemi bulandırıyor. "Gerçekten bilmiyorum."

"Düşünüyorum da..." diye başlıyor Nina ama sonra susuyor.

"Ne?"

"Sadece düşünüyorum... Ah, boş ver. Bak. James'le aranızda yaşanan bahsedilemeyecek kadar berbat şey her ne olursa olsun onlara söylemen gerektiğini düşünüyorum. Bunun..." Elini havaya kaldırıyor. "Bunun benim üzerime vazife olmadığını biliyorum ve istemediğin halde verdiğim tavsiyeyi de alıp buradan siktir olup gidebilirim ama sadece her ne yaşandıysa sandığın kadar kötü olmayabilir. Eğer onlara *şimdi* anlatırsan durum çok daha iyi görünecektir."

Bitkin halde gözlerimi yumuyorum ve alnımda kaşınıp duran o lanet olası sargı bezini ovuşturuyorum. Sonra iç geçirip gözlerimi açıyorum. Nina ellerini beline koymuş halde yüzünde saldırgan bir endişeyle orada öylece dikilmiş bana bakıyor.

"Bu konuda düşüneceğim," diyorum. "Tamam mı? Düşüneceğim. Söz veriyorum."

"Tamam," diyor Nina. Altdudağını tıpkı küçük bir çocuk gibi sarkıtıyor. Eğer hâlâ takıyor olsaydı altdudağındaki halkayı dişine vuracağını biliyorum. Onunla sınavlarda çıkardığı sesi hatırlıyorum. Tanrı'ya şükürler olsun ki mezun olduğunda ondan kurtulmuştu. Görünüşe göre hastaları, yüzünde delikler olan bir cerrahtan pek hoşlanmıyorlardı. "Artık gideyim. Kendine dikkat et Shaw. Ve eğer seni önceden haber vermeden taburcu edecek olurlarsa ara beni, tamam mı?

"Arayacağım."

* * *

O gittikten sonra söylediklerini ve büyük olasılıkla haklı olduğunu düşünerek yatağımda yatıyorum. Başımdaki yara hem yanıyor hem de kaşınıyor. *Kurşun, saçma* ve *fişek* gibi kelimeler kafamın içinde yankılanıyor ve bir süre sonra artık hiçbirine katlanamayacak hale geliyorum. Ayağa kalkıyorum ve yaşlı kadınlara özgü yeni yürüyüş tarzımla yavaşça banyoya gidip ışığı açıyorum.

İçeride beni karşılayan yansıma dünkünden bile beter. Aslında yüzüm iyileşiyor, kendimi çok daha iyi hissediyorum fakat morluklar sarıya, kahverengiye ve yeşilin tuhaf tonlarına dönüşmüş. Yüzümde çarpık bir gülümsemeyle, *Northumberland'in bitki örtüsünü resmetmek isteyen bir ressamın kullanmak isteyeceği türden renkler,* diye düşünüyorum.

Ama baktığım şey morluklar değil, sargı bezinin ta kendisi.

Bandı kenarından kaldırmaya başlıyorum ve nihayet, şakaklarımdaki ve saçlarımın başladığı yerdeki küçük tüylerle birlikte çıkıverirken sargı bezi de yakıcı ama enfes bir acıyla yaranın kabuğundan bir parça koparıyor. Ne büyük rahatlama!

Dikiş görmeyi bekliyorum ama bir tane bile yok. Bunun yerine küçük bant parçalarıyla ve... Japon yapıştırıcısıyla birleştirilmişe benzeyen uzun, çirkin bir kesik var. Gerçekten yarayı kapatmak için yapıştırıcı kullanmış olabilirler mi?

Kafa derimin kenarında, kesiğin tıpkı bir yılan gibi saçlarımın arasına girdiği yerde yarım daire şeklinde küçücük bir alanı kazımışlar. Buradaki saçlarım çoktan uzamaya başlamış. Parmaklarımı oraya götürdüğümde bebeklerin saçlarını taramak için kullanılan o yumuşacık fırçalardan birine dokunmuş gibi hissediyorum.

Ne büyük rahatlama. Serin hava alnımı okşadığı anda kaşıntı hissi ve sargı bezinin verdiği gerginlik yok oluyor. Kan içindeki sargı bezini çöp kutusuna atıp Nina'yı, Lamarr'ı ve... James'i düşünerek yavaşça yatağıma dönüyorum.

James'le aramızda yaşananların bunlarla hiçbir ilgisi yok. Ama belki de Nina haklıdır. Belki de itiraf etmem gerekiyordur. Sessizlik içinde geçirdiğim onca yıldan sonra belki nihayet huzura bile kavuşabilirim.

Kimse bilmiyor. Gerçeği ben ve James dışında kimse bilmiyor.

On yılımı ona karşı duyduğum öfkeyi körükleyerek geçirdim. Ama şimdi, öfkem de yitip gitti. Çünkü *o* öldü.

Belki sabah geldiğinde Lamarr'a söylerim. Evet, ona doğruyu söyleyeceğim. Aslında sadece doğruyu değil çünkü şu âna dek ona anlattığım her şey doğruydu. Bu kez ona doğruyu en küçük detayına kadar anlatacağım.

Doğru şu ki...

James beni terk etti. Ve evet, hem de basit bir mesajla.

Ama onca yıldır tutunduğum şey, beni terk etmesinin *nedeniydi*. Beni terk etti çünkü hamile kalmıştım.

Bunun nasıl olduğunu, o onlarca hatta belki yüzlerce seferden hangisinde hamile kaldığımı bilmiyordum. Dikkat ediyorduk. Belki de en azından dikkat ettiğimizi sanıyorduk.

Yalnızca uzun süredir, gerçekten uzun zamandır regl olmadığımı fark ettiğim günü hatırlıyorum. O gün test yaptım.

Ona söylediğimde James'in çatı katındaki yatak odasında, yatağın üstünde oturuyorduk. Beti benzi atmıştı; fal taşı gibi açılmış o koyu renkli gözleriyle bana bakıyordu. Gözlerindeki paniği görebiliyordum.

"Olamaz..." diye başladı. "Şey yapmış olamaz mısın?"

"Hata mı?" diyerek cümlesini tamamladım. Başımı iki yana salladım. Hatta acı acı da olsa gülmeyi bile başardım. "İnan bana, hayır. O testi sekiz defa falan yaptım."

"Ertesi gün hapı işe yaramaz mı?" dedi. Elini tutmaya çalıştım ama ayağa kalkıp küçücük odada ileri geri yürümeye başladı.

"Artık hap için çok geç. Ama evet, bizim bir karar..." Boğazımda bir yumru vardı. Ağlamamak için kendime hâkim olmaya uğraşıyordum. "...bir karar ve-vermemiz gerek..."

"Bizim mi? Bu senin kararın."

"Seninle de konuşmak istedim. Ne yapmak istediğimi biliyorum ama o benim olduğu kadar senin de..."

Bebeğin, diyecektim. Ama cümlemi tamamlama fırsatını bulamadım. Âdeta suratının ortasına sert bir tokat yemiş gibi homurdandı ve yüzünü çevirdi.

Ayağa kalkıp kapıya doğru adım attım.

"Leo," dedi boğuk bir sesle. "Bekle."

"Bak," Çantamı çoktan omzuma asmış, ayağımı da basamağa atmıştım. "Pat diye söylediğimin farkındayım. Konuşmaya hazır olduğunda... beni ara, tamam mı?"

Ama hiç aramadı.

Eve gittiğimde beni arayan Clare'di ve öfkeden kuduruyordu. "Hangi *cehennemdeydin*? Beni ektin. Odeon'un fuayesinde en az yarım saat bekledim. Telefonlarına da yanıt vermiyordun!"

"Özür dilerim," dedim. "Benim... yapmam gereken bazı şeyler..." Cümlemi tamamlayamadım.

"Ne? Ne oldu?" diye sordu ama yanıt veremedim. "Oraya geliyorum."

* * *

Hiç aramadı. Bunun yerine, o akşamın ilerleyen saatlerinde mesaj attı. Bütün akşamüstünü Clare'le elimdeki seçenekler, anneme söyleyip söylememek ve James'in ceza alıp almayacağı konusunda konuşup zırıldayarak geçirdim. Her ne kadar o anda on altı yaşında olsam da ilk yattığımızda on beş yaşındaydım.

Mesaj akşam saat sekiz sularında geldi. *Lee. Üzgünüm ama bu senin sorunun, benim değil. Çaresine bak. Ve bir daha beni arama. J.*

* * *

Ben de çaresine baktım. Asla anneme söylemedim. Clare... Aslında Clare harika bir iş çıkardı. Evet, canı istediğinde asabi, huysuz ve hatta çıkarcı biri olabiliyordu; oysa böyle kriz durumlarında bebeklerini koruyan dişi bir aslandan farkı yoktu. O günleri düşünmek neden onca yıldır arkadaş olduğumuzu hatırlamamı sağlıyor. Ve sonrasında ne denli bencil davrandığımı bir kere daha fark ediyorum.

Beni otobüsle kliniğe götürdü. Durumu yalnızca hap alarak çözebileceğimiz kadar erken davranmıştık. Her şey çabucak olup bitti.

Sorun kürtaj değildi. James'i bunun için suçlamıyorum. Benim istediğim de çocuğu aldırmaktı. On altı yaşında anne olmak istemiyordum ve her ne olursa olsun, başıma gelenler onun suçu olduğu kadar benim de suçumdu. Ve insanlar aksini düşünecek olsa da beni perişan eden bu değildi. Bir hücre kümesinin kaybından ötürü öyle abartılı bir suçluluk hissetmiyordum. Suçlu hissetmeyi reddediyordum.

Sorun bunların hiçbiri değildi.

Asıl mesele... Bilmiyorum. Bunu nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. Sanırım gururdu. Kendi aptallığıma inanamıyor olmamdı. Onu tüm kalbimle sevmekle kocaman bir hata yaptığımı fark etmekti. Nasıl yapabilmiştim? Nasıl böylesine inanılmaz, akıl almaz bir yanılgıya düşmüştüm?

Eğer o okula geri dönmüş olsaydım bununla yaşamak zorunda kalacaktım. Herkesin gözünde birlikteliğimize dair anılar canlanacaktı. Yüzlerce insana açıklama yapmak zorunda kalacaktım. *Hayır, birlikte değiliz. Evet, beni terk etti. Hayır, gayet iyiyim.*

İyi değildim. Aptalın, lanet olasıca budalanın tekiydim. Nasıl böylesine yanılmıştım? Kendimi oldum olası insan sarrafı gibi görmüştüm; James'in cesur ve sevecen biri olduğunu ama asıl önemlisi, beni sevdiğini sanmıştım. Bunların hiçbiri doğru değildi. O zayıftı ve ilişkimizi gözlerimin içine bakarak bile bitiremeyecek kadar korkaktı.

Bir daha asla kendi yargılarıma güvenemezdim.

Bunlar yaşandığında sınavlara çalışmak için verilen aradaydık ve İkincil Eğitim Sertifikası sınavına hazırlanıyorduk. Sınavlara girmek için okula döndüm ama bir daha asla oraya adım atmadım. Sonuçlarımı almaya, sonbahar

partisine katılmaya, sınavlar sırasında bana destek olup neşemi yerine getirmeye çalışan öğretmenlerin hiçbirini görmeye gitmedim. Trenle iki defa aktarma yapmadan ulaşamadığım ve kimsenin beni tanımadığından neredeyse emin olduğum uzak bir okula yazıldım. Günüm çılgıncasına uzundu. Her sabah 5.30'da evden ayrılıyor, her akşam 18.00'den önce dönemiyordum.

Sonra annemin Phil'le birlikte olabilmesi için oradan taşındık. Aslında öfkelenmem gerekirdi çünkü büyükbabamın evini satmıştı; orada büyümüştüm, uzun yıllar boyunca hep birlikte orada yaşamıştık, tüm anılarımız oraya aitti. Bir parçam anneme kızgındı. Ama öteki yanım sonunda derin bir nefes almıştı. Reading'le ve James'le aramdaki son bağ da böylece kopmuş oldu. Bir daha asla onu görmek zorunda kalmayacaktım.

Clare dışında kimse olan biteni öğrenmedi ve o bile mesajdan bihaberdi. Ertesi gün, bebeği istemediğime ve James'ten ayrılmaya karar verdiğime dair bir şeyler uydurmuştum. Bana sarılıp, "Çok cesursun," demişti.

Ama değildim. Ben de korkağın tekiydim. Asla James'le yüzleşmedim, ona *neden* diye soracak cesareti asla kendimde bulamadım. Bunu nasıl yapabilmiştim? Korkudan mı? Korkaklıktan mı?

Daha sonra sistematik bir şekilde Reading'de karşısına çıkan her kızla ve erkekle yattığını duydum. Bu zaten bildiğim şeyi teyit etti. Tanıdığımı sandığım James Cooper asla var olmamıştı. O benim hayal gücümün bir mahsulüydü. Kendi umutlarım tarafından zihnime yerleştirilmiş sahte bir anıdan ibaretti.

Ama şimdi... şimdi on yıl öncesine baktığımda... bilmiyorum. James'i o mesajın düşüncesizliği ve acımasızlığından ötürü affetmiş değilim ama artık kendimi görüyorum: ona ve kendime yüklenmekten daha iyisini beceremeyen öfkeli

ve doğrucu bir kadına dönüşmüşüm. Belki James'i severek yaptığım hatadan ötürü kendimi bağışlamayı öğreniyorumdur. O sırada öylesine gençtik ki. Çocukluk yıllarını henüz arkamızda bırakmış olsak da çocukluğa özgü o umursamaz acımasızlıktan ya da hayatı siyah-beyaz gören ahlak anlayışından kurtulamamıştık. Gençlikte gri yoktur. Sadece iyiler ve kötüler, haklılar ve haksızlar vardır. Kurallar çok açıktır. Adına ahlak denen oyun parkının sınırları, tıpkı bir basketbol sahası gibi belirgin hatlarla çizilmiştir; neyin kurallara aykırı olduğu ve neyin ceza getireceği barizdir.

James hatalıydı.

Ona güvenmiştim.

Bu yüzden ben de hatalıydım.

Ama şimdi... şimdi, boyunu aşan çok ciddi ve ahlaki bir karar vermek zorunda kalmış korku içindeki o çocuğu görebiliyorum. Dudaklarımdan dökülen kelimeleri, onun açısından değerlendiriyorum: Hazır olmadığı ve istemediği bir sorumluluğu, geri dönüşü olmayan o seçimi yapma zorunluluğunu onun omuzlarına yüklemeye çalışmışım gibi hissetmiş olmalı.

Kendimi de görüyorum; en az onun kadar perişan halde, korku içindeyim.

İkimiz için de derin bir üzüntü hissediyorum.

Sabah Lamarr geldiğinde ona söyleyeceğim. Ona gerçeğin tamamını anlatacağım. Böyle bakıldığında, gün batımının solgun ışığında kulağa hiç de sandığım kadar korkutucu gelmiyor. Bu, cinayeti haklı çıkaracak bir gerekçe değil; yalnızca geçmişe gömülmüş, kanıksanmış bir acı. Nina haklı.

Sonunda uykuya dalıyorum.

* * *

Ama sabah olup da Lamarr çıkageldiğinde yüzünde daha önce görmediğim kasvetli bir ifade var. Kaşları daima çatıkmış gibi görünen etli suratı ve iri yarı gövdesiyle arkasında dolanıp duran bir meslektaşı ona eşlik ediyor. Lamarr elinde bir şey tutuyor.

"Nora," diyor hal hatır sormadan, "benim için bunun ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Evet," diyorum şaşkınlık içinde, "elinizde tuttuğunuz şey benim telefonum. Nereden buldunuz?"

Ama Lamarr yanıt vermiyor. Bunun yerine oturup ses kayıt cihazının düğmesine basıyor ve kasvet yüklü resmi bir ses tonuyla, korkuyla beklediğim sözcükleri söylüyor.

"Leonora Shaw, sizi James Cooper'ın ölümünün şüphelisi olarak sorgulamak istiyoruz. Hiçbir şey söylemek zorunda değilsiniz ama size sorulduğunda yanıt vermeyip daha sonra mahkemede konuyla ilgili beyan verirseniz savunmanız zarar görebilir. Söyleyeceğiniz her şey delil olarak kullanılabilir. Avukat isteme hakkına sahipsiniz. Söylediklerimi anladınız mı?"

Eğer masumsanız korkacak hiçbir şeyiniz yoktur. Öyle değil mi?

O zaman neden böylesine korku içindeyim?

Önceki ifadelerim kayda alınmamıştı. Zaten o sırada haklarım da okunmamıştı. O sırada söylediklerimin hiçbiri mahkemede delil olarak kullanılamaz. Bu nedenle, sorgulamamın ilk birkaç dakikası çoktan Lamarr'a anlattığım şeyleri kayda alınmaları için tekrar etmekle geçiyor. Avukat istemiyorum. Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama Lamarr'ın benim tarafımda olduğu hissini üstümden atamıyorum; ona güveniyorum. Eğer masumiyetim konusunda onu ikna edebilirsem her şey yoluna girecek. Avukatın teki benim için ne yapabilir ki?

Lamarr daha önce üzerinden geçtiğimiz konuları tamamlayıp yeni buluntular hakkında konuşmaya başlıyor.

"Lütfen şu telefona bakıp..." Ağzı kapalı plastik torbanın içindeki telefonu havaya kaldırıyor. "...onu hatırlayıp hatırlamadığınızı söyler misiniz?"

"Evet, o benim telefonum." Tırnaklarımı kemirme arzusuna karşı koyuyorum çünkü geçirdiğim son birkaç gün yüzünden tırnaklarımdan geriye yalnızca rezil haldeki dipleri kaldı.

"Bundan emin misiniz?"

"Evet, kılıfının üzerindeki çiziği tanıyorum."

"Ve telefon numaranız da..." Not defterinin sayfalarını çevirip numaramı yüksek sesle okuyor. Başımla onaylıyorum.

"Evet, bu do-doğru."

"Yaptığınız son birkaç aramayla ve yazdığınız mesajlarla ilgileniyoruz. Hatırladıklarınızı bizimle paylaşır mısınız?"

Bunu beklemiyordum. Bunun James'in ölümüyle ilgisini bir türlü anlamıyorum. Belki hareketlerimizi kanıtlarla güçlendirmek falan istiyorlardır çünkü cep telefonlarının yaydığı sinyali kullanarak yaklaşık konumu belirleyebildiklerini biliyorum.

Hatırlamaya uğraşıyorum. "Pek bir şey yapmadım. Evdeyken telefon çekmiyordu. Atış poligonunda sesli mesajlarımı ve... Twitter hesabımı kontrol ettim. Ah, bir de Londra'daki bisikletçiden gelen aramaya döndüm; bisikletimin bakımını yapıyorlar da. Sanırım bu kadar."

"Mesaj yazmadınız mı?"

"Ben... hiç sanmıyorum." Hatırlamaya çalışıyorum. "Hayır, mesaj yazmadığımdan kesinlikle eminim. Sanırım son gönderdiğim mesaj, Nina'yı trende beklemekte olduğuma dair bilgilendirmek için yazdığım mesajdı. Bu da cuma günü olmalı."

Rahatça konuyu değiştiriyor.

"James Cooper'la ilişkiniz hakkında size birkaç soru daha sormak istiyorum."

Onlara yardımcı olmak istercesine yüzümdeki ifadeyi bozmadan başımla onaylıyorum. Bunu bekliyordum. Belki Clare uyanmıştır. Midemde küçük de olsa bir huzursuzluk beliriyor.

"Okulda tanışmıştınız, değil mi?"

"Evet. On beş, on altı yaşlarındaydık. Kısa bir süre çıktık ve sonra ayrıldık." "Ne kadar kısa bir süre?"

"Dört ya da beş ay?"

Bu pek doğru değil. Altı ay çıkmıştık. Ama 'kısa bir süre' demiş bulunuyorum ve bu da kulağa o kadar kısa gelmiyor. Daha sorgulamanın başında kendimle çelişkiye düşmüş gibi görünmek istemiyorum. Neyse ki Lamarr tarihler konusunda soru sormakta diretmiyor.

"Bundan sonra görüştünüz mü?" diyor.

"Hayır."

Detaylara girmem için bekliyor. Ben de bekliyorum. Lamarr ellerini kucağında kavuşturup bana bakıyor. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama eğer iyi olduğum bir şey varsa o da sessizliğimi korumaktır. Duraksama uzuyor ve sessizlik havada asılı kalıyor. Pahalı saatinin cılız tik taklarını duyabiliyorum ve bir anlığına, bu kadar parayı nereden kazandığını merak ediyorum: O üzerindeki eteği ya da kulağındaki kocaman altın küpeleri polis memuru maaşıyla alması mümkün değil. Gerçek gibi görünüyorlar.

Yine de bunlar benim üzerime vazife değil. Sadece zaman akıp giderken üzerine kafa yorabileceğim bir şey.

Ama Lamarr da bekleyebilir. Farenin paniğe kapılmasını bekleyip doğru zamanda üzerine atılan kedilerinki gibi bir sabra, hatta gözünü dahi kırpmadan sakinliğini koruma becerisine sahip. Sonunda sessizliğe tahammül edemeyen ortağı, Dedektif Roberts oluyor. "On yıldır hiçbir şekilde onunla görüşmediğinizi söylüyorsunuz," diyor kabaca, "ama yine de sizi düğününe davet etmiş?"

Siktir. Bu konuda yalan söylemenin hiçbir anlamı yok. Clare'in annesiyle ya da davetli listesini hazırlayan her kimse onunla temas kurup davetlilerin adlarını kontrol etmeleri yalnızca iki dakikalarını alır.

"Hayır. Clare beni bekârlığa veda partisine davet etti ama düğüne davetli değildim."

"Bu biraz tuhaf, sizce de öyle değil mi?" Lamarr tekrar

konuşmaya başlıyor. Sanki kız kıza kapüçino içip sohbet ediyormuşuz gibi gülümsüyor. Yanakları yuvarlak hatlı ve pembemsi; çıkık elmacık kemikleri Nefertiti'ye benzemesine yol açıyor ve geniş gülümsemesi insanın içini ısıtıyor.

"Pek değil," diyerek yalan söylüyorum. "Ben, James'in eski kız arkadaşıyım. Clare beni düğüne davet etmenin en az benim kadar onun için de garip olacağını düşünmüştür."

"O zaman neden bekârlığa veda partisine davet etmiş ki? Düğününü kutlamanız için mi? Bu da biraz acayip değil mi?"

"Bilmiyorum. Bunu Clare'e sormanız gerek."

"Yani ayrıldığınız günden beri hiçbir şekilde James Cooper'la görüşmediniz, öyle mi?"

"Hayır. Görüşmedik."

"Mesaj? E-posta?"

"Hayır. İkisi de yok."

Aniden bunun nereye gittiğinden emin olamıyorum. James'ten nefret ettiğimi mi kamtlamaya çalışıyorlar? Onun yanıma yaklaşmasına tahammül edemediğimi mi? Midem bir kere daha kasılıyor ve kafamın içinde ince bir ses, *Avukat istemek için çok geç değil,* diye fısıldıyor.

Kendimi, "Bakın," derken buluyorum. Stres sesimin yarım ton daha yüksek çıkmasına yol açıyor. "Eski sevgilinizle görüşmeye devam etmemek o kadar da alışılagelmedik bir durum değil."

Ama Lamarr yanıt vermiyor. Şaşırtıcı bir şekilde konuyu tekrar değiştiriyor. "Bize evdeki hareketlerinizden bahsedebilir misiniz? Hiç konutu terk ettiğiniz oldu mu?"

"Evet, atış poligonuna gittik," diyorum temkinli bir tavırla. "Ama bunu zaten biliyorsunuz."

"Evden tek başınıza ayrılıp ayrılmadığınızı öğrenmek istemiştim. Koşmaya gittiniz, yanılıyor muyum?"

Koşmaya mı? Birden kendimi boyumu aşan bir işe kal-

kışmışım gibi hissediyorum. Ne yapmaya çalıştıklarını bilmemekten nefret ediyorum.

"Evet," diyorum. Yastıklardan birini kapıp göğsüme bastırıyorum ama sonra onlarla işbirliği yapıyormuş gibi görünmem gerektiği aklıma gelince konuşmaya devam ediyorum. "İki defa. İlki cuma günü eve vardığımızda, ikincisi cumartesi günü."

"Takriben saat kaçta dışarıda olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

O âna geri dönmeye çalışıyorum. "Sanırım cuma günü dört buçuk sularındaydı. Belki biraz daha geç olabilir. Dışarısının epey karanlık olduğunu hatırlıyorum. Saat altı civarında eve dönerken garaj yolunda Clare'le karşılaştım. Cumartesi günü de... erkendi. Sanırım sekizden önceydi. Bundan daha kesin konuşmam mümkün değil. Ama çıktığımda saat kesinlikle altıyı geçiyordu çünkü dışarısı aydınlıktı. Melanie uyanmıştı. O hatırlayabilir."

"Tamam." Lamarr âdeta ses kayıt cihazına güvenmiyormuş gibi söylediklerimi not aldı. "Koşarken telefonunuzu kullanmadınız mı?"

"Hayır." Tüm bunlar da neyin nesi? Parmaklarım yastığın yumuşak kılıfına gömülüyor.

"Ya cumartesi gecesi? Dışarı çıktınız mı?"

"Hayır." Sonra bir şey hatırlıyorum. "Size ayak izlerinden bahsettiler mi?"

"Ayak izleri mi?" Lamarr yüzünde karmakarışık bir ifadeyle başını not defterinden kaldırıyor. "Hangi ayak izleri?"

"Karda ayak izleri vardı. İlk sabah koşudan döndüğümde gördüm. Garajla arka kapı arasında gidip geliyorlardı."

"Hmmm. Bunu araştıracağız. Teşekkürler." Not alıyor. Sonra yine konuyu değiştiriyor. "Cumartesi gecesi evden ayrılmanızı takiben yaşananları hatırlamaya başladınız mı? Örneğin arabanın peşinden koşarken olanları?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Üzgünüm. Ormanı delip geçercesine koştuğumu hatırlıyorum... Zihnimde arabalara, kırık cam parçalarına ve o gibi şeylere dair görüntüler beliriyor... Ama hayır, net bir şey yok."

"Anlıyorum." Not defterini kapatıp ayağa kalkıyor. "Teşekkürler Nora. Senin başka sorun var mı Roberts?"

Lamarr ortağının kafasını iki yana salladığını görünce kayıt için tarihi ve saati söyledikten sonra kayıt cihazını kapatıp odadan ayrılıyor.

* * *

Bir şüpheliyim.

Onlar gittikten sonra oturup durumu değerlendiriyorum.

Telefonumu buldukları için mi böyle davranıyorlar? Ama telefonumun James'in cinayetiyle ne ilgisi olabilir ki?

Ve sonra bir şeyin farkına varıyorum; hem de uzun zaman önce görmem gereken bir şeyin.

En başından beri şüpheliydim.

Şu âna dek şüpheli olduğumu söylemeden beni sorgulamış olmalarının tek nedeni, o görüşmelerin hiçbirinin delil niteliği taşımamasıydı. Hafıza kaybım göz önünde bulundurulduğunda herhangi bir avukat ifademde bir kilometre genişliğinde koca bir delik açabilirdi. İstihbarata, yalnızca benim verebileceğim bilgilere ihtiyaçları vardı ve bunu olabildiğince hızlı yoldan halletmek istiyorlardı. O kadar aceleleri vardı ki söylediklerime güvenilmeyecek durumda olmama rağmen benimle konuşmayı göze almışlardı.

Ama şimdi, doktorlar bilincimin tamamen yerine geldiğini teyit ettiler ve sorgulanacak kadar iyi durumdayım. Bu yüzden, artık aleyhimde kanıtları toplamaya başlıyorlar.

Tutuklanmadım. Buna tutunabilirim.

Suçlanmadım. Henüz.

Ah, ormanda geçirdiğim o kayıp dakikaları bir hatırlayabilsem... Ne oldu? Ben ne yaptım?

Hatırlayamadığım için içimde yükselen çaresizlik hissi tıpkı bir hıçkırık gibi boğazıma yapışıyor ve parmaklarım yumuşak yastığa kenetlenirken yüzümü yastığın tertemiz beyazlığına gömüyorum. Hatırlamak için *yanıp tutuşuyorum*. O kayıp dakikalar olmadan Lamarr'ı doğruyu söylediğime nasıl ikna edebilirim?

Gözlerimi kapatıp kendimi orada hayal etmeye çalışıyorum. Ormanın derinliklerindeki o sessiz açıklık, evin heybetli ve ışık saçan sütunları, karanlıkta fener gibi parıldayan cam cephe ve evin hemen yanı başındaki ağaçlık. Yere dökülen çam iğnelerinin kokusunu duyuyorum; parmaklarımda ve burnumda karın soğuk ısırığını hissediyorum. Ormanın seslerini, fazlasıyla yüklenmiş dallardan dökülen karların usul patırtılarını, baykuşun ötüşünü, karanlığın içinde kaybolan motorun sesini hatırlıyorum.

Kendimi o uzun ve düz patika boyunca ağaçlara doğru koşarken görüyorum, ayağımın altındaki çam iğnelerinin esnek yumuşaklığını hissediyorum.

Ama sonra olanları anımsayamıyorum. Hatırlamayı denediğimde göle yansıyan bir sahneye uzanmaya çalışıyormuşum gibi oluyor. Görüntüler geliyor ama onları yakalamaya çalıştıkça binlerce minik dalgaya bölünüyorlar ve her defasında avuçlarımın içinde yalnızca suyla orada öylece kalakalıyorum.

O karanlıkta bir şey oldu. Bana, Clare'e, James'e ya da başka *birine*. Ama kime? Ne?

* * *

"Pekâlâ Leonora, durumundan çok memnunum." Doktor Miller kalemini kaldırıyor. "Hatırlamadığın süreyle ilgili hâlâ bazı endişeler yaşıyorum ama söylediklerine bakılırsa o anılar da geri gelmeye başlıyor. Bu nedenle seni daha fazla burada tutmak için hiçbir neden göremiyorum. Birkaç muayeneden daha geçmen gerekecek ama tüm bunlar seninle ilgilenen pratisyen hekim tarafından ayarlanabilir."

Ben henüz ne dediğini anlayamadan sözlerine devam ediyor. "Evde sana yardımcı olabilecek kimse var mı?"

Ne? "Ha-hayır," diyorum beceriksizce. "Yalnız yaşıyorum."

"Bu durumda birkaç günlüğüne arkadaşlarından biriyle kalabilir misin? O olmazsa bir arkadaşın seninle kalmaya da gelebilir. Çok hızlı iyileşiyorsun ama bomboş bir eve gitmene izin vermeye o kadar da istekli değilim."

"Londra'da yaşıyorum," diyorum gereksizce. Ona ne diyebilirim ki? Bir haftalığına yamanabileceğim kimsem yok ve annemin beni bekleyen kollarına sığınmak için buradan kalkıp Avustralya'ya gideceğimi de hiç sanmıyorum.

"Anlıyorum. Seni evine götürebilecek kimsen var mı?"

Düşünmeye çalışıyorum. Belki Nina götürebilir. Ondan beni eve götürmesini isteyebilirim. Ama... ama beni bu kadar erken taburcu edemezler, öyle değil mi? Aniden kendimi buradan ayrılmaya hazır hissetmiyorum.

Doktor notlarını alıp odayı terk ettikten sonra, "Anlamıyorum," diyorum hemşireye. "Kimse durumu benimle tartışmadı."

"Endişelenme," diyor beni rahatlatmak istercesine. "Gidecek yerin yoksa seni kapının önüne koyacak değiliz. Ama yatağa ihtiyacımız var ve sen de artık risk altında değilsin. Dolayısıyla..."

Dolayısıyla beni daha fazla burada istemiyorlar.

Bu haberin mideme yumruk yemiş gibi hissetmeme ne-

den olması çok tuhaf. Burada yalnızca birkaç gün geçirmiş olsam da hastane odasına alıştığımı fark ediyorum. Her ne kadar benim için kafesten farkı olmasa da kapısı artık ardına kadar açık ama ben buradan ayrılmak istemiyorum. Beni polisten, hatta olanların gerçekliğinden koruması için doktorlara, hemşirelere ve hastanedeki rutin hayatıma bel bağlamışım.

Eğer beni kapının önüne koyarlarsa ne yaparım? Lamarr eve gitmeme izin verir mi?

"Polisle konuşmalısınız," derken buluyorum kendimi. Tuhaf bir şekilde sanki bunları yaşayan ben değilmişim gibi hissediyorum. "Northumberland'den ayrılmama izin vereceklerinden emin değilim."

"Ah, evet, o zavallı delikanlının da aynı kazaya karıştığını unutmuşum. Kaygılanma, onlara haber vereceğimizden emin olabilirsin."

"Dedektif Lamarr," diyorum. "Buraya gelip duran oydu." Hemşirenin o kalın ensesi ve çatık kaşlarıyla Roberts'la konuşmasını istemiyorum.

"Ona söyleyeceğim. Ve endişelenme. Zaten bugün taburcu edilmeyeceksin."

O gittikten sonra az önce olanları sindirmeye çalışıyorum.

Taburcu edileceğim. Hem de belki yarın.

Ya sonra?

Ya Londra'ya dönmeme izin verilecek ya da... verilmeyecek. Eğer gitmeme izin vermezlerse tutuklanacağım demektir. Haklarım hakkında neler bildiğimi düşünüyorum. Eğer tutuklanırsam... kaç saat boyunca sorgulanabiliyordum? Otuz altı saat mi? Sanırım bu süreyi uzatmak için mahkeme izni alabiliyorlar ama bundan çok emin değilim. Lanet olsun. Ben bir cinayet romanı yazarıyım. Nasıl olur da böyle şeyleri bilmem?

Nina'yı aramalıyım. Ama telefonum yanımda değil. Yatağımın başucunda bir telefon duruyor olsa da kontör satın almak için bir banka kartına ihtiyacım var. Cüzdanım ve sahip olduğum tüm diğer şeyler de polisin elinde. Muhtemelen hemşire masasından arama yapabilirim. Beni buradan götürecek birini bulmak gibi önemli bir konu için olduğunu söylersem telefonlarını kullanmama izin vereceklerinden eminim. Fakat Nina'nın numarasını bilmiyorum. Tüm telefon numaraları cep telefonumda kayıtlı.

Ezbere bildiğim numaraları anımsamaya uğraşıyorum. Eskiden Nina'nın ailesinin numarasını bilirdim ama onlar taşındılar. Kendi evimin numarasını biliyorum fakat bunun bana hiçbir faydası dokunmaz çünkü evde kimse yok. Büyüdüğüm o eski evin numarasını hâlâ hatırlıyor olsam da annemin Avustralya'daki evinin numarasını bilmiyorum. Keşke hayatımda Jess gibi biri olsaydı. Başıma ne gelirse gelsin biraz olsun utanmadan, *sana ihtiyacım var,* diyebileceğim biri. Ama yok. Kendimi bildim bileli kişinin kendi kendine yetebilmesinin önemli bir meziyet olduğuna inanırdım ama şimdi, bunun aynı zamanda bir zafiyet olduğunu da görüyorum. Ne halt edeceğim? Sanırım hemşirelerden editörümün adını Google'da aratmalarını isteyebilirim ama onunla böyle karşılaşmanın düşüncesi bile utançtan buz kesmeme neden oluyor.

Rahatlıkla hatırlayabildiğim tek numara James'in ailesine ait. Bu numarayı en az yüzlerce defa çevirmiş olmalıyım çünkü James durmadan cep telefonunu kaybederdi. Ailesi hâlâ orada yaşıyor; bundan adım gibi eminim. Ama onları arayamam. Böyle olmaz.

Onları Londra'ya döndüğümde aramalıyım. Cenazenin ne zaman yapılacağını öğrenmeliyim. Ben... Ben...

Gözlerimi sımsıkı yumuyorum. Ağlamayacağım, yine olmaz. Buradan çıktığımda ağlayabilirim ama şu anda pra-

tik davranmalıyım. James'i, annesini ya da babasını düşünemem.

Sonra bakışlarım, yatağımın yanındaki kâğıt bardağa kayıyor. Matt'in numarası. Bardağı dikkatli bir şekilde yırtıp kargacık burgacık rakamlarla yazılmış cep telefonu numarasını katlayıp cebime koyuyorum. Onu arayamam. Londra'ya geri dönüş yolunda olmalı. Ama en azından acil durum halinde arayabileceğim birinin olduğunu düşünmek bile rahatlamama yetiyor.

İki gün önce öyle birinin varlığından bile haberdar değildim. Ama şimdi, dışarıdaki dünyayla aramdaki tek bağlantı o.

Gerçi her şey yoluna girecek. Nina ya da Lamarr'dan biri geri dönecek. Onlara mesaj ulaştırabileceğim.

Sadece beklemeliyim.

Berbat vaziyetteki tırnaklarımı koparark gözlerim boşluğa dalmış halde orada öylece otururken hemşirelerden biri kapıdan kafasını uzatıyor.

"Biri seni arıyor tatlım. Yatağının yanındaki telefona bağlayacağım." Yatağımın yanındaki kolçağa asılmış beyaz renkli plastik telefona işaret edip odadan çıkıyor.

Beni kim arıyor olabilir ki? Burada olduğumu kim biliyor? Annem olabilir mi? Saate bakıyorum. Hayır. Şu anda Avustralya'da gecenin bir yarısı olmalı.

Sonra sanki enseme buz gibi bir el dokunmuş gibi aklımda bir fikir beliriyor. James'in ailesi. Burada olduğumu biliyor olmalılar.

Telefon çalmaya başlıyor. Bir anlığına, tüm cesaretimi kaybedip telefonu yanıtlamaktan vazgeçer gibi oluyorum. Ama sonra dişlerimi birbirine bastırıp kendimi ahizeyi kaldırmaya zorluyorum.

"Merhaba?"

Kısa bir duraksamanın ardmdan bir ses, "Nora? Sen misin?" diye soruyor.

Arayan Nina. Rahatlama tüm damarlarıma yayılıyor ve saçma sapan da olsa bir anlığına telepatinin gerçekten var olup olmadığını merak ediyorum. "Nina!" Sesini duymak, çıkmaza düşmediğimi hatırlamak iyi geliyor. "Şükürler olsun ki aradın. Her an beni hastaneden sepetleyebilirler. Az önce bende numaranın olmadığını fark ettim. Bu yüzden mi aradın?"

"Hayır," diyor kısaca. "Beni dinle, lafı dolandırmayacağım. Flo intihara teşebbüs etti."

Tek kelime edemiyorum.

"Nora?" diyor Nina biraz sonra. "Nora, hâlâ orada mısın? Lanet olsun, hat mı kesildi?"

"Evet," diyorum sersemlemiş halde. "Evet, evet, buradayım. Ben sadece... Aman Tanrım."

"Bu şekilde söylemek istemezdim ama hemşirelerden ya da polisin tekinden duymanı istemedim. Şu anda senin yattığın hastaneye getiriliyor."

"Aman Tanrım. O... o iyileşecek mi?"

"Öyle sanıyorum, evet. Onu kaldığımız pansiyonun banyosunda buldum. Epeyce tuhaf davranmaya başlamıştı ama böyle olacağını... kestiremedim..." Sesi sarsılmış geliyordu. İlk defa üzerindeki baskının farkına vardım. Clare ve ben hastanede yattığımız için sorgulamaların en şiddetli kısımlarından kaçarken Nina, Flo ve Tom büyük olasılıkla gece gündüz sorguya çekilmişlerdi. "Geleceğimi söylediğim saatten erken dönmüş olmam sadece şanstı. Daha dikkatli olmalıydım. Korkunçtu ama böyle bir şey yapabileceği hiç aklıma..."

"Senin hatan değildi."

"Ben lanet olasıca bir doktorum Nora." Telefonun diğer ucundaki sesi ıstırap yüklüydü. "Tamam, akıl sağlığı konusunda bir şeyler yapmayalı uzun zaman oldu ama aldığımız temel eğitimi hatırlamamız gerekiyor. *Lanet olsun.* Bunun olacağını tahmin etmeliydim."

"Ama iyileşecek, değil mi?"

"Bilmiyorum. Bir avuç dolusu uyku ilacı yutmuş. O da yetmezmiş gibi viskiyle birlikte biraz Valium, epeyce de parasetamol almış. Beni asıl endişelendiren parasetamol. Çok tehlikeli bir maddedir. Hastanede gözlerini açtığında kendini çok iyi hissedebilirsin ama intiharın, bahar takvimine uymayacağına karar verdiğin anda karaciğerinin işi biter."

"Aman Tanrım. Zavallı Flo. Bir şey söyledi mi... Neden yapmış?"

"Sadece daha fazla dayanamayacağını söyleyen bir not bırakmış."

"Sakın bu..." Duruyorum. Bunu nasıl soracağımı bilmiyorum.

"Ne? Vicdan azabı mı diyecektin?" Nina'nın omuzlarını silktiğini neredeyse telefondan duyabiliyorum. "Bilmiyorum. Ne olduğunu düşünürsek düşünelim silahı tutan oydu. Lamarr'la Roberts'ın ona kibar davrandığını pek sanmıyorum."

"Uyku ilaçlarını nereden bulmuş?"

"Reçetesine diazepam ve uyku ilacı yazılmıştı. O... hepimiz çok yoğun bir baskı altındayız Nora. Bir adamın vurulduğunu gördü. Travma Sonrası Stres Bozukluğu gibi bir şeyden bahsediyoruz."

Gözlerimi kapatıyorum. Ben burada bilgisizliğimin kozası tarafından sarılıp sarmalanmış halde güven içinde yatarken Flo orada paramparça oluyordu.

"O kadar takıntılıydı ki," diyorum yavaşça. "Hatırlıyor musun, bıkıp usanmadan Clare ve *kusursuz* bekârlığa veda partisi hakkında konuşuyordu."

"Biliyorum," diyor Nina. "İnan bana, son birkaç gündür aynı şeyleri dinleyip duruyoruz. Ağlayıp olanlardan ötürü kendini suçlamaktan başka pek bir şey yapmadı."

"Ama gerçekte ne oldu Nina?" Ansızın, plastik ahizeyi sertçe kavradığımı fark ediyorum çünkü parmaklarım acıyor. "Lamarr cinayet olduğunu düşünüyor. Öyle düşündüğünü biliyorum. Telefonum hakkında acayip sorular sorup durdular. Haklarımı bile okudular. Ben bir şüpheliyim."

"Hepimiz şüpheliyiz," diyor Nina bitkin bir şekilde. "Hepimiz evdeyken bir adam vurulup öldürüldü. Sadece sen değilsin. Kahretsin, keşke tüm bunlar bir an önce bitse. Jess'i o kadar çok özledim ki doğru düzgün düşünemiyorum bile. Ne halt etmeye bu daveti kabul ettik Nora?"

Sesi kulağa bıkkın geliyor. Sadece bundan değil, her şeyden bıkkın gibi. Aniden onu ve Tom'u kaldıkları pansiyon odasında oturup sorgulanmayı, bazı cevaplar bulmayı, Flo ve Clare hakkında bilgi almayı beklerken kafamda canlandırabiliyorum.

Polisler ondan da kasabadan ayrılmamasını istemiş. O da en az benim kadar kapana kısılmış vaziyette. O evde yaşananların kapanına.

"Bak, artık kapatmalıyım," diyor Nina sonunda. "Bu o boktan kontörlü telefonlardan ve pek kontörümün kaldığını sanmıyorum. Ama tekrar arayıp hemşirelere numaramı bırakacağım, tamam mı? Eğer taburcu edilecek olursan beni aramalarını söyle."

"Tamam," diyorum nihayet. Boğazımda bir yumru var ama öksürerek onu gizlemeye çalışıyorum. "Kendine dikkat et. Dediğimi duydun mu? Ve Flo yüzünden kendini harap etme. İyileşecektir."

"Bundan pek emin değilim," diyor Nina. Sesi kulağa umutsuz geliyor. "Tıp fakültesinde öğrenciyken birkaç parasetamol doz aşımı vakasıyla karşılaşmıştım. O yüzden işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Ama denediğin için teşekkürler. Ve Nora..." Duruyor.

"Evet?" diyorum.

"Ben... ah, siktir, bunu söylememin hiçbir anlamı yok. Unut gitsin."

"Ne?"

"Sadece şey diyecektim... Evden ayrıldıktan sonra olanları hatırlamaya çalış, olur mu? Birçok şey buna bağlı. Sakın baskı yaptığımı düşünme," diyor biraz titrek bir kahkahayla.

"Evet, biliyorum," diyorum. "Görüşürüz Nina."

"Görüşürüz."

Telefonu kapatıyor. Yüzümü ovuşturuyorum. Nina, "Sakın baskı yaptığımı düşünme," dedi. Bunun espri anlayışının bir mahsulü olduğunu varsayıyorum. Üzerimizdeki baskıyı en az benim kadar iyi biliyor. Hepimiz biliyoruz.

Hatırlamak zorundayım. Hatırlamak zorundayım.

Gözlerimi kapatıyorum ve bir kez daha hatırlamayı deniyorum.

* * *

"Nora." Omzumdaki el beni sarsarak uyandırıyor. "Nora."

Gözlerimi kırpıştırıp nerede olduğumu ve neler döndüğünü anlamaya çalışarak doğrulmaya çalışıyorum.

Bu Lamarr. Uyuyakalmışım.

"Saat kaç?" diye soruyorum uykulu bir halde.

"Neredeyse öğle oldu," diyor. Sesi gergin. Yüzünde gülümsemeden eser yok. Hatta son derece ciddi görünüyor. Dedektif Roberts ters bakışlarını bana dikmiş halde kadının hemen arkasmda duruyor. Sanki bir kalemle ve yüzünde nahoş bir ifadeyle doğmuş gibi görünüyor. Onu bir bebeği kucağına alırken ya da sevgilisini öperken hayal etmek bile mümkün değil.

"Sana birkaç soru daha sormak istiyoruz," diyor Lamarr. "Biraz zaman ister misiniz?"

"Hayır, hayır, iyiyim," diyorum. Uyku mahmurluğunu üzerimden atmaya çalışarak başımı iki yana sallıyorum. Lamarr beni izlemekle yetiniyor. "Devam edin," diyorum.

Lamarr başıyla onaylayıp kayıt cihazının düğmesine basıyor ve haklarımı tekrar ediyor. Sonra bir kâğıt parçası çıkarıyor. "Nora, bunu okumanı istiyorum. Bu, senin ve James'in telefonlarından alınan ve son birkaç günlük dönemi kapsayan e-postaların ve mesajların dökümü."

Kâğıdı elime tutuşturuyor. Doğrulup gözlerimi ovuşturarak dip dibe yazılmış harflerle dolu sayfalara odaklanmayı deniyorum. Burada bir dizi mesaj var. Gönderildikleri numara, tarih ve saat de yanlarına not düşülmüş. Ne olduğunu anlayamadığım bir sütun daha var. Belki de GPS lokasyonudur.

İlki benim numaramla başlıyor. Tarih ve saat sütununda da Cuma, 16.52 yazıyor.

LEONORA SHAW: James, benim. Leo. Leo Shaw.

JAMES COOPER: Leo?? Tanrım, gerçekten sen misin?

LEONORA SHAW: Evet, benim. Gerçekten seni görmem gerek. Clare'in bekârlığa veda partisindeyim. Buraya gelebilir misin? Çok acil.

JAMES COOPER: Ne? Ciddi misin?

JAMES COOPER: C sana anlattı mı?

LEONORA SHAW: Evet. Lütfen buraya gel. Bunun neyle ilgili olduğunu telefonda söyleyemem ama gerçekten seninle konuşmam gerek.

JAMES COOPER: Gerçekten gelmemi mi istiyorsun? Sen Londra'ya dönene dek bekleyemez mi?

LEONORA SHAW: Hayır. Acil bir durum var. Lütfen. Bunca zaman senden hiçbir şey istemedim. Bunu bana borçlusun. Yarın olur mu? Pazar çok geç olacaktır.

James'in bir sonraki yanıtı 23.44'e kadar gelmiyor:

JAMES COOPER: Yarın hem sabah hem de akşam oyunum var. İşim gece 10'a, 11'e kadar sürer. Ancak o zaman yola çıkabilirim ama yol beş saatten uzun sürecektir. Oraya vardığımda gecenin bir yarısı olacak. Gerçekten bunu yapmamı istiyor musun?

Cumartesi, 07.21.

LEONORA SHAW: Evet

Cumartesi, 14.32.

JAMES COOPER: Tamam.

LEONORA SHAW: TEŞEKKÜRLER. Arabanı yolda bırak. Eve vardığında arkadan dolaş. Mutfak kapısını senin için kilitlemeden bırakacağım. Benim odam merdivenlerin en tepesinde, ikinci katta, sağdaki ilk oda. Buraya geldiğinde her şeyi açıklarım.

Yine uzun bir ara var. James'in yanıtının yanında 17.54 yazıyor. Mesajını okurken âdeta içim parçalanıyor.

JAMES COOPER: Tamam. Çok üzgünüm Leo. Her şey için. Jx

Sonra, 23.18'de.

JAMES COOPER: Yoldayım.

Hepsi bu kadar.

Başımı kaldırıp Lamarr'a baktığımda gözlerimin yaşlar içinde olduğunu biliyorum. Sesim çatlak ve kısık çıkıyor.

Kayıt cihazı için, "Sorgulanan kişi dökümü okumayı bitirdi," diyor usulca. Sonra konuşmaya devam ediyor. "Pekâlâ, Nora? Açıklaman var mı? Bunları bulmayacağımızı mı düşündün? Mesajları silmenin hiçbir yararı olmadı. Hepsini sunucudan aldık."

"Ben... Ben..." Elimden geleni yapıyorum. Kendimi konuşmaya zorlayarak derin bir nefes alıyorum. "Bunları beben göndermedim."

"Gerçekten." Bu bir soru değil; yalnızca biraz tekdüze biraz da bıkkın bir karşılıktan ibaret.

"Gerçekten. Bana inanmak zorundasınız." Ağzımda bir şeyler gevelemeye başladığım anda durumumun ümitsiz olduğunu biliyorum. "Bunları başka biri göndermiş olabilir. Biri sim kartımı klonlamış olabilir."

"İnan bana, bunlara aşinayız Nora. Bunlar senin telefonundan gönderilmiş ve tarih damgaları, ormanda koşuya çıktığın zamanlarla ve atış poligonuna gittiğiniz saatle örtüşüyor."

"Ama koşuya çıkarken telefonumu yanıma almadım!"

"GPS kanıtı son derece net. Evden çıktığını ve sinyali bulana dek tepeye tırmandığını biliyoruz."

"Onları ben göndermedim," diye tekrar ediyorum umarsızca. Tek istediğim yatağıma kıvrılıp örtüyü kafama dek çekmek. Lamarr heybetli bir şekilde dikilmiş, bana bakıyor; samimi bir havayla yatağımın kenarına oturmayacağı belli. Yüzü, tıpkı abanoz ağacından oyulmuşa benziyor. Suratında hem şefkat kırıntıları hem de şimdiye dek fark etmediğim bir tür insafsızlık var. Yüzü, merhamet gösterecek birine değil de ancak bir yargı meleğine yakıştırabileceğim türden amansız bir tarafsızlıkla yüklü.

"Ayrıca arabanın incelemesine dair raporları da aldık Nora. Ne olduğunu biliyoruz."

"Ne olmuş?" Paniğe kapılmamaya çalışıyorum ama sesimin titrediğinin farkındayım. Biliyorlar. Benim bilmediğim bir şey biliyorlar. "*Ne* olmuş?"

"Clare seni almış. Emniyetli bir şekilde hızla seyir halindeyken direksiyona yapışmışsın. Hatırlıyor musun? Direksiyona yapışıp arabayı yoldan çıkarmışsın."

"Hayır."

"Direksiyonun her yerinde parmak izlerin var. Ellerindeki çizikler, kırılan tırnakların... Clare'le boğuşmuşsun. Onun ellerinde ve kollarında kendini savunmaya çalıştığını gösteren yaralar var. Tırnaklarının arasından onun derisi çıktı."

"Hayır!"

Ama bunu söylerken bile zihnimde kâbus gibi görüntüler beliriyor: Clare'in arabanın panelinden süzülen yeşil ışıkla aydınlanan korku içindeki yüzü ve onunkileri yakalamaya çalışan ellerim.

"Hayır!" diyorum ama hıçkırıklara boğulmak üzereyim. Ben ne yaptım?

"Clare sana ne dedi Nora? James'le evleneceğini mi söyledi?"

Konuşamıyorum. Sadece başımı iki yana sallıyorum ama bu bir inkâr değil. Bununla başa çıkamam; bu sorulara daha fazla katlanamam.

"Sorgulanan kişi başını iki yana sallıyor," diye sertçe araya giriyor Roberts.

"Flo bize neler olduğunu anlattı," diyor Lamarr acımasızca. "Clare ondan gizlemesini istemiş. Sana bu hafta sonu söylemeyi planlıyormuş, öyle değil mi?"

Ah, Tanrım.

"James'ten ayrıldığından beri başka ilişkin olmadı, yanılıyor muyum?"

Hayır. Hayır. Hayır.

"James konusunda takıntılıydın. Clare sana söylemeyi erteledi çünkü vereceğin tepkiden endişeleniyordu. Endişelenmekte haklıydı, değil mi?"

Lütfen bu kâbustan uyanayım.

"Sen de James'i eve çağırdın ve onu vurdun."

Hayır. Tanrım. Konuşmalıyım. Lamarr'ın çenesini kapatmak; gülkurusu dudaklarıyla bana yönelttiği o kusursuz ve korkunç suçlamaları savuşturmak için bir şeyler söylemeliyim.

"Bu doğru, öyle değil mi Nora?" diyor. Sesi yumuşak ve nazik. Nihayet yatağımın ayakucuna oturup elini havaya kaldırıyor. "Değil mi?"

Başımı kaldırıyorum. Yaşlar gözlerime hücum ediyor ama gözyaşlarının ardından Lamarr'ın yüzünü, anlayışlı gözlerini ve incecik boynunun taşıyamayacağı kadar iri ve ağır küpelerini görebiliyorum. Ses kayıt cihazının çıkardığı tıkırtılara eşlik eden vızıltıyı duyabiliyorum.

Ve sonunda dile geliyorum.

"Avukatımı istiyorum."

Kendi telefonumla saat 16.52'de James'e gönderdiğimi düşündükleri ilk mesajın zaman damgasının işaret ettiği anı zihnimde canlandırmaya çalışıyorum. Dışarıda koşuyordum. Telefonum korunmasız bir şekilde odamda duruyordu. Telefonuma başka kim ulaşabilirdi?

Clare henüz eve varmamıştı. Eve dönerken onunla garaj yolunda karşılaştığım için bundan emindim ama diğerlerinden biri olabilirdi.

Ama neden? Neden beni, James'i ve Clare'i acımasızca yok etmek istemişlerdi?

Olasılıkları düşünmeye çabalıyorum.

Melanie'nin böyle bir şey yapması neredeyse imkânsız. Evet, ben dışarıda koşarken evdeydi. Hatta ikinci koşum sırasında uyanık olan birkaç kişiden biriydi. Ama beni ya da James'i böyle bir şey yapacak kadar umursadığına inanmıyorum. Daha önce hiç görmediği birini itham etmek için neden her şeyini riske atsındı ki? Ayrıca James gelene dek çoktan gitmişti. James gelene dek... James gelene dek... Kan revan içinde yerde yatan James'e dair görüntüleri zihnimden atmaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. *Fişeği değiştirmiş olabilir,* diye fısıldıyor zihnimin gerilerindeki incecik ses. *Bunu yapmak için eline yeterince fırsat geçti. Belki de bu, evden alelacele ayrılışını açıklayabilir...?* Doğru. Fişeği değiştirmiş olabilirdi. Ama sonra olacakları kesinlikle öngöremezdi. Açık kapı, tüfek, arbede...

O zaman, Tom. Fırsatı vardı. Telefonumu ne zaman evde bıraksam o da evdeydi; atış poligonunda da bizimleydi. O anda kafama dank ediyor: Clare'i ormanda yalnız yola çıkmaya sevk eden de oydu. Clare'in ansızın oradan ayrılmasına yol açan neydi? Kıza ne dediğini sadece ondan duymuştuk ve şimdi olan biten her şey düşünüldüğünde Clare'in onu tamamen yanlış anlamış olması ihtimali son derece akıldışı görünüyor. Bir kere daha kontrol etmeden öylece gecenin karanlığına dalar mıydı? Sonuçta Nina bir doktordu. James'in hayatta kalabilmesi için en iyi şansı oydu.

Ya gitmesini *Tom* söylediyse? Her şeyi söylemiş olabilir; Nina'nın gelmeyeceğini, gidip onu hastanede beklemesini istediğini. Gerekçeye gelince... Kocası ile James hakkında yaptığımız o sarhoş muhabbetini düşünüyorum. Keşke biraz daha dikkat etseydim. Keşke doğru düzgün dinleseydim! Ama bunalmıştım; bilmediğim onlarca ismi ve tiyatroda dönen sevimsiz dalavereleri dinlemekten gına gelmişti. Bruce ile James'in arasında kin gibi bir şeyler olabilir miydi? Ya da belki de... tam tersi.

Bu pek olası görünmüyor. Clare'i yalnız başına gecenin karanlığına göndermiş *olsa bile* eline ne geçecekti ki? Olacakları öngörmesi imkânsızdı.

Daha da önemlisi, James'le geçmişimi bilmesi mümkün değildi. Tabii eğer... eğer biri ona anlatmadıysa.

Clare ona anlatmış olabilir. Bu ihtimali asla göz ardı edemem. Ama asıl mevzu şu ki bu cinayet sadece James'i değil, aynı zamanda beni ve Clare'i de yok edecek şekilde planlanmış. Gel gelelim kendimi pek zayiat gibi hissettiğim söylenemez; kasıtlı olarak bu tuzağa sürüklenişimde, uzun zaman önce unutulmuş acıları anımsamamıza neden olan akıl almaz bir kötülük ve *kişisel* bir şey var. Bunu kim yapar? *Neden* biri çıkıp da böyle bir şey yapar ki?

Durumu sanki kitaplarımdan biriymiş gibi değerlendirmeye çalışıyorum. Eğer bunu yazan ben olsaydım Tom'un James'in canını yakmak için nedeni olurdu. Hatta o süreç içinde Clare'e da zarar vermesi için mantıklı bir gerekçe uydururdum. Ama neden ben? Tanımadığı birini işin içine çekmek için neden onca çaba harcasın? Bunu yapmak isteyebilecek yegâne kişi, üçümüzü de tanıyan biri olurdu. Fırtına koptuğunda orada olan biri. Şey gibi biri...

Nina gibi.

Düşüncesi bile irkilmeme neden olduğundan zihnimi oradan uzaklaştırıyorum. Nina tuhaf, sivri dilli ve alaycı olabilir; sık sık düşüncesizce davranabilir. Ama böyle bir şey yapması imkânsız. Bundan kesinlikle eminim. Kolombiya'da tedavi ettiği silahla yaralanma vakalarını anımsadığı sırada yüzünde beliren kederli çizgileri hatırlıyorum. O, insanlara yardım etmek için yaşıyor. Böyle bir şey yapması söz konusu dahi olmaz, değil mi?

Ama kulağıma fısıldayan ince ses, bana Nina'nın ne denli nasırlaşmış olabileceğini anımsatıyor. Bir keresinde zil zurna sarhoşken söylediklerini geçiriyorum aklımdan. "Cerrahlar *insanları* umursamaz, en azından duygusal açıdan. Makine tamircisi gibidirler: Sadece kesip açmak, nasıl çalıştığını görmek ve parçalarına ayırmak isterler. Genellikle karşılaştığın cerrahlar, nasıl çalıştığını görmek için babasının saatini parçalarına ayıran ve bir daha asla birleştiremeyen küçük oğlan çocukları gibidir. Becerilerimiz geliştikçe parçaları birleştirmekte de ustalaşırız. Ama ardımızda hep bir yara izi bırakırız."

Ara sıra Clare'i nasıl aşağıladığını düşünüyorum. O gece, Clare'in insanları nasıl itip kaktığından ve çevresindekilerin tepkilerinden beslendiğinden bahsederken sergilediği insafsızlığı, büyük sırrının yıllar önce Clare tarafından ortaya dökülmesinden dolayı duyduğu ıstırabı

hatırlıyorum. Clare'i asla affedememiş olmasının ardında başka bir neden yatıyor olabilir miydi?

Ve nihayet, oraya vardığımız günün gecesinde yaptıklarını düşünüyorum. "Daha Önce Hiç" oynarken yaptıklarını. Maksatlı bir kötülükle ağır ağır konuşarak, *daha önce hiç James Cooper'la yatmadım*, deyişini.

Fazlasıyla ısınmış bir saunayı andıran hastane odasında aniden soğuktan ürperiyorum. Çünkü *bu*, tüm bu çılgınlığın altında yatabilecek türden amansız ve kişisel bir garezdi. Bu yaptığı, yalnızca James'le aramızda geçenlere dair duyduğu meraktan kaynaklanmıyordu. Düşüncesizlik değildi. Hem bana hem de Clare'e yöneltilmiş kasıtlı bir zalimlikti. Şimdi insanları itip kakan ve başkalarının tepkilerinden beslenen kimdi bakalım?

Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırıyorum. Nina hakkında böyle şeyler düşünmeyeceğim. Hayır. Böyle düşünceler aklımı kaçırmama neden olabilir. Tabii eğer onlara izin verirsem.

Flo. Dönüp dolaşıp geldiğim isim Flo'nunkiydi. En başından beri oradaydı. Misafirleri davet eden oydu. Silah onun elindeydi. Kurusıkı dolu olduğunu iddia eden de Flo'ydu.

Clare konusundaki o tuhaf takıntısı ve Flo. O dengesiz duygu yoğunluğu. Kolaylıkla James'le aramızda yaşananları öğrenebilirdi. Sonuçta Clare'in en yakın arkadaşıydı; üniversiteden beri de öyle olmuştu. Clare'in James'le yaşadıklarım konusunda ona açılması kadar doğal ne olabilirdi ki?

İntihara teşebbüs etmesinin nedeni bu muydu? Ne yaptığının farkına mı varmıştı?

Bunun üzerine kafa patlatırken başımı kaldırıp boşluğa bakıyorum ve o anda gözlerim bir şeye, kapının diğer tarafındaki hareketliliğe odaklanıyor.

Neyle karşı karşıya olduğumu fark ediyorum.

Kapımın önündeki polis, nöbetine geri dönmüş. Ama bu kez hiç şüphem yok: Artık burada bulunmasının nedeni beni korumak değil. Beni içeride tutmak. Hastaneden taburcu edildiğimde eve gitmeyeceğim. Beni polis merkezine götürecekler. Tutuklanacak ve sorgulanacağım; suçumu ispatlayabileceklerine kanaat getirirlerse de suçlanacağım.

Soğukkanlılıkla ve duygularıma kapılmadan bekârlığa veda partisindeki son kişiyi mercek altına almaya çalışıyorum: Yani kendimi.

Oradaydım. James'e o mesajları göndermiş olabilirim. Kurusıkı fişekleri boşaltıp yerine gerçek mermi yerleştirmiş olmam da mümkün. Flo ateş ettiğinde elim silahın üzerindeydi. Namlunun James'e dönük olduğundan emin olmak için o merdivenleri çıkarken tüfeği hafifçe dürtmekten kolay ne olabilirdi ki?

Daha da önemlisi, James'in cinayetinin ikinci perdesinde de oradaydım. Yoldan çıktığı sırada arabadaydım.

O arabada neler yaşandı? Neden hatırlayamıyorum?

Doktor Miller'ın söylediklerini aklımdan geçiriyorum: *Ama kimi zaman... beyin henüz baş etmeye hazır olmadığımız bazı olayları bastırır. Bunun bir tür... başa çıkma mekanizması olduğunu sanıyorum.*

Beynimin başa çıkmaya hazır olmadığı şey ne? Gerçeğin ta kendisi mi?

Hastanenin sıcaklığı hiç olmadığı kadar boğucu bir hal alsa da ürperiyorum ve ayakucumdan Nina'nın hırkasını alıp vücuduma dolarken sakinleşmek için sigara ve parfüm karışımı kokusunu içime çekiyorum.

Beni böylesine şaşırtan tutuklanma ya da suçlanma ihtimalim değil. Bunların gerçekten yaşanacağına hâlâ inanmıyorum. Her şeyi açıklamayı başarırsam bana inanacaklardır, öyle değil mi?

Beni asıl allak bullak eden, birinin böyle bir şeye kalkışacak kadar benden nefret ediyor olması. Ama kim?

Kendime, son olasılık hakkında düşünme iznini vermiyorum. Bu, aklım diğer konularla meşgul olurken kafamı kurcalayıp duran o belli belirsiz fısıltılar dışında zihnimi istila etmesine izin veremeyeceğim kadar korkunç bir düşünce.

Fakat Nina'nın hırkasını omuzlarımdan çıkarmadan hastanenin ince yatak örtülerine sarılarak yatağıma kıvrıldığımda o fısıltılardan biri peşimi bırakmıyor: *Ya doğruysa?*

* * *

Günümün geri kalanı, sanki şeker pekmezinin içinde hareket etmeye çalışıyormuşum gibi yavaş geçiyor. Bu, ara sıra gördüğüm ve ne yaparsam yapayım uzuvlarımın hareket ettiremeyeceğim kadar ağırlaştığı kâbuslarıma benziyor. Peşimde bir şey var ve kaçmak zorundayım ama çamura saplanıp kalıyorum; bacaklarım hissiz ve yavaş hareket ediyor. Tek yapabildiğim, ne olduğu belirsiz şey aramızdaki mesafeyi kapatırken rüya boyunca acı içinde güçlükle ilerlemek.

Küçük odam güçlendirilmiş tellerle bezeli daracık penceresi ve kapımın dışında bekleyen polis memuruyla iyiden iyiye bir hapishane hücresine dönüşüyor.

Eğer beni taburcu ederlerse artık neler olacağını biliyorum. Eve gidemeyeceğim. Tutuklanacağım, polis merkezine götürüleceğim ve muhtemelen suçlanacağım. Mesajlar beni tutmalarına yetecek kadar sağlam birer delil. Özellikle de onları gönderdiğimi inkâr ettiğim için.

Uzun zaman önce ilk kitabımı yazarken sorgulama teknikleri hakkında bir polis memuruyla konuştuğumu

anımsıyorum. *Dinlersin,* demişti. *Yalanlarını yakalamak için onları dinlersin.*

Lamarr ve Roberts aradıkları yalanı bulmuştu: Onlara o mesajları göndermediğimi söylemiştim ama yine de buradaydılar.

Yemek yemeye çalışıyorum ama âdeta yediklerimin tadı tuzu yok. Yemeğimin çoğunu tepside bırakıyorum. Çengel bulmacayla meşgul olmayı denesem de sanki sözcükler benden uzaklaşıyor. Zihin gözüm farklı görüntüler tarafından işgal edilirken kelimeler kâğıt üstündeki alelade yazılara dönüşüyor.

Ben mahkeme kürsüsünde, hapishane hücresinde.

Flo bu hastanenin bir yerlerinde yaşam destek ünitesine bağlanmış halde.

Clare yatalak; gözleri göz kapaklarının altında yavaşça hareket ediyor.

James gitgide etrafa yayılan kan birikintisinin içinde.

Aniden kan kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Ellerime, pijamalarıma, döşemelere bulaşan kanının kasap dükkânını andıran kokusu...

Üzerimdeki örtüleri kenara fırlatıp ayağa kalkıyorum. Kan kokusundan ve zihnimi istila eden anılardan kurtulmak amacıyla yüzüme biraz su çarpmak için banyoya gidiyorum. Asıl hatırlamak istediğim anılardan eser yok. O mesajları... o mesajları gönderen gerçekten *ben* olabilir miyim? Arabada olanlarla birlikte onları da derinlere gömmüş olmam mümkün mü?

Kendime bile güvenemezken kime güvenebilirim?

Yüzümü ellerimin arasına alıyorum. Ayağa kalktığımda amansız floresan ışığı altında aynadaki yansımama bakıyorum. Gözlerimin etrafındaki morluklar hâlâ yerli yerinde duruyor olsa da solmaya başlamışlar. Çukurlaşmış gözlerimden ötürü düşmanca görünüyorum. Burun köp-

rümün hizasındaki boşluklarda ve göz kapağımın altında koyu renkli lekeler var ama artık ucubelere benzediğim söylenemez. Eğer kapatıcım olsaydı morlukların çoğunu onunla gizleyebilirdim. Ama yok. Nina'dan böyle bir şey istemek hiç aklıma gelmedi.

Zayıf ve yaşlı görünüyorum. Suratımın sert hastane çarşaflarına değen yerleri kırış kırış olmuş.

Özümde olduğumu sandığım kişiyi düşünüyorum. Kafamın içinde neredeyse on yıldır, on altı yaşındayım. Saçlarım hâlâ uzun. Baskı altında olduğumu hissettiğimde kendimi el alışkanlığıyla saçlarımı geriye atmaya çalışırken yakalıyorum ama aslında artık yoklar.

Kafamın içinde James hâlâ yaşıyor. Artık hayatta olmadığına inanamıyorum.

Acaba cesedini görmeme izin verirler mi?

Tüylerim diken diken oluyor. Islak ellerimi karman çorman vaziyetteki saçlarımdan geçirip avuç içlerimi gri renkli eşofman altıma siliyorum.

Sonra dönüp banyodan çıkıyorum.

Odaya geçtiğim anda bir şeylerin farklı olduğu fark ediyorum. Ama ne olduğunu bir türlü çıkaramıyorum: Kitabım hâlâ yatağın üstünde duruyor. Terliklerim yatağın altında. Komodinin üzerindeki plastik sürahi yarısına kadar suyla dolu ve sağlık durumumla ilgili raporlardan oluşan dosya çarpık çurpuk bir şekilde yatağımın ayakucundaki bölmeye sokuşturulmuş.

Sonra görüyorum.

Polis yerinde değil.

Kapıya doğru seğirtip tel örgüyle bezeli pencereden dışarı bakıyorum. Sandalyesi hâlâ orada. Üzerinden usulca dumanları tüten bir fincan çay da öyle. Ama polis yok.

Vücudumu, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir adrenalin dalgası esir alıyor. Henüz zihnim olan biteni

anlamadan bedenim yapmak üzere olduğum şeyin farkına varıyor. Parmaklarım terliklerime uzanıp onları yavaşça ayağıma geçiriyor. Ellerim Nina'nın hırkasının düğmelerini ilikliyor. Son olarak komodinin köşesinde katlanmış halde beni bekleyen iki onluk banknota uzanıyorum.

Kalbim gümbür gümbür atarken birinin her an, "Dur!" diye bağırmasını ya da hemşirelerden birinin, "İyi misin tatlım?" diye sormasını bekleyerek kapının kanadını hafifçe itekliyorum.

Ama kimse hiçbir şey demiyor.

Kimse hiçbir şey yapmıyor.

Odayı terk edip linolyum zeminde flip, flip, flip sesler çıkaran terliklerimle koridor boyunca yürüyerek diğer koğuşları ardımda bırakıyorum.

Hemşire masasını geçiyorum. Orada da kimse yok. Küçük ofisin içinde tek bir hemşire var ama o da sırtını cama dönmüş, evrak işleriyle uğraşıyor.

Flip, flip, flip. Çift kanatlı kapıdan geçip ana koridora çıkıyorum. Buradaki havada Lysol kokusu daha az olsa da koridorun ilerisindeki mutfaklardan gelen endüstriyel yemek kokuları daha baskın. Adımlarımı biraz daha hızlandırıyorum. Köşeyi dönmemi işaret eden ve üzerinde "Çıkış Buradan" yazan bir tabela görüyorum.

Köşeyi dönerken az kalsın kalbim duracak. Polis memuru erkek tuvaletinin dışında dikilmiş telsizine bir şeyler geveliyor. Bir anlığına tereddüt ediyorum. Neredeyse kuyruğumu kıstırıp oradan kaçacak ve o henüz yokluğumu fark etmeden önce odama döneceğim.

Ama yapmıyorum. Kendimi toparlayıp terliklerimden yükselen *flip, flip, flip* seslerine eşlik etmek istercesine *güm, güm, güm* çarpan kalbime rağmen yürümeye devam ediyorum. Adam başını çevirip bana ikinci defa bakma gereği bile duymuyor.

Ben onun yanından geçerken, "Tamam," diyor. "Anlaşıldı."

Ve sonra köşeyi dönüp onu ardımda bırakıyorum.

Ne çok hızlı ne de çok yavaş yürümeye gayret ediyorum. Biri beni durduracak, öyle değil mi? Hastaneden elinizi kolunuzu sallaya sallaya çıkmanıza kimse izin vermez, yanılıyor muyum?

Yatakların içine yerleştirildiği küçük bölmelerin arasından uzanan koridora işaret eden "Çıkış" tabelasını görüyorum. Neredeyse oraya varmak üzereyim.

Ama sonra asansörün bulunduğu lobiye gelmeden önceki son kapının önünden geçerken daracık cam panelden bir şey, daha doğrusu *birini* görüyorum.

Bu Lamarr.

Soluğum âdeta boğazımda düğümleniyor ve neredeyse hiç düşünmeden içerideki hastanın uyuyor olması için dua ederek bana en yakın perdeli bölmeye dalıyorum. Ses çıkarmamaya gayret ederek perdeyi örtüyorum ve dışarıdaki seslere kulak kabartarak orada öylece dikiliyorum. Önce ana koğuş kapılarının açılıp kapanırken çıkardığı gürültüyü, ardından da topuklu ayakkabıların linolyum zeminde çıkardığı tık, tık, tık, tık seslerini işitiyorum. Gizlendiğim bölmenin karşısındaki hemşire masasında ayak sesleri duraksıyor. Zangır zangır titreyen ellerimle perdenin yırtılırcasına açılmasını, ardından da fark edilmeyi bekleyerek dikiliyorum.

Ama sonra nöbetçi başhemşireye nazikçe bir şeyler söylüyor ve ayak seslerinin tuvaletlere ve odama çıkan koridor boyunca tık, tık, tık, tık uzaklaştığını duyuyorum.

Ah, Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür.

Zaten zayıf olan bacaklarım yakalanmamanın verdiği rahatlamayla titreyince bir an ayakta duramayacağımı sanıyorum. Ama durmak zorundayım. Lamarr odama ulaşıp

kaybolduğumu fark etmeden buradan çıkmalıyım. Aniden yastıklarımı yatağa dizmeyi ya da pencerenin önündeki küçük perdeyi kapatmayı akıl edebilmiş olmayı diliyorum.

Sonra sakinleşmeye çalışarak iki-üç defa derin nefes alıp bölmenin arkamda yatan sahibinden özür dilemeye hazırlanarak kendi etrafımda dönüyorum.

Ama yataktakinin kim olduğunu gördüğüm anda âdeta kalbim duruyor.

Bu Clare.

Clare... kapalı gözleri ve yastığa dağılmış altın rengi saçlarıyla öylece yatan Clare.

Çok solgun görünüyor ve yüzü benimkinden bile daha kötü kesilmiş. Monitörlerden biri parmağına bağlanmış ve örtülerin altından daha bir sürü kablo çıkıyor.

Aman Tanrım. Ah, Clare.

Çılgınca olduğunu bilsem de kendime hâkim olamayıp elimi ona doğru uzatıyorum ve dudaklarının üstüne düşmüş saç tutamını kenara itiyorum. Gözlerinin gözkapaklarının ardında kıpırdandığını görünce nefesimi tutuyorum ama sonra rahatlayarak az önceki haline geri dönüyor. Uyuyor mu? Komada mı? Nefes darlığı çekercesine iç geçiriyorum.

Sesimin rüyalarına nüfuz etmesini umarak kimsenin duyamayacağı bir ses tonuyla usulca, "Clare," diye fısıldıyorum. "Clare. Benim, Nora. Yemin ederim gerçeği bulacağım. Neler olduğunu öğreneceğim. Söz veriyorum."

Hiçbir şey demiyor. Gözleri gözkapaklarının ardında kıpırdanıyor. O hali bana Flo'nun ruh çağırma seansı sırasında hiçbirimizin göremediği bir şeyi körlemesine arayışını hatırlatıyor.

Kalbim paramparça olacak gibi hissediyorum.

Ama burada daha fazla kalamam. Şu anda beni arıyor olabilirler.

Dikkatli bir şekilde bölmenin perdelerini aralayıp dışarı bakıyorum. Koridor boş, hemşire masasında kimse yok, herkes hastalarla ilgileniyor ve başhemşire de ortalıkta gözükmüyor.

Clare'in perdelerini arkamdan kapatarak bölmeden sıvışıyorum. Koğuşun bitimindeki kapılara dek âdeta koşuyorum ve yalpalayarak asansörün olduğu lobiye giriyorum.

Düğmelere basıyorum ama bir kere değil; sanki asansörlerin daha çabuk gelmesini sağlayacakmış gibi beş kere, on kere, on beş kere. Defalarca.

Sonra beklenmedik bir gıcırtı ve çın sesi eşliğinde bana en uzaktaki asansörün kapıları açılıyor. Kendimi asansöre atana dek yarı yürüyor yarı koşuyorum. Asansörde, tekerlekli sandalyedeki kadın hastanın başında beklerken dişlerinin arasından Lady Gaga mırıldanan bir hasta bakıcı var. Lütfen, lütfen başarabileyim.

Az sonra asansör sarsılarak duruyor. Geride bekleyip hasta bakıcıya ve kadına yol veriyorum. Ardından ana girişi gösteren tabelaları takip etmeye koyuluyorum. Canı sıkılmış gibi görünen bir kadın, *Hello* dergisinin sayfalarını karıştırarak masasında oturuyor.

Tam önünden geçeceğim sırada telefonu çalmaya başlıyor. Adımlarımı biraz daha hızlandırmadan edemiyorum. *Telefona yanıt verme. Telefona yanıt verme.*

Telefona yanıt veriyor. "Merhaba, resepsiyon. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Çok hızlı yürüyorum, çok hızlı yürüdüğümün farkındayım ama kendime mani olamıyorum. Hasta gibi görünüyor olmalıyım. Tanrı aşkına, ayağımda terlik olduğunu nasıl fark etmez? Normal insanlar ve ziyaretçiler kasım ayında terlikle dolaşmazlar. Hele gri eşofmanın ve mavi örgü hırkanın altına kesinlikle terlik giymezler.

Beni durduracağından eminim. Bir şey söyleyecek ya da iyi olup olmadığımı soracak. Yumruğumun içinde sıktığım onluk banknotlar terden sırılsıklam olmuş vaziyette.

Onunla aynı hizaya geldiğim anda, "Gerçekten mi?" diye soruyor resepsiyonist sertçe. Telefonun kordonunu parmaklarından birine doluyor. "Tamam, tamam, oldu. Gözlerimi açık tutacağım."

Kalbim neredeyse ağzımdan fırlayıverecek. Biliyor. Buna daha fazla dayanamayacağım.

Ama başını kaldırmıyor; yalnızca evet anlamında aşağı yukarı sallamakla yetiniyor. Belki de telefonda bahsettikleri kişi ben değilimdir.

Kapıya varmama ramak kaldı. İnsanlara girişte ve çıkışta ellerini alkolle temizlemelerini tavsiye eden bir tabela var. Burada durmalı mıyım? Dursam mı daha çok dikkat çekerim? Yoksa durmazsam mı?

Durmuyorum.

Masadaki kadın başını aşağı yukarı sallayarak konuşmaya devam ediyor.

Döner kapıya adım atıyorum. O esnada zihnimde, kapının turunu tamamlamadan aniden duracağına ve kolumu çıkarabileceğim genişlikte olsa da oradan kaçmama asla yetmeyecek kadar dar bir açıklık dışında çıkışı olmayan o üçgen alanda mahsur kalacağıma dair anlık bir görüntü beliriyor.

Ama tabii ki öyle bir şey olmuyor. Kapı hiçbir sorun çıkarmadan hareketini tamamladığı anda soğuk hava tıpkı bir lütuf gibi yüzüme çarpıyor.

Artık özgürüm.

Hastaneden çıktım.

Kaçmayı başardım.

Soğuk hava yüzüme çarpıyor ve kendimi tamamen kaybolmuş gibi hissediyorum. Buraya yabancıyım. Aniden, hastaneye getirildiğimde bilincimin yerinde olmadığını, hatta buraya nasıl geldiğimi bilmediğim gibi buradan nasıl kaçabileceğime dair de hiçbir fikrimin olmadığını fark ediyorum.

Hastanenin sıcağından sonra soğuktan ürperiyorum. Havada, esintiye kapılmış minik kar tanecikleri var. Bir mucize beklercesine başımı gökyüzüne kaldırıyorum ve gerçekten de bir mucize oluyor. Hem de üzerinde "Taksi Durağı" yazan ok şeklinde bir tabela suretinde.

Titreyerek yavaş adımlarla yürüyüp binanın köşesinden dönüyorum. "Taksi sırası buradan başlar" tabelasının altında ışıkları açık vaziyette tek bir taksi bekliyor. İçinde bir adam var ya da en azından öyle sanıyorum çünkü pencerelerdeki buğudan içeriyi görmek çok güç.

Çoktan ayağımın iç kısmını vurmaya başlayan terliklerimle topallayarak arabaya yaklaşıp usulca pencereye tıklatıyorum. Cam birazcık aralanıyor ve neşeli, koyu tenli bir surat bana bakarak sırıtıyor.

"Senin için ne yapabilirim, tatlım?" diye soruyor. Adam bir Sih; taksi şirketinin logosunu taşıyan bir broşla tam ortasından tutturulmuş simsiyah bir türbanı var. Daha duyar duymaz gülmek istememe yol açan Pencap ile Newcastle aksanlarını şaşırtıcı bir şekilde harmanlayarak konuşuyor.

"Ben... Benim şeye gitmem gerek..." Nereye gideceğime dair en ufak bir fikrim yok. Londra'ya mı döneceğim?

Hayır.

"Cam Eve gitmem gerek," diyorum. "Bahsettiğim yer, Stanebridge'in hemen dışında bulunan bir yazlık ev. O köyü biliyor musunuz?"

Başıyla onaylıyor ve elindeki kâğıdı bırakıyor. "Tabii ki biliyorum. Atla, tatlım."

Ama dediğini yapmıyorum. Soğuğa ve artık tir tir titriyor olmama rağmen elimi kapı koluna attığım anda tereddüt ediyorum.

"Acaba ne kadar tutar? Sadece yirmi poundum var."

"Normalde yirmi beş yazar," diyor morluklarıma bakarak, "ama senin için yirmi olur."

Tanrı'ya şükürler olsun. Her ne kadar sanki yüzüm donmuş ve en küçük bir harekette çatlayacakmış gibi hissetsem de gülümsemeyi başarıyorum.

"Te-teşekkür ederim," diyorum ama bu defa kekelemiyorum; soğuktan dişlerim birbirine çarpıyor.

"Arabaya bin, tatlım," diyor ve arkasındaki kapıyı açıyor, "yoksa donacaksın. Hadi, bin. Hemen."

Biniyorum.

Araba âdeta beni sarıp sarmalayan sıcacık bir kozaya benziyor. Tıpkı dünyanın dört bir yanındaki taksiler gibi eskimiş plastik, çam kokulu oda parfümü ve sigara kokuyor. Arka koltuğunun sıcacık yumuşaklığında kıvrılıp uyumak ve bir daha asla uyanmamak istiyorum.

Emniyet kemerini takmaya çalışan parmaklarımın zangır zangır titrediğini görünce ne kadar yorgun olduğumu, hastanede geçirdiğim süre boyunca kaslarımın ne kadar zayıf düştüğünü fark ediyorum.

"Üzgünüm," diyorum emniyet kemerimi doğru takıp

takmadığımı kontrol etmek için bana baktığında. "Üzgünüm. Neredeyse başaracağım."

"Endişelenme tatlım. Acelemiz yok."

Sonunda emniyet kemerinin tokası güven verici bir klik sesiyle yerine oturuyor ve vücudumun yorgunluktan ağrıdığını hissederek arkama yaslanıyorum.

Şoför motoru çalıştırıyor. Gözlerimi kapatıyorum. Ve uykuya dalıyorum.

* * *

"Ah, tatlım. Uyanın hanımefendi."

Sersemlemiş ve uyku mahmuru bir halde gözlerimi açıyorum. Neredeyim? Evde değilim. Hastanede değilim.

Hastane kıyafetlerim içinde taksinin arka koltuğunda olduğumu hatırlamam biraz zamanımı alıyor. Araba durmuş.

"Geldik," diyor adam. "Ama eve daha fazla yaklaşamıyorum. Yolu kapatmışlar."

Gözlerimi kırpıştırıp camdaki buğuyu siliyorum. Adam haklı. Polis bandıyla birbirlerine bağlanmış iki alüminyum parmaklıktan oluşan yol bariyeri şeridi enlemesine kapatıyor.

"Sorun değil." Gözlerimi ovuşturarak uykulu halimden kurtulmaya çalışıyorum ve parayı çıkarmak için elimi cebime atıyorum. "İşte burada, yirmi pound, doğru değil mi?"

Parayı alsa da, "Sorun olmayacağından emin misin tatlım? Ev kapatılmış gibi görünüyor," diyor.

"Başımın çaresine bakarım."

Dediğimi gerçekten yapabilir miyim? Yapmak zorundayım. İçeri girmenin bir yolu olmalı. Polisin mekânın tüm giriş çıkışlarını kapattığını tahmin edebiliyorum ama böylesine ıssız bir yeri Fort Knox'a çevirecek halleri de yok.

Burada çıkıp da suç mahallini bozacak pek fazla insanın olduğu söylenemez.

Motor boşta çalışırken taksi şoförü mutsuz bir ifade takınıyor ve arabadan inip bariyerin etrafından dolaşmamı izliyor. Beni izlemesini istemiyorum. Tekerlek izleriyle yol yol olmuş patikada acınası terliklerimle tökezleyerek yürümeye çalıştığımı görmesini istemiyorum. Böylelikle bariyere tutunup titrememeye çabalayarak azimle ona el sallıyorum.

Penceresini açtığı anda nefesi soğuk havada beyaz bir buluta dönüşüyor.

"İyi olduğuna emin misin? Eğer istersen bekleyip evde kimse yoksa seni Stanebridge'e geri götürebilirim. Para almam. Şehre geri dönmek için zaten o yolu kullanmak zorundayım."

"Hayır, teşekkürler," diyorum. Dişlerimi birbirine bastırıp takırdamalarına engel olmaya çalışarak, "Ben iyiyim. Teşekkürler. Kendine iyi bak," diye ekliyorum.

Yüzünde hâlâ mutsuz bir ifadeyle başını aşağı yukarı sallayıp gaza basıyor. Akşam karanlığı çökerken gökyüzünden süzülen kar tanelerini aydınlatan kırmızı park lambalarıyla arabanın gözden kayboluşunu izliyorum.

* * *

Tanrım, garaj yolu gerçekten çok uzun. Evin ne kadar uzak olduğunu unutmuşum. Yorgun bacaklarım ağrı içinde ve tenim de soğuktan buz kesmiş halde koşudan dönerken Clare'le karşılaşmamızı anımsıyorum.

Bunun yanında o halim hiç sayılır. Hastanede kaslarıma ne olmuştu? Daha yolu yarılamadım bile ama bacaklarım, yorucu ve uzun koşuların ardından gelen kramplarla zangır zangır titriyor. Sert plastik terliklerin içindeki ayakla-

rım kanıyor ama soğuktan öylesine hissizleştiler ki acıyı hissetmiyorum. Ayağıma ne olduğunu ise yalnızca kar tanelerine karışan kırmızı lekelerden anlıyorum.

Neyse ki çamur birikintileri donmuş; dolayısıyla ayaklarıma yapışan çamur topaklarıyla uğraşmak zorunda kalmıyorum. Ama tekerleklerin ardında bıraktığı fazlasıyla derin izlerden birine bastığım anda bir çatırtı duyuluyor ve ayağım ince buz katmanını delip geçerek altındaki dondurucu çamur birikintisine saplanıyor.

Acı içindeki ayağımı keskin buzdan çıkarırken nefesimi tutup ciyaklarcasına inliyorum. Sesim, tıpkı baykuşun teki tarafından yakalanmış küçük bir fareninki gibi tiz ve acınası çıkıyor.

Çok üşüyorum. Çok, hem de çok üşüyorum.

Çok mu aptalca davrandım?

Ama yürümeye devam etmeliyim. Geri dönmemin hiçbir manası yok. Yolda birilerini durdurmayı başarsam bile nereye gideceğim? Hastaneye dönüp ellerinde beni bekleyen kelepçelerle Lamarr'ın kollarına mı atılacağım? Kaçtım, firar ettim. Bu işin sonunu getirmeliyim. Geri dönüş yok.

Isınmak için kollarımı vücuduma dolamış halde beni hipotermiden koruyan yegâne şey olan mavi hırka için Tanrı'ya ve Nina'ya şükrederek kendimi yürümeye zorluyorum. Rüzgâr, ağaçların arasında inlemeyi andıran bir uğultuyla tekrar esiyor ve dallardaki karların sarsılıp patır patır yere döküldüğünü duyuyorum.

Bir adım daha.

Ondan sonra bir tane daha.

Ev boşken bana yön gösterecek parlak ışıklar olmadığından oraya ne kadar yaklaştığımı kestiremiyorum. Bu ısırıcı soğukta ne kadar zamandır yürüdüğüme dair hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, yürümeye devam etmek zorunda olduğum; çünkü eğer yoluma devam etmezsem öleceğim.

Bir adım daha.

Eve yaklaştıkça zihnimde görüntüler belirmeye başlıyor.

Flo'nun korkuyla çarpılmış yüzü, göğsüne bastırdığı tüfeği. Nina'nın yüzündeki korku dolu ifade, oluk oluk akan kanı durdurmaya çalışırken kan revan içinde kalan elleri.

James. Kendi kanının içinde yatan, son nefesini vermek üzere olan James.

Mes... Leo? dediğinde artık ne söylemeye çalıştığını biliyorum.

"Mes" dediği "mesajdı". Onu neden buraya çağırdığımı soruyordu. Neden böyle ölmesine izin verdiğimi.

Benim için gelmişti. Ben istediğim için gelmişti.

Gerçekten ben mi istemiştim?

Artık bundan emin olamıyorum. Ah, Tanrım, üşüyorum.

Olan biteni zihnimde sıraya koymakta zorlanıyorum.

Lamarr'ın elime tutuşturduğu kâğıtlarda yazılı mesajları hatırlıyorum ama onları bana gösterdiği andan mı, yoksa öncesinden mi hatırladığımdan artık emin değilim.

James'ten gelmesini istedim mi?

Arabada Clare'den duyana kadar James'le evlenecek olduğunu bilmiyordum bile. Bilmiyordum. Yani neden ona mesaj atmış olayım ki?

Buna tutunmalıyım. Emin olduğum şeylere tutunmalıyım.

Bunu yapan Flo *olmalı*. Tüm bunları planlayabilecek tek kişi oydu; misafirleri o seçmişti, evi o tercih etmişti, silah hakkında bir tek onun bilgisi vardı.

Mesajlar gönderildiğinde evdeydi.

Koşuya çıktığımı biliyordu.

Clare'e karşı beslediği o tuhaf duygu yoğunluğunu, daha doğrusu o büyük, tahrip edici ve ürkütücü sevgiyi

düşünüyorum. James yüzünden Clare'i kaybedeceğini düşünmüş olması mümkün mü? James'in aralarına gireceğini sanmış olabilir mi? Hem suçu üzerine atmak için James'in eski sevgilisinden ve Clare'in en yakın arkadaşından daha iyi kimi bulabilirdi ki?

Ve sonra... ve sonra ne yaptığını fark etti. Rakibinin yanı sıra arkadaşını da yıkıma uğrattığını. Clare'in hayatını mahvettiğini.

Ve artık daha fazla dayanamadı.

Ah, Tanrım, çok üşüyorum. Çok yorgunum. Yolun kenarında devrilmiş bir ağaç var. Bacaklarımdaki titremeyi dindirmek için bir dakikalığına bile olsa oraya oturabilirim.

Birbirinden güç adımlarla ağaca doğru seğirtip kendimi eğrelti otlarıyla kaplı kaba ve sert gövdesine bırakıyorum. Dizlerimi göğsüme çekip bacaklarımın arasından soluk alıp vererek çaresizce biraz olsun ısınmaya çalışıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum.

Keşke biraz uyuyabilsem.

Hayır.

Ses dışarıdan bir yerlerden geliyor. Gerçek olmadığını bilsem de zihnimdeki yankılarını duyuyorum.

Hayır.

Uyumak istiyorum.

Hayır.

Eğer uyursam ölürüm. Bunu biliyorum. Ama artık hiçbir şey umurumda değil. Çok yorgunum.

Hayır.

Uyumak istiyorum.

Ama bir şey uyumama izin vermiyor. İçimde bir şey dinlenmeme izin vermeyecek.

Bu yaşama arzusu değil. Artık bunu önemsemiyorum. James öldü. Clare feci şekilde yaralandı. Flo ölüyor. Geriye yalnızca tek bir şey kaldı; o da gerçeğin ta kendisi.

Ölmeyeceğim. Ölmeyeceğim çünkü birinin bunu yapması, olan bitenin aslını öğrenmesi gerekiyor.

Ayağa kalkıyorum. Dizlerim o kadar çok titriyor ki zar zor ayakta durabiliyorum ama yine de devrilmiş ağaç kütüğüne tutunarak bir şekilde dengemi sağlıyorum.

Bir adım atıyorum.

Ve bir tane daha.

Yürümeye devam edeceğim.

Yola devam edeceğim.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Karanlık çöktü. Kar buz tutmuş çamuru beneklerle bezerken saatler akıp geçiyor. Yorgunum. O kadar yorgunum ki düşünemiyorum. Esmeye başlayan rüzgâra karşı yürümeye çalışırken gözlerim sulanıyor.

Yüzüm bir hayli hissizleşti. Gözlerim yaşarıyor, artık bulanık görmeye başlıyorum. Ama sonunda kafamı kaldırdığımda işte, orada: Cam Ev tüm heybetiyle karşımda dikiliyor.

Onu gördüğüm ilk gece altın rengi ışıklar saçan o muazzam fenerle uzaktan yakından ilgisi yok. Hatta karanlık ve sessiz haliyle ağaçların arasma gizlenmiş, neredeyse görünmez olmuş durumda. Gökyüzünde yükselen yarımay ön cephedeki yatak odasının, yani Tom'un yattığı odanın camına yansıyor. Etrafında bir kırağı halesi var. Bunu gördüğüm anda gece havanın iyice soğuyacağını anlıyorum.

Tek fark karanlık değil. Polis bandı kapıyı boylu boyunca kat ederken merdivenlerin tepesindeki kırık cam, fırtınalı bölgelerdeki terk edilmiş evlerde görmeye alıştığınız türden metal panellere benzer bir şeyle kapatılmış.

Çakıl taşlı yol boyunca uzanan acı dolu son birkaç metreyi yürüdükten sonra önümdeki bomboş cam duvara bakmak için tir tir titreyerek duruyorum. Artık hedefime ulaşmış olsam da bunu yapıp yapamayacağımdan, içeri

girip James'in öldüğü yeri tekrar görmeye dayanıp dayanamayacağımdan emin değilim. Ama yapmak zorundayım. Bunun nedeni sadece James ya da neler olup bittiğini öğrenmek için tek şansımın bu olması değil. Eğer bir an önce içeri sığınmazsam soğuktan öleceğim.

Ön kapı kilitli ve zorlayarak açabileceğim hiçbir pencere yok. Elime büyükçe bir taş parçası alıp oturma odasının koca cam duvarını kırmayı düşünüyorum. İçerisini, artık yanmayan o soğuk sobayı ve televizyon ekranının dümdüz siyahlığını görebiliyorum. Elimdeki taşı devasa cama fırlatmayı aklımdan geçirsem de yapmıyorum. Çıkaracağı gürültüden ya da dağınıklıktan korktuğum yok. Sadece kırılacağını sanmıyorum. Karşımda çift kat, hatta belki de üç kat cam olmalı. Antredekini kırmak için av tüfeğiyle ateş açılması gerekmişti; elimdeki küçük taş parçasının camdan sekmekle kalacağından eminim.

Taş parçasını bırakıp ıstırap içinde yavaş yavaş evin arkasına doğru yürüyorum. Ayaklarım tamamen hissizleşti. Her tökezlediğimde ayak parmaklarımın arasından sızan kanı görüyorum. Buradan nasıl kurtulacağıma dair tüm düşünceleri zihnimden kovmaya çalışıyorum. Yürüyemem, orası kesin. Ama nedense içimde, şehre bir polis arabasıyla dönecekmişim gibi korkunç bir his var. Tabii, daha kötüsü de olabilir.

Evin arka tarafı da en az ön cephe kadar cesaret kırıcı görünüyor. Oturma odasının arka tarafına açılan Fransız stili çift kanatlı kapıyı denemeye karar verip çaresizce kapının kilitli olmamasını umarak tırnaklarımı dümdüz cam panelin kenarına sokup paneli yana doğru kaydırmaya çalışıyorum. Yerinden biraz olsun oynamıyor ve tek becerebildiğim, kemirilmiş tırnaklarımı kökünden kırmak oluyor. Evin dimdik yan cephesine bakıyorum. Acaba Nina'nın sigarasını içtiği balkona tırmanabilir miyim?

Bir anlığına önümdeki seçenekleri ölçüp tartıyorum. Çinkoyla kaplanmış bir drenaj borusu var. Ama sonra acı gerçek tokat gibi yüzüme çarpıyor. Kendimi kandırıyorum. Terliklerim ve donmuş parmaklarım yerine tırmanış ayakkabılarım ve halatım olsa bile camın kaygan yüzeyine tırmanmam mümkün değil. Okuldaki tırmanış dersleri sırasında ilk düşen hep ben olurdum. Diğer kızlar tepeye akın edip zirvedeki ahşap çubuğa avuçlarının içiyle vururken ben, cılız kollarım başımın üstüne uzanmış halde acıklı acıklı orada öylece asılı kalır ve sonunda da tıpkı bir taş parçası gibi kauçuk matın üzerine düşüp olduğum yerde büzüşür kalırdım.

Burada kauçuk mat da yok. Ve çinko boru, üzerine düğümler atılmış jimnastik halatlarından çok daha kaygan ve tehlikeli. Eğer düşersem benim için her şey biter. Eğer kırık bir ayak bileğiyle paçayı sıyırırsam şanslıyım demektir.

Hayır. Balkonun bana hiçbir faydası olmayacak.

Sonunda, zerre umut kırıntısı beslemeden arka kapıyı deniyorum.

Ve savrularak açılıyor.

Tuhaf bir hisle ensemdeki tüyler diken diken oluyor: şok, inanmayış, delicesine bir coşku. İnanamıyorum. Polisin burayı kilitlemediğine inanamam. Her şey böylesine zor olduktan sonra kapının tereyağından kıl çeker gibi açılması mümkün mü?

Polis bandı girişi kapatıyor olsa da başımı eğip, yarı yürüyüp yarı sürünerek altından geçiyorum. Alarmların çalmasını ya da bir polis memurunun köşedeki sandalyesinden kalkıp üstüme atılmasını bekleyerek doğruluyorum. Ama ev karanlık ve sessiz; arduaz taşı kaplı zeminde yuvarlanırcasına kayan birkaç kar tanesinden başka hareket yok.

Kapıyı çekip kapatmak için elimi uzatıyorum ama doğru düzgün kapanmıyor. Çerçevesine çarpıp sekerek tekrar

açılıyor. Bir kere daha denemek için kapıyı sertçe tutuyorum ve o sırada bir şeyin farkına varıyorum. Kilidin diline, doğru düzgün kapanmasını engellemek için küçük bir bant parçası yapıştırılmış.

Aniden, o gece kapının neden açılıp durduğunu, kilitlemenin bile neden fayda etmediğini anlıyorum. Kilit, kapı kolunun hareketini engelleyerek dilin dönmesine mani olacak türden; ama eğer dilin kendisi içeri bastırılırsa kapı kolu hiçbir işe yaramaz. Kolu zorladığınız zaman sanki kilitliymiş gibi görünür ama kapıyı kapalı tutan kendi eylemsizliğinden başka bir şey değildir.

Bir anlığına bandı koparıp atmayı düşünüyorum ama sonra bunun ne kadar aptalca olacağının farkına varıyorum. Bu bir kanıt. Nihayet! Masumca kapının çerçevesinin içine gizlenmiş küçücük bant parçası, birinin James'i tuzağa düşürüp öldürdüğünü kanıtlıyor ve bandı oraya yapıştıran da katilin ta kendisi. Banda zarar vermemeye özen göstererek dikkatlice kapıyı itip kapatıyorum ve mutfağın öteki tarafındaki sandalyelerden birini çekerek camın iç kısmına dayıyorum.

Sonra, ilk defa etrafıma bakınıyorum.

Mutfak tuhaf bir şekilde el değmemiş görünüyor. Parmak izi tozu ve ardında bıraktığı o gümüş rengi parıltı dışında ne görmeyi beklediğimi bilmiyorum. Ama aklımdan bunları geçirir geçirmez ne kadar mantıksız olduğunu fark ediyorum. Hiçbirimiz evde olduğumuzu inkâr etmemiştik. Her yerde parmak izlerimiz olmalıydı. Bu neyi kanıtlardı ki?

Üst kattaki yataklardan birine kıvrılıp uyumak kadar istediğim başka bir şey daha yok. Ama yapamam. O kadar zamanım olmayabilir. Şimdiye dek odamın boş olduğunu keşfetmiş olmalılar. Kimseden yardım almadan ve param, ayakkabım ya da kabanım olmadan pek uzaklaşamaya-

cağımı tahmin etmişlerdir. Taksi şoförünü bulmaları pek uzun sürmez. Ve buldukları zaman da...

Mutfakta yürüyorum; ayak seslerim sessizliğin içinde yankılanıyor. Derin bir nefes alıyorum ve antreye çıkan kapıyı açıyorum.

Bir nebze de olsa ortalığı temizlemişler. Minicik cam kıymıklarının ara sıra plastik terliklerimin altında ufalandığını hissetsem de cam kırıklarının çoğuyla birlikte kanın büyük kısmı da gitmiş. Zemine ve duvarlara karanlıkta okuyamadığım açıklamalarla bezeli bant parçaları yerleştirilmiş. Işığı açmaya cüret edemiyorum. Çekebileceğim hiçbir perde yok ve varlığım, vadinin öteki ucundan bile fark edilebilir.

Her yerde oraya buraya saçılmış kan lekeleri var; eskiden James'e ait olsa da artık sahipsiz kalan koyu pas rengi kan lekeleri.

Asıl tuhaf olan ne, biliyor musunuz? O öldü ama kalbinin pompaladığı kan hâlâ burada. Ayakkabılarımızla üzerine bastıkça olduğu yere gömülen cam parçalarıyla delinen, oluk oluk akan kanla lekelenen yumuşak parkelere diz çöküp parmak uçlarımı ahşap yüzeydeki kanla dolmuş oyukların üstünde gezdiriyorum. O sırada aklımdan tek bir şey geçiyor: *Bu bir zamanlar James'ti.* Yalnızca birkaç gün önce onun damarlarında geziyor, onu hayatta tutuyor, teninin pembeleşmesini ve kalbinin atmasını sağlıyordu. Ama artık her şey bitti. İşte, hepsi heba oldu ama yine de ondan geriye kalan yalnızca bu. Bir yerlerde cesedine otopsi yapılıyor. Sonra gömülecek ya da yakılacak. Ama bir parçası hep burada, bu evde kalacak.

Üşümüş ve yorgun bacaklarımı çalışmaya zorlayarak ayağa kalkıyorum. Sonra oturma odasına gidip kanepelerden birinin üzerindeki örtüyü alıyorum. Önceki geceden kalma kirli şarap kadehleri hâlâ sehpanın üstünde duruyor.

Şarap posasının içine sigara izmaritleri saplanmış; Nina'nın sarma sigaraları sırılsıklam beyaz kurtçuklara dönmüş. Ama ruh çağırma tahtası kutusuyla birlikte kaldırılmış ve kâğıt da ortalıkta görünmüyor. Polisin o kargacık burgacık yazıları okuduğu düşüncesi karşısında ürpermeden edemiyorum. O uzun ve kıvrımlı, *K k kkkkaatiiiiiiiiiiiiiiiiiiia*, yazısı ne anlama geliyordu? Biri onu kasten mi yazdı? Yoksa kimseye söylenemeyen korkulardan doğup yüzeye çıkan ama sonra yeniden derinliklere dalan bir deniz canavarı gibi grubun alt bilinci tarafından mı yazıldı?

Bayat sigara kokuyor olsa da örtüyü omuzlarıma dolayıp şöminenin üzerindeki boş ahşap dübellere bakıyorum. Az sonra yapmak üzere olduğum şeyi düşünmeye dayanamıyorum. Ama yine de yapmak zorundayım çünkü gerçekte ne olduğunu öğrenmek için bundan başka şansım yok.

• • •

O gece birbirimize sokularak dikildiğimiz yerden, yani merdivenlerin en tepesinden başlıyorum. Flo sağımdaydı. Elimi silaha doğru uzattığımı hatırlıyorum. Clare ve Nina diğer taraftaydılar. Tom ise arkamızdaydı.

Sessizlik, karanlık ve gümbür gümbür atan kalbim yüzünden içinde bulunduğum sahne o gecekine o kadar çok benziyordu ki bir an, az kalsın bayılacağımı sanıyorum. Olduğum yerde doğrulup burnumdan nefes alarak kendime her şeyin çoktan olup bittiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum. James şu anda o basamakları tırmanmıyor. Onu öldürdük. Hem de hep birlikte; alkolün etkisiyle cinnet geçirmenin eşiğine gelmemize neden olan korkumuzla. O silahı ona biz doğrulttuk.

Kendimi sonrasında olanları tekrar zihnimde canlandırmaya zorluyorum; James'in vücudunun merdivenler-

den yuvarlanışı, Nina'yla birlikte düşe kalka onu takip edişimiz. Bu defa basamakları tırabzanlara tutunarak yavaşça iniyorum. Kırılan pencereden dökülen cam parçaları hâlâ basamakları kaplıyor ve ayaklarımın altında yuvarlanan minik cam kırıkları yüzünden karanlıkta terliklerime güvenmiyorum.

Burada Nina, James'i hayata döndürmeye çalıştı.

Burada onun kanının içine diz çöktüm ve benimle konuşmaya çalıştı.

Yanaklarımdan süzülen yaşları hissedince elimin tersiyle yüzümü siliveriyorum. Şu anda kederlenmeye zamanım yok. Gün ışıyana dek, gelip beni almalarına dek zaman hızla akıp gidecek.

Sonra ne oldu?

Tom tarafından yerinden söküldükten sonra ön kapıdan güçlükle çıkardığımız ve Clare'in arabanın içinde beklediği yere taşıdığımız oturma odasının kapısı hâlâ menteşelerine takılmamış.

İki taraflı kilitlenmediğinden ön kapıyı içeriden kolaylıkla açabiliyorum. Açar açmaz rüzgârın kudreti çelik kapıyı neredeyse suratıma geçiriyor ve kar tanecikleri evde sıcaklık namına kalan azıcık ısıyı da dışarı çıkmaya zorlamak istercesine yaşayan bir varlık gibi içeri doluşuyor.

Gözlerimi kısıp omuzlarımın üstündeki örtüyü sıkıca kavrayarak bembeyaz tipinin içine adım atıyorum. O gece Nina'yı beklerken çıktığım verandada dikiliyorum. Tom'un Clare'e seslendiğini ve Clare'in gazı kökleğini anımsıyorum.

Ve sonra verandanın tırabzanında asılı unuttuğu ceketini fark ettiğimi hatırlıyorum.

Ceketi asılı olduğu yerden alıyormuş gibi elimi uzatıyorum.

Tir tir titriyor olmama rağmen o geceyi ve cebindeki o küçük ve yuvarlak şeyin ne olduğunu hatırlamak için kendimi zorluyorum.

Sertçe savrulan kar taneleri yüzünden gözlerim sulanarak elimi havaya kaldırıyorum.

Ve aniden hatırlıyorum. Elimde tuttuğum şeyin ne olduğunu hatırlıyorum.

Artık neden koşmaya başladığımı biliyorum.

Bu bir fişek kovanıydı. Tüfek fişeği. Elimde tuttuğum şey, kayıp kurusıkı kovanın ta kendisiydi.

Kendi ayak izlerimi takip ederek orada öylece dikilirken düşünceler tıpkı o gece olduğu gibi beynime üşüşüyor ama bu kez her şeyi hatırlıyorum: Bu, karın erimesiyle altında gizlenen o tanıdık bitki örtüsünü görmeye benziyor.

Fişek o günün erken saatlerinde gittiğimiz atış poligonundan alınmış olabilir. Ama poligonda ateş ederken öğrendiklerimize dayanarak gerçek mermiyle kurusıkı arasındaki farkı anlayabiliyorum. Av tüfeklerinde kullanılan gerçek mermiler, küçük ebatlarından beklenmeyeceği kadar ağır çekmelerine neden olan saçmalarla dolu olduğundan elinizde tuttuğunuzda sert bir izlenim bırakırlar. O gece elimde tuttuğum şey ise içinde saçma olmayan hafif bir plastikten ibaretti. Kurusıkıydı. *O* kovandı. Tüfeğin içinde olması gereken o kurusıkı kovan.

Kurusıkı kovanı gerçek mermiyle değiştiren Clare'di.

Ve şimdi de arabanın arka koltuğunda yatan James'le gecenin karanlığına karışmıştı.

Neden? *Neden?*

O zaman bana hiç mantıklı gelmemişti ve şimdi de mantıklı geldiği söylenemezdi ama o sırada düşünmeye vaktim yoktu. Tek bir seçeneğim vardı: Onları yakalayıp Clare'le yüzleşmek.

Şimdi zamanım var. Yavaşça dönüp eve giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyorum. Sonra oturma odasına geçip hatırladıklarımı anlamlandırmaya çalışarak başımı ellerimin arasına alıp oturuyorum.

Gün ışıyana kadar buradan ayrılamam. Tabii eğer... Soğuktan kaskatı kesilmiş halde ayağa kalkıp telefonun ahizesini kaldırıyorum.

Hayır, hâlâ kesik; hattan yalnızca belli belirsiz tıslamalar ve çıtırtılar geliyor. Demek ki şafak sökene dek burada kapana kısıldım. Tabii o buz tutmuş engebeli patikadan zifiri karanlıkta bir kere daha geçmeyi göze almak istemiyorsam. İstesem bile bunu başarabileceğimden emin değilim.

Kanepeye geri dönüp örtünün altına kıvrılarak çaresizce kollarımı ve bacaklarımı ısıtmaya çalışıyorum. Ulu Tanrım, çok yorgunum ama uyuyamam. Neler olduğunu çözmem gerek.

Kurusıkı fişeği gerçeğiyle değiştiren Clare'di.

Haliyle James'i öldüren de Clare oluyordu.

Ama bu hiç mantıklı değil. Clare'in onu öldürmek için hiçbir gerekçesi yok ve o düzmece mesajları gönderme ihtimali olmayan tek kişi de o.

Düşünmek zorundayım.

Dönüp dolaşıp aynı soruya geliyorum: Neden? Neden Clare kendi düğünlerinin arifesinde James'i öldürmek istesin?

Ama sonra havadaki serinlikten tamamen farklı bir soğuklukla Matt'in hastanede söylediklerini hatırlıyorum. James'le Clare'in sorunları vardı.

Bu düşünceyi neredeyse aklıma getirdiğim gibi savuşturuyorum. Bu çok saçma. Evet, Clare'in hayatı kusursuz olmak zorundadır; evet, inanılamayacak kadar yüksek standartları vardır ama Tanrı aşkına, daha önce de terk edildi. O Rick'in e-posta adresini bulabildiği tüm porno

sitelerine ve Viagra bültenine kaydederken yanında oturduğumdan nasıl bir kin beslediğini biliyorum. Ama o herifi öldürmediğinden eminim.

Ama büyük bir fark var.

Rick, Clare'i terk ettiğinde Flo sahnede değildi.

Flo'nun ilk gece banyonun kapısının önünde salya sümük ağlarken söylediklerini düşünüyorum: *O kaya gibi sağlamdır ve onun için her şeyi yaparım. Her şeyi.*

Her şeyi mi?

Yatmaya gittiğim için verdiği tepkiyi, beni partiyi sabote etmekle suçlarken nasıl patladığını hatırlıyorum. *Eğer daha ilk geceden işleri batırırsan seni öldürürüm,* demişti. Onu ciddiye almamıştım. Ama belki de almalıydım.

Ve bu yalnızca bir bekârlığa veda partisiydi. En yakın arkadaşını kilisenin mihrabında terk etmeyi planlayan bir adama kim bilir neler yapardı?

Ve Clare'in hakkı olanı çalıp on yıldır ortalıkta görünmeyen kötü, eski dosttan başka suçlanacak kim vardı?

Ama şimdi her şey kontrolden çıkmıştı.

O son gece Flo'nun tıpatıp Clare'inkilere benzeyen kıyafetlerini hatırlıyorum ve aniden kafama dank ediyor: Ya verandanın tırabzanında asılı duran ceket Clare'in değil de Flo'nunsa ve Clare onu yanlışlıkla aldıysa?

Flo. Tüfeği asılı durduğu yerden alan Flo'ydu.

İçinde gerçek mermi olmadığını söyleyen Flo'ydu.

Bütün hafta sonunu planlayıp beni gelmeye ikna eden ve tüm ayarlamaları yapan Flo'ydu.

Daha önemlisi, o mesajları gönderen de Flo *olabilirdi.*

Etrafımdaki ağ daralıyormuş gibi hissediyorum. Sanki ona karşı koymaya çalıştıkça daha fazla dolanıyorum.

James öldü.

Clare ölüyor.

Flo ölüyor.

Ve Nina kaldığı pansiyonda kırılma noktasında. O ve Tom yanıtlayamayacakları sorularla, silkelenip kurtulamayacakları şüphelerle baş etmeye çalışıyorlar.

Lütfen bu bir kâbus olsun ve artık uyanayım.

Vücuduma doladığım örtüyle kanepede yan dönüp dizlerimi göğsüme çekiyorum. Düşünmeliyim, ne yapacağıma karar vermeliyim ama böylesine şaşkın ve yorgunken kendimi olduğum yerde daireler çizerken buluyorum.

Bir seçeneğim var: Polisin gelmesini bekledikten sonra burada bulunmamın nedenini, kurusıkı kovanı ve Flo'nun ceketini açıklamaya çalışıp bana inanmalarını umabilirim.

Ya da şafak sökmeden buradan ayrılıp eve geldiğimi hiç fark etmemelerini umut edebilirim.

Ama nereye giderim? Londra'ya mı? Nina'ya mı? Nasıl kaçacağım?

Polis elbette beni bulacak ama orada yakalanmam, burada ellerine geçmemden daha iyi görünecektir.

Âdeta istenç dışı bir şekilde gözlerimin kapandığını ve yorgunluktan titreyen kollarımın ve bacaklarımın yavaşça gevşediğini hissediyordum; kaslarım kendilerini uykunun kollarına bırakırken birkaç dakikada bir yorgunluktan seğiriyorlar. Düşünemiyorum. Bu gizemi yarın çözmeye çalışacağım.

Göğsümün derinliklerinden gelen kocaman bir esnemeyle titrememin geçtiğini fark ediyorum. Terliklerin ayaklarımdan düşmesine izin verdiğim esnada az önceki esnememden ötürü yanaklarımdan incecik birer gözyaşının süzüldüğünü hissetsem de onları silemeyecek kadar yorgunum.

Ah, Tanrım, uyumaya ihtiyacım var.

Kafa yormaya devam edeceğim... ama yarın...

* * *

Gece olmuş. Vurulma olayının gecesindeyim. Tepeden tırnağa altın rengi ışık huzmeleriyle aydınlanan çarpıcı antrede, James'in kanının içine diz çökmüş vaziyetteyim.

Kanını burun deliklerimde, ellerimde, tırnaklarımın altında hissedebiliyorum.

Fal taşı gibi açılmış, ıslak ıslak parlayan koyu renkli gözleriyle başını kaldırmış bana bakıyor.

"Mesaj..." diyor. Sesi hırıltılı. "Leo..."

Suratına dokunmak için uzanıyorum ama aniden yok oluyor, kan yok oluyor, ışık yok oluyor.

Uyanıyorum, hava karanlık. Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Beni uyandıran şeyin ne olduğunu anlamaya çalışarak bir anlığına orada öylece yatıp yerinden çıkacak gibi atan kalbimin gümbürtüsünü dinliyorum. Hiçbir şey duymuyorum.

Ama sonra başımı çeviriyorum ve iki şeyin farkına varıyorum.

Bunlardan ilki, evin ön cephesindeki cam yüzeyin öte yanında beliren ve daha önce orada olmadığından adım gibi emin olduğum karanlık şekil. Bunun bir araba olduğundan hiç şüphem yok.

İkincisi, mutfaktan gelen sesler. Duyduğum gürültü, yavaş ve titrek bir gıcırtıdan ibaret.

Bu, kapı birileri tarafından açılırken fayansın üstünde ittirilen sandalyenin sesi.

Evde biri var.

Fırlarcasına doğruluyorum; örtü omuzlarımdan kayıp düşüyor, kalbim öylesine hızlı atıyor ki midem bulanıyor.

Bir anlığına seslenmeyi, davetsiz misafiri gafil avlamayı düşünüyorum. Sonra aklımı kaçırmış olabileceğimin farkına varıyorum.

Gelen her kimse, iyi niyetli olmadığı ortada. Kesinlikle polis değil. Polisler gecenin bir yarısında sinsice arka kapıdan süzülerek içeri girmeye çalışmazlar. Hayır, yalnızca iki ihtimal var: Soyguncunun tekinin şansı yaver gitti ve açık vaziyetteki arka kapıyı keşfetti ya da katil burada.

Gelenin soyguncu olması çok *hoşuma giderdi* çünkü bu, hayatımın ne denli bombok olduğunu bir kere daha kanıtlardı. Halime bakın, gecenin bir yarısı karşıma çıkacak yabancının hırsız olması için dua ediyorum. Ama içten içe öyle olmadığını biliyorum. Katil burada. Benim peşimde.

Çok, çok dikkatli bir şekilde ayağa kalkıp örtüyü sanki kırmızı renkli yumuşacık örgüleri beni koruyabilecekmişçesine zırh gibi kuşanıyorum.

Bir konuda rahatım; davetsiz misafir tıpkı benim gibi ışıkları açmak istemeyecektir. Belki karanlıkta ondan kaçıp saklanarak hayatımı kurtarabilirim.

Siktir. Nereye gideceğim?

Buradaki pencereler bahçeye açılıyor ama onları dışarıdan açmaya çalışıp başarısız olduğumdan kilitli olduklarından eminim. Flo önceki gece onları kilitlemişti. Anahtarı vardı. Ama anahtarın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Mutfaktan gelen sesleri duyabiliyorum. Fayansın üzerinde sessizce yürüyor.

İçimde birbiriyle savaş halinde iki dürtü var. İlki, koşmak. Kapıya koşup, merdivenleri tırmanıp kendimi banyoya kilitleyerek oradan kurtulmak için elimden geleni yapmak.

İkincisiyse burada kalıp onunla dövüşmek.

Ben bir koşucuyum. Kendimi bildim bileli koşarım. Fakat bazen koşmaktan, kaçmaktan vazgeçmeniz gerekir.

Ellerim iki yanımda yumruk olmuş halde orada dikiliyorum; kanımın kulaklarımda kükrediğini, soluklarımın boğazımı âdeta yırtarcasına yükselip alçaldığını duyabiliyorum. Savaş ya da kaç. Savaş ya da kaç. Savaş ya da...

Ayakkabılar antredeki cam kırıklarını çiğniyor. Ve aniden duruyorlar.

Katilin orada durmuş evdeki seslere kulak kabarttığını biliyorum. Beni bulmaya çalışıyor. Nefesimi tutuyorum.

Ve sonra oturma odasının kapıları savrularak açılıyor.

Kapının girişinde dikilen biri var ama kim olduğunu göremiyorum. Loş ışıkta tek görebildiğim, ön kapının yansıtıcı çelik yüzeyi karşısında simsiyah görünen bir karartı.

Herhangi biri olabilir. Kabanına sarınmış; gölgeler yüz hatlarını gizliyor. Ama sonra karartı hareket ediyor ve sarı saçlarının ışıltısını görebiliyorum.

"Merhaba Flo," diyorum. Boğazım o kadar kurumuş ki güçlükle konuşabiliyorum.

Gülmeye başlıyor.

Öyle çok gülüyor, öyle çok gülüyor ki uzun bir süre boyunca bunun nedenini kavrayamıyorum.

Yerdeki cam kırıklarını çiğneyerek yüzünde hâlâ o gülümsemeyle ay ışığına adım atıyor.

O anda anlıyorum.

Çünkü karşımdaki Flo değil.

Clare.

Duvara yaslanarak ayakta durmaya çalıştığını görünce en az benim kadar güçsüz olduğunu fark ediyorum. Belki hastanede gördüğüm hali kadar kötü durumda değildir ama yine de kendini zayıf hissettiği belli çünkü ayakta durmak için sanki ölümüne dayak yemiş ve henüz tam iyileşmemiş, hatta en az iki katı yaşında biri gibi mücadele veriyor.

"Neden geri döndün ki?" demeyi beceriyor nihayet. "Neden peşini bırakmadın?"

"Clare?" diyorum kurbağalarınkini andıran bir sesle. Bu hiç mantıklı değil. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Yavaşça kanepeye doğru seğirtip kendini inleyerek koltuğa bırakıyor. Bulutların arasından süzülen zayıf ay ışığında korkunç, hatta benden bile berbat görünüyor. Yüzü kesik içinde; alnının yan tarafında, solgun ışıkta simsiyah görünen kocaman, mosmor bir şişlik var.

"Clare... neden?"

Buna anlam veremiyorum.

Tek kelime etmeden acı içinde Nina'nın sehpanın üstünde duran tütününe ve sigara kâğıdına uzanıp kendini tekrar kanepeye bırakıyor ve yavaşça sarmaya koyuluyor. Ellerinde eldiven var ama buna rağmen elleri titriyor ve sigarasını yakmayı başaramadan önce iki defa tütünleri döküp saçıyor.

"Yıllardır sigara içmedim." Sigarayı dudaklarının arasına koyup uzun bir nefes çekiyor. "Tanrım, ne kadar özlemişim."

"Neden?" diyorum tekrar. "Neden buradasın?"

Zihnim olup biteni kabul etmemekte hâlâ ısrar ediyor. Clare burada; yani katil o olmalı. Ama neden, *nasıl?* O ilk mesajı göndermiş olması mümkün değil; evdekilerden o mesajı gönderme ihtimali olmayan tek kişi o.

Aslında şu an koşuyor olmalıyım. Ekmek bıçağını kapıp kanepenin arkasında saklanıyor olmalıyım. Ama kendimi buna ikna edemiyorum. O Clare, diyerek karşı koyuyor beynim. *O senin arkadaşın.* Bana uzattığı sigarasını hülyalı hülyalı alıyorum ve ciğerlerimi dumanla doldurup uzuvlarımdaki titreme dinene ve başım dönmeye başlayana dek içimde tutuyorum.

Sigarasını ona geri uzattığımda omuzlarını silkiyor.

"Sende kalsın. Ben kendime sararım. Tanrım, hava çok soğuk, değil mi? Çay ister misin?"

"Teşekkürler," diyorum içinde bulunduğum o tuhaf, hülyalı ruh halinden çıkmadan. Clare bir katil. Ama olamaz. Ne yapacağımı düşünemez haldeyim; dolayısıyla verdiğim garip, otomatik yanıtların ardına sığınıyorum.

Acı içinde ayağa kalkıyor ve ayaklarını sürüye sürüye mutfakta gözden kayboluyor. Birkaç dakika içinde su ısıtıcısının düğmesine bastığında çıkan tık sesini ve su kaynamaya başladığı anda yükselen fokurtuları duyuyorum.

Ne yapmalıyım?

Kendi kendine yanıp kül olan sarma sigarayı nazikçe sehpanın üstüne bırakıyorum. Kül tablası yok ama artık umurumda da değil.

Gözlerimi yumup ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. Bu sırada âdeta göz kapaklarımın içine yansıtılmış gibi zihnimde anlık bir görüntü beliriyor: Işığın altında boya kadar parlak görünen kanlar içindeki James.

Hâlâ rüyamdaki keskin kokuyu burun deliklerimde, hırıltılı sesini ise kafamın içinde duyabiliyorum.

Kapıdan cılız bir ses gelince Clare'in elinde iki fincanla acı içinde bana yaklaştığını görüyorum. Fincanları sehpanın üzerine bırakıyor. Birini ben alıyorum. O da yavaşça kanepeye oturuyor ve eldivenlerinin içinde beceriksizce hareket eden parmaklarıyla cebinden ilaç kutusunu çıkarıp kapsüllerden iki tanesini çayının içine boca ediyor.

"Ağrı kesici mi?" diye soruyorum sadece bir şeyler söylemiş olmak için. Başıyla onaylıyor.

"Evet. Aslında kapsülleri bölmeden yutmam gerekiyor ama ben hap yutamam ki." Çayından bir yudum alıyor ve ürperiyor. "Ah, Tanrım. Bu iğrenç. Ama haplar yüzünden mi yoksa süt mü bozuldu bilemiyorum."

Ben de kendiminkini yudumluyorum. Tadı gerçekten mide bulandırıcı. Bence çayın tadı hep berbattır fakat bununki daha önce içtiklerimden bile iğrenç. Clare'in koyduğu şekere rağmen ekşi ve acımtırak bir tadı var ama en azından sıcak.

Bir süreliğine tek kelime etmeden çaylarımızı yudumluyoruz ama daha fazla sessiz kalamıyorum.

"Clare, burada ne işin var? Nasıl geldin?"

"Flo'nun arabasıyla. Arabasını annemle babama ödünç vermişti. Onlar da Flo'nun daha sonra alması için anahtarları başucumdaki dolaba koydular. Tabii... asla gelip almadı."

Hayır. Asla almadı. Çünkü...

Clare bakışlarını yukarı kaydırıyor. Loş ışıkta iyiden iyiye büyüyen göz bebekleri fincanın üstünden pırıl pırıl parlıyor. O kadar güzel ki... Hem de eski bir kabana sarılmış, kesik ve morluk içindeki yüzü ve makyajsız haliyle bile.

"Burada ne yaptığım konusundaki soruna aynı soruyla karşılık verebilirim. Asıl *senin* burada ne işin var?"

"Hatırlamayı denemek için geri döndüm," diyorum.

"Ve hatırladın mı?" diye soruyor sanki *Friends*'in eski bölümlerinden birinde neler olduğunu konuşuyormuşuz gibi sakin çıkan sesiyle.

"Evet." Karanlıkta gözlerimi onunkilere dikiyorum. Hissiz ellerimin arasındaki fincan hâlâ sıcak. "Kovanı hatırladım."

"Ne kovanı?" Suratı ifadesiz olsa da gözlerinin içinde bir şeyler var...

"Ceketindeki kovan. Onu ceketinin cebinde buldum."

Başını iki yana salladığını görünce aniden çok, hem de çok öfkeleniyorum.

"Bana oyun oynama Clare! Ceket sana aitti. Öyle olduğunu biliyorum. Eğer öyle değilse neden buraya geldin ki?"

"Belki de..." Bakışlarını önce elindeki fincana, sonra bana kaydırıyor. "Belki de seni kendinden korumak için gelmişimdir?"

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Ne olduğunu hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Hemşireler. Konuşup duruyorlar. Özellikle sen uyurken ya da uyuduğunu sandıklarında."

"Eee? Ne olmuş?"

"Ormanda ne olduğunu hatırlamıyorsun, değil mi? Arabada?"

"Sen ne demek istiyorsun?"

"Direksiyonu yakaladın," diyor usulca. "James olmadan yaşayamayacağını, onun yüzünden on yıldır bombok durumda olduğunu, onu sürekli rüyalarında gördüğünü, hatta aranızda geçenleri ve sana yazdığı mesajı ardında bırakıp hayatına devam etmeyi bir türlü başaramadığını söyledin. Bizi yoldan çıkaran sendin Lee."

Söyledikleri tıpkı ezici bir dalga gibi üzerime çullanıyor. Yaşadığım şok yüzünden yanaklarımın, sanki bana to-

kat atmış gibi karıncalandığını hissediyorum. Sonra dalga geri çekiliyor ve nutkum tutulmuş bir halde orada öylece kalakalıyorum.

Çünkü söyledikleri doğru. O anda zihnimde keskin, acı verici bir görüntü beliriyor: direksiyonun üstündeki eller, çılgıncasına bana karşı koyan Clare, etine sapladığım tırnaklarım.

"Olan biteni doğru hatırladığından emin misin?" diyor nazik bir sesle. "Seni gördüm Lee. Elin silahın namlusunun üzerindeydi. Silahı James'e doğru döndüren *sendin*."

Bir anlığına tek kelime edemiyorum. Nutkum tutulmuş halde orada oturuyor, elimdeki çay fincanını tıpkı bir silahı tutar gibi sıkı sıkı kavrıyorum. Sonra kendimi başımı iki yana sallarken buluyorum.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır! Eğer öyleyse neden buradasın? Neden beni polise ihbar etmiyorsun?"

"Bunu çoktan yapmadığımı," diyor usulca, "nereden biliyorsun?"

Ulu Tanrım. Korkudan zayıf düştüğümü hissediyorum. Dişlerim fincanın kenarına çarparken çayımdan koca bir yudum alıp düşünmeye, yapbozun tüm parçalarını birleştirmeye uğraşıyorum.

Bu doğru *değil*. Clare aklımla oynuyor. Aklı başında hiç kimse, nişanlısını öldürüp arabasını yoldan çıkaran bir kadınla oturup karşılıklı çay içmez.

"Kovan," diye ısrar ediyorum. "Kovan senin cebindeydi."

"Neyden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok," diyor ama sesinde tuhaf bir tını var. "Lütfen Lee, seni seviyorum. Senin adına korkuyorum. Ne yapmış olursan ol..."

Düşünemiyorum. Başım sancıyor. Kendimi çok tuhaf hissediyorum ve ağzımda berbat bir tat var. Ondan kurtulmak için çayımdan bir yudum daha alıyorum ama daha da güçleniyor.

Gözlerimi kapatıyorum. James'in kollarımda ölürkenki görüntüsü kapalı göz kapaklarımın ardında süzülüyor. Hayatımın geri kalanı boyunca gözlerimi ne zaman yumsam göreceğim görüntü bu mu?

"Mesaj..." diyor kesik soluklarının arasından, "mesaj, Leo," ve dudaklarının arasından kan geliyor.

Ama aniden, anılardan oluşan baş döndürücü sisle şüphe ağına rağmen bir şey kafama dank ediyor.

James'in ne dediğini, daha doğrusu ne demeye çalıştığını çözüyorum.

Fincanı sehpanın üzerine bırakıyorum.

Artık neler olduğunu biliyorum. Ve sonunda, James'in neden ölmek *zorunda* olduğunu anlıyorum.

Ulu Tanrım, ne kadar aptalmışım. Bu kadar aptal olabildiğime inanamıyorum; on yıldır fark etmemişim. Orada öylece hareketsiz oturmuş aklımdan tüm olasılıkları geçiriyor, eğer gözümün önündekini on yıl önce fark etmiş olsaydım farklı olabilecek şeyleri düşünüyorum.

"Lee?" diyor Clare. Bana bakıyor; yüzünde endişeli bir ifade var. "Lee, sen iyi misin? Sen... pek iyi görünmüyorsun."

"Nora. Benim adım Nora," diyorum boğuk bir sesle.

On yıl. O lanet olasıca mesaj on yıldır kalbimi dağlıyor. Bu nasıl öylece gözümden kaçmış olabilir ki?

"Lee," diyorum Clare'e. Çayından bir yudum alıyor ve o incecik, hoş kaşlarını aklı karışmış gibi çatarak fincanın üstünden bana bakıyor. "Lee," diye tekrarlıyorum, "Üzgünüm ama bu senin sorunun, benim değil. Çaresine bak. Ve bir daha beni arama. J."

"Ne?"

"Lee."

"Sen nereye varmaya çalışıyorsun?"

"*Lee.* O bana asla Lee demezdi. James bana bir kere bile Lee demedi."

Bir anlığına, söylediklerimin tek kelimesini anlamamış gibi boş gözlerle bana bakıyor. İşte o anda, bir kez daha, ne kadar büyüleyici bir aktris olduğunu anımsıyorum. Yeteneğinden hiçbir şey kaybetmemiş. Sahnedeki hiçbir zaman

James olmamalıydı. Clare olmalıydı. Çünkü kesinlikle muhteşem rol yapıyor.

Ve sonra çayını sehpanın üstüne bırakıp keder içinde yüzünü ekşitiyor. "Yüce Tanrım. Bu çok uzun zaman önceydi Lee."

Bu bir itiraf değil. Pek sayılmaz. Ama onu, bunun bir itiraf olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum. Artık karşı çıkmıyor.

"On yıl. Epey yavaşım," diyorum acı acı. Ama bunun nedeni, yaptığım hatanın kendi hayatımı mahvetmiş olması değil. Eğer elimi biraz daha çabuk tutmuş olsaydım James hâlâ hayatta olabilirdi. "Neden böyle yaptın Clare?"

Elini bana uzatıyor. İrkiliyorum. "Bak, yaptığım şeyin doğru olduğunu iddia etmiyorum. Gençtim ve aptalca davrandım. Ama Lee, böylesi daha iyi oldu. İkinizin de hayatları mahvolacaktı. Bak, o akşamüstü onu görmeye gittim. Korkudan altına etmek üzereydi; baba olmaya falan hazır değildi. Sen de anne olmaya hazır değildin. Ama ikinizi de tanıyordum ve ikiniz de gerekli kararı verecek cesarete sahip değildiniz."

"Hayır," diyorum. Sesim titriyor.

"İkiniz de bunun olmasını istediniz."

"Hayır!" Sesim âdeta bir hıçkırık gibi yükseliyor.

"İstediğin kadar inkâr edebilirsin," diyor usulca, "ama çekip giden sendin. O da gitmene izin verdi. Aranızdaki sorunu çözmek için tek bir mesaj, tek bir telefon yeterdi; gerçek ortaya çıkardı. Ama siz bunu bile beceremediniz. İşin doğrusu, o da ilişkinizi bitirmek istiyordu ama kaçamayacak kadar korkaktı. Böylesi çok daha iyi oldu."

"Yalan söylüyorsun," diyorum nihayet. Sesim boğuk ve hırıltılı çıkıyor. "Umurunda bile değil. Hiçbir zaman da olmadı. Sen sadece James'i istiyordun ve ben de yoluna çıkmış sana engel oluyordum."

Okulun tiyatro salonunda, güneşin sıcak ışınları uzun cam pencerelerden süzülürken Clare'in kısa ve net bir biçimde, "James Cooper *benim* olacak," dediği günü anımsıyorum.

Ama onun yerine benim olmuştu.

"Öğrendi, değil mi?" Solgun yüzüne, ay ışığında gümüş rengi ışıltılarla parıldayan pasaklı saçlarına bakıyorum. "Mesajı kastediyorum. Ama nasıl?"

İç geçiriyor.

Ve sonunda doğruları söylüyor.

"Ona ben söyledim."

"Ne?"

"Ben söyledim. Dürüstlük ve evlilik konusunda tartışıyorduk. Biz evlenmeden önce eteğindeki tüm taşları dökmek istediğini söyledi. Bana bir şey söyleyeceğini, onu affedip affedemeyeceğimi sordu. Ve ben de evet, dedim. Evet, bana her şeyi anlatabilirsin. Onu sevdiğimi, bana istediği ne varsa anlatabileceğini söyledim. Yıllar sonra tekrar görüşmemize vesile olan partide arkadaşının benimle ilgilendiğini söyledi. Zaten bütün geceyi flört ederek geçirdiğimizi hatırlıyordum. Gecenin sonunda arkadaşına telefon numaramı vermiştim. James dedi ki o kâğıt parçasını arkadaşının cebinden aşırmış ve kendine saklamış. Arkadaşına onunla ilgilenmediğimi söylemiş ve onun yerine bana *kendisi* mesaj atmış. Zaten o mesajda numaramı Julian'dan aldığını söyleyip beni bir şeyler içmeye davet etmişti."

İç çekiyor ve pencereden dışarı bakıyor.

"Bunun yıllardır onu yiyip bitirdiğini söyledi," diye devam ediyor. "Ona göre ilişkimiz bir yalanla başlamıştı, benimle asıl birlikte olması gereken arkadaşıydı. Ama Julian'ın kadın avcısının teki olduğunu ve bunu hem bencilce nedenlerden ötürü hem de benim için yaptığını söyledi. Julian'ın bana takılmasına, beni düzmesine, sonra da terk

etmesine seyirci kalmak istememiş. Öfkelenmemi bekliyordu ama o konuşurken tek düşünebildiğim, beni elde etmek için yalan söyleyip hilelere başvurduğu ve kendi ilkelerinden taviz verdiğiydi. James'in nasıl olduğunu bilirsin... yani ölmeden önce."

Başımla onaylıyorum. Bu hareket bile başımın dönmesine neden oluyor ama ne demek istediğini biliyorum. James çelişkili bir karışımdı; kendine ait sarsılmaz ahlaki prensipleri olan bir anarşistti.

"Bu çok tuhaftı." Clare artık yavaş yavaş konuşuyor. Sanırım orada olduğumu unutmak üzere. "Bu itirafının ona karşı beslediğim sevginin azalmasına neden olacağını düşünmüş. Ama hiç de öyle olmadı. Bunları duyduktan sonra ona daha çok âşık oldum. Benim için, bana karşı beslediği duygulardan ötürü neler yaptığını gördüm. Ve sonra, benim için de aynısının geçerli olduğunu fark ettim. Ben de ona olan aşkımdan ötürü yalan söylemiştim. Ve düşündüm ki... eğer ben onu affedebiliyorsam..."

Artık anlayabiliyorum. Sapkın mantığını görebiliyorum. Her zamanki gibi yine üstünlük taslamaya çalıştığını... *Benim için bunu yaptın ama ben senin için daha kötüsüne katlandım. Ben seni daha çok seviyorum.*

Ama James'i son derece yanlış anlamıştı.

Clare yaptıklarını itiraf ederken James'in suratında beliren ifadeyi hayal etmeye çalışarak orada öylece oturdum. Bana yaptığı gibi onun önünde de kendini haklı çıkarmaya çalışmış mıydı? Baba olmaya hazır değildi; Clare bu konuda pekâlâ haklıydı. Ama bu, James'i biraz olsun etkilemezdi. Sadece aldatmacanın acımasızlığını daha net görmesini sağlardı.

"Ona ne dedin?" diyorum sonunda. Yorgunluktan başım dönüyor ve kendimi bedenimden kopuk ve tuhaf hissediyorum; kaslarım sanki birer yün yumağından ibaret.

Clare de en az benim kadar kötü durumda. Bilekleri âdeta kırılacak kadar ince görünüyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ona başka bir şey daha söylemiş olmalısın. Yoksa beni arardı. Ona ne dedin?"

"Ah." Şakağını ovuşturup yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına ittiriyor. "Hatırlayamıyorum. Sanırım... sanırım ona biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu iletmemi istediğini söyledim. Hayatını berbat ettiğini, artık onu görmek istemediğini, seni aramaması gerektiğini ve hazır hissettiğinde senin onu arayacağını da eklemiş olabilirim."

Tabii ki asla aramamıştım. Okula, sadece sınavlara girmek için gitmiştim ve onu azimle görmezden gelmiştim.

Bir yanım bu kadar aptal olduğu, bu kadar kolay oyuna geldiği için onu tokatlamak istiyor. Neden prensiplerini alt edip beni *aramamıştı* ki? Ama yanıtı biliyorum. Benim de onu aramamamın nedeni aynıydı. Gurur. Utanç. Korkaklık. Ve başka bir şey daha; insanın arkasına bakmadan hayatını sürdürebilmesini daha kolay kılan bir tür buhran. Hayatlarımızda çok önemli bir şey oldu; baş etmeye hazır olmadığımız bir şey. Ve ikimiz de düşüş yüzünden öylesine sersemlemiştik ki çok düşünmemeye, çok hissetmemeye çalışıyorduk. Tüm defterleri kapatıp gitmek çok daha kolaydı.

"Ne dedi?" demeyi beceriyorum nihayet. Boğazım acıyor ve sesim tıpkı kurbağalarınkine benziyor. Çayımdan bir yudum daha alıyorum. Soğukken tadı daha da beter ama belki de şeker ve kafein sabaha kadar, polisler gelene dek uyanık kalmama yardımcı olur. Çok yorgunum. Çok, hem de çok yorgun. "Daha sonrasını kastediyorum. Öğrendiği zamanı."

Clare iç geçiriyor. "Düğünü iptal etmek istedi. Ona yalvardım, yakardım. *Tess of the D'Urbervilles*'deki Angel gibi

davrandığını söyledim. Bilirsin işte; Angel onu aldattığını itiraf eder ama Tess bebeğin Alec'ten olduğunu söylediği zaman duyduklarını kaldıramaz."

İkincil Eğitim Sertifikası sınavlarına hazırlanırken bu kitabı işlemiştik. James'in bütün sınıfın önünde Angel'ı nasıl kınadığını hâlâ hatırlayabiliyorum. *Siktiğimin ikiyüzlüsü!* diye bağırıp öğretmenin önünde küfrettiği için sınıftan atılmıştı.

"Düşünmek için zamana ihtiyaç duyduğunu ama sana doğruyu anlatırsam belki beni affedebileceğini söyledi. Ben de seni bekârlığa veda partime davet ettiğimi söyledim. Böylelikle sana gerçeği anlatabilecektim." Tıpkı yapılan şakayı sonradan anlayan biri gibi titrek bir kahkaha attı. "Birden durumun ne kadar ironik olduğunu fark ettim: Oldum olası bekârlığa veda partilerini saçma bulurdum ve James beni bekârlığa veda partisi vermeye ikna etmek için günlerini harcadı. Ve sonunda beni ikna eden kişi de o oldu ama düşündüğü nedenden ötürü değil. Eğer bu konuda ısrar edip durmasaydı büyük olasılıkla bunların hiçbiri aklıma bile gelmezdi."

Şimdi anlıyorum. Her şeyi anlıyorum.

Clare asla yanılamazdı. Suçu daima başka biri üstlenmeliydi. Sorumluluğu başka biri üzerine almalıydı.

James onu gerçekten tanımış mıydı? Yoksa sevdiği kişi Clare'in yarattığı bir yanılsama, yaptığı rollerden biri miydi? Çünkü Clare'i yirmi senedir tanıdığım için James'in planının asla işe yaramayacağını biliyordum. Clare'in böyle bir şeyi itiraf edebilmesi için cehennemin buz tutması gerekirdi. Sadece benim gözümde kötü duruma düşeceği için değil; *herkesin* gözünde kötü duruma düşeceği için. Hem de sonsuza dek. Olan biten hakkında sesimi çıkarmamam beklenemezdi. Her şey ortaya çıkacaktı: On yıldır ardı arkası kesilmeyen yalanlar, aldatmacalar ve onun adı-

na daha da küçük düşürücüsü, Clare Cavendish'in erkeğini elde etmek için başvurduğu yöntem.

Clare de James'in kararının bıçak sırtı gibi olduğunu biliyor olmalıydı. James'in Matt'e ne anlattığını bilmiyorum ama eğer sıkıntısını diğer insanlarla paylaşacak kadar hazırlıklıysa durumu gerçekten çok vahim olmalıydı. Clare'e tek bir söz vermemişti; tek söylediği, eğer suçunu itiraf ederse *belki onu affedebileceğiydi.*

James'i tanıdığım için bunun olacağına asla ihtimal vermezdim.

Hayır. Clare eğer dürüst olursa her şeyini kaybedecek ve hiçbir şey kazanamayacaktı.

İki seçeneği vardı: Ya gerçeği söyleyip kendini ifşa edecek ya da James'in planına uymayı reddedip nişanlısını kaybedecekti. Ama yine de gerçekler öyle ya da böyle ortaya çıkacaktı. Clare iki şekilde de mahvolacaktı ve uzun yıllardır özenle inşa ettiği iyi arkadaş, müşfik sevgili, insanlara önem veren, saygın insan imajı paramparça olacaktı.

Geçmişini ardında bırakıp her şeye yeniden başlamanın ne kadar zor olduğunu biliyorum ve Clare'in pırıltılar içinde geçen mutlu ve başarılı bir hayatı vardı. Yaptığı, inşa ettiği ve kazandığı her şeye bakıp bunları ve o yalanı terazinin farklı kefelerine koymuş olmalı.

Bu işin sonunda ya mahvolacaktı ya da James'i öldürüp her şeye yeniden başlamaya hazır, hüzünlü, ilham verici ve cesur dulu oynayacaktı.

James ölmek *zorundaydı;* ölümü üzüntü vericiydi ancak gerekliydi.

Ama benimki... benimki bir cezaydı. James'in ölmesi yetmezdi. Biri onun ölümünü üstlenmeliydi. Kaza bile Clare'in hatası olamazdı.

Hayır, başka biri suçlanmalıydı. Ve bu kez, o başka biri bendim.

Neden ben, diye sormak üzereyim. Ama sormuyorum. Çünkü biliyorum.

Onun erkeğini çaldım. On yıl önce, Clare Cavendish ile malı gibi gördüğü adam arasına girdim ve o, kendisine ait olan şey için savaşamayacak kadar hastayken James'i burnunun dibinden çaldım. Ve şimdi bunu bir kez daha yaptım; tıpkı mezardan çıkan bir el gibi geçmişten gelip bir kere daha onunla James'in arasına girdim.

Bu evden ayrılamayacağım, artık bunu biliyorum.

Clare buradan elimi kolumu sallayarak gitmeme izin vermeyi göze alamaz.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor; kalp atışlarım öylesine sert ki tuhaf bir şekilde başımın döndüğünü hissediyorum. Sanki her an düşecek gibiyim. Elimdeki fincanı bırakmadan sallanarak ayağa kalkıyorum ama sonra yalpalayıp fincanı elimden düşürüyorum. Clare içindekiler etrafa saçılmadan fincanı yakalamak için uzanıyor ama eldivenli parmakları porseleni sıyırıp geçiyor ve fincan parmaklarının arasmdan kayarak sehpanın üstüne düşüveriyor.

Fincanın içindekiler sehpanın cam yüzeyine döküldüğü anda görüyorum... fincanın dibinde beyaz kalıntılar var. Şeker değil. Şeker olsa çoktan çözünmüş olurdu. Bu başka bir şey. Çayın tadını her zamankinden bile beter kılan bir şey.

Şimdi anlıyorum. Başımın dönmesinin nedenini artık biliyorum. Clare'in neden her şeyi anlattığını, en küçük detayı bile öğrenmeme izin verdiğini görüyorum. Ah, Tanrım, neden eldiven taktığını artık tahmin edebiliyorum.

Önce fincana, sonra bana bakıyor.

"Tüh," diyor. Ve sonra gülümsüyor.

Önce hiçbir şey yapmıyorum. Sadece aptal aptal fincana bakarak orada öylece dikiliyorum. Tek hissedebildiğim, kollarımla bacaklarıma yayılan uyuşukluk ve ilacın etkisini daha erken fark etmeme engel olan baş dönmem. Bana ne verdi? Ağrı kesici mi? Uyku ilacı mı?

Kendimi toparlamaya, dengemi kurmaya çalışırken sallanarak olduğum yerde dikiliyorum.

Sonra kapıya doğru atılıyorum.

Ama hızlı değilim. Yavaşım, sadece kâbuslarda olabilecek kadar yavaş.

Ama Clare bana doğru hamle ettiği anda berbat durumdaki kolları ve bacakları pek sözünü dinlemiyor. Ayağı kilime takılıyor ve kalçasını sehpanın fazlasıyla keskin kenarına çarparak yere devriliyor. Koridorda çınlayan feryadını duyunca zaten dönmekte olan başım iyice tuhaflaşsa da antreye dalıyorum.

Ön kapının kilidiyle, sadece birkaç saat önce kolaylıkla açtığım kilitle mücadele ediyorum. Parmaklarım kayıyor ama yine de kilit yuvasında dönmüyor. Ama sonunda başarıyorum ve incecik polis bandını yırtarak kendimi âdeta kutsanmışçasına soğuk havaya atıyorum.

Kollarım ve bacaklarım lastik gibi; başım dönüyor, midem bulanıyor.

Ama buna alışkınım. Ben koşarım. Bunu yapabilirim.

Bir adım atıyorum. Sonra bir tane daha. Bir tane daha. Bir tane daha. Ta ki orman beni yutana dek.

Dışarısı inanılmayacak, tarif edilemeyecek kadar karanlık. Ama duramam.

Yüzüme çarpan hava buz gibi ve ağaçların siluetleri karanlıkta iyice simsiyah görünüyor. Onlar dondurucu karanlıkta geriye çekilirken ben de dalların altından geçmek için başımı eğip yüzümü koruyabilme umuduyla ellerimi ileri uzatmış halde ağaçların arasına dalıyorum.

Eğreltiotları ve böğürtlen çalıları bacaklarımı çizip derimi yırtıyor ama bacaklarım öylesine hissiz ve üşümüş halde ki beni yavaşlatan dikenler dışında kesiklerin hiçbirini doğru düzgün hissetmiyorum.

Bu benim kâbusum. Ama bu kez James'i değil, kendimi kurtarmaya çalışıyorum.

Arkamda bir araba kapısının çarpılırcasına kapandığını ve motorun çalıştığını duyuyorum. Araba yavaşça U dönüşü yaparken güçlü ön farları geniş bir yay çizerek ağaç kütüklerinin arasından hafifçe parıldıyor. Hemen ardından engebeli yolda sarsılarak ilerlemeye başladığını görebiliyorum.

Garaj yolu, araçlar dimdik bir yokuşu inip çıkmak zorunda kalmasın diye uzun kavisler çizerek kıvrılıyor. Ağaçların arasından geçen patika ise dümdüz. Eğer hızlı koşarsam bunu başarabilirim. Yola Clare'den önce ulaşabilirim. Ama sonra ne olacak?

Ama şu anda bunları düşünemem. Nefesim, birbirine bastırdığım dişlerim arasından hızla yükselip alçalıyor. Titreyen kaslarımı hem daha çok hem de daha çabuk hareket etmeye zorluyorum.

Tek istediğim, yaşamak.

Hız kazanıyorum. Tepeden aşağı uzanan patika burada daha eğimli ve kaslarım artık beni zorlamıyor. Daha ziyade

paldır küldür koşuşturmamı kontrol altında tutmaya çalışıyorlar. Yere devrilmiş bir dalın ve ardından bembeyaz kar örtüsünün ortasında kapkara bir delikten ibaret porsuk ininin üstünden atlıyorum ama sonra ciğerlerimdeki tüm havanın boşalmasına yol açacak kadar aniden ağacın tekine çarpıyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üstüne kapaklanıyorum; başım ıstırap içinde çınlıyor. Burnumdan kanlar süzülüyor; hızlı hızlı soluk alırken kan damlalarının kara düştüğünü görebiliyorum. Elim Nina'nın hırkasına gidiyor; ön tarafı kan içinde kalmış. Gözlerimin içinde çakan kıvılcımlardan kurtulmaya çabalayarak başımı iki yana sallayınca açıklığın her yanı kanımla lekeleniyor.

Duramam. Tek şansım, Clare önümü kesmeden önce yola ulaşmak. Mide bulandırıcı baş dönmesini yenmeye çalışarak ellerimden tekini ağacın gövdesine dayayıp ayağa kalkıyorum ve tekrar koşmaya başlıyorum.

Koşarken tıpkı şimşeklerle aydınlanan bitki örtüsü gibi anlık imgelerle zihnimde onlarca görüntü beliriyor.

Clare... Telefonumdan o mesajları göndermek için sabahın erken saatlerinde sessizce evden sıvışıp lastik çizmeleriyle ormanda telefonun çektiği tek noktaya giden ve ardında, bulmamı istediği ayak izlerini bırakan Clare.

Clare... Nina evin içinde gözden kaybolana dek bekleyen ve sonra gaza basıp karanlığa karışan Clare. Ama neden? Yol ceplerinden birine park edip James'in kan kaybından ölmesini beklemek için mi?

Clare... Durup beni de alması için bağırarak ormandan fırlayıp kendimi arabanın önüne attığımda yaşadığı şoktan ötürü yüzü kaskatı kesilen, ay ışığında bembeyaz görünen Clare.

Refleks olarak frenlere bastığını görünce yolcu tarafındaki kapıyı açıp kendimi içeri attım. Ben kapıyı hışımla

çarparken emniyet kemeri takılmamış haldeki James'e ve bana baktı ve sonra, açıklama yapma zahmetine bile girmeden motoru çalıştırıp gazı kökledi.

Önce hiçbir şey anlamadım. Direksiyonu, karanlığın içinde beliren ağaca *doğru* kırıyordu.

Sonra her şeyin farkına vardım.

Direksiyonu yakaladım; tırnaklarımı etine geçirerek arabanın kontrolünü kazanmak için mücadele ettim. Ama bundan sonrası yok.

Ah, Tanrım. Yola ondan önce ulaşmalıyım. Eğer patikanın yolla buluştuğu noktaya park edip önümü keserse mağlup oldum demektir.

Her şey canımı yakıyor. Yüce Tanrım... her şey *ölesiye* canımı yakıyor. Fakat Clare'in bana verdiği hapların faydasını görmediğimi de söyleyemem: Duyduğum korkuyla ve vücudumun salgıladığı adrenalinle birleşince, gerginliğimi yola devam edebileceğim kadar körelttiler.

Yaşamak istiyorum. Şimdiye dek yaşamayı böylesine istediğimi hiç fark etmemiştim.

Tanrım, yaşamak istiyorum.

Ve ansızın, hatta âdeta farkına varmadan kendimi yolda buluyorum. Ağaçlık boyunca uzanan patika beni asfalta çıkarıyor; her şey o kadar ani oluyor ki bir arabanın önüne fırlamamak için yavaşlamaya çalışırken tökezliyorum. Ellerimi dizlerime koyup soluksuz kalmış halde nefes alıp vermeye çalışarak orada öylece dikiliyor, hangi yönden gideceğime karar vermeye uğraşıyorum.

Clare nerede?

Bir gürültü duyuyorum; bu, hendekleri aşıp virajları dönen bir motorun uğultusu. Olduğum yerden pek uzakta sayılmaz. Clare neredeyse garaj yolunun sonuna varmak üzere. Ama artık yapamam... Daha fazla koşamam. Vücudumu yapabileceğinin çok üstünde zorladım.

Koşmak zorundayım. Yoksa öleceğim.

Ama yapamam. Yapamam. Bir ayağı ötekinin önüne atmak şöyle dursun, zar zor ayakta durabiliyorum.

Kendi kafamın içinde, *koş*, diye çığlıklar atıyorum. *Koş, seni işe yaramaz. Ölmek mi istiyorsun?*

Clare'in arabası yola ulaşıyor. Farlarının güçlü ışıklarının virajı dönüp geceyi aydınlattığını görebiliyorum.

Ama sonra tekerleklerin korkunç, sağır edici feryadı ve daha önce hiç rastlamadığım türden bir çarpışma sesi duyuluyor. Arabanın arabaya çarptığı anda lastiklerden yükselen çığlıklar ve metalin tiz ama acı feryadı kulaklarımı dolduruyor. Bu, sonsuza dek ormanda yankılanacak ve kulaklarımda çınlayacak türden bir ses. Olduğum yere çakılıp korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerimle çarpışmanın olduğu tarafa bakıyorum.

Ansızın sessizlik çöküyor. Gecenin durgun havasında tek duyabildiğim, radyatörün tıslaması.

Daha fazla koşamıyorum. Ama titreyen bacaklarıma rağmen yürümeyi beceriyorum. Terliklerimi kaybettim ve asfalt da en az buz kadar soğuk olmalı ama hiçbir şey hissedemiyorum.

Sessizlikte kesik kesik soluk seslerini ve telsizden yükselen çıtırtıları işitiyorum. Sonra ağaçlar, âdeta sıçrayıp tökezlememe neden olacak kadar aniden, alev misali titreyip dans eden mavi renkli, hayaletimsi bir ışıkla aydınlanıyor.

Bir adım daha. Bir tane daha. Kendimi virajı dönmeye ve az önceki kazaya doğru yürümeye zorluyorum.

Ama henüz oraya varamadan bir ses, titrek bir kadın sesi duyuyorum. Bir şeye konuşuyor. Telefon olabilir mi? Ama ona yaklaştıkça elindekinin bir polis telsizi olduğunu fark ediyorum.

Bu, Lamarr. Polis arabasının açık vaziyetteki kapısının yanında dikiliyor. Yüzünden akan kan, polis arabasının

yanıp sönen mavi ışığında kapkara görünüyor. Elindeki telsize konuşuyor.

"Kontrol merkezi, acil durum." Sesi her an hıçkırıklara boğulacakmış gibi titriyor. "Stanebridge'in hemen dışındaki B4146'ya acil destek ve ambulans gönderin, tamam." Çatırdayan yanıtı dinlerken yerinden kıpırdamıyor. "Anlaşıldı," diyor nihayet. Ve sonra, "Hayır, yaralanmadım. Ama diğer sürücü... Bakın, sadece ambulans gönderin. Ve bir de itfaiye ekibi... yanlarında kesici ekipmanları da olsun, tamam."

Telsizi dikkatli bir şekilde yerine bırakıp diğer arabaya yöneliyor.

"Lamarr," diyorum boğuk ve hırıltılı sesimle ama beni duymuyor. Kollarım ve bacaklarım o kadar ağırlaşıyor ki tek bir adım daha atabileceğime inanmıyorum. Yolun kenarındaki ağaçlardan birine dayanıyorum. "Lamarr..." demeyi başarıyorum bir kez daha; sesim, motordan yükselen tıslama ve telsizden gelen çatırtıların karşısında titrek bir tehditten fazlası olamaz. "Lamarr!"

Dönüp bakıyor. O anda dizlerim boşalıyor ve karla ıslanmış soğuk asfalta çöküyorum. Artık daha fazla koşmama gerek yok.

"Nora!" diye seslendiğini duyuyorum sis perdesinin ardından. "Nora! Yaralı mısın? Yaralı mısın Nora?"

Ama yanıt verecek sözcükleri bulamıyorum. Lamarr bana doğru koşuyor. Ben yola yığılırken güçlü elleriyle kollarımın altından tutup beni yavaşça yere yatırdığını hissedebiliyorum.

Sonunda bitiyor. Her şey bitiyor.

"Nora." Ses nazik olsa da son derece ısrarcı. Tıpkı bir kanca gibi beni karman çorman ve huzursuz uykumdan çekip gerçekliğe çıkarıyor. Bu sesi tanıyorum. Kime ait? Nina'ya değil. Nina'nın sesiyle kıyaslandığında çok daha alçak çıkıyor. "Nora," diyor ses tekrar.

Gözlerimi açıyorum.

Bu Lamarr. Yatağımın hemen yanındaki sandalyeye oturmuş; koyu renkli ve iri gözleri âdeta parlıyor. Işıl ışıl saçları heykeltıraşın elinden çıkmışa benzeyen kafasının arkasına doğru düzleştirilmiş.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Yatak örtüleriyle boğuşarak doğruluyorum ve ipek tuniğine son derece aykırı duran bir boyunluk taktığını fark ediyorum.

"Dün de geçerken uğradım," diyor, "ama beni kovaladılar."

"Sen de mi hastanede yatıyorsun?" diyorum kurbağalarınkini andıran ses tonumla. Bana uzattığı su bardağını minnetle kafama dikiyorum. Başını iki yana sallayınca o kocaman altın küpeleri usulca sağa sola salınıyor.

"Hayır. Yaralı da olsam yürüyebilecek haldeyim. Dün sabah Acil Servis'ten taburcu edilip eve gönderildim. Bu çok iyi oldu çünkü çocuklarım gece eve gelmememden nefret ediyor. En küçük olanı yalnızca dört yaşında."

Çocukları mı var? Bu bilgi tıpkı bir barış teklifine benziyor. İlişkimizde bir şeyler değişmiş.

"Ben..." diyorum ama sonra yutkunup baştan alıyorum. "Bitti mi?"

"Durumun iyi," diyor Lamarr, "tabii eğer bunu kastediyorsan. Davaya gelirsek, James'in ölümüyle ilgili Clare dışında birini aramıyoruz."

"Flo nasıl?"

Bunu hayal edip etmediğimden emin değilim ama Lamarr'ın yüzünün kısacık bir anlığına gölgelendiğini hissediyorum. Neyin değiştiğini çıkaramıyorum çünkü yüzündeki ifade az önceki kadar kusursuz ve sakin ama küçük odayı aniden bambaşka duygular istila ediyor: korku ve endişe.

"O... dayanıyor," diyor Lamarr nihayet.

"Onu görebilir miyim?"

Lamarr başını iki yana sallıyor. "O... ailesiyle birlikte. Doktorlar şu anda hiçbir ziyaretçiyle görüşmesine izin vermiyorlar."

"Siz onu gördünüz mü?"

"Dün, evet."

"Yani bugün durumu daha mı kötü?"

"Öyle demedim," diyor Lamarr ama gözlerinde sıkıntılı bir ifade var. Benden gizlemeye çalıştığı şeyi biliyorum. Neyin etrafından dolaşmaya çalıştığını. Nina'nın parasetamol doz aşımı konusunda söylediklerini anımsıyorum. Clare'in davranışlarının tahrip edici dalgalarının hâlâ durulmadığının farkındayım.

Clare'in yaptıkları arasında en acımasızının bu olduğunu düşünüyorum. James'e yaptıkları ya da bana yapmaya kalkıştıkları için en azından bir nedeni vardı. Ama Flo... Flo'nun tek suçu Clare'i sevmekti.

Flo'nun gerçekleri ne zaman fark etmeye başladığını

bilmiyorum. Clare'in eve geldiğimde telefonumdan göndermesini istediği mesaj konusunda ne zaman ikiyle ikiyi toplamaya başladığına dair hiçbir fikrim yok. Ama sonuçta masumane bir mesajdı: *James, benim. Leo. Leo Shaw.* Clare'in ona ne dediğini bilmiyorum. Büyük olasılıkla bana bir eşek şakası yapmak istediğine dair aptalca bir şeyler uydurmuştur.

Nina'nın ağzındaki baklayı çıkarıp James'le olan geçmişimden bahsetmesiyle bir şeylerden kuşkulanmaya başlamış olmalı; büyük olasılıkla, Clare'in durduk yere neden ortalığı karıştırmak istediğini merak etmiştir. Sonra Lamarr telefonlar ve... mesajlar hakkında sorular yöneltmeye başladığında ters giden bir şeyler olduğunu fark etmiş olmalı.

Gerçeklerin farkına vardığını sanmıyorum. En azından ilk etapta. Clare'i hastanede görmeye çalışmıştı ama ona izin vermemişlerdi. Clare'in durumu ciddiydi ve polis, pansiyonda kalan görgü tanıklarının hastanedekileri ziyaret etmesini istemiyordu; Nina beni görmek için kaplan gibi mücadele etmesi gerektiğini söylemişti. Ona bile ifadesinin üstünden yüzlerce defa geçtikten sonra izin vermişlerdi. Ve o sırada Clare, hâlâ aklı karışık ve bilinci henüz yerine gelmemiş numarası yaparak o "uyanmadan" önce Lamarr ile benim aramda neler olup biteceğini görmeyi bekliyordu.

Hayır. Flo korku ve endişe içinde pansiyonda kapana kısıldı. Ne söylemesi gerektiğini Clare'e soramıyordu. O da yalan söyledi. Söylediği yalanlarla kendi ayağına çelme taktı. Yaptıklarının sonuçlarını ve hayata geçmesine yardım ettiği planı çözmeye çalıştı. Clare'in gerekçeleri konusundaysa çoktan kuşkuya kapılmaya başlamıştı. Sonunda çaresiz kaldı.

Sertçe yutkunup, "Öğrenebildiniz mi?" diye soruyorum koridorun ilerisindeki odalardan birinde hayatı için

savaşan Flo'yu aklımdan çıkarmaya çalışarak. "Neler olduğunu öğrenebildiniz mi? Clare anlattı mı?"

"Clare soruları yanıtlayacak kadar iyi hissetmiyor," diyor Lamarr kasvetli bir tavırla. "En azından avukatı böyle söylüyor. Ama elimizde, ona dava açmaya yetecek kadar delil var. Senin anlattıklarından, Clare'in sana verdiği ilaçlarla ilgili gelen toksikoloji raporundan ve en önemlisi, Flo'nun ifadesinden yeterince bilgi elde ettik. Biliyorsun işte, ambulans çağırmayı hiç denememiş."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Evdeyken. James ölürken. 999'u aradığına dair hiçbir kayıt yok. Bu bizi kuşkulandırmalıydı ama başka yerlere bakmakla meşguldük." İç geçiriyor. "Resmi ifadeni almak zorundayız ama tabii ki kendini daha iyi hissettiğinde. Şimdi bu konuda endişelenmemize gerek yok."

"Flo olduğunu sandım," diyorum sonunda. "Clare'in ceketini ve cebindeki kovanı bulduğumda. Onun Flo'ya ait olduğunu sandım. Kovanları değiştirenin o olduğunu düşündüm. Clare'in böyle bir şeye kalkışması için aklıma hiçbir neden gelmiyordu. Sonunda istediğini almıştı: Kusursuz bir hayatı, kusursuz bir nişanlısı vardı. Neden her şeyi öylece fırlatıp çöpe atmak isteyecekti ki? Gerçeği görmem için mesajı düşünmem ama gerçekten *enine boyuna* düşünmem gerekti: James bana asla Lee demezdi. Her ne kadar Clare hatasını tekrarlamamış olsa da bunu uzun zaman önce fark etmiş olmalıydım."

"Bunu daha önce de yapmış," diyor Lamarr. Ahenkli sesi, dudaklarından dökülen buz gibi kelimeleri sarıp sarmalayan yumuşacık, sıcacık bir battaniyeyi andırıyor. "Ya da benzerini. Geçmişini eşeleyip ortaya çıkarmamız biraz zaman aldı ama okuduğu üniversitede bir profesör varmış. Öğrencilere eğer onunla yatarlarsa notlarının düzeleceğini ve birilerine söylemeleri halinde ceza alacaklarını ima

eden uygunsuz e-postalar gönderdiği için kapının önüne konmuş. En başından beri suçlamaları reddetmiş ama öğrencilerin o e-postaları aldığına kuşku yokmuş. Adamın e-postaları yok etmek için gösterdiği beceriksizce çabaya rağmen bilgisayarı incelendiğinde bahsi geçen e-postaların tümünü çöp kutusunda bulmuşlar."

"Her ne kadar o esnada kimse ondan şüphelenmemiş olsa da her şeyin Clare'in başının altından çıktığı artık ortada. E-posta gönderilen öğrencilerden biri değilmiş. Ama e-postaların ortaya çıkmasından yalnızca birkaç hafta önce profesör, Clare'in ödevlerinden birinin çalıntı olduğu konusundaki endişelerini dile getirmiş ve olayı üst mercilere taşımaktan bahsetmiş. Tabii, sonraki sansasyon sırasında bu suçlama unutulmuş; ancak adamın çalışma arkadaşlarından biri konuşulanları net bir şekilde anımsıyor. Kadın, bunların Clare'in başının altından çıkıp çıkmadığını hep merak ettiğini..."

Gözlerimi kapatıyorum. Tek bir damla gözyaşı burnumu takip ederek dudaklarıma doğru süzülüyor. Neden ağladığımı bilmiyorum. Rahatlamadan değil. James'in ölümün ardından hissettiğim hüzünden geriye bir şey kaldığını da sanmıyorum. Belki de öylece israf edilen her şey karşısında duyduğum öfke ve hayal kırıklığındandır. Bunların farkına daha önce varamadığım için, *bu kadar* aptal olabildiğim için kendime olan kızgınlığımdandır.

Hal böyleyken ne olabilirdi ki? Fark etmiş olsaydım ne olacaktı? Bağırsakları sarımtırak parkelerin ve buzlu camların üstüne saçılmış halde yatan ben mi olacaktım?

"Seni yalnız bırakayım," diyor Lamarr usulca. Ayağa kalkarken sandalyenin yapay derisi gıcırdıyor. "Yarın bir iş arkadaşımla birlikte yine geleceğim. Eğer kendini hazır hissedersen resmi ifadeni alırız."

Konuşmuyorum, gözlerim sımsıkı kapalı halde yalnızca başımı aşağı yukarı sallamakla yetiniyorum.

O gittikten sonra odaya, yalnızca duvarın öte yanındaki odadan gelen dizi müziği tarafından bölünen derin bir sessizlik çöküyor. Orada öylece oturup müziği ve burnumdan alıp verdiğim soluklarımın sesini dinliyorum.

Ve sonra, tam da sakinleştiğim anda kapı çalınıyor.

Lamarr'ın geri döndüğünü düşünerek gözleri açıveriyorum ama gelen o değil. Kapının dışında bir adam var. Bir anlığına yüreğim sıkışıyor ama sonra, gelenin Tom olduğunu fark ediyorum.

"Tık tık," diyor kafasını kapıdan uzatarak.

"İçeri gel," diyorum. Sesim boğuk ve hırıltılı çıkıyor.

Ayaklarını sürüye sürüye içeri giriyor. Yüzünde, hoş karşılanıp karşılanmayacağından emin olmadığını gösteren sıkılgan bir ifade var. Birkaç gün önce tanıştığım bakımlı adamdan son derece uzak ve solgun görünüyor. Kareli gömleği kırış kırış olmuş ve üzerinde leke gibi bir şeyler var. Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa ondan çok daha kötü görünüyorum. Gözlerimdeki morluklar sarıya ve kahverengiye dönüyor ama onları ilk defa gören biri için hâlâ yeterince şoke ediciler.

"Selam Tom," diyorum. Omzumdan kayan hastane önlüğünü çekiştirip düzelttiğimi görünce gülümsüyor ama gülümsemesi, sosyal incelikleri tarafından geçici olarak terk edilen insanların kaskatı kesilmiş, donuk gülümsemelerini andırıyor.

"Bak, şunu söyleyip rahatlamalıyım," deyiveriyor nihayet. "Sen olduğunu düşünmüştüm. James'le olan geçmişin malum. Sonra polis telefonun ve gönderdiğin mesajlar hakkında bizi soru yağmuruna tutunca sandım ki..." Sesi canlılığını yitiriyor. "Ben... çok üzgünüm."

"Sorun değil," deyip yatağın yanındaki sandalyeye işaret ediyorum. "Bak, otursana. Artık o konuda endişelen-

me. Polis de katilin ben olduğumu düşündü ve onlar orada bile değildi."

"Çok üzgünüm," diye tekrarlıyor sesi çatlarken. Tuhaf bir şekilde oturup dizlerine sarılıyor. "Ben sadece... Onun böyle yapacağını hiç..." Durup iç geçiriyor. "Biliyor musun, Bruce, Clare'den hiç hoşlanmazdı. James'i severdi. İlişkilerindeki tüm o iniş çıkışlara rağmen gerçekten severdi. Ama Clare'e pek zaman ayırmazdı. Dün gece onu arayıp olan biten her şeyi anlattığımda, 'Şoke oldum ama şaşırmadım. O kız rol yapmaktan hiç vazgeçmedi,' dedi."

Bruce'un söylediklerini, daha önce hiç karşılaşmadığım bir adamın en eski arkadaşlarından biri hakkında yaptığı yorumu düşünürken sessizlik içinde oturuyoruz. Bruce'un haklı olduğunu biliyorum. Clare rol yapmaktan hiç vazgeçmedi. Küçücük bir kızken bile rol yapıyordu; biraz iyi arkadaş, biraz kusursuz öğrenci, biraz ideal evlat ve biraz da göz alıcı sevgili. Ansızın, tanıdığım Clare'i diğer insanlarla yan yana hayal etmekte neden böylesine zorlandığımı fark ediyorum. Çünkü hepimize farklı biri gibi davranmıştı. Acaba ona ne olacak? Jüri böylesine göz alıcı, kibar ve güzel birini suçlu bulur mu?

"Merak ettiğim bir şey var..." diyorum ama cümlem yarıda kalıyor.

"Neymiş o?" diye soruyor Tom.

"Düşünmeden edemiyorum; evet demeseydim ne olacaktı? Bekârlığa veda partisini kastediyorum. Az kalsın gelmeyecektim."

"Bilmiyorum," diyor Tom yavaşça. "Dün gece Nina'yla aynı konuyu konuşuyorduk. Bana kalırsa tüm bunların odak noktasında yatan sen değildin. James'ti. Sen sadece onun mükâfatıydın."

"Yani demek istediğin..." Söylediklerini düşünerek sessizliğe bürünüyorum. Başını evet anlamında sallıyor.

"Eğer gelmemiş olsaydın suçu bizden birine atmaya çalışacaktı."

"Flo'yu seçerdi," diyorum kederli bir tavırla. "Sonuçta mesajı gönderen oydu."

Tom başıyla onaylıyor. "Gerçeği biraz değiştirip Flo'dan korktuğunu, Flo'nun James'i kıskandığını ve mantıksız davranışlar sergilediğini söylemek Clare için pek zor olmazdı. Asıl kötüsü, hepimiz ona destek çıkardık."

"Flo'yu gördün mü?" diye soruyorum.

"Denedim," diyor. "Kimseyi içeri sokmuyorlar. Sanırım... Emin değilim ama..."

Sesi canlılığını yitiriyor. İkimiz de dilinin ucuna dek gelen şeyin ne olduğunu biliyoruz.

"Bu gece Londra'ya dönüyorum," diyor nihayet. "İrtibatı koparmazsak çok sevinirim." Cüzdanını karıştırıp üzerinde cep telefonu, e-posta adresi ve Tom Deauxma yazan kalın, parlak bir kartvizit çıkarıyor.

"Üzgünüm," diyorum. "Kartvizitim yok ama eğer kalemin varsa..."

Telefonunu bana uzatıyor. E-posta adresimi girdikten sonra geri verdiğim telefonuyla bana boş bir e-posta göndermesini izliyorum.

"İşte oldu," diyor sonunda ve ayağa kalkıyor. "Yola çıksam iyi olacak. Kendine dikkat et Shaw."

"Edeceğim."

"Londra'ya nasıl döneceksin?"

"Bilmiyorum."

"Ben biliyorum," diyor kapı tarafından gelen bir ses. Kapıya doğru dönüyorum. Nina dudaklarının arasında ucu henüz yakılmamış sigarasıyla kapının eşiğinde dikiliyor. Tıpkı ucuz polisiye romanlardaki dedektifler gibi ağzında sigarayla konuşuyor. "O benimle gelecek."

Ev. Ne kadar basit bir kelime. Fakat minicik evimin kapısını ardımdan kapatıp kilitlediğim anda, o iki harfin içinde barındıramayacağı kadar muazzam bir rahatlama dalgasının etrafa yayıldığını hissediyorum.

Evdeyim. *Evdeyim.*

Bizi getiren Jess'ti. Nina ve beni alıp eve götürmek için ta Londra'dan gelmişti. Evimin olduğu sokağa girdiğimizde istersem benimle kalabileceklerini söyleyip valizimi üç kat çıkarmayı önerdiler ama tekliflerini reddettim.

"Yalnız kalmayı iple çekiyorum," dedim. Bu doğruydu. Ayrıca onların da yalnız kalmayı iple çektiklerini biliyordum; birlikte yalnız kalmayı her şeyden çok arzuluyor olmalılardı. Uzun yol boyunca aralarında geçen sessiz ama sevecen jestlere tanık oldum: elini Jess'in kucağına koyan Nina, vitesi değiştirirken Nina'nın dizini okşayan Jess. Ama kendimi dışlanmış hissetmedim. Mevzu o değildi.

Şimdiye dek kendime ait alana sahip olmayı ne denli sevdiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Tom yanımdan ayrıldıktan birkaç saat sonra Flo öldü. Yani aşırı dozu aldıktan üç gün sonra. Nina o konuda haklıydı. Ve sonunda fikrini değiştireceği konusunda da öyle. Ben onu hiç görmedim ama Nina ziyaretine gitti ve sızlanmalarını, hıçkırıklarını, geleceğe dair planlarını ve hastaneden çıktıktan sonra neler yapacağını dinlemek zorunda

kaldı. Öldüğünde annesi ve babası yanındaydı. Huzurlu bir ölüm olup olmadığını bilmiyorum çünkü Nina bu konuda hiçbir şey anlatmıyor ve bu da aksini düşünmeme neden oluyor.

İç geçirip valizimi yere bırakıyorum. Yorgunum, susadım ve uzun yolculuk yüzünden her yerim kaskatı kesilmiş halde.

Kahve makinesini açıp içine su koyduktan sonra filtresini katlayıp yerine yerleştiriyorum. Sonra cam kahve kavanozumu açıp öğütülmüş çekirdeklerin kokusunu içime çekiyorum. Bir haftalık olmalarına rağmen koku alma duyumun zevkten dört köşe olmasına yetecek kadar tazeler.

Makinenin kahveyi süzerken çıkardığı ses, evimin sesi; buharı tüten kahve çekirdeklerinden yayılan koku, evimin kokusu. Sonunda bitap haldeki bedenimi yatağa taşıyıp hâlâ kilimin üstünde duran valizime aldırış etmeden kahvemden uzun, yavaş bir yudum alıyorum. Kış güneşi hintkamışı jaluzilerin arasından süzülürken sokaktaki trafik, rahatsız edici olmaktan uzak; sahile vuran dalgaların sesi gibi usulca uğulduyor.

Çok uzaklardaki dingin bir ormanın ortasında, kuşların ötüşerek yanından geçip gittiği ve ormanda yaşayan hayvanların usulca bahçesinde dolaştığı o cam evi düşünüyorum. Ağaçların karanlık gölgelerini yansıtan çıplak cam duvarları ve süzülüp içeri giren ay ışığını anımsıyorum.

Görünüşe göre Flo'nun halası evi satacak. Flo'nun anne ve babası Nina'ya böyle söylemiş. Orada çok fazla kan döküldüğünü, çok fazla kötü anının yaşandığını düşünüyorlarmış. Annesi polis tarafından iade edilir edilmez o ruh çağırma tahtasını yakmayı da planlıyormuş.

Olan bitenin anlamadığım kısmı da burası. Ruh çağırma seansı.

Diğer her şey gerekliydi. Her şey planın bir parçasıydı. Ama ruh çağırma tahtasındaki o tüyler ürpertici mesaja ne demeli?

Sayfanın kenarlarını dolaşan kıvrımlı yazıyı hâlâ gözümün önüne getirebiliyorum.

K k kkkkaatiiiiiiiiiiiiiiiiiiia

Lamarr bunun da kasti olduğunu düşünüyor. Ruh çağırma seansının, kapı savrularak açıldığında kolaylıkla paniğe kapılmamız ve silahı alma önerisine karşı çıkmamamız için bizi korkutmak ve sinirlerimizi bozmak adına planlandığını savunuyor.

Ama ben o kadar da emin değilim. Mesajları yazanının grubun bilinçaltı olduğu konusunda Tom'un söylediklerini bir kez daha düşünüyorum... O mesajı yazan, Clare'in çaresizce bastırmaya çalıştığı şeyi istemsizce yazan eli olabilir mi?

O geceye dair anıları zihnimden kovmaya uğraşarak gözlerimi yumuyorum. Ama orada olanları tamamen unutmam mümkün *değil*. Flo öldü ama geri kalanımız, yani Tom, Nina ve ben, hayatımızın geri kalanı boyunca o gece olanlarla, Clare'in yaptıklarıyla, *kendi* yaptıklarımızla yaşamak zorundayız.

Yerde duran valizimi açıp dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum. Telefonum hâlâ polisin elinde ama en azından e-postalarıma göz atabilirim. Londra'dan ayrılışımın üzerinden bir haftadan uzun bir süre geçti; bu nedenle, bilgisayarım açıldığı anda ekranda beliren "E-postalar indiriliyor: 1/187" mesajını görünce şaşırmıyorum.

Ekranın karşısında oturup birer birer gelen kutuma düşmelerini izliyorum.

Editörümden gelen bir e-posta var. Ve bir tane daha. Ajansımdan iki tane. Annemden, "İYİ MİSİN?" başlıklı bir tane. Ve web sitemde verdiğim adrese düşen diğer onlarca

e-posta: "Seksi Thai Kızları", "Bel yağlarını eriten tuhaf ipucu!", "Onayınızı bekleyen üç yorum var."

Ve onca istenmeyen e-postanın arasında... "Kimden: Matt Ridout. Konu: Kahve"

Kâğıt bardaktan kopardığım kıvrılmış karton parçasını bulmak için cebimi yokluyorum. Numarası neredeyse okunmaz halde. Mürekkebi akmış ve ortadaki iki rakam boyunca uzanan derin bir yarık var. Yine de ikisinin de ya yedi ya da büyük ihtimalle bir olduğunu tahmin etmekte pek zorlanmıyorum.

Ne yapacağımı kaderin tayin etmesine izin verecektim. Eğer numara tamamen okunaksız hale gelmeden önce telefonumu polisten alabilirsem...

Ama şimdi durum farklı.

James'in ölümünün ardından ağlarken yüzünü nasıl da ellerinin arasına gömdüğünü anımsıyorum.

Gülümsemesi geliyor gözlerimin önüne.

Bana veda ederken gözlerinde beliren ifadeyi hatırlıyorum.

Bunu yapıp yapamayacağımdan emin değilim. Tüm yaşananları ardımda bırakıp her şeye yeniden başlayabileceğimden şüpheliyim. Parmağım kısa süreliğine de olsa sebepsiz yere sil düğmesinin üzerinde dolanıyor.

Ama sonra, e-postayı açmak için tıklıyorum.